

fantasia 304

Tim Powers

REGELE PESCAR

Tim Powers

REGELE PESCAR

Traducere de
Iulia Kreiner și Doina Lereanu

*„De-și are creștinul al său pahar
Grijile-s în zadar.“*

Sir William Ashbless

PROLOG

31 octombrie 1529,
ajunul Zilei Tuturor Sfinților

Cu o grijă aproape hazlie, moșneagul duse ulciorul de bere, prin camera inundată de lumină, până la insul încă și mai uitat de timp, care zăcea, sprijinit între perne, în patul de lângă fereastră. Lipită de piciorul patului, se vedea o grămăjoară de noroi închegat.

— Beți, Sire - spuse el, turnând băutura întunecată în cana de lut pe care o luase de pe măsuta de lângă pat.

Regele duse cana plină la buze și îi încercă aroma.

— Ah, oftă el. De data asta, a ieșit mai tare. Până și mirosul e întremător!

Celălalt așeză ulciorul pe masă, dând la o parte un vârful de lance ruginit, care stătuse lângă cană.

— Câteva uncii tot lipsesc, mărturisi el. S-a furișat aici, jos, în seara de Paști și a furat o cană plină.

Regele luă o sorbitură și închise ochii, în extaz:

— Ah, asta mai zic și eu, bere!

Deschise ochii și-l privi lung:

— Ei, nu cred c-am avea motiv să-i purtăm pică pentru o cană din așa licoare, Aurelianus. După toate cele întâmplate, chiar nu cred c-ar fi drept să-i purtăm pică!

CARTEA ÎNTÂI

*„Nimic din cele cunoscute
N-a rămas, nici vreun copac cu ramura în floare,
Nici marea, 'naltul cer, nici câmpul crud,
Doar uriașe, nefirești făpturi, făr' de-asemănare
Cu muritorul neam, călcat-au ziua, visul, neîndurătoare,
Venind pe-al minții drum, agale.“*

William Wordsworth

CAPITOLUL I

Întreaga noapte vântul fierbinte suflase peste Marea Adriatică și, de la docurile înghesuite jos, lângă arsenal, până la Isola di San Chiara, la gura vestică a lui Gran Canale, bătrânul oraș scârțâia pe piloni ca o imensă și ostenită navă; nori zdrențăroși ca pânzele sfâșiate ale unei vele se perindau pe fața lunii pline, încolăcindu-se în sute de spirale și bolți fermecate.

Pe canalul Rio de San Lorenzo, totuși, lampa de gaz fumegândă de la prora gondolei arunca pe suprafața apei mai multe reflexe decât luna și Brian Duffy se aplecă peste copastie ca să răsfire cu degetele apa întunecată, multiplicând punctele de lumină gălbuie. Se răsucii anevoie pe banchetă, stânjenit că de data asta călătorea pe banii altuia.

— Trage la fundamenta, mormăi el într-un sfârșit. De aici am să merg pe jos până la vasul meu.

Gondolierul înfipse ascultător prăjina lungă în canal și mica ambarcațiune se înclină pieziș, se opri și apoi se ridică pe valuri până la nivelul debarcaderului, zgâriind cu prora o treaptă aflată sub apă.

— Mulțumesc.

Duffy se aplecă brusc sub tendă și făcu un pas lung până la scară, în timp ce marinarul ținea gondola pe loc.

Ajuns pe caldarâm, irlandezul se întoarse:

— Marozzo te-a plătit ca să mă duci până la Riva degli Schiavoni. Să-i dai restul înapoi.

Gondolierul ridică din umeri.

— Am să mă mai gândesc.

Se îndepărtă, proptind prăjina de scară, schimbă grațios direcția ambarcațiunii și începu să înainteze prin apa strălucitoare, ajutându-se cu prăjina și strigând „Stali!”, ca să atragă vreun posibil pasager. Duffy se uită lung după el un timp, apoi se întoarse pe călcâie și o porni cu pași mari spre sud, de-a lungul debarcaderului, către Ponte dei Greci.

Se clătina un pic din cauza valpolicellei pe care o băuse în seara aceea și un tâlhar ghemuit sub pod se deșteptă, auzindu-i pașii șovăitori. Hoțul măsură cercetător cu privirea silueta care se apropia, observând pelerina lungă și uzată, semn al dormitului repetat sub cerul liber, cizmele înalte până la genunchi, cu călcâiele scâlciate și demodate de douăzeci de ani, și pumnalul și spada, care păreau singurele obiecte de preț ale omului. Se trase fără zgomot înapoi în întuneric și îl lăsă pe Duffy să treacă, fără să-l oprească.

Irlandezul nici nu simțise inspecția atentă pe care i-o făcuse hoțul; privea înainte, gânditor, contemplând statura impunătoare a bisericii „San Zaccaria”, arhitectura ei gotică, ale cărei ornamente renascentiste, recent adăugate, nu-i știrbiseră perfecțiunea stilului, și se întreba cât de mult îi va lipsi acest oraș, când va pleca. „Nu-i decât o chestiune de timp”, îi spusese Marozzo, în timpul cinei. „Veneția e acum aproape o provincie turcească, datorită tratatului aceluia înjosit, semnat cu opt ani în urmă. Uită-te bine la mine, Brian: înainte să albam de tot, tu și cu mine vom preda arta folosirii iataganului, în locul cinstitei și drepteii săbii, iar ucenicii noștri vor purta turbane.” Duffy răspunsese că mai degrabă s-ar rade în cap și ar alerga cu pigmeii prin junglă decât să învețe pe un turc ceva, fie și numai cum să-și sufle nasul, și conversația alunecase apoi pe alt tărâm – dar Marozzo avusese dreptate. Zilele puterii Veneției erau apuse de o jumătate de veac.

Duffy lovi cu vârful cizmei o pietricică răzlețită în întuneric și o auzi căzând în canal, după ce se rostogolise de câteva ori pe caldarâm. „E timpul să o cam iei din loc”, își spuse posomorât. „Veneția și-a dus la bun sfârșit misiunea de tămăduire; acum trebuie să mă uit foarte atent ca să descopăr cicatricile rănilor pe care le-am căpătat la Mohacs, acum doi ani și jumătate. Și Dumnezeu mi-e martor că mi-am făcut datoria, am ucis ceva turci la viața mea. Să se plece Semilunii acest oraș, dacă așa i-e voia, dar eu voi pleca în altă parte. Poate am să mă imbarc

chiar pentru Irlanda. Mă întreb”, se gândi el, „dacă și-ar mai aduce careva din Dingle aminte de Brian Duffy, tânărul sclipitor care a fost trimis la Dublin să studieze Sfânta Scriptură. Toți sperau că voi prelua Arhiepiscopia de Connaught, așa cum au făcut-o atâți înaintași de-ai mei.”

Duffy râse amar: „Aici i-am dezamăgit.”

Pe când pășea apăsător, trecând pe lângă biserica „San Zaccaria”, auzi chicoteli înfundate și șușoteli în dreptul unei ușițe din zidul bisericii. „Cine știe ce călugăriță nostimă”, își spuse, „se distrează cu vreunul din tinerii ăștia moneghini, care umblă întotdeauna brambura. Așa se întâmplă când îți împingi fetele, împotriva voinței lor, spre mănăstire, ca să economisești o zestre – fac mai multe năzbâtii decât dacă le-ai lăsa să se învârtă fără rost prin casă. Mă întreb”, se gândi el râzând, „ce fel de preot aș fi fost. Închipuie-te, Duffy, băiatule, palid și cu vocea stinsă, fâțâindu-te de colo-colo, foșnind dintr-o sutană cu miros de tămâie. Ho, ho! Nici măcar pe aproape n-am ajuns vreodată. Păi”, reflectă el, „încă din prima săptămână de seminar s-au petrecut câteva întâmplări ciudate care au dus fără zăbavă la excluderea mea: adnotări blasfematoare, făcute de o mână care mi-a rămas necunoscută, au fost descoperite pe aproape fiecare pagină a breviarului meu; da, da; sau altă dată, când mă plimbam, pe la apusul soarelui, cu un preot mai în vârstă, șapte stejari tineri s-au îndoit, unul după altul, până la pământ când am trecut pe lângă ei; dar, bineînțeles, cel mai rău a fost atunci, seara, în biserică, în timpul liturghiei de Paști, când am făcut o criză: urlam într-una, după cum mi-au spus mai târziu, să se aprindă ruguri pe vârfurile dealurilor, să fie adus regele și omorât.”

Duffy clătină din cap, amintindu-și că se vorbise chiar de aducerea unui exorcist. Mâzgălise în grabă câteva rânduri către cei de-acasă și o ștersese în Anglia. „Și de atunci ai bătut destule locuri”, își spuse el. „Poate ar fi timpul să te întorci de unde ai plecat. Ca simetrie, sună bine, în orice caz.”

Strada îngustă se termina în Riva degli Schiavoni, care mergea de-a lungul marelui canal San Marco, și Duffy stătea acum pe marginea de cărămidă, la șapte picioare deasupra apei melodioase și se uita undeva, în adâncurile ei liniștite. „Ce mama dracului”, se enervă el, scărpinându-și barba sură. „Am fost jefuit sau m-am răătăcit?”

Peste puțin, la dreapta lui, dintr-o intrare boltită, se iviră trei tineri bine îmbrăcați. Se răsuci pe călcâie auzindu-le pașii, dar se liniști, văzând că nu păreau deloc o bandă de ucigași de canal. „Ăstia sunt băieți cu carte, e clar”, reflectă el. „Se vede după părul lor pomădat, după săbiile cu mânere meșteșugit lucrate și după cum strâmbă din nas la mirosul stătut și sărat al canalului.”

— Bună seara, domnilor, le spuse Duffy într-o italiană stâlcită. N-ați văzut cumva, din întâmplare, o barcă pe care cred că am amarat-o aici aseară?

Cel mai înalt dintre ei făcu un pas în față și se înclină ușor.

— Ba da, domnule, am văzut-o. Ne-am permis, dacă nu vă e cu supărare, să o scufundăm.

Duffy ridică din sprâncenele groase, păși la marginea canalului și străpunse cu privirea apa întunecată, unde lumina lunii se reflecta palid, dar fără putință de tăgadă, în copastia unei bărci găurite și pline de bolovani.

— Vreți, desigur, să cunoașteți motivul care ne-a îndemnat să facem asta.

— Da, încuviință Duffy, ținându-și o mână înmănușată pe măciulia sabiei.

— Suntem fiii lui Lodovico Gritti.

Duffy dădu din cap.

— Ei, și? Cine e el, podarul locului?

Tânărul se bosumflă, iritat.

— Lodovico Gritti, spuse sec, e fiul Dogelui, cel mai bogat negustor din Constantinopole și cel la care v-ați referit astă seară, numindu-l „bastardul ticălos al lui Suleiman”.

— Aha, dădu din cap Duffy, cu o undă de regret în privire. Acum înțeleg unde e buba. Ei bine, băieți, să știți

că eram băut și dispus să înjur pe oricine îmi venea în gând. N-am nimic cu tatăl vostru. Mi-ați scufundat barca, suntem chit, deci hai să uităm ce-a fost. Nu-i nicio...

Cel mai înalt dintre Gritti își scoase sabia, urmat imediat de frații săi.

— E o problemă de onoare, explică el.

Duffy înjură enervat printre dinți; își scoase cu mâna stângă sabia și cu cea dreaptă pumnalul cu mâner de sidef și se puse în gardă cu armele încrucișate în față. „Probabil voi fi arestat pentru asta”, își zise el. „Auzi, să mă bat într-un *duello alla mazza* cu nepoții Dogelui... Prostește.”

Cel mai înalt dintre Gritti se repezi la irlandezul solid, ținându-și sabia, cu mânerul împodobit cu pietre scumpe, în poziție de atac și pumnalul la șold, pregătit să pareze o eventuală lovitură. Duffy evită cu ușurință atacul și, blocând vârful pumnalului cu garda lamei, sări în lături și îi aplică tânărului o lovitură zdravănă de cizmă în dosul îmbrăcat în satin – o lovitură care îl săltă de pe caldarâm și îl azvârli în canal, cu un plescăit răsunător.

Întorcându-se să-i înfrunte pe ceilalți doi, irlandezul respinse vârful unei săbii care se năpustise spre fața lui, în vreme ce o alta, care îi țintea stomacul, se îndoi în cămașa de zale.

Duffy îl lovi pe unul cu măciulia gârzii drept în față, apoi sări cu pumnalul la celălalt, mai întâi simulând atacul, apoi lovind într-adevăr, creștându-i obrazul, într-o fracțiune de secundă, de la nas până la ureche.

Gritti cel din canal se zbătea printre stropii de apă, blestemând cu furie și căutând o scară sau niște trepte pe care să pună piciorul. Dintre cei doi de pe caldarâm, unul zăcea în nesimțire, lungit pe jos, cu nasul spart, iar celălalt, în picioare, își apăsa mâna mânjită de sânge pe rana de pe față.

— Barbar venit din nord!, spuse el, supărat. Ar trebui să-ți fie rușine că porți pe dedesubt cămașă de zale.

— Pentru numele lui Dumnezeu – i-o întoarse Duffy, în culmea exasperării – într-o țară în care nobilii atacă trei contra unu, cred că poți fi considerat tâmpit dacă faci un

pas afară fără să fii înarmat până-n dinți.

Gritti cel mic scutură din cap nefericit și se îndreptă spre marginea canalului.

— Giacomo, spuse el, încetează cu înjurăturile și dă-mi mâna.

În doi timpi și trei mișcări își scoase fratele din apă.

— Sabia și pumnalul meu sunt amândouă pe fundul canalului, bolborosi Giacomo – apa care șiroia din hainele boțite, formă îndată, în jurul picioarelor lui, o băltoacă – și pe mânerele lor erau mai multe nestemate decât își poate cineva închipui.

Duffy dădu din cap cu simpatie.

— Cred că și pantalonii și-au cam trăit traiul.

Giacomo nu-i răspunse. Își ajută fratele mai mic să-l ridice pe cel care zăcea leșinat, după care se întoarse către Duffy.

— Acum plecăm.

Irlandezul îi urmări cu privirea pe cei doi, cum își târșâiau picioarele cu greu, cărându-și fratele, ca pe o mobilă scoasă din uz. Când dispărură printre umbrele îndepărtate ale callei, Duffy își băgă sabia la loc în teacă, se îndepărtă, împleticindu-se, de chei și se sprijini obosit de cel mai apropiat perete. „Ce ușurare, să-i văd plecând“, gândi el, „dar cum să fac să ajung înapoi în camera mea? Adevărat, mi s-a mai întâmplat să trec înot sfertul ăsta de milă de mare rece ca gheața – o dată, chiar, ca să impresionez o fată, și cu o torță aprinsă în mână! – dar astă-seară sunt obosit. Și nici nu mă simt prea bine. Nu-mi priește efortul, după o noapte întreagă de mâncat și de băut. Ce mai seară! – lângă apele Canalului San Marco șezurăm și borâram.“ Închise ochii și respiră adânc.

— Să-mi fie cu iertare, domnule!, sunară, fără veste, cuvintele în germană ale unui bărbat. Vorbești cumva limba Habsburgilor?

Duffy se uită în sus și tresări, dând cu ochii de un bărbat în vârstă, slab, cu părul alb, aplecat peste o fereastră, două etaje mai sus, deasupra lui; perdelele diafane, luminate ușor din spate, se învolburau în jurul lui ca niște flăcări

pale.

— Da, prea-vârstnice domn, răspunse Duffy, și mai cu plăcere decât italiana asta încâlcită.

— Slavă cerului că, de data asta, nu trebuie să mă mai bizui pe șarade. Poftim!

O mână albă flutură prin aer și, două secunde mai târziu, pe caldarâm zdrăngăni o cheie.

— Vino sus!

Duffy se aplecă îngândurat și luă cheia de jos. Îi dădu un bobârnac, rotind-o prin aer, o prinse din nou și zâmbi.

— Prea bine, spuse el.

Casa scării, întunecată și răcoroasă, mirosea a varză stricată, dar când ușa din capul treptelor se deschise larg, lui Duffy i se dezvălui un interior a cărui opulență, umbrită prin colțuri, strălucea discret în lumina tainică a lumânărilor. Tomuri de pergament legate în piele și gravate cu aur se aliniau într-o bibliotecă înaltă cât un perete. Mese bogat încrustate, cutii lăcuite, veșminte strălucitoare și tablouri sumbre, tulburătoare, ocupau restul încăperii. Bătrânul care îl chemase stătea în picioare lângă fereastră, zâmbind nervos. Era înveșmântat într-o robă neagră, dintr-o stofă grea, brodată cu roșu și auriu la gât, și în loc de sabie, purta la cingătoare un stilet.

— Stai jos, te rog, îi spuse, arătând un scaun.

— Mă simt foarte bine în picioare, îi răspunse Duffy.

— Cum dorești.

Bătrânul deschise o cutie și scoase din ea un cilindru îngust, negru.

— Numele meu e Aurelianus.

Duffy privi curios cilindrul și fu surprins să constate că era un șarpe mic, presat și uscat, cu maxilarele mici deschise larg și vârful cozii retezat.

— Dar al domniei-tale?

Duffy clipi.

— Cum?

— Ți-am spus numele meu - Aurelianus. Acum te rog să mi-l spui pe-al dumitale.

— Aha! Sunt Brian Duffy.

Aurelianus încuviință din cap și vârî vârful cozii șarpelui în gură, apoi se aplecă în față, spre flacăra înaltă a unei lumânări. Lucrul acela începu să pocnească înfundat și să ardă mocnit, pe când Aurelianus pufăia, scoțând un nor de fum.

— Ce faci, pentru numele lui Dumnezeu?, spuse Duffy cu respirația tăiată, trăgându-și, pe jumătate, pumnalul din teacă.

— Îmi cer iertare. Mă port cum nu se cuvine, știu... Dar am avut o zi atât de grea, încât... Simt nevoie de o mică relaxare.

Se așeză și trase lung din creatura cu capul aprins, slobozind apoi, printre dinți, rotocoale de fum aromat.

— Nu te speria. E doar o specie de șarpe de apă care, tratat cu - chî, chî! - ierburile și miresmele potrivite, produce un fum cu un efect... dintre cele mai binefăcătoare.

— Uf! Irlandezul dădu din cap și-și lăsă pumnalul să alunece la loc în teacă. Alte răcoritoare, mai lumești, de oferit oaspeților, nu ai?

— Iartă-mă, sunt foarte zăpăcit. Împrejurări excepționale... Cum nu: sunt câteva vinuri dintre cele mai alese, în scrinul din dreapta. Cupele sunt în spatele dumatle.

Duffy deschise scrinul, alese o sticlă de Sautemes și-i scoase dopul, răsucindu-l cu îndemânare.

— Te pricepi la vinuri, spuse Aurelianus, pe când Duffy turna vinul auriu într-o cupă.

Irlandezul ridică din umeri.

— Se întâmplă cumva să aveți o barcă? Trebuie să ajung la San Giorgio și măscăricii ăștia trei mi-au scufundat-o.

— Da, știu, am auzit. Dar de ce la San Giorgio?

— Acolo stau, la un han.

— Ah! Nu, nu am barcă. Am însă o propunere.

Duffy îl privi sceptic.

— Da? Ce anume?

— Ți-aș oferi o... slujbă.

Îi zâmbi.

— Cred că nu mai ești așa bogat cum erai pe vremuri.

— Păi, nu prea, recunoscui Duffy, dar treburile astea vin în valuri. Am fost și bogat, și sărac și cu siguranță voi fi iar, și una, și alta. Ce slujbă?

Aurelianus trase cu poftă din șarpele care pocnea și sfârâia și ținu fumul în plămâni zece secunde bune, înainte să-l sufle afară.

— Ei bine - huuuu - după accent, aș spune că ai trăit mult timp în Austria.

Irlandezul păru o clipă iritat, apoi ridică din umeri și mai sorbi din vin.

— E adevărat. Am locuit la Viena până acum trei ani.

— De ce-ai plecat?

— De ce mă întrebi?

— Iertare; sigur, nu e treaba mea. Nici nu știu de ce mi-e atât de greu să ajung la subiect.

Își trecu degetele subțiri prin păr și Duffy observă că tremurau.

— Să mă explic: sunt, de puțină vreme, stăpânul hanului „Zimmermann”.

Duffy ridică politicos din sprâncene.

— Unde vine asta?

Aurelianus păru surprins.

— În Viena, îi răspunse. Cum de...? Ah, bineînțeles. Ești plecat de trei ani. Înainte se numea „Mănăstirea Sfântul Joseph”.

— A, da. De unde vine berea „Herzwesten”. Sper că n-ai închis berăria, nu?

Aurelianus râse încetișor.

— Nu.

— Ei, slavă Domnului.

Duffy își goli paharul.

— Cum naiba ai convins biserica să vândă locul?

— De fapt, l-am moștenit, printr-un drept de întâietate asupra pământului... O poveste foarte încălțită. Dar dă-mi voie să continui. Acum am făcut acolo un han și nu-i deloc o afacere proastă. Viena e un loc bun și berea „Herzwesten” are o reputație la fel de bună ca și

„Weihestpan“, în Bavaria. Problema e că, după cum vezi, nu am...

În uşă se auzi un ciocănit şovăitor şi Aurelianus tresări.

— Cine e?, întrebă neliniştit.

Răspunsul veni într-un dialect grecesc.

— Bella. Dă-mi drumul, draguţule.

Aurelianus îşi încleştă pumnii.

— Vino mai târziu, Bella. Am un oaspete.

— Nu face nimic. Mie îmi plac oaspeţii.

Zăvorul zdrăngăni. Bătrânul îşi apăsă o mână pe fruntea din ce în ce mai roşie.

— Pleacă, Bella, şopti el atât de încet, încât Duffy nu reuşi să-l audă decât cu mare greutate.

— Hei, oaspete!, se auzi de dincolo de uşă vocea răguşită, înecată de băutură. Spune-i pungaşului ăluia bătrân să mă lase să intru.

„Doamne, Dumnezeule, îşi zise Duffy, complicaţii domestice. Fă-te că nu observi.“

Se îndreptă spre bibliotecă şi începu să cerceteze titlurile în latină.

— Am veşti, se tângui Bella insinuant. Fac un ducat sau doi, de bună seamă.

— Ce fel de veşti?, întrebă nervos Aurelianus.

— Despre *El Kanuni*, cum îi spun amicii mei tuciurii.

— Eşti o târfă nemernică, Bella, – oftă nefericit bătrânul – dar intră.

Trase zăvorul.

Precedată de o duhoare de nesuportat, un amestec de parfum rânced şi miros de grappa, o femeie de vârstă mijlocie, într-un fel de fustă plină de franjuri, se năpusti în cameră.

— Dă-mi nişte vin, în numele Fecioarei!, exclamă ea, să nu mor de mahmureală.

— În numele cui, ai spus?, întrebă Aurelianus furios. Ia mai lasă vinul! Mahmureala e nimic pe lângă ce ai tu.

— Pizma o să-ţi roadă ficatul gălbejit, maimuţă bătrână!

Femeia rânji. Duffy, având oarecare bună creştere, se prefăcu absorbit de cărţi, ignorând tot restul.

Aurelianus se întoarce către el, îngăimând o scuză:

— Ne ierți o clipă, bunule domn?

Își freca mâinile mereu, stânjenit.

— Sigur, sigur, îl liniști Duffy cu un gest al mâinii. Am să mă delectez cu excelenta dumitale bibliotecă.

— Prea bine.

Bătrânul înveșmântat în robă luă cu brutalitate femeia de braț și o trase în colțul opus al camerei, unde începură o discuție aprinsă, pe șoptite.

Duffy își îngropă nasul într-o carte, dar, fiind precaut din fire, își încordă auzul, ca să prindă cât mai mult din ce vorbeau cei doi. Auzi vocea răgușită a Bellei spunând: „Știrea e că au început să-i adune pe achingii la Constantinopole...” Aurelianus întreabă ceva despre arme și ieniceri, dar Duffy nu reuși să deslușească răspunsul femeii.

„Vești despre turci”, cugetă irlandezul. „Numai despre asta se vorbește, de câteva zile încoace. Mă întreb de ce-i moșul atât de interesat.”

— Bine, bine, spuse Aurelianus în final, alungând femeia cu mâinile. Speculațiile tale personale nu mă interesează. Uite... poftim niște bani. Și acum, șterge-o! Dar mai înainte, pune la loc pumnalul.

Bella oftă dezamăgită și scoase, din piepții bogați ai rochiei, stiletul.

— Mă gândeam că o femeie trebuie să se poată apăra.

— Ha!, chicoti bătrânul, amuzat. Marinarii turci sunt cei care trebuie să se apere de tine, vrăjitoare bătrână. Afară!

Femeia plecă trântind ușa; imediat, Aurelianus aprinse câteva bețișoare parfumate la flacăra unei lumânări și le așeză prin cameră, în suporturi mici de alamă.

— Aș deschide fereastra, spuse el, dar în orașele foarte vechi nu știi niciodată ce poate să-ți intreprindă în casă, pe întuneric.

Duffy dădu din cap, fără prea mare convingere, apoi ridică, arătând-o bătrânului, cartea pe care o frunzărise.

— Văd că studiezi arta duelului.

— Ce-i aceea? A, da, cartea lui Pietro Moncio... Ai citit-

o?

— Da. De fapt, chiar astă-seară am cinat cu Moncio și Achille Marozzo.

Bătrânul clipi din ochi.

— Aha. Ei bine, sunt câțiva ani de când n-am mai ținut o sabie în mână, dar încerc să mă țin la curent cu cele mai noi progrese ale acestei arte. Mda... Știi, copia aceea după Della Torre, acolo, legată în piele moale, e foarte rară.

— Într-adevăr?, făcu irlandezul, întorcându-se la masă și umplându-și paharul. Am și eu una; am s-o vând, de vreme ce spui că aş putea scoate ceva bani pe ea. Textul nu m-a impresionat în mod deosebit.

Nori lungi de fum parfumat se încolăceau prin cameră, înălțându-se ca pânzele de păianjen și Duffy își făcu vânt cu o mică mapă de gravuri.

— S-a cam întunecat, de-atâta fum, se plânse el.

— Ai dreptate, spuse bătrânul. Sunt o gazdă de condamnat. Aș putea să o întredeschid un pic...

Se duse la fereastră, se uită cu mare atenție o clipă, apoi se întoarse către Duffy, cu un zâmbet care cerea iertare.

— Îmi pare rău, nu pot s-o deschid. Am să-ți spun îndată de ce te-am chemat și-apoi ai să poți pleca, înainte ca fumul să înceapă să te supere serios. Ți-am pomenit de hanul „Zimmermann“, al cărui proprietar sunt; e un loc foarte frecventat, dar eu călătoresc des și, ca să fiu sincer, necazurile cu clienții nu lipsesc. Știi cum se întâmplă - un frate desculț se contrazice cu vreun adept al lui Luther și un *bundschuh* răătăcit din Războiul Țărănesc îl înjunghie pe luteran; cât ai clipi, hanul ajunge loc de măcel și fetele care servesc izbucnesc în lacrimi. Asemenea lucruri fac să scadă câștigul destul de simțitor - din cauza pagubelor, a mușteriilor buni care se sperie, a cârciumarilor tot mai greu de tocmit. Îmi trebuie un om care să stea tot timpul acolo, să vorbească toate limbile și să poată pune capăt unei bătăi fără să omoare pe nimeni - așa cum ai făcut cu frații Gritti, lângă canal.

Duffy zâmbi.

— Vreți să fiu eu cel care să-i dea afară pe bătauși și

scandalagii?

— Întocmai, încuviință Aurelianus, frecându-și palmele una de cealaltă.

— Hm.

Duffy bătu cu degetele în masă.

— Dacă mi-ai fi spus acum două zile, ți-aș fi răspuns că nu mă interesează. Dar... de la un timp Veneția a început să mi se pară obositoare. Recunosc că m-am surprins tânjind după bătrâna Vienă. Iar noaptea trecută am avut un vis...

Aurelianus ridică sprâncenele cu inocență.

— Așa!?!

— Da, am visat o fată cu care mă vedeam des acolo. Nu mi-ar plăcea s-o mai întâlnesc, să văd ce face. Pe deasupra, dacă mai pierd mult vremea pe aici, cei trei Gritti mă vor provoca la o adevărată bătălie în *champ clos* și sunt prea bătrân pentru astfel de lucruri.

— Cred că ar face-o, încuviință Aurelianus. Sunt tineri și se aprind ușor.

— Îi cunoașteți?

— Nu, dar știu destule despre ei.

Aurelianus ridică șarpele pe jumătate ars și îl aprinse iar.

— Știu o mulțime de lucruri despre foarte mulți oameni - adăugă el, ca pentru sine - fără să-i fi întâlnit vreodată. Deci, primești slujba?

„Of, la naiba“, își zise Duffy. „Deși, la drept vorbind, oricum în Dingle nu m-aș fi întors.“ Ridică din umeri.

— Da, de ce nu?

— Bun. Speram asta. Dintre toți, dumneata ești cel mai potrivit.

Își împleti mâinile la spate și măsură cu pas grăbit camera răvășită.

— Am niște treburi de rezolvat în sud, dar ți-aș fi recunoscător dacă ai porni spre Viena *tout de suite*. Am să-ți dau niște bani de drum și o scrisoare de recomandare către berarul de la „Zimmermann“, un ins bătrân, numit Gambrinus. Am să-i scriu să-ți mai dea o sumă de bani,

odată ajuns acolo. Când crezi că poți ajunge?

Duffy își scărpină creștetul încărunțit.

— Nu prea știu. Azi în cât suntem?

— Douăzeci și patru februarie. Miercurea Cenușii.

— Așa-i. Monico își făcuse pe frunte, cu cenușă, o cruce. Ia să vedem: aș lua o navă până la Trieste, aș cumpăra un cal și aș trece Alpii pe la capăt, ținând estul. Apoi, dacă aș găsi niște unguri, negustori de cherestea, care bat mereu drumurile astea, i-aș însoți spre nord. Aș traversa Sava și Drava și apoi aș lua-o pe Dunărea bătrână, până la Viena. În mare, să zicem, cam o lună.

— Înainte de Paști, sigur?, întrebă Aurelianus nerăbdător.

— Sigur.

— Bun. Atunci se desfundă butoaiele cu bere de martie și nu vreau tărbăoi.

— Da, la Paști voi fi deja acolo de două săptămâni.

— Mă bucur să aud asta.

Aurelianus își turnă și el o cupă de Sautemes și o umplu din nou pe a lui Duffy.

— S-ar părea că ești obișnuit cu ținuturile dinspre apus ale Ungariei, observă precaut.

Irlandezul se încruntă o clipă, cufundându-și privirea în cupa cu vin, apoi se însenină și încuviință.

— Așa-i, spuse încet. Am luptat cu Regele Louis și Arhiepiscopul Tomori la Mohacs, în august '26. N-ar fi trebuit să fiu acolo; ca austriac, cum mă consideram pe vremea aceea, Ungaria nu însemna nimic pentru mine. Cred că ghicisem că Viena era următoarea pe lista turcilor.

„N-are niciun rost să-i povestesc de Epiphany”, cugetă el. Vinul dădu frâu liber amintirilor lui Duffy. Cerul era mohorât și amândouă taberele au dat ocol câmpiei Mohacs, până seara târziu. Apoi, cavaleria ungară a atacat. Grosul trupelor turcești a fugit și trupa de infanteriști germani, de sub comanda lui Duffy, a luat-o pe urma ungurilor. „A fost cel mai îndrăcit maelstrom din câte aș fi crezut c-am să văd vreodată”, reflectă el acum, sorbindu-și vinul, „când blestemații de turci s-au oprit dintr-o dată din

retragere și s-au întors împotriva celor care îi alungau”.

Colțurile gurii îi coborau pe măsură ce își amintea bubuiturile armelor turcești și şuieratul mitraliilor pe câmp, secerând rândurile de creștini, iataganele curbate ale ienicerilor care, urlând răscolitor, blocau orice înaintare, și strigătul disperat pe care îl scoaseră cei din aripa dinspre apus, când devenise clar că turcii îi înconjuraseră.

— Ești norocos, spuse Aurelianus, după o pauză. Nu-s mulți care să fi ieșit întregi de acolo.

— Adevărat, zise Duffy. Am stat ascuns în tufișurile de pe malul râului, până a doua zi, când a sosit Jan Zapolya cu trupele lui. A trebuit să-i explic că idiotul de Tomori atacase fără să-i mai aștepte pe el, pe Frangipani și celelalte întăriri; că aproape toți din tăbăra ungară - Louis, Tomori și alte câteva mii - erau morți și că Suleiman cu turcii lui câștigaseră bătălia. Apoi, Zapolya a șters-o către vest, iar eu spre sud.

Bătrânul își scutură șarpele într-un vas și suflă, cu părere de rău, ultimul fum în aer.

— Ai auzit, îmi închipui, că Zapolya a trecut acum de partea turcilor.

Duffy se încruntă.

— Mda... Urmărește, probabil, să devină guvernator al Ungariei și va săruta mâna oricui va cuceri această țară. Totuși, îmi vine greu să cred; îl cunosc din 1515 și încă de atunci făcea incursiuni asupra turcilor. Aș fi jurat că ăsta e ultimul lucru pe care l-ar face.

Aurelianus clătină din cap cu simpatie.

— Dacă ne-am bizui pe lucruri care par de necrezut, ne-ar fi mult mai bine.

Traversă camera, până în dreptul unui scrin înțesat de lucruri în neorânduială.

— Îmi pare rău. N-am vrut să-ți răscolesc trecutul. Aici, spuse el, deschizând un sertar din care scoase o pungă, sunt cinci sute de ducați.

Duffy o prinse din zbor și o băgă în buzunar.

— Iar acum, continuă Aurelianus, fluturând o foaie de

hârtie, am să întocmesc o scrisoare de recomandare.

Înmuie o pană în călimară și începu să scrie.

Duffy, care descoperise de mult foloasele pe care le poți trage dacă te obișnuiești să citești de-a-ndoaselea, arunca din când în când, peste pupitru, câte o privire, la scrisul ordonat al lui Aurelianus.

„Dragă Gambrinus“, citi Duffy. „Purtătorul acestui mesaj, Brian Duffy“ – aici Aurelianus se opri și schiță, rapid, portretul desăvârșit al irlandezului – „e omul pe care îl căutăm, viitorul supraveghetor al casei Herzwesen. Ai grijă să primească cinci sute de ducăți la sosire și apoi o sumă lunară, pentru care veți cădea la învoială. Ne vom vedea curând – probabil, pe la jumătatea lunii aprilie, cel mai târziu de Paști. Sper ca berea să fermenteze cum trebuie și să nu avem aciditate, în sezonul ăsta. Cu toate urările de bine, AURELIANUS.“

Bătrânul împături scrisoarea, turnă pe ea o picătură de ceară roșie dintr-un vas mic, încălzit la lumânare, și-și apăsă pe ea pecetea.

— Gata, făcu el, ridicând mâna cu inelul și fluturând scrisoarea prin aer, ca să se răcească ceara. Nu mai rămâne decât să-i înmânezi asta maestrului berar.

Duffy luă scrisoarea. Pecetea, observă el, înfățișa doi dragoni încleștați în luptă.

— Deci ce-o să am de făcut? întrebă el. Mai spune-mi o dată.

Aurelianus zâmbi.

— Întocmai cum ai spus mai adineauri: să-i dai afară pe bătauși și scandalagii. Să ții lepădăturile la ușă. Să faci liniște.

Irlandezul clătină din cap a îndoială.

— Pare ciudat că ai venit tocmai la Veneția ca să angajezi pe cineva pentru o cârciumă austriacă.

— N-am venit pentru asta. Sunt aici pentru cu totul alte treburi, te asigur. Dar când am văzut cum te-ai descurcat cu flăcăii aceia, jos, în stradă, am știut că ești omul cel mai potrivit pentru o asemenea slujbă.

— Bine, fie. Oricum, nu eu sunt cel care plătește.

„Cred că s-a pornit vântul, gândi Duffy. I-auzi ce mai zdrăngăne geamurile.”

Aurelianus se ridică.

— Mulțumesc că m-ai scos din încurcătură, spuse repede, strângându-i mâna lui Duffy și practic împingându-l afară. Ne vedem peste o lună, cred.

— E-n regulă, încuviință Duffy și o clipă mai târziu se trezi în întuneric, în vreme ce ușa se închidea în urma lui. „Ce ins ciudat, își spuse, coborând treptele pe bâjbâite. Sunt tare curios dacă în pungă sunt într-adevăr cinci sute de ducăți.”

La capătul de jos al scării stăruia un miros acru de băutură și Bella răsări din întuneric.

— Drăgălașul de eunuc ți-a dat niște bani, nu-i așa?

— Îmi pare rău, doamnă, răspunse Duffy. Nici pomeneală de așa ceva.

— Ce-ai zice să mergem să bem ceva? îi propuse ea. Ți-aș putea spune multe lucruri despre el.

— Nu mă interesează. Să-mi fie cu iertare.

Duffy se strecură pe lângă ea și ieși în stradă.

— Poate ești interesat de o companie feminină...?

— Și ce-ar avea asta de-a face cu dumneata?, îi aruncă peste umăr, din mers.

Ea strigă ceva grosolan în urma lui, deși era de-acum departe. „Biata babă”, reflectă el. „A luat-o razna din cauza licorii ăsteia ieftine, italienești. Auzi, să strige după străini și să se ia la harță c-un biet moș.”

Aruncă o privire în zare – să tot fi trecut de miezul nopții. „Acum nu mai are niciun rost”, își zise el, „să mă întorc la San Giorgio; singurul care mă așteaptă acolo e hangiu, furios că nu i-am plătit chiria. Mai bine mi-aș petrece noaptea într-un han, aici, și mâine aș porni devreme. Câteva ceasuri de somn într-un pat cât de cât curat e tocmai ce-mi lipsește. A fost o noapte grea.”

— La o parte, moșulică, lasă-ne să descărcăm!

Duffy îl străpunsese furios cu privirea pe docherul cel tânăr și slab, dar se trase, ascultător, în lături. Lumina

dimineții strălucea pe apă ca o grămadă de monezi de aur, nou-nouțe și Duffy clipi repede, frecându-și ochii cu dosul palmei. I se spusese să caute o galeră cipriotă, „Morphou”, care urma să facă escală la Trieste, în drum spre casă. „Uită-te după o velă cu trei ochi triști pe ea”, îi spusese un egiptean scund, care se arătase dornic să-i fie de folos. „Aia e Morphou!”

„Ei bine”, își zise iritat, „nu zăresc nicăieri blestemații ăia de ochi. Nici n-aș avea cum, doar jumătate din nave au velele strânse.”

Se așează pe un balot de bumbac și începu să privească dezaprobator mulțimea de indivizi gălăgioși, treji pe de-a-ntregul, care îl înconjură. Copii cu pielea arămie, țipând unii la alții într-un amestec de limbi mediteraneene, treceau în fugă pe lângă el, aruncând cu frunze de varză într-un negustor bărbos și indignat; marinari arși de soare se plimbau fuduli, sperând să impresioneze fetele venețiene cu monedele lor străine și pieptarele de mătase; femei bătrâne, cu figuri împietrite, își păzeau vigilențe coșurile cu pește afumat, gata să zâmbească unui client sau să tragă un pumn în urechea vreunui hoț de prăvălii.

Duffy se trezise în zori, într-un han rău-mirositor, cu senzația că licoarea pe care o băuse în ajun îl otrăvise, dar se înseninase, amintindu-și că punga, pe care o cercetase la lumina tremurătoare a unui felinar, conținea într-adevăr cinci sute de ducați. „Iar la Viena mă așteaptă alți cinci sute”, gândi el, „numai de-aș găsi odată spurcata aia de galeră Morphou”.

Se ridică greoi în picioare, luptându-se să-și țină echilibrul, și-n aceeași clipă un bărbat dintr-un balcon boltit, o sută de picioare mai în spate, se ghemui, fixându-și privirea de-a lungul țevii unei archebuze; trase cocoșul, ghiuleaua se rostogoli pe țeavă, împrăștiind scânteii, și peste o clipă, arma, din care țâșnise de-acum încărcătura, îi ricoșă în umăr.

Un ulcior de ceramică de lângă urechea lui Duffy se făcu țândări, improșcându-l cu vin prost și bucăți de lut. Uluit, făcu un salt înapoi, în spatele balotului de bumbac,

înjurând amarnic și smucindu-și sabia, împiedicată în teacă.

Bărbatul cu archebuza se aplecă peste balustrada balconului și ridică din umeri. Sub el, pe caldarâm, alți doi inși încruntați și neliniștiți își scoaseră pumnalele din teacă și își făcură loc cu coatele prin mulțime.

În picioare acum, Duffy își scoase sabia și privi în jur, furios. „Trebuie să fie unul dintre cei trei frați Gritti“, își spuse el, „sau, poate, toți trei. Și asta după ce am fost atât de îngăduitor, aseară! Ei lasă, în dimineața asta n-am să mai fiu.“

Un individ înalt, cu pălărie cu pene și mustața pomădată, pași spre irlandez și îi zâmbi:

— Cel care a tras fuge cu barca, îi spuse, arătând cu degetul. Duffy se întoarse și celălalt sări pe el, țintindu-i pieptul cu pumnalul. Cămașa de zale de sub mult încercatul său pieptar îl salvă pe irlandez de prima lovitură; cu dreapta îl prinse pe ucigaș de mână și, făcând un pas înapoi ca să-și ia distanță, îi înfipse sabia în coapsă. Împăunatul căzu în genunchi, galben de spaimă.

Nu era deloc prea devreme să părăsească Veneția, reflectă Duffy uluit, observând cu necaz că îi tremurau mâinile.

Negustorii și docherii, speriați, se risipiseră care încotro, așa încât observă imediat cele două siluete care zoreau spre el – una necunoscută, cealaltă a tânărului Giacomo Gritti, amândoi cu pumnalele trase.

— Garda! Chemați garda, pentru Dumnezeu! țipă Duffy din toți răunchii către mulțime, deși știa că era prea târziu. Înnebunit de spaimă, își scoase pumnalul și așteptă, cu armele încrucișate în față.

Necunoscutul sări în fața lui Gritti cu arma ridicată pentru lovitură, dar un soi de surpriză dureroasă i se oglindi deodată în ochii larg cășcați, cu pupilele mărite, și se prăbuși cu fața în jos: pumnalul lui Gritti i se înfipse până la plăsele între omoplați.

O clipă, Gritti și irlandezul se măsurară cu o privire lungă, de la cei câțiva pași care-i mai despărteau.

— Pe „Morphou“ sunt oameni care te pândesc să te omoare, gâfâi Gritti, dar un vas grecesc de comerț, ancorat la trei docuri mai spre sud, ridică și el ancora pentru Trieste. Grăbește-te, îi spuse, arătând cu degetul. Pleacă chiar acum.

Duffy zăbovi doar cât să-și vâre armele înapoi în teacă și să-i facă un semn scurt și nedumerit de mulțumire, înainte să pornească cu pași mari spre sud, către cel de-al treilea doc.

CAPITOLUL II

După ce își încreți fruntea și se scărpină destul în barbă, căpitanul pântecos al vasului de comerț se învoi să-l primească pe Duffy la bord, pretinzând totuși o taxă mai mare decât de obicei, „pentru că n-ați rezervat locul dinainte”. Irlandezul învățase cu mult timp în urmă când trebuie să tacă și să dea cât i se cere, iar acum puse lecția în aplicare.

Vasul, după cum observă Duffy, când răzbătu până la pupa înaltă, era cumplit de dărăpănat. „Doamne, ia te uită la vâslele astea duble de direcție și la vela asta strânsă, pătrată”, observă el, clătinând din cap neîncrezător. „E atât de vechi, că ar face-o să râdă și pe Cleopatra. Țasta a făcut ruta Veneția-Trieste de mai multe ori decât mi-am tras eu cizmele în picioare; nu rămâne decât să sperăm că n-o să se ducă la fund tocmai acum.” Se așeză în cala deschisă, între două amfore enorme de vin și-și ridică deasupra o apărătoare din rogojină împletită, prinzându-i capetele în copastie. „Aici”, își zise el, sprijinindu-se de rogojină, „pot să spun că mi-am găsit, în sfârșit, o ascunzătoare.”

Marinarii trecură la rame și vasul pluti pe lângă mulțimea de galere acostate la docuri, ridicându-și velele în calea vântului rece al dimineții. Bătrâna navă se opinti din greu când timonierul vânjos prinse cârma, dar apoi o porni din loc.

Căpitanul se plimbă de colo-colo pe punte, muștrând pe unii, lăudând pe alții, până când „Dido” alunecă, făcând vira la tribord; apoi se liniști și se îndreptă spre pupa, unde Duffy, cocoțat pe o ladă, cioplea pe îndelete, cu pumnalul, dintr-o bucată de lemn, un cap de fată. Căpitanul se aplecă peste parapet, ștergându-și fruntea asudată cu o eșarfă.

Dădu din cap, arătând spre sabia lui Duffy:

— Ești soldat?

Irlandezul zâmbi.

— Nu.

— Atunci de ce ești așa nerăbdător să ajungi la Trieste?

— Mă duc să mă călugăresc, răspunse Duffy, modelând linia unui obraz.

Căpitanul pufni în râs.

— Nu mă îndoiesc. Și ce crezi, mă rog, c-ai să găsești la mănăstire?

— Un legământ de tăcere.

Căpitanul izbucni iar în râs, apoi se posomorî și se ridică. Stătu puțin pe gânduri, apoi îi aruncă:

— Cioplitor de doi bani!

Și plecă, îndreptându-se cu pas măsurat către prova îngustă. Duffy ținu bucata de lemn în fața lui și o privi critic. „Să știi că are dreptate”, își spuse.

Bătrâna corabie, împovărată peste puteri, înainta greu, în ciuda bordajului „nou”, care, după cum anunțase căpitanul cu mândrie, fusese schimbat de bunicul lui. Când ajunse, în sfârșit, la destinație, cheiurile portului erau incendiate de flăcările aurii ale apusului. Căpitanul își lătra ordinele, nerăbdător, către echipajul obosit, în vreme ce oamenii aruncau greutatea și coborau catargul în spate, de-a curmezișul punții. Duffy urcă scara neobservat de nimeni și păși pe doc, spre turnurile și străzile întortocheate ale orașului. Multe ferestre se luminaseră deja și începu să se gândească serios la cină. Grăbi pasul, încercând să ghicească ce parte a orașului ar fi mai nimerită pentru o masă bună și ieftină.

Pereții văruiți ai îngusteii Via Dolores făceau ecou la bocănitul tocurilor lui Duffy, pe măsură ce mirosul de pește sărat și uscat al docurilor rămânea tot mai în urmă. O ușă deschisă aruncă o fâșie de lumină pe caldarâm; râsete și ciocnitul cânilor cu vin se auziră dinăuntru.

Duffy intră și o boare fierbinte de usturoi și curry, venind dinspre bucătărie, îi descreți fruntea. Își scoase pălăria și începu să-și dezlege mantaua lungă, îmblănită, când un ins care purta șorț apăru lângă el și începu să sporovăiască grăbit în italiană.

— Ce?, îl întrerupse irlandezul. Vorbește mai rar.

— Noi, spuse omul rotunjind silabele cu o strădanie vădită, nu avem camere. Deja așteaptă foarte multă lume.

— Aha. Foarte bine.

Duffy se îndreptă spre ușă, dar își aminti de pălărie; întorcându-se, văzu cum un preot de la o masă apropiată dădea din cap aprobator către bărbatul cu șorț, pe care îl surprinse făcându-și semnul crucii. Rămase o clipă ținut locului, apoi, fără o vorbă, își luă pălăria și ieși.

„Provinciali idioti!”, își spuse supărat, îndesându-și mâinile în buzunare și tropăind mai departe, în sus, pe stradă. „N-or mai fi văzut niciodată în viața lor o față ca a mea. Parcă aș fi fost vreo fantomă.”

Pete de safir și purpură mai luminau încă cerul iernatic, dar pe străzi se lăsa noaptea și Duffy era nevoit să se biziue, pentru a-și găsi calea, pe ferestrele luminate; începu să se gândească îngrijorat la tâlhari și bătauși de cârciumă. Deodată, cu un plesnet ca de crengi târâte pe pietriș, o rafală năprasnică de ploaie se năpusti asupra lui. „Doamne, Dumnezeule”, se gândi disperat, pe când stropii reci băteau cu furie în borul pălăriei, „trebuie să fac ceva. Am să răcesc și cămașa mea de zale e și-așa peste măsură de ruginită.”

Văzu în fața lui o ușă deschisă și înaintă cu greu spre ea, lipăind prin rigola umplută brusc cu apă. „Oare chiar se aude zgomotul unei roți de moară”, se întreabă el, „sau e doar vuietul furtunii?” Nu era niciun semn care să indice acolo vreo tavernă, dar de pragul de sus al ușii atârnavă frunze de viță de vie și zâmbi ușurat când, pășind înăuntru, văzu mesele în cea mai mare parte neocupate. „Aici n-au cum să-mi spună că au prea mulți clienți”, își zise el, scuturându-și pălăria de coapsă. Se îndreptă către o masă liberă, își trânti mantaua pe banchetă și se așeză lângă ea.

„Ce loc ciudat”, reflectă el, privind în jur; „barbă-sură ăla bătrân și beat, din ușa bucătăriei, pare să fie gazda. Oricum, când am intrat, a dat politicoș din cap.”

Din bucătărie răsări un tânăr care traversă încăperea până la masa lui Duffy.

— Cu ce să vă servesc?, îl întreabă.

— Adu-mi orice mâncare se mai găsește în ceaun și o cană din cel mai bun vin roșu pe care îl aveți.

Flăcăul se înclină și se retrase. Duffy aruncă o căutătură curioasă celorlalți meseni, răspândiți prin încăperea scundă și întunecată. După înfățișare, se părea că ploaia îi dăduse gata. Toți arătau întristați – nu, chiar îngrijați – și zâmbetele lor erau triste și fugare. Duffy luă din buzunar bucata de lemn și, scoțându-și pumnalul din teacă, începu să cioplească iar la ea.

Când sosi mâncarea, se dovedi puțin cam prea condimentată pentru gustul lui și înfășurată, parcă, în frunze, dar vinul – din care îi aduseră o carafă întreagă – era cel mai bun din câte gustase vreodată. Sec, dar greu și parfumat, se urca la cap ca rachiul. „De necrezut”, oftă el, după ultima înghițitură, și își mai umplu o cană.

După un timp hotărî, plin de regret, că basorelieful pe care îl sculptase în masă nu era bun de nimic. Clătină din cap și puse pumnalul deoparte. „Cineva trebuie să-mi fi umplut din nou carafa, când nu eram atent. Poate chiar de mai multe ori. Nu-mi amintesc câte cani am băut, dar cred că au fost multe.” Aruncă o privire tulbure în jur și observă că acum încăperea era înțesată de lume și luminată din belșug. „Cred că sunt mai beat decât mi-am închipuit”, își spuse el, „dacă n-am observat când au sosit toți ăștia. Poftim, până și la masa mea, acum, stau doi.” Schiță un gest de salut către cei doi bărboși.

Simți că trebuia să-și limpezească mințile cumva. „Tâmpit mai sunt”, gândi el, „să mă îmbăt așa într-o tavernă necunoscută, dintr-un oraș străin.”

Tânărul care îl servise stătea acum la o masă și cânta din flaut, pe când majoritatea mesenilor se învârteau într-un dans nebun, cântând refrenul într-o limbă pe care Duffy nu reuși s-o recunoască. Gazda, bătrânul cel bărbos, prea beat ca să se mai țină singur pe picioare, era mânat prin cameră de o ceată de băieți bine-dispuși, care râdeau. „Biet moș bețiv” – își spuse Duffy, amețit – „luat în răs de copii! Tot ei i-or fi legat și frunzele alea caraghioase de viță de vie în păr.”

Auzi iar vuietul roții de moară, de data asta mai adânc și mai puternic, ca un puls al pământului. Inflexiunile înalte, stranii, ale flautului – înțelese acum – se țeseau în jurul ritmului acela lent, adânc.

Dintr-o dată, i se făcu frică. Un gând întunecat, cu o putere de neînchipuit, sau o idee, poate o amintire, lupta să se ridice din tenebrele adânci în care i se cufundase mintea și, mai presus de toate, voia să evite această confruntare. Se clătină pe picioare, răsturnând cana cu vin pe podea. „Sunt...”, se bâlbâi el. „Mă numesc...”, dar pe moment nu putu să-și amintească. Sute de nume îi veneau în minte.

Bărbosul de lângă el ridicase cana, o umpluse din nou cu vinul purpuriu și i-o oferise irlandezului. Uitându-se în jos, Duffy observă pentru prima dată că omul era gol și că picioarele lui, acoperite cu o blană scurtă, deasă, erau diforme și terminate cu mici copite despicate.

Cu un țipăt, Duffy dădu să fugă spre ușă, dar picioarele nu-l mai ascultau și înainta ca melcul. Apoi trebuie să fi leșinat, pentru că văzuse negru în fața ochilor și alunecase în sute de visuri tulburătoare... Era când un copil, plângând de spaimă într-o peșteră întunecată, când un bătrân rege dezonorat, zăcând în ploaie, sângerând de moarte, vegheat de singurul vasal care-i mai rămăsese credincios; stătea, într-un miez de noapte, cu două femei în fața unui foc, privind stăruitor cerul întunecat, cu o nădejde disperată; plutea într-o barcă îngustă, pe un lac imens, cu ape liniștite; stătea la o masă, fată în față cu un bătrân mai bătrân ca timpul, care îl privea cu milă și-i spunea: „Mult s-a pierdut și mult se va mai pierde, încă.”

Apoi visele se întunecară și se tulburară, ca o paradă stingându-se în zare, lăsându-l singur pe un târâm atât de întunecat și rece, încât părea cu neputință să fi fost, vreodată, luminat de soare.

Câteva picioare în coaste îl treziră. Se rostogoli în noroiul rece și-și dădu, cu mâna, la o parte părul ud, cu firele cărunte.

— Fir-aș blestemat, croncăni el. Unde naiba sunt?

— Trebuie să pleci din orașul ăsta, se auzi vocea unui bărbat.

Duffy se ridică. Era într-un loc viran și noroios, dintre două case.

Ploaia se oprise și cerul albastru strălucea în spatele norilor fărâmițați de furtună. Cercetă fața înfuriată și îngrijorată a preotului.

— Ești... murmură Duffy, ești preotul din primul local în care am intrat aseară. Cel în care nu m-au primit.

— E adevărat. Văd că ți-ai găsit... o altă gazdă. Când pleci din Trieste?

— Cât mai repede, de asta poți fi sigur.

Sprijinindu-se pe ambele mâini, cufundate în noroi, se ridică cu greu în picioare. „Off!”, gemu și își frecă grijuliu un șold.

— N-am mai dormit în ploaie de când aveam optsprezece ani. Noi ăștia, de vârstă mijlocie, am face bine să evităm așa ceva, îi zise preotului.

— Eu, unul, știu că n-am dormit în ploaie, răspunse celălalt, cu iritare.

— Da, asta cam așa-i. Bănuiam eu că de unul din noi era vorba.

— Pfui!

Preotul se încruntă amarnic.

— Ai nevoie de bani?

— Nu. Adică... ia stai!

Își repezi mâna spre pieptar și fu surprins să constate că punga bine burdușită mai era încă acolo.

— Uf! Nu, mulțumesc, stau bine deocamdată.

— Atunci e bine. S-o ștergi chiar astăzi - altfel am să vorbesc cu opt enoriași, dintre cei mai solizi din parohie, să te bată până te lasă lat și să te arunce în mare.

Duffy clipi.

— Ce? Eu... Ascultă, n-am făcut nimic... A, potaie ce ești, am să le scot mocofanilor tăi ficatul pe nas!

Făcu un pas spre preot, dar își pierdu echilibrul și se văzu nevoit să se îndrepte, cu două țopăieli laterale. Asta îl

zdruncină atât de tare, încât se sprijini în patru labe și vomită violent pe jos. Când se ridică din nou, palid și cu genunchii tremurând, preotul plecase.

„Mă întreb cine își închipuie că sunt“, își zise Duffy. „Nu-mi plac neînțelegerile de felul ăsta.“

Îngrijorat acum, se întrebă ce se putuse întâmpla noaptea trecută.

„Foarte simplu“, se pronunță imediat partea rațională a minții lui. „Ai fost destul de tâmpit ca să te îmbeți până ai căzut sub masă într-un birt străin, unde te-au bătut și apoi te-au azvârlit aici; ai noroc că arăți atât de prăpădit, încât niciun om sănătos la minte nu s-ar gândi să-ți fure punga. Visele și vedeniile acelea nu voiau să spună nimic. Absolut nimic.“

Îi clănțăneau dinții și tremura ca o mătă udă. „Trebuie să mă mișc“, gândi el; „trebuie să găesc un han cumsecade unde să mă adun, să mă spăl puțin, să cumpăr ceva de-ale gurii și să plec naibii odată din Trieste.“

Respiră adânc, și, clătinându-se, se întoarse pe Via Dolores.

Două ceasuri mai târziu, ieșea dintr-o cadă aburindă și își freca energic capul cu un prosop.

— Ce face gustarea aia?, întrebă. Neprimind niciun răspuns, merse până la ușă și o deschise.

— Ce face gustarea aia?, urlă ca din gură de șarpe.

— Vă așteaptă pe masă, domnule.

— Bun. Sosesc într-un minut.

Duffy își luă pantalonii de lână, abia uscați, de pe scaunul din fața căminului și-i îmbracă. Îi cumpărase din Anglia, cu mulți ani în urmă și, deși acum erau mai mult petice decât stofă englezească, iar italienii râdeau de el și-i spuneau urangutan, se obișnuise să-i poarte. „Știu că în călătoria asta peste Alpi, în toiul iernii, am să fiu bucuros să-i am“, își spuse, întărindu-și gândul cu un gest din cap. Apoi își puse pieptarul de piele, găurit în două locuri, își trase cizmele și ieși din cameră tropăind, ca să-și ia micul dejun.

Hangiul pusese pe masă un castron cu un fel de terci cu ouă bătute scrob, pâine neagră cu brânză și o halbă cu bere de malt, fierbinte.

— Arată grozav, zise Duffy, lăsându-se să cadă pe un scaun, și trecu la treabă.

Alți patru oaspeți ronțăiau pesmeți, la capătul celălalt al mesei, și îl fixau curioși pe mătăhălosul și căruntul irlandez. Unul din ei, slab, cu o pălărie umflată de catifea și pantaloni strâmți, de mătase, își dresе vocea:

— Am auzit, domnule, că vreți să treceți Alpii.

Duffy se încruntă, după cum avea obiceiul, când oameni necunoscuți se arătau interesați de planurile lui.

— Așa-i, mârâi el.

— E cam devreme, nu credeți? Suntem încă în toiul iernii, observă omul.

Duffy dădu din umeri.

— Devreme pentru unii, poate.

Hangiul apăru din bucătărie și-i făcu semn lui Duffy:

— Băiatul zice că a scos toată rugina de pe cămașa dumneavoastră de zale.

— Zi-i s-o mai frece cu nisip de vreo sută de ori, ca să am noroc, îi răspunse Duffy.

— Nu vă e frică de turci? - vorbi o femeie care, după înfățișare, era nevasta lui Pălărie-umflată.

— Nu, distinsă doamnă. Turcii n-ar fi avut când să ajungă atât de departe în nord, la începutul anului. „Și mi-ar plăcea să pot spune asta și despre tâlhari”, continuă în gând.

Apoi se concentrează asupra mâncării, iar ceilalți oaspeți, deși sușoteau între ei, nu-i mai puseră nicio întrebare.

„Cu un lucru au dreptate”, recunosc în sinea lui: „e într-adevăr devreme. Dar, la naiba, am să fiu pregătit. Vremea e bună și trecătoarea Predil e sigur liberă. O să fie ușor - nu ca ultima dată, când veneam din sud, în septembrie-octombrie 1526, pe jumătate mort de foame și cu capul bandajat, de parcă purtam turban.” Zâmbi amar, copleșit de amintiri, concentrat asupra halbei de bere. „Probabil, doar așa am scăpat cu viață din ruinele

Ungariei, bântuite de turci – băieții lui Suleiman, dacă m-au zărit, or fi văzut bandajul și și-or fi închipuit că sunt de-al lor.”

Hangiul se ivi din nou.

— Băiatul spune că dacă o mai freacă de o sută de ori se desface în bucăți.

Duffy dădu din cap gânditor.

— S-ar putea să aibă dreptate. Bine, atunci zi-i să scuture nisipul ușor și să o ungă cu ulei.

Se sculă, salutându-i cu un gest politicos pe ceilalți oaspeți și se duse în camera lui.

Sabia zăcea pe pat și o ridică, trecându-și mâna peste garda ei, cu plăselele curățate. Mânerul uzat, din piele, luase forma degetelor lui: când o scotea din teacă, era ca și cum și-ar fi scos brațul din mânecă. O lustruise și o unsese. Tăișul arunca reflexe negre, strălucitoare, când o privi în lung și apoi o îndoi puțin, ca să îndrepte o curbură nedorită.

Șfichiui aerul cu ea, de câteva ori. „Na, ține, turc necredincios!”

Se auzi un ciocănit în ușă.

— Cămașa dumneavoastră de zale, domnule.

— A, mulțumesc.

Duffy o luă și o privi fără părtinire. „Păi”, gândi el, „la urma urmelor, nici nu arată chiar așa de rău.” Câteva ochiuri de metal se rupseseră, pe ici, pe colo, și fuseseră înlocuite cu sârmă înnodată, iar mânecile erau inegale și rărite pe la încheieturi, dar în general, mai era încă o valoroasă piesă de armură.

Pe scaun se afla o cutiuță de lemn, pe care Duffy o deschise și se uită la colecția de mărgele, praf, scame, pene și bucăți de lemn. O ciocăni cu degetul: „E bine uscată”, observă mulțumit. Sub toate astea se afla o bucatică rotundă de sticlă, pe care o verifică, să nu se fi spart, închise cutia și o vârî în buzunarul de la piept.

„E timpul să plec”, își spuse. Dezbracă pieptarul, trase pe el două tricouri de bumbac pătate de rugină, apoi peste ele cămașa de zale, făcându-se că nu aude cum câteva

inele de legătură se rostogoliră pe dușumea. Luă în spinare pieptarul, își agăță la brâu sabia și pumnalul și apucându-și mantaua îmblănită și pălăria, ieși din cameră.

— Hangiu! Vino încoace!

Îi puse în palmă câteva monezi.

— Unde aş putea să cumpăr un cal?

— Un cal?

— Întocmai. Un cal. *Equus*.

— Cred că v-aş putea vinde chiar eu unul.

— E zdravăn? Poate să mă poarte prin Alpi?

— Sigur, dacă îl îngrijiți cum se cuvine.

— Ai face bine să fie așa cum spui, altfel am să mă întorc și o să se întâmple o nenorocire.

Duffy încheie examinarea calului cu o privire lungă.

— Cât vrei pe el?

— Păi...

Hangiul strânse din buze.

— Șaizeci de ducați?

— Patruzeci.

Duffy îi mai dădu câteva monezi.

— Să știi că nu glumesc când spun că am să mă întorc furios, dacă mă lasă în drum.

— E un cal bun, protestă hangiul. L-am îngrijit de când s-a născut. L-am văzut venind pe lume.

— Mare ți-e grădina ta, Doamne! Mai mult nu vreau să mai aud. Ascultă, îmi trebuie și de-ale gurii. Să zicem patru, - nu, cinci pâini lungi, șase salamuri groase, orice fel de boabe îi plac calului, cât să-i ajungă pentru o săptămână, două galoane de vin roșu, sec, o sticlă cu rachiu curat... și un sac cu ceapă, o mână de căței de usturoi și două livre de brânză albă. Pune toate astea în patru desagi și spune-mi cât adaugi la nota de plată.

— Da, domnule.

Hangiul se întoarce și o porni către clădire.

— Am spus rachiu curat! - strigă Duffy după el. Încearcă numai să-mi pui vreunul botezat și mă întorc, chiar dacă prăpăditul tău de cal e-n stare și să zboare!

CAPITOLUL III

Soarele încă zăbovea pe cerul dimineții când Duffy ieși din Trieste, călărind spre est, urcând colinele de la poalele munților către crestele albe ale Alpilor. Se oprise doar o dată, înainte de a părăsi orașul, ca să cumpere o pereche de pantaloni bufanți și o raniță, pe care le purta acum. Razele soarelui aruncau reflexe luminoase, oglindindu-se în pârlăiașele limpezi care coborau printre coline, dar încă își mai putea vedea aburul alb al respirației și era bucuros că își cumpărase o pereche bună de mănuși, pe când se afla încă la Veneția.

Rotindu-se în șa, clătină din cap spre peticul albastru de la orizont, care era Golful Veneției. „Rămâi cu bine, Mediterana”, gândi. „A fost plăcut aici, cu soarele tău, cu vinul de Madeira și fetele cu ochi negri – dar cred că prin felul meu de a fi, Dumnezeu știe de ce, mă simt mult mai în largul meu în ținuturile reci ale nordului.”

Irlandezul își dădu pălăria pe ceafă și scutură din cap, îngândurat. „Ciudat”, își zise el, „ce întorsătură au luat lucrurile. Miercuri noaptea, frații Gritti încercau toți trei să mă omoare, iar a doua zi, unul din ei îmi salvează viața și mă îndrumă spre un vas neprimejdios. Și de unde o fi știut că îmi trebuia un vas care să meargă la Trieste? Venețienii par să știe, despre treburile mele, mai multe decât mine! Și chiar așa, ce treburi mai sunt și astea? Nici acum nu înțeleg de ce măscăriciul ăla bătrân, îmbrăcat în negru – Doamne, nici nu-mi mai aduc aminte cum îl cheamă! – mi-a dat atâția bani. Să fiu eu, oare, cu-adevărat, singurul în stare să fac liniște în taverna lui austriacă? Și de când se plătește atâta bănet pentru o slujbă ca asta? Mi se pare că, de obicei, trebuie să fii mulțumit dacă primești o cameră și ceva mâncare. Of, ia nu mai întreba atât, bătrâne”, se sfătui pe sine. „Banii sunt adevărați, numai asta contează.”

Drumul șerpuia acum printre pâlcuri înalte de copaci veșnic verzi și aerul răcoros purta aroma pinilor. Duffy își

umplu plămânii și zâmbi cu nostalgie. „Ah, ăsta e un miros de-acasă”, își spuse. „Austrie, ce dor mi-a fost de tine!”

„Da”, recunosc el cu greu, „și de tine, Epiphany! Doamne bun!” - Duffy se simți dintr-odată bătrân - „acum are deja, probabil, un copil. Poate chiar doi. Ori” - și aici se luminează - „te pomenesti că balaurul ăla de Hallstadt și-a frânt gâtul, căzând de pe cal, într-o zi, la vânatoare, lăsând-o, biata fată, singură și bogată. Ho, ho! Bineînțeles că s-ar putea ca ea să nu mai vrea să vorbească cu mine. «Slugă, vezi de golește țucălele pe vagabondul care stă în ușă!»”. Se văzu dintr-o dată, mânjit tot și nebun de furie, croindu-și drum cu pumnii prin fereastra unui salon, spărgând petrecerea cu apariția lui de spectru groaznic.

Tropotul regulat al unor copite îl întrerupse din visare. Se întoarse și văzu, călărind agale cincizeci de iarzi în spatele lui, un individ solid, în tunică de piele cu șireturi și purtând în bandulieră un arc de vânatoare de capre negre. Duffy dădu din cap politicos, dar, cum nu era dornic să intre în vorbă, nu-și încetini pasul.

Se concentra pe ceea ce-l îngrijora mai mult. „Sunt, oare”, se întrebă șovăitor, „pe cale să devin un bețivan? Beau de la unsprezece ani, dar niciodată băutura nu m-a făcut să am vedenii și coșmaruri. Ei, băiete, îmbătrânești, îmbătrânești... Nu te mai poți aștepta s-o dai pe gât ca la douăzeci de ani. După călătoria asta am să beau, o vreme, numai bere”, își promise. „N-am niciun chef să văd iar oameni cu picioare de capră.”

Drumul devenise mai abrupt acum. În partea stângă răsări o pantă noroioasă, căptușită cu mănunchiuri de ace de pin, apoi o alta, asemenea, în dreapta; pini înalți străjuiau fiecare stâncă, asemeni unor spectatori cu bărbi stufoase, înconjuțați de tufișuri verzi. Țipetele stridente ale păsărilor trezeau ecouri prin pădure, iar veverițele, cocoțate pe ramuri înalte, priveau cu mare interes omul și calul. Duffy le alungă răsfirându-și brațele și ele fugiră uimite.

Depăși un alt călăreț, un călugăr gras, călare pe un catâr cu mers obosit. Omul părea că ațipise, legănându-se

încet în șa și lăsându-se condus de animal. „Cam populat drumul, pentru anotimpul ăsta”, cugetă Duffy.

Dintr-o dată, liniștea creșu. „Ce zgomot a încetat?” se întrebă. „A, asta-i - calul vânătorului de capre s-a oprit.” Duffy se întoarce din nou și brusc se rostogoli din șa, în clipa când vârful de fier al unei săgeți despică aerul la câțiva inci peste curbura șeii. Rostogolindu-se cu stângăcie pe potecă, cu cizmele împleticindu-i-se, se azvârli, alunecând aproape fără voie, în josul râpei abrupte de pe partea dreaptă. Cale de treizeci de pași făcu pârtie, măturând în cale noroiul și acele de pin, până când, cu mâna desfăcută, prinse o rădăcină de copac și agățându-se de ea, se ridică în picioare. Era în spatele unui trunchi gros și se rugă să-l ascundă de privirea celor care ar vrea să-l urmărească, de pe drum.

Cu mâna înmănușată și tremurătoare își șterse noroiul rece de pe față și încercă să-și potolească respirația. „Un tâlhar, pe onoarea mea”, își zise Duffy. „Sper să nu se fi atins de bietul călugăr singuratic. Cu asta, sunt trei încercări de a-mi lua viața, în trei zile - asta mai zic și eu coincidență! O simplă coincidență, *nimic* altceva”, își spuse cu convingere.

— Îi vezi rămășițele pe undeva?, se auzi vocea cuiva, pe drum.

— Când îți spun, idiotule, că ai dat greș!, veni răspunsul. Săgeata ta a trecut printre copaci. Se ascunde undeva, acolo jos.

După o pauză lungă, primul vorbitor, acum mai liniștit, spuse:

— Asta ar fi ceva.

„Cine o fi celălalt?” se întrebă Duffy. „Și unde e călugărul? Sau era chiar el? Aș vrea să pot vedea până acolo.”

— Hei, strigă unul dintre ei. Știu că mă auzi. Dacă ai să vii fuga sus, n-o să-ți facem nimic.

„Chiar așa?”, își spuse Duffy, cu un rânjel trist. „Chiar așa să fie?”

— Știi că am arc la mine. Pot să te aștept. Odată și odată

tot ai să ieși și atunci am să-ți vâr o săgeată între ochi.

„Ei, dacă tot s-a ajuns aici”, raționă irlandezul, „pot să aștept până se face întuneric și apoi să mă cațăr nevăzut înapoi pe colină, ca să-ți spintec gușa aia gălăgioasă, prietene. Încotro s-or îndrepta, oare, calul și merindele mele? Ciudat soi de bandiți mai sunteți, dacă nu v-ați dus după ele, în locul meu.”

Sus se făcu liniște pentru câțva timp, apoi, dintr-o dată, se auzi un hârșăit și foșnetul alunecos al celor doi, care își dăduseră drumul pe pantă.

— Fii atent! Îl vezi?, strigă unul dintre ei.

— Nu, răspunse celălalt. Unde te duci? Trebuie să rămânem aproape unul de celălalt.

Când socoti că unul din cei doi era gata să alunece pe lângă copacul lui, Duffy își scoase sabia și îi tăie calea. Era călugărul cel gras; agitând o spadă lungă și guițând, cuprins de panică, pară lovitura lui Duffy, mai mult din întâmplare decât din iscusință. Se încăierară greoi, rostogolindu-se împreună pe panta abruptă și umedă, cu săbiile încrucișate cu disperare, incapabili să-și oprească prăbușirea. Duffy, ținând sabia călugărului blocată de a lui, încerca să se răsucească și să vadă ce le iese în cale. „O creangă boantă, înfiptă în spatele meu”, gândi el funest, „ar fi un deznodământ cum nu se poate mai potrivit.”

Rasa pe care o târa călugărul după el, se poticni într-un vârf ascuțit de piatră și îl trase înapoi, oprindu-l, în timp ce săbiile li se despărțiră, iar Duffy lunecă mai departe. În sfârșit, slobod din încâlcitul corps-a-corps, irlandezul își împlântă tocul cizmelor, mâna dreaptă și măciulia sabiei în pământ și se opri, trimițând o nouă avalanșă de noroi în josul pantei. Apoi își făcu loc mai bine, proptindu-și cizmele în coasta dealului.

Celălalt bandit cobora și el, sărind grăbit, cu disperare, colina, dar era încă mult deasupra lui Duffy și a călugărului.

La un moment dat, țesătura din care era făcută rasa cedă și călugărul își continuă căderea. Încercă să blocheze arma lui Duffy, cum făcuse mai devreme, dar de data asta

irlandezul își repezi vârful sabiei întinse, într-un *disengage* simulat, și cum călugărul aluneca spre el, sabia i se înfipse în pânțele, până la gardă. Fața lui, la câțiva centimetri de a irlandezului, îl privea cu ură. Își agită sabia spasmodic, dar Duffy îi apucă încheietura cu mâna liberă și o ținu la distanță. O clipă, cei doi se priviră lung.

— Nu ești călugăr, gâfâi Duffy.

— Du-te... dracului, bolborosi celălalt cu greu, apoi se sufocă și-și dădu sufletul.

Ținând trupul inert cu mâna dreaptă, Duffy își trase sabia afară și îl lăsă să se rostogolească în vale. Se uită în sus. Vânătorul de capre stătea la adăpost, între o stâncă și un trunchi de copac, la aproape douăzeci de picioare depărtare, știind că nu putea coborî fără să se pună la dispoziția sabiei lui Duffy. Omul avea și el sabie, dar nu părea prea sigur pe ea. Arcul îl lăsase sus, pe drum.

— Hai, vino-ncoace, pui de lele! scrâșni Duffy. Arată-mi ceva din curajul pe care îl aveai acum cinci minute, când ai vrut să mă omori pe la spate.

Omul își linse sudoarea de pe buza de sus și privi nervos peste umăr, în partea de sus a râpei. Era limpede că se întreba dacă s-ar putea cățara înapoi până la drum, înainte să-l prindă irlandezul și să-i facă de petrecanie.

— Să nu-ți închipui c-am să șovăi, îi strigă Duffy, ghicindu-i gândurile.

Vânătorul de capre întinse mâna și începu să scurme pământul cu sabia.

Duffy râse cu hohote, trezind ecouri care făcură să freamete copacii.

— Prea târziu, amice, să mai semeni! Nu știu unde vă țineți săbiile, tu și grăsanul care te însoțea, când călăreați, dar era mai bine să le fi lăsat acolo.

O piatră de mărimea unui pumn îl lovi dureros în cap.

— O-ho! Bine, secătură! Duffy începu să urce colina ca turbat.

Omul scăpă sabia, se întoarce și începu să topăie, urcând ca o veveriță speriată. Duffy, mai greoi și având grijă să nu-și piardă propria-i sabie, rămase în urmă, în

ciuda strădaniilor lui sălbatice.

„Ar putea fi mult mai rău”, socoti el, „dacă ajunge la drum și are timp să-și încordeze arcul.” Se opri să-și tragă sufletul și scoase o piatră din noroi. O azvârli în sus și o prinse iarăși, cântărind-o. „Nu e rău.” Își duse stânga la spate și, sprijinindu-se de un copac, așteptă să-l zărească iar pe tâlharul înfricoșat, care găfâia, strivind, în fugă, noroiul și acele de pin, cu un zgomot care trebuie să se fi auzit de la o milă depărtare.

În sfârșit, îl putu vedea, odihnindu-se la marginea drumului, profilat pe fundalul unui petic de cer. Brațul lui Duffy şuieră prin aer, azvârlind piatra cu toată puterea de care era în stare. O secundă mai târziu, banditul tresări violent și căzu pe spate.

„Atât ți-a fost, ticălos nenorocit”, își spuse Duffy, reluând urcatul. Îi luă câteva minute să ajungă sus, dar când se văzu în sfârșit pe drum, omul doborât de piatră tot nu dădu vreun semn că mai era în viață. „Presupun că l-am lovit în cap și l-am omorât”, cugetă irlandezul, mohorât.

Se lumineă, totuși, când își văzu calul, cu proviziile încă intacte, adulmecând pământul noroios, la o sută de picioare depărtare.

— Salutare, calule, strigă el, îndreptându-se către animal, care ridică puțin capul și își privi stăpânul fără entuziasm. Pe unde mi-ai umblat, bestie, când mă luaseră la omor, acolo, sub deal? Aud?!

Calul privi în lături, vădit plictisit. Duffy clătină din cap a supărare și se urcă în șa.

— Înainte, făptură fără inimă!

După prânz, drumul deveni o terasă largă, înclinându-se abrupt spre fața povârnită a unui perete stâncos. Pietre bine bătătorite serveau drept pavaj, iar partea dinspre prăpastie era îngrădită cu un gard șubred, făcut din uscături, aplecat în afară. Când soarele coborâse la numai câteva degete deasupra creștelor apusene, Duffy ajunse la azilul „Sf. Iacob”, o clădire cu ferestre înguste și acoperiș de ardezie, adăpostită între două aripi mari de granit alpin.

„Nici că puteam să ajung la un ceas mai potrivit”, își zise

irlandezul, în timp ce ducea calul de căpăstru, pe poteca spre arhondaric. „Dacă tâlharii ăia nu m-ar fi întârziat, azi-dimineață, aș fi ajuns aici prea devreme și aș fi fost ispitit să mă grăbesc spre următorul adăpost pentru noapte, probabil nici pe jumătate atât de plăcut.” Ușa grea de la intrare se deschise când Duffy descălecă și doi călugări se îndreptară către el, traversând curtea înzăpezită.

— Bună seara, străine, spuse cel mai înalt. Fratele Eustațiu îți va duce calul în grajd. Însoțește-mă.

Duffy îl urmă pe călugăr înăuntru și, pe când ușa se închidea în urma lui, își scoase pălăria și mantaua. Vestibulul strâmt era luminat de o torță fixată de perete într-un inel metalic, iar într-un colț zăceau, aruncate, jumătate de duzină de săbii.

— Toți oaspeții noștri, spuse călugărul, trebuie să-și lase armele aici.

Duffy zâmbi când își scoase sabia din teacă și i-o înmână.

— Ideea e bună, numai să reușești să-i faci pe toți să se împace cu ea.

— Asta nu-i greu, spuse călugărul, așezând sabia lui Duffy la un loc cu celelalte. Cine se împotrivește, își petrece noaptea afară.

După cină, oaspeții s-au așezat lângă foc și au băut rachiu. Câțiva stăteau pe scaune de lemn; Duffy se lungise pe podea, cu capul sprijinit, ca pe o pernă, de coasta unui câine mare, ațipit. Își turnă și el o cană de rachiu, ca măsură de prevedere împotriva frigului.

În mod tacit, oaspeții se înțelesesă să nu discute motivele călătoriei lor și își petrecură timpul spunând povești. Un italian istorisi o poveste morbidă, despre o fată dintr-o familie nobilă, care ținea capul retezat al grăjdarului, iubitul ei, într-un ghiveci de flori și uda cu lacrimile ei planta care creștea din el. Călugărul care îl călăuzise înăuntru relată o poveste hazlie și deochiată, cu încurcături amoroase într-o mănăstire, iar Duffy spuse vechea legendă irlandeză, despre Saeve, soția eroului Finn

MacCool, și cum a fost ea preschimbată, din faun, în femeie.

Un domn bătrân și bondoc începuse să recite un poem lung despre rătăcirile Împăratului Maximilian prin Alpi, când ușa de la intrare se deschise cu zgomot și un bărbat mătăhălos, cu ghetete grele și manta de călăuză, pătrunse în cameră, scuturându-și nervos zăpada de pe mustață.

— E rece noaptea, Olaus? întrebă călugărul, ridicându-se să-i toarne o cană noului venit.

— Nu, răspunse Olaus, luând recunoscător băutura. Iarna își face bocceluța și se întoarce în nord.

Trase o dușcă bună.

— În schimb, adăugă, în noaptea asta sunt monștri.

Duffy privi mirat, cu mare atenție.

— Monștri?

Călăuza dădu afirmativ din cap, în timp ce se așeză lângă foc.

— Da. Grifoni, oameni-șarpe, demoni de toate soiurile.

— I-ai văzut tu, Olaus?, întrebă călugărul, făcându-le celorlalți cu ochiul.

Olaus clătină grav din cap.

— Nu. Prea puțini dintre cei care îi văd mai rămân în viață. Dar astăzi, pe Montasch, i-am auzit cântând în cor și, venind încoace, am văzut în zăpadă niște urme neomenești. Mă întreb ce i-o fi ațâțat.

— Nu știu, spuse călugărul pe un ton glumeț. O fi vreo sărbătoare de-a lor astăzi. Au deschis butoaiele cu bere de martie, pot să pun rămășag.

Olaus, dându-și seama că era luat în râs, se cufundă într-o tăcere ursuză.

„Asta îmi amintește că vine și vremea berii de martie Herzwosten. Sper că Gambrinus ăsta își cunoaște meseria și n-a lăsat-o să se acrească.” Duffy căscă. Rachiul, după oboseala de peste zi, îi făcea somn. Se ridică, grijuliu să nu-l trezească pe câine.

— Cred că am să mă duc la culcare, părinte, spuse el. Unde găsesc un pat?

Monahul se întoarse către irlandez cu un zâmbet pe care

Duffy îl mai văzuse pe fețele călugărițelor bătrâne, care îngrijeau soldații: zâmbetul nefiresc al celui care, asumându-și neutralitatea, se vrea amabil cu toată lumea.

— Pe acolo, îi spuse el, arătând cu degetul o ușă. Gustarea se servește în zori.

Oarecum surprins, Duffy dădu din cap și se duse spre ușa arătată, întrebându-se, dintr-o dată și fără niciun rost, dacă neîncrederea călugărului față de spusele lui Olaus nu fusese prefăcută. Era un gând fără noimă și îl alungă.

În camera în care pătrunse se aflau douăzeci de paturi, fixate în pereți ca rafturile pentru cărți. Duffy își lăsă cizmele pe podea și se cățăără într-un pat aflat la înălțime. Se întinse pe pătura de pe scândură, acoperindu-se cu mantaua și folosindu-și ranița drept pernă. Din camera vecină se auzea murmurul slab al celorlalți, care spuneau o rugăciune. „Am plecat tocmai la timp“, își zise, rânjind. Se făcu covrig și coborî în țara viselor, unde îl aștepta o fată din Viena, pe nume Epiphany.

Ninsese în timpul nopții și dis-de-dimineată, când Duffy ieși, îndreptându-se către grajd ca să-și înșeeze calul, aerul era atât de rece încât de câte ori inspira îl dureau dinții. Calul scutură din cap și fornăi indignat, nevenindu-i să creadă că era pus la muncă la un asemenea ceas.

— Hai, scoală, îl îndemnă Duffy, sărind în șa. Soarele e sus și înainte de ora zece o să topească ceața asta blestemată. Până la prânz nici n-o să mai știm cum a fost.

Ceața se ținea totuși după ei, ca și cum degetele ei aeriene s-ar fi agățat strâns de fiecare stâncă. Duffy era acum în trecătoarea Predil și în dreapta lui, marginea prăpastiei cobora drept și neted ca tăișul unui cuțit, dând ceții aparența unui perete luminos, care răspundea celui întunecat, din stânga. Odată, ca să încerce adâncimea abisului, smulse o piatră de pe fața muntelui și o aruncă peste buza prăpastiei. Nu se auzi nimic.

Cam pe când crezu că era jumătatea dimineții, poteca se lărgi, șerpuind peste umărul lat al coastei Martignac. Drumul era marcat clar, încât se putea desluși chiar și prin

ceață, de morminte de călători, movile și „oameni de piatră”. Duffy își găsi o poziție mai comodă în șa și începu să cânte:

*„Ai auzit, nu-i așa, de Pasărea Fulgury
din insulele de la vest de Man?
Pentru că de aici au pornit să se-avânte
vâslind, galerele, an după an.
Cu rame pictate și cântece, mii
Venim cu trompete și clopote vii
S-o aflăm pe cea după care tânji
Un suflet de rege: neasemuita
Pasăre Fulgury.”*

Nelămurit, printre aburii de ceață care se ridicau, Duffy zări, de la un timp, o culme paralelă cu a lui și, de-a curmezișul ei, silueta imensă a unui om călare. „Doamne, apără-ne!”, gâfâi Duffy, ducând instinctiv mâna la mânerul sabiei. „Omul ăsta are pe puțin douăzeci de picioare înălțime”, gândi el. „Olaus avea dreptate!”

Uriășul întunecat pusese și el mâna pe sabie, așa că Duffy își scoase grăbit pumnalul din teacă și îl roti prin aer – iar uriașul făcu exact la fel. Irlandezul se relaxă puțin, sceptic. Apoi, scoase iar sabia. La fel făcu și uriașul. Duffy își întinse mâinile și le agită încet prin aer, ca o pasăre masivă, iar călărețul fantomatic îi copie gestul.

Duffy râse ușurat.

— N-ai de ce să te temi, căluțele, spuse. E doar umbra noastră în ceață.

Calul plescăi din buze, dezgustat.

Strălucirea lăptoasă a aerului era prea orbitoare ca s-o poți privi, astfel că irlandezul își ținea ochii ațintiți pe mâinile cu care ținea frâul, pe potecă și pe marcasele pe care le depășea. Când privi din nou la călărețul iscat din neguri, văzu cu uluire defilând, în rând cu el, o armată întreagă de siluete. Se uită nedumerit la formele ciudate, cenușii, și înțepeni de spaimă.

Una din ele era un animal cu cap de pasăre și trup uriaș de pisică; aripile strânse i se legănau pe spinare în timp ce pășea. În spatele ei mergea un dobitoc care semăna cu o

șopârlă, dar cu un cap grotesc, moțat ca al unui cocoș. „Un vasilisc, pe legea mea, sau nu sunt eu Brian Duffy”, gândi irlandezul, în timp ce sudoarea începuse să i se scurgă pe gât, sub gulerul mantalei. Mai erau și alt fel de siluete în procesiunea tăcută, sumbră: pitici, crabi monstruoși și făpturi care nu păreau altceva decât niște noduri de tentacule chircite. Toate aceste umbre săreau, șchiopătau sau întindeau pasul ca și cum ar fi călătorit de ceasuri întregi și mai aveau încă multe leghe până la destinație. Iar în mijlocul lor, țeapănă, pe spinarea calului – propria umbră a lui Duffy.

Ca un copil înfricoșat de un chip livid, fără privire, apărut dintr-o dată la geam, Duffy abia dacă mai îndrăznește să respire. Își coborî încet privirea de la înălțimile populate cu fantome și și-o îndreptă înainte, unde, spre groaza lui, zări prin ceață alte umbre, cu un contur neclar. „Presupun că aș avea ce vedea și în spate”, își spuse el, „dar pentru nimic în lume n-am să mă întorc.” O parte din ființa lui, pe care se străduia să o ignore, țipa într-una, speriată: „Ce vor de la mine? Ce vor de la mine?” Partea lui rațională îl sfătuia să evite orice mișcare bruscă și să aștepte răbdător ca toate arătările astea înspăimântătoare să dispară.

Dar asta nu s-a întâmplat. Când aerul, o dată cu apropierea serii, începu să-și piardă strălucirea, Duffy încă mai era urmat de însoțitorii lui tăcuți. Fiorul surd al fricii, de la început, lăsase loc unui soi de uluire fatalistă în fața irealului. Calul – ciudat! – nu părea conștient de prezența lor.

Cu siguranța nefirească a unui om șocat, Duffy își opri calul – fabuloasele făpturi se opriră și ele – și își căută adăpost într-o adâncitură în stâncă. „Că sunt, fie neghiob, fie bolnav, e clar”, se gândi el, „dar cel puțin să-mi fie cald.” Începu să adune vreascuri și chiar veni foarte aproape de unul dintre monștri, unde zărise o creangă potrivită; creatura, un fel de pasăre cu cap de câine, se înclină și sări în spate.

Irlandezul se ghemui sub acoperișul văgăunii și așeză lemnele într-o grămadă. Scoase cutia cu iască și presără

câteva degete din prețioasa scamă la baza grămezii de lemne. Din cauza ceții, nu putea folosi lupa, deci înmuie un colț de iască în câteva picături de rachiu și începu să lovească mânerul sabiei cu cuțitul, ca să scape scânteii. Clinchetul pe care îl scotea era singurul sunet, în tăcerea rece. În sfârșit, o flacăra firavă, blândă, începu să danseze peste lemne și o clipă mai târziu, focul căpătase destulă putere ca să lumineze sărăcăciosul adăpost. Gândul că era singura ființă omenească, pe o rază de douăzeci de mile înghețate, îl durea ca o rană și binecuvântă foșnetul focului, care acoperea liniștea amenințătoare a întunericului din jur.

Trase o dușcă bună de rachiu și se făcu covrig în mantaua îmblănită. Acum putea, în sfârșit, să creadă că monștrii nu fuseseră decât o iluzie optică, un efect al razelor de soare, al ceții și zăpezii. „Mâine dimineață vor fi dispărut cu toții”, își spuse.

Și totuși... nu au dispărut. În zori, când deschise ochii, i se făcu inima cât un purice, văzând siluetele înalte ale himerelor așezate în semicerc, la nu mai mult de câteva picioare de el; zăpada adunată pe aripile și pe creștetele lor arăta că își petrecuseră acolo întreaga noapte. Dacă ochii lor strălucitori nu l-ar fi ațintit cu o privire vioaie, ar fi putut să creadă că erau statui.

După ce se sculă și își hrăni calul, pe care nimic din toate astea nu părea să-l tulbure, ciuguli puțină brânză și dădu pe gât câteva înghițituri de vin rece, două dintre făpturi făcură un pas înapoi, deschizând semicercul. Duffy, ascultător, se urcă în șa și porni la drum, iar ele pășiră înainte conducându-i pe ceilalți, care se și puseseră în mișcare.

Era o minunată dimineață de duminică, cu cerul limpede, ca de cobalt, pe fundalul căruia crestele munților puteau fi luate drept ghemotoace de hârtie albă creponată, dacă distanța până la ei și vastitatea spațiului care-i înconjură n-ar fi fost atât de copleșitoare. Aburul respirației lui Duffy stăruia în urma lui, înălțându-se în

aerul înghețat, tăios, al acestor înălțimi de catedrală. I se părea că a ajuns undeva, la marginea lumii, mai aproape de împărăția cerului, decât de inima fierbinte a pământului.

La un moment dat, în dreptul unei coaste de granit, înălțată ca un turn, drumul se bifurcă: unul, bine întreținut, și după toate semnele, des folosit, cotea spre stânga; celălalt, abrupt, era evident că nu mai fusese bătut de cel puțin câteva anotimpuri, în ciuda celor câteva indicatoare vechi, îngropate în zăpadă. Strania procesiune își croi drum, fără șovăire, pe cel din urmă. Duffy se încruntă. Sperase să întâlnească vreun grup de călători care să alunge creaturile. Se întoarse și le privi: erau aproape o duzină. „Cred că nu mai are nicio importanță”, reflectă el, pesimist. „Oricum, ar trebui să fie foarte mulți și foarte tari de înger.”

Schimbară iar direcția, când soarele strălucitor depășise meridianul cu câteva grade. Poteca asta nouă, străjuită de pereți stâncoși, pe care se aflau, nu mai avea indicatoare, dar o anumită simetrie și regularitate arătau că, pe vremuri, fusese destinată călătorilor.

Duffy simți că îl cuprinde panica. „Unde mă duc ăștia?”, scânci el, aproape cu voce tare. „Ne mișcăm încă, slavă Domnului, spre est, dar suntem la câteva mile mai la nord decât ar fi trebuit. Aș putea, oare, să abat din drum dobitoacele astea? Dar, chiar dacă aș izbuti, cum să mai găsesc drumul înapoi?”

Poteca abruptă își schimbă direcția de mai multe ori; părea, cu fiecare leghe, tot mai lată și mai solidă. Era târziu după-amiaza și Duffy se străduia să-și adune curajul pentru a-și face calul să iasă din procesiune, când, simultan, toate făpturile, până atunci tăcute, își uniră vocile în ceva care s-ar fi putut numi cântec. Erau câteva note lungi, de aceeași înălțime, ca reverberațiile unor clopote gigantice; corul lor nepământean răsună, amplificat de pereții stâncoși ai trecătorii și se înalță spre cerul înghețat, cu o grandoare solitară, inumană, care umplu ochii irlandezului de lacrimi. În timp ce cântecul

creștea și urca amețitor, pe o gamă necunoscută, trecătoarea se deschise într-un platou lat, stâncos, acoperit cu pulbere fină de zăpadă.

În ciuda uluirii, Duffy închise o clipă ochii, înainte să-i deschidă din nou și să privească. Coloane neînchipuit de vechi, tocite de vreme, de diferite înălțimi, se întindeau până departe, pe vârful muntelui, în două șiruri despărțite de aproape jumătate de milă de dale sfărâmate. Cea mai mică dintre ele se înălța la douăsprezece picioare deasupra capului lui Duffy și fiecare era destul de lată ca să adăpostească, la nevoie, un mic templu.

Cele două călăuze din fața lui se dădură la o parte și calul lui Duffy preluă, din proprie inițiativă, conducerea. Urmă, la pas, de straniul lui alai, se îndreptă spre mijlocul imensei pajști, mărginite de cele două șiruri de coloane. Soarele roșiatic se afla acum în spatele lor și irlandezului îi trecu prin minte că, dacă cineva ar fi stat la celălalt capăt al platoului și ar fi privit înspre coloane, ar fi văzut soarele scufundându-se exact în punctul acela, care era capătul dinspre apus al imensei săli descoperite.

„Pe cinstea mea“, își spuse Duffy, „cum o fi arătat locul ăsta acoperit, așa cum trebuie să fi fost acum cine știe câte mii de ani? Închipuie-ți sute de torțe purtate de cei ce se rugau, adunați pe mozaicul minunat care împodobește podeaua; imaginile pictate pe tavanul înalt, boltit, iar în față, altarul de marmură, mai înalt decât un om, dar părând mic prin comparație cu statuia uriașă din spatele lui – statuia unei femei care privește, peste capetele credincioșilor, direct în ochiul soarelui-apune...”

Duffy respiră adânc, de câteva ori, de teamă că aerul rarefiat al muntelui îl făcea să delireze. „Ia-o mai încet, băiete“, încercă el să se convingă. „Erai cât pe ce să nu mai deosebești închipuirile de amintirea unor întâmplări adevărate.”

Îi luă aproape o oră să străbată platoul și când ajunse la capătul celălalt, descoperi că umbra lui, care măsura câțiva yarzi, i-o luase înainte cu câteva minute. În fața lui se desfășura acum o suprafață întinsă, de formă pătrată,

deosebită de restul platoului, și privind-o mai bine, văzu că fusese decupată în pavajul sfărâmat, parcă o mână omenească ar fi curățat-o cu grijă; sau, mai degrabă, parcă acolo, înainte ca platoul să fie pavat, s-ar fi aflat ceva care fusese mai târziu îndepărtat. Privi nervos în stânga și-n dreapta și inima îi stătu în loc când văzu două coloane de piatră, îmbătrânite de vreme, care, în pofida urmelor pe care le lăsaseră furtunile a mii de ierni alpine, reprezentau neîndoielnic picioarele până la gleznă ale unui colos dispărut.

Duffy se surprinse tremurând și căută, în ranița care stătea prinsă la șa, rachiul. Desfundă sticla, dar, înainte de a o duce la gură, calul îl purtă dincolo de cei doisprezece yarzi care despărțeau picioarele colosului și tremurul îl lăsă brusc. Pentru că tot avea sticla la îndemână, luă o înghițitură bună de rachiu - era cald, pentru că stătuse lângă flancul calului - dar, de data asta, ca să savureze mai bine frumusețea locului, nu ca să și-l scoată din minte.

La capătul platoului se afla o scară veche, pe care vântul și ploaia o transformaseră într-un fel de scurtătură accidentată, care cobora muntele; Duffy privi crestele înalte, încă luminate de soare, și siluetele lor îi apărură deodată ca zidurile și bastioanele unei cetăți antice. Acum rămăsese în umbră și gerul creștea o dată cu întunericul, așa că își mână calul la adăpost, într-un ungher păzit de vânt, descălecă și se pregăti să înnopteze. Se înfășură în manta, se cuibări între cal, pe care îl acoperi cu pătura, și peretele stâncii, și privi cerul întunecându-se în spatele siluetelor împietrite ale călăuzelor lui, până când totul se cufundă în întuneric.

CAPITOLUL IV

Cinci zile mai târziu, în odaia de ospăț a hanului Sfântul Mungo, Johannes Freiburg, punându-și pe masă halba cu bere, dădu din cap către bătrânul uimit care stătea în fața lui, la masă.

— Ei, da, întocmai cum ți-am spus. Escortat de toți diavolii din Alpi. Era taman la apusul soarelui și traversam podul peste Drava, cu caprele mele, când am auzit cântările acelea - sute de glasuri, la fel, subțiri și limpezi ca lacrima, rotindu-se ca păsările în jurul unei melodii nepământene - și o clipă am crezut că însuși Dumnezeu, cu toți sfinții din ceruri, venise să mă ia. M-am întors cu fața spre munte și am văzut deodată un bărbat înalt, cu părul cărunt, pe un cal care șchiopăta; călărea pe potecă și soarele se aprinsese roșu deasupra lui, luminându-l de parcă n-ar fi fost altceva decât propriul lui felinar, iar în spate, cocoțați pe fiecă movilă și vârf de stâncă, rânduri-rânduri de diavoli cu capete de pasăre, balauri înaripați și tot soiul de monștri blestemați cântau ca un cor de biserică.

Bătrânul își făcu cruce și înghiți în sec.

— Mai adu bere aici, strigă cu voce tremurată către hangiu. Și, deci, cine era, Belzebut?

— Nu știu. Am luat-o iute din loc, pentru că nu voiam să-l las să ajungă destul de aproape de mine ca să mă farmece, dar arăta... *O, Doamne Dumnezeule, uite-l că intră pe ușă!*

Duffy nici nu-l observă măcar pe insul care, ascunzându-și fața în mâini și gemând ascuțit, tâșni ca o săgeată din încăpere. Irlandezul traversă camera până la tejghea și ceru, calm, o cană cu bere. Era tras la față și în jurul ochilor îi apăruseră noi zbârcituri. Când i se aduse berea, o luă și se duse la o masă mai în spate, unde se așeză și începu s-o bea pe îndelete, fără să bage de seamă privirea fixă, înfricoșată, cu care îl ațintea Freiburg.

„Ei bine“, își zise Duffy, „despre asta nu mai pot spune

că a fost *delirium tremens*; nu putea să țină șase zile.” Oftă și clătină din cap. „Am fost într-adevăr călăuzit, prin trecătoarea Predil, de o armată de animale fantastice, despre care până și în mitologie abia dacă se pomeneste. Ele m-au condus prin locuri în care mai târziu am văzut cât de înșelătoare era zăpada, și mi-au arătat tot timpul calea. S-au ținut respectuos la distanță, înclinându-se de fiecare dată când mă apropiam de ele. Era ca și cum... Ca și cum aș fi fost un rege venerat care, în drum spre casă, după o absență îndelungată, trece prin ținutul lor.”

Își aminti teama ciudată pe care o simțise cu o săptămână înainte, în taverna aceea cu nebuni, din Trieste – teama că ar putea să recunoască sau să-și aducă aminte de ceva. „Asta mă îngrijorează”, gândi el. „Poate că bărbatul cu picioare de capră era adevărat, poate că nu era deloc o închipuire de-a mea. La urma urmei, era chiar o făptură cât se poate de comună, față de tovarășii de drum pe care i-am avut în ultimele șase zile.”

Ușa se deschise larg și un bărbat masiv, bine croit, cu barbă, intră tropăind cu cizmele bine lustruite, care îi ajungeau până la coapse. Aruncă o privire furioasă prin încăpere.

— Fir-ar să fie, Freiburg, bombăni el, nu l-ai văzut pe Ludwig? Spunea că vine să bea aici.

— Da, domnu' Yount. El... ăăă... tocmai a ieșit pe ușa din spate.

— M-a văzut venind, nu-i așa? Ah, maimuțoi puturos ce e! Am să-i mut fălcile! Știa că...

Freiburg se foia pe scaun, făcea cu ochiul, dădea din cap și își freca mâinile. Yount îl privi uluit, apoi, înțelegând că ciobanul avea ceva confidențial să-i spună, se aplecă spre el.

— Ce naiba e?

— Ludwig n-are nicio vină, șopti ciobanul. *Atâta doar, că se teme de diavoli, cu care omul de colo, cel cu părul cărunț, are legături foarte strânse.*

Yount se uită spre Duffy, care încă nu-și ridicase privirea din halba de bere.

— Pe naiba, îi spuse lui Freiburg. Voi aștia, țăranii, nu puteți face un pas fără să descoperiți ceva care să vă bage în oase frica de dracu’.

— Dar așa e, protestă ciobanul. N-am scornit-o eu...

— A, de asta nu mă îndoiesc. Ca și anul trecut, când ați răstignit toate pisicile din oraș, sub cuvânt că ar fi luat parte la Sabat.

— Ascultați, domnu’ Yount, să știți că am văzut niște apariții...

Yount făcu un gest grosolan, referindu-se la poziția pe care ar trebui să o adopte Freiburg data viitoare când va întâlni o apariție.

— Și acum, unde mi-e smiorcăitul de rândaș? Aici, cumva? Doamne Dumnezeule, ia uite-l, ascuns printre măhuri și găleți! Afară, Ludwig, lașule! Trebuie să pornim la drum, să ducem pieile alea la Viena, înainte să putrezească din cauza ploii.

Duffy ridică brusc capul.

— Vă îndreptați spre Viena? întrebă el.

Trei chipuri se întoarseră către el: două erau palide și speriate, cel de-al treilea, uimit, îl privi cercetător.

— Da, străine, răspunse Yount.

— V-aș fi îndatorat dacă m-ați lua și pe mine - sigur, contra plată, spuse Duffy. Calul meu șchioapătă din cauza unui soi de... marș forțat prin Alpi și nu mai am timp să aștept până ce se înzdrăveneste. Nu v-aș fi o povară prea grea, iar dacă întâlniți pe drum tâlhari, îmi închipui că o sabie în plus v-ar prinde bine.

— Pentru Dumnezeu, stăpâne, șuieră Ludwig, nu...

— Gura, i-o reteză Yount. N-ai decât să faci baie cu agheasmă, dacă simți nevoia, sau să-ți tatuezi o cruce pe frunte; eu hotărâsc aici.

Se întoarse către Duffy, care se uita la el, peste măsură de mirat.

— Bineînțeles, străine. Poți să vii cu noi. Îți iau zece ducați, pe care am să ți-i înapoiez îndoit, dacă ne ajuți să înfruntăm vreun tâlhar.

Ludwig începu să plângă și Yount îi trase una după

ceafă:

— Taci odată!

Păsările se chemau una pe alta prin copaci, când caravana modestă a lui Yount porni la drum. Patru cai pântecoși fuseseră înhămați la căruța din frunte, pe a cărei capră stăteau Yount și Ludwig, pe când cei doi fii ai lui Yount își scosese rămășile și se întinseseră la soare. În cealaltă căruță, remorcată de prima, Duffy, tolănit pe banchetă, picotea și el în soarele dimineții. Copiii înșirați pe marginea drumului salutară cu strigăte de bucurie plecarea încărcăturii care umpluse, timp de două zile, orașul, cu mirosul pătrunzător de piele tăbăcită. Irlandezul își trase pălăria pe-o ureche. „Rămâi cu bine, calule“, spuse în gând. „Cred că o să-ți fie mai bine fără mine.“

În lumina dimineții, urmărind cu privirea păsările care țopăiau pe crengile înmugurite, ascultând scârțâitul căruței și scrâșnetul roților, îi venea mai ușor să privească peripețiile tulburătoare din munți și de la Trieste ca pe niște întâlniri întâmplătoare cu fapte dintr-o lume de mult apusă. „Ele mai viețuiesc încă“, își spuse, „în ungherele întunecate și în colțurile tihnite ale lumii, și niciun călător nu trebuie să se supere dacă i se arată, când și când.“

Noaptea, au făcut popas pe malurile râului Raab. Ludwig avea mereu grijă să se țină departe de Duffy, iar la foc, se așeza de partea cealaltă; în plus, ca să se facă și mai bine înțeles, o dată la aproape fiecare jumătate de oră, dispărea în spatele uneia dintre căruțele oprite, de unde putea fi auzit rugându-se cu voce tare. Băieții lui Yount, însă, se înțelegeau bine cu irlandezul, care le arată cum să cânte dintr-un fir de iarbă ținut între degetele mari. Râseră încântați când își încheie numărul cu un fragment hazliu din „Wilde Manne“ a lui Blaylock, în timp ce Ludwig, ascuns în spatele căruței, îl implora pe Dumnezeu să amuțească fluierul Satanei.

— Destul, făcu Yount. Bietul Ludwig e speriat de moarte. Și oricum, se face târziu; cred că e vremea să ne culcăm.

Îngrădi focul și verifică pripoanele cailor, pe când băieții își făcură loc în sacii de dormit iar Duffy se înfășură în vechea lui manta de blană.

A doua zi dimineața, norii stăteau adunați în mănunchiuri pe cerul întunecat și Yount se îngrijoră pentru pieile lui.

— La naiba cu gustarea de dimineață, băieți, strigă el, biciuind caii, ca să-i trezească. În cinci minute vreau să fim cu cinci mile mai spre nord.

Duffy urcă pe capra celei de-a doua căruțe, își ridică gulerul destrămat de atâta purtare și își reluă somnul întrerupt.

Un țipăt ciudat, fals, de pasăre, îl trezi din nou. „Parcă e un ploier“, își spuse el, clătinându-se nesigur când se așeză mai bine pe banchetă, „dar niciodată n-am mai auzit unul cu voce atât de groasă.“ Apoi, un alt țipăt, la fel de nefiresc, îi răspunse de pe partea cealaltă a drumului, și Duffy se trezi de-a binelea. „Ăștia nu mai sunt ploieri“, rânji el. „Și nici păsări nu sunt.“

Încercând să pară firesc, se ridică, se propti în rezemătorul de picior și sări peste spațiul liber dintre cele două căruțe, până la căruța din față. Se trase înăuntru, agățându-se de baloturile de piei uscate, care se clătinau, le făcu, în trecere, celor doi băieți, un semn vesel din cap, și îl bătu pe Yount pe umăr.

— Zâmbește într-una, cum fac eu, îi spuse, fără să-l bage în seamă pe Ludwig, care tremura, și dă-mi un arc, dacă ai vreunul. Sunt tâlhari în pădure.

— Drace, scrâșni din dinți Yount. N-avem niciun arc.

Duffy își mușcă buza gânditor.

— E clar că nu poți să-i pui pe fugă cu oamenii pe care-i ai. Adică, dacă ne atacă, n-avem de ales.

— Atunci, la naiba! O să ne batem.

Duffy ridică din umeri.

— Prea bine. Mă întorc la căruța din spate, ca să încerc să-i împiedic să taie legăturile dintre căruțe.

Se târî înapoi peste pieile tăbăcite, le spuse băieților să

meargă să vorbească cu tatăl lor și făcu un salt până la căruța lui.

Înapoi, pe bancheta vizitiului, își trase borul pălăriei pe ochi, prefăcându-se că adoarme la loc; mâinile însă și le ținea lângă mânerele armelor.

O creangă joasă de copac se legănă în aer când trecură pe sub ea și patru oameni săriră ca niște pisici pe caravană. Doi dintre ei aterizară pe baloturile din cea de-a doua căruță și Duffy se ridică într-o clipă în picioare, înfruntându-i cu sabia, pe care o trase din teacă, cu un suier.

Unul dintre ei își flutură spada prin aer și o repezi înainte, cu o putere care ar fi retezat și un trunchi de copac, spre capul lui Duffy; irlandezul pară deasupra capului și ripostă cu o lovitură la fel de nimicitoare. Bărbatul făcu un salt înapoi, ieșind din raza de acțiune a lui Duffy, dar acesta îndreptă tăișul armei în jos, rănindu-l la mână cu care ținea spada.

— Ha!, zbiră irlandezul. Tâlhari, Yount! Dă bice cailor!

Observă atunci trei bărbați călare, care galopau alături de căruță. „Doamne, dumnezeule”, își spuse el, „ăștia chiar ne au în mână.” Ceilalți doi se năpustiră deodată către el, cu săbiile scoase din teacă, uniți într-un atac dezordonat, dar aprig. Rezemat de banchetă, Duffy avea totuși o poziție mai bună. Izbi cu pumnalul un tăiș îndreptat către el și, imobilizându-l cu crucea gârzii, răsuci sabia în mâna tâlharului și i-o aruncă peste bord. Pară cealaltă lamă care venea spre el atât de puternic, încât se împlântă în spătarul banchetei și rămase acolo o secundă, timp în care irlandezul ripostă. Tâlharul își duse mâna la gât și se rostogoli peste marginea căruței. Celălalt, dezarmat în fața celor două arme ale lui Duffy, sări de bunăvoie afară din căruță, aruncându-se la pământ.

Nu trecuseră nici zece secunde de când cei doi atacaseră căruța. Duffy se întoarse să vadă ce se întâmpla cu cei din față. Unul dintre băieții lui Yount luase hățurile și mâna, printre înjurături, într-o goană nebună, caii osteniți. Yount și băiatul celălalt, amândoi ușor răniți,

țineau în șah, cu securile, pe doi dintre tâlhari, care se ghemuiseră la capătul căruței.

Înainte ca însoțitorii lor călare să-i poată preveni, Duffy sări din nou intervalul dintre cele două căruțe, rotindu-și sabia într-un arc larg, orizontal, și, o clipă mai târziu, un cap sări în praful drumului. Banditul celălalt, pe care Duffy îl izbise doar în treacăt, își căuta cu disperare pe jos arma căzută. Irlandezul se repezi la el cu pumnalul și i-l împlântă până la plăsele sub bărbie.

Doi dintre cei trei călăreți se aplecară peste șa, ca să taie odgonul care lega cele două căruțe. „Ajută-ne, Doamne!”, își zise Duffy îngrijorat, ridicându-se. Se aplecă peste marginea căruței și-l izbi în cap, cu latul sabiei, pe unul dintre caii în galop. Animalul necheză răscolitor, se împletici și se prăbuși zvârcolindu-se, azvârlindu-și călărețul în drum. Calul din spatele lui se împiedică de el, căzu și se rostogoli și el.

Ultimul tâlhar, văzând că a rămas singur, din toată banda, dădu înapoi, descurajat și nesigur.

— Ai face mai bine să te duci acasă, cât mai poți, îi strigă Duffy.

„Aoleu”, își spuse peste o clipă, „ia uite că-i sosesc întăriri!” Din spate veneau în goană alți doi călăreți, cu săbiile scoase, și lui Duffy nu-i surâdea deloc perspectiva de a lupta cu ei. „Au să-l ajungă imediat pe celălalt”, gândi el, „și când o să-i vadă, o să-și recapete curajul, iar eu o să am de furcă cu toți trei.”

Apoi irlandezul făcu ochii mari de uimire, pentru că unul dintre călăreții nou-sosiți se aplecă ușor și, din mers, își înfipse vârful sabiei în spatele tâlharului, pe care îl ajunsese. „Păi, văd că sunt de partea noastră”, își spuse ușurat. Rânji și se lăsă la loc pe banchetă, când unul dintre ei - un bărbat tânăr, cu părul blond și cărlionțat - apăru într-o parte a căruței.

— Îmi pare grozav de bine că vă văd, băieți, strigă Duffy, deși dacă veneați mai devreme...

Făcu deodată un salt înapoi, ca o pisică hăituită, când călărețul îi creștea cu iuțea față. Vârful sabiei, după ce îi

atinse nasul, se îndreptă spre pieptul lui, dar acum Duffy își pregătise propria-i sabie și pară atacul.

— Ce-i asta? strigă Yount. Cine mai sunt și ticăloșii ăștia?

— Nu știu, țipă Duffy, fandând și atacându-l pe cel care se dovedise a-i fi dușman. Omul îl respinse cu ușurință și ripostă atât de repede, încât apărarea și atacul părură o singură mișcare. „Nu-i rău, dacă te gândești că luptă de pe cal“, gândi Duffy și sări din nou înapoi, în clipa când sabia străinului îi atinse ușor tunica.

Căruța se zgudui violent când celălalt călăreț sări de pe cal, în căruță. „La naiba“, își spuse Duffy, rotindu-și iute sabia, tocmai la timp ca să oprească atacul lateral al noului pasager, „ăștia sunt iuți, nu glumă!“

Yount și băieții, învărtindu-și securile, începură să se cațere pe marginea din spate a căruței.

— Nu vă puneți viața în primejdie, le spuse bărbatul cel tânăr. Pe el îl vrem – și arată către Duffy.

— V-am spus eu, zbieră bietul Ludwig, ivindu-se de după spătarul banchetei. E un diavol!

Ceva vâjâi prin aer, se auzi o lovitură grea, rapidă, apoi tânărul clătină din cap, uimit, și căzu cu fața în jos; abia atunci se văzu săgeata cu pene care-i fusese împlântată în spate.

„Doamne, apără-ne“, își zise Duffy, înnebunit, „acum ce mai urmează?“

— Dați bice, bice! strigă el. Să ieșim odată din casa asta de nebuni!

Atunci văzu, deodată, în tufișurile de la marginea drumului, niște omuleți. Se uită mai bine și înțelese, uluit, că erau pitici; aveau arcuri și purtau zale. Călărețul cel blond îi văzu și el, păli și dădu pintenii calului, dar nu apucă să facă nici zece yarzi, că o mulțime de săgeți i se împlântară cu precizie în carnea moale dintre coaste și se rostogoli din sa, în timp ce calul galopa înainte.

Căruțele huriau pe drum, cadavrul celui ucis de săgeata cu pene se rostogoli și căzu la pământ, iar piticii își puseră arcurile pe după umeri și îngenuncheară cu

capetele plecate, când Yount și încercătura lui de piei trecură pe lângă ei.

Șiruri-șiruri de pitici îngenuncheați se întinseră pe aproape un sfert de milă, de ambele părți ale drumului. În vremea asta, irlandezul își ștergea tacticos sabia și, în fine, o băgă în teacă, dar nimeni nu scoase nicio vorbă, până când ultimul pitic le fu ascuns vederii de norul de praf pe care-l lăsa în urmă.

— Te-au... Te-au salvat, nu-i așa? Piticii!?!

Vocea lui Yount era șovăielnică. Duffy ridică din umeri cu un aer melancolic.

— Nu știu. Cred că da.

— Sunt ani de când fac negoț cu piei prin pădurile astea, spuse Yount. Tâlhari am mai văzut, dar pitici văd pentru prima oară.

— S-au închinat în fața lui!, strigă Ludwig îngrozit. Au îngenuncheat când a trecut pe lângă ei! E regele piticilor!

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, rândașule, se enervă Yount, nu vezi că e mai înalt ca mine?

Duffy se așază pe unul dintre baloturi; toate astea îl descurajau. „Îmi displac împrejurările când“, își spuse el, „s-ar părea că există un soi de... conspirație universală, al cărei unic scop e să-l omoare pe Brian Duffy. Adevărat sau ba, pare curată nebunie. Dar încă și mai nefirească mi se pare breasla celorlalți, care par hotărâți să mă ajute. De ce, de exemplu, Giacomo Gritti mi-a salvat viața, la Veneția, săptămâna trecută? De ce s-au adunat toți monștrii din Alpi, ca să mă călăuzească prin trecătoare? Și de ce, acum, piticii ăștia, cu toată firea lor ursuză, s-au transformat în paznici și i-au ucis pe cei care m-au atacat?”

— Eu cu el nu mai merg!

Ludwig avea fața scăldată în lacrimi.

— Sunt un om cuvios și nu pot să-mi iau tovarăș de drum pe regele piticilor și tuturor diavolilor din munți.

„Hm“, își spuse irlandezul încurcat, „de unde o fi auzit de călăuzele mele alpine?”

— Ține-ți gura!, răcni Yount, cu vocea înăsprită de îndoială. Dacă ne grăbim, mâine după-masă suntem la

Viena. Străine, oricine-ai fi, ți-am spus că poți să călătorești cu noi. Doar n-am să te las baltă tocmai acum, după ce ne-ai scăpat de tâlhari!

— Atunci lăsați-mă pe mine, spuse Ludwig. Opriți căruța și lăsați-mă să-mi iau lucrurile.

Yount îi făcu nervos semn cu mâna.

— Stai liniștit și ține-ți gura.

— Nu glumesc, spuse rândașul. Opriți căruța, altfel sar din mers.

Duffy se ridică în picioare.

— Da, Yount, ai face mai bine să oprești caii. Am să merg pe jos mai departe. Nu vreau să te las fără rândaș; singur, s-ar prăpădi, cu siguranță.

Negustorul de piei părea nehotărât; era limpede că s-ar fi lipsit bucuros de irlandezul buclucaș, dar n-ar fi vrut nici să încalce legea nescrisă a curteniei dintre călători.

— Ești sigur că vrei să ne părăsești? întrebă el. Nu te oblig s-o faci, nici măcar ca să-l liniștesc pe idiotul ăsta de Ludwig.

— Sunt sigur. Am să mă descurc foarte bine. Iar dacă dau de vreun necaz, n-am decât să fluier să-mi vină piticii.

Căruțele scârțâiră și se înclinară, oprindu-se. Duffy își puse ranița pe umeri, își făcu sul mantaua îmblănită și sări jos. Băieții lui Yount îi făcură triști cu mâna - era evident că li se păruse un tovarăș mult mai interesant decât rândașul cel pios. Duffy le răspunse iar căruțele se opintiră și se puseră iar în mișcare.

Irlandezul blestemă dezgustat și se așeză sub un copac ca să ia două-trei înghițituri de vin, după o dimineată atât de obositoare. „Aș fi putut, probabil, să evit una ca asta”, își spuse el, savurând chianti-ul cald, de-acum ușor oțet. „Puteam să mă duc la Ludwig și să-i șoptesc: «Dacă nu-ți ții gura și nu mă lași să vin cu voi, Satana, bunul meu amic, o să te fugărească de-aici și până la Gibraltar!». Ha-ha!” Își tăie câteva felii groase de brânză, salam, ceapă și pâine. Mai luă niște înghițituri de vin, apoi zdrobi un câțel de usturoi și își frecă rana de pe nas, ca s-o ferească de cangrenă.

Puțin mai târziu, se ridică, își înfundă pălăria pe creștetul cărunt și o porni spre nord, pe urma lăsată de căruțe. Străbătu, cu pasul lui întins, câteva mile; către mijlocul după-amiezii își îngădui un scurt popas, dar, după cinci minute, porni iar la drum. De data asta, respirația nu-i mai era atât de liniștită și în ritm cu mersul, ca la început, dar, gâfâind și asudând, se forță să parcurgă cât mai mult înainte de căderea nopții.

Cerul începuse deja să se înroșească spre apus când ajunse la o cotitură și în față îi apăru brațul îngust, de est, al lacului Neusiedler, strălucind ca argintul patinat sub cerul care se întuneca. Un bac și un troliu, cu o înfățișare părăsită, erau strânse într-un golfuleț, în partea stângă. „În sfârșit, a sosit vremea de odihnă“, își spuse, și se așeză în mijlocul drumului, încercând să-și dibuiască plosca de vin. „Nimeni nu și-ar închipui că vreau să trec lacul la ora asta.“

Un punct de lumină portocalie apăru și se stinse pe țărmul de nord. „Trebuie să fie Yount“, gândi Duffy. „Ca să vezi, aproape că am ținut pasul cu el, cu toate că am mers pe jos.“

Solul era mlăștinos și, cu gândul la șerpi și vârcolaci, se cățără într-un stejar și se cuibări într-un hamac natural, făcut din crengi, care îl cuprinseseră aidoma degetelor unei mâini. Cină, tot cu pâine, brânză, salam și vin, urmate de o înghițitură lungă din sticla de rachiu, ca să alunge frigul. Își atârână ranița de o creangă, se înfășură în vechea lui manta și se foi în culcuș până când își găsi, în fine, o poziție confortabilă.

De atâta oboseală și rachiu, dormi tun, în patul lui din vârf de copac, până când, puțin după miezul nopții, niște glasuri aspre, răgușite, îl treziră. „Ce naiba“, își zise Duffy, amețit, „e vreo bandă de hoți pe drum?“ Apoi îngheță: vocile se auzeau de deasupra lui, iar vorbitorii, oricât de greu i-ar fi venit să creadă, se mișcau undeva pe cer.

Nu înțelese limba în care vorbeau, dar părea orientală – egipteană, turcă sau arabă. „Să fie, oare, adevărat“, se întrebă el, „sau e din cauza rachiului?“

Cu un zgomot ca o fluturare de drapele în bătaia unui vânt puternic, vocile se îndepărtară val-vârtej spre nord și Duffy lăsă să-i scape un oftat de ușurare, când le auzi răsunând deasupra lacului.

„Niciodată, în viața mea”, cugetă el, încercând să se liniștească, „n-am întâlnit atâtea fapte supranaturale, ca în astea zece zile, de când am părăsit Veneția.” Își aminti câteva imagini stranii din copilărie – un domn mai în vârstă, care pescuia pe malul lacului Liffey și care se făcuse nevăzut, când Duffy privise o clipă în altă parte; niște nori care semănau incredibil cu un dragon și un urs înțeleștați în luptă, plutind deasupra colinelor de la Wicklow; un omuleț firav, ghemuit pe o creangă de copac, care îi făcuse cu ochiul, apoi sărise și o zbughise prin frunziș – dar era ușor acum, după treizeci de ani, să crezi că nu fuseseră decât jocuri sau vise de copil. Întâmplările petrecute de curând erau, însă, adevărate. „Mă întreb ce i-a făcut să iasă la lumină și ce pun la cale.”

Era pe punctul de a adormi la loc, când, fără nicio urmă de îndoială, o cascadă de țipete răsună slab dinspre nord; chiar și de la distanța asta, Duffy desluși în ele groaza. „Doamne”, își spuse el, „trebuie să fie ceata lui Yount. Chestiile alea zburătoare au ajuns acolo”. Se ridică... dar dădu din umeri neputincios și se lungi la loc, pe creangă. „Ce pot să fac?” se gândi. „E miezul nopții, luna a apus și sunt pe malul celălalt al lacului. Chiar dacă aș fi fost acolo, cu ei, nu cred că aș fi putut să fac ceva împotriva fapturilor ăstora, orice-ar fi ele.”

Peste câteva clipe, țipetele încetară. Irlandezul mai trase un gât de rachiu, apoi încă unul, închise ochii și încercă să doarmă.

Dimineata următoare, când Duffy coborî din copacul care se apleca și gemea din toate încheieturile, vântul turbat care se pornise dinspre apus îi flutură mantaua și îi împrăstie șuvițele lungi de păr, peste față. Pe când puneu piciorul jos, frânturi de rămurele și frunze zburau prin aer ca alungate de potop, iar norii cenușii se învârtejeau în

agonie, umplând cerul cu un amestec de forme și văluri zdrențuite. „Isuse”, își zise Duffy, ținându-și pălăria să nu-i zboare de pe cap, „parcă-i sfârșitul lumii!”

Porni către lac, dezechilibrându-se la fiecare pas din cauza vântului și strângându-și gulerul mantalei, ca să nu-și ia zborul asemeni unui liliac cu blană. „Mă întreb”, își spuse el, „dacă am să pot manevra bacul pe asemenea vreme. Ia să încerc”, hotărî, întrebându-se, în același timp, de ce se grăbea să ajungă la Viena. „Sunt, oare, chiar așa de nerăbdător s-o văd pe Epiphany?” De Yount aproape că uitase.

Lacul arăta ca o întindere de sticlă peste care ar fi mărșăluit o armată invizibilă, în cizme cu ținte, și pe care vântul o fărâmițase în sute de șuvoaie, răzvrătind asupra ei, din loc în loc, valuri înspumate. Aruncă o privire spre debarcader, gândindu-se cu groază că va trebui să tragă bacul spre lac, și fu surprins să vadă că era deja tras la mal. „Sunt sigur că aseară nu era aici”, își spuse în gând. „Cine să-l fi adus înapoi?”

Înaintă cu pași apăsați pe țărmul mlăștinos, către debarcader, și dintr-o dată dădu cu ochii de bătrânul care stătea în picioare, la prora bacului. Deși părul și barba care-i fluturau în vânt erau albe colilie, avea nu mai puțin de șase picioare înălțime, umerii lați și era musculos ca un atlet. În ciuda vântului tăios, avea doar o bandă de pânză în jurul șalelor și, în picioare, sandale.

— Doi bani trecerea, spuse bătrânul, și vocea lui adâncă acoperi fără nicio caznă vuietul cumplit al vântului.

Duffy bocăni de-a lungul debarcaderului și pași cu grijă pe bac.

— Ce fel de bani? întrebă el cu respirația tăiată, scotocind pe sub manta. „Slavă Domnului că vrea să riște o traversare”, se gândi; „pe cinstea mea, dacă bacul ar fi al meu, n-aș face-o.”

— Ce-mi pasă? mormăi luntrașul. Doi bani.

„Binecuvântați fie oamenii ăștia care trăiesc în afara lumii, în păduri neumblate”, își zise Duffy și strecură doi țechini în palma aspră a bătrânului, după care se așeză

într-o parte a banchetei, pe care copastia înaltă o adăpostea oarecum de vânt. Luntrașul cel bătrân dezlegă cablurile, își propti picioarele noduroase sub parapet și începu să tragă din răspuțeri de frânghie. Legănându-se, înfruntând apele agitate ca un pește prins în undiță, bacul se îndepărtă încet de debarcader.

Duffy îl privi uluit pe bătrân: se așteptase să vadă, pe celălalt mal, boii care învârteau roata. „Trage de unul singur“, se minună el. „Pe o vreme ca asta! O să-l lase inima, într-o clipă.“

— Lasă-mă să te ajut, îi spuse irlandezul, ridicându-se cu grijă în picioare.

— Nu, răspunse luntrașul. Stai acolo.

„După voce, pare obosit“, își spuse Duffy, ridicând din umeri și reluându-și locul, „dar e o oboseală față de care cea de acum e la fel de neînsemnată ca și bănuții pe care i-am dat.“

Aruncă o privire înainte, peste apele agitate, și își aminti brusc de vocile și țipetele din noaptea trecută. „Mă întreb“, își zise el, împrumutând parcă ceva din oboseala luntrașului, „dacă țipetele alea veneau cu adevărat de la grupul lui Yount. Bănuiesc că da. Mi-ar plăcea să cred că fapăturile acelea zburătoare n-aveau nimic de-a face cu mine, dar, la urma urmei, poate că bătrânul Ludwig are dreptate. Pentru oamenii lui Yount, eu am fost un Iona.“

Privi nervos cerul răvășit, temându-se să nu vadă niște siluete negre, cu aripi de liliac, rotindu-se deasupra lui. Apoi, îi dădu prin cap că, orice ar fi fost ele, nu s-ar fi putut împotrivi unui vânt atât de fioros, care le-a împins, probabil, către răsărit. „De parcă prezența lor aici ar fi gădilat pământul, care acum strănută.“

Frânghia călăuză era întinsă strâns de-a curmezișul apei și vibra ca o coardă gravă de lăută, de fiecare dată când o atingea bătrânul. Duffy se agăță de balustradă și rămase nemișcat, așteptându-se din clipă în clipă să-l vadă cum se prăbușește.

Totuși, conturul țărmului se apropia pe nesimțite, până când prora neregulată a bacului se lovi de stâlpii din

partea de nord a docului. Duffy se ridică.

— Ei bine, domnule, zise el, mulțumesc pentru nemaipomenita duminică...

— Acum coboară, îi spuse bătrânul.

Irlandezul se încruntă și păși pe mal. „Ursuzi mai sunt și oamenii ăștia de la țară”, gândi el.

Era un luminiș presărat cu bucăți de piei rupte și așchii de lemn, unde văzu urmele unui foc de tabără, dar nu zări pe nimeni, niciun trup, și nici nu știu măcar dacă asta trebuia să-l bucure sau nu.

CAPITOLUL V

Către amiază, vântul încetă. Norii compacți se risipiseră și lumina soarelui începu să-l facă pe Duffy somnoros, așa că își întinse mantaua sub un copac, se lungi pe ea și picoti o vreme, în umbra deasă a frunzișului.

Îl trezi brusc, o oră mai târziu, un zgomot care în ultima vreme îi devenise neplăcut de familiar: zăngănitul săbiilor care se ciocneau. Se ridică, își împături mantaua și se afundă, din câțiva pași, în pădure. „La bățalia asta, cel puțin, știu că n-am să iau parte”, hotărî el.

— Prinde-l pe ticălos! se auzi. Îl vezi?

— Nu, sosi răspunsul. Era acolo, în desiş.

— Păi... Isuse!

Urmară trei lovituri iuți de sabie și un strigăt pătrunzător.

Preț de câteva clipe se făcu liniște, apoi se auzi din nou vocea a doua:

— Bob? Ai pus mâna pe cocoșat sau te-a dat el gata?

Niciun răspuns. „E clar: cocoșatul a pus mâna pe Bob”, își zise Duffy, râzând pe înfundate.

Frunzișul foșni deodată sub pașii cuiva, chiar lângă el și scăpă o înjurătură printre dinți. „M-au înconjurat”, își spuse. „Poate ar trebui să mă urc într-un copac.”

Dintr-un tufiș, într-o explozie de rămurele rupte și frunze, un omuleț cu părul cârlionțat, rotind o sabie absurd de lungă pentru statura lui, se năpusti la irlandez. Cum nu apucase să-și scoată sabia din teacă, Duffy sări în lături și pară lovitura cu tocul cizmei. Impactul îl proiectă la o distanță de doi yarzi. Piticul atacă iar, cu furie, dar Duffy se sculase și, cu pumnalul ridicat, pară cu ușurință, pentru că sabia celuilalt, deși ținută cu amândouă mâinile, era prea grea.

„Va trebui să ripostez”, își zise irlandezul, scos din fire, „altfel o să-mi rupă lama.”

— Ce-ai cu mine? întrebă, parând o lovitură puternică, îndreptată către pieptul lui. Doar nu ți-am făcut nimic!

Cocoșatul - acum înțelese că el era - îl privi ținând o clipă, înăbușându-se de furie.

— Va să zică așa! țină el în sfârșit, redublându-și atacurile. Toate astea au fost nimic, da? Atunci ia privește, să vezi cum n-o să mai rămână nimic din măruntaiele tale scârboase!

„Mai întâi diavoli”, își zise Duffy supărat, „iar acum, nebuni. Cred că o să trebuiască să-l omor.”

Își ținu sabia în așa fel, încât cocoșatul să fie ispitit să-l lovească în umăr. „Când atacă”, își făcu socoteala Duffy, „simulez o ripostă directă în plin, apoi evit contraatacul și îi înfig vârful în gât.”

Cocoșatul ridică brațul ca să-l lovească, după cum se așteptase, dar în aceeași clipă, din tufișuri se iviră patru bărbați înarmați.

— Omorâți-i pe amândoi, mormăi unul dintre noii-veniți și ceilalți înaintară cu săbiile întinse.

— Doamne apără-ne! găfâi Duffy, speriat de această nouă întorsătură. Putem să continuăm și mai târziu, îi strigă cocoșatului. Acum să ne ocupăm de băieții ăștia.

Omulețul încuviință din cap și amândoi se întoarseră spre cei patru atacatori. Duffy încrucișă sabia cu doi dintre ei, încercând să-l aducă pe unul mai în față, ca să-i poată da o lovitură decisivă. Cocoșatul se năpusti pe ceilalți doi, manevrând cu sabia, ca un maniac, lovituri care păreau date cu ciocanul. Pădurea întreagă răsuna ca o fierărie.

Duffy îl doborî pe unul dintre adversari cu un contraatac reușit, creștându-i gâtul; între timp, celălalt își încercă și el norocul, dar irlandezul făcu imediat un salt înapoi și tăișul sabiei sfichiui aerul în gol. „Îl ologesc și pe ăsta”, gândi Duffy, „apoi îmi înșfac boarfele și o întind hoțește. Nebunul ăsta cocoșat n-are decât să ciopârțească alt străin, dacă mai întâlnește”.

Parând lateral o lovitură prost ținută, Duffy se aruncă înainte, într-o *punta sopra mano*, dar când piciorul din față lovi pământul, tocul cizmei se rupse și Duffy căzu, răsucindu-se deznădăjduit ca să țină sabia între el și atacator. Câteva secunde, loviturile plouară, în vreme ce el

zăcea printre frunze, parând cu disperare și încercând să-l rănească pe celălalt la picioare. Apoi, se auzi o bufnitură și greutatea omului, care căzuse peste el, aproape că îl sufocă.

Irlandezul își întinse sabia, tocmai la timp ca să-i înfigă vârful în piept, dar când dădu la o parte trupul lipsit de viață și sări în picioare, văzu că avea o rană adâncă, care-i despicase în două spatele, pe coloana vertebrală.

— I-am venit eu de hac, explică cocoșatul, ștergându-și fruntea de sudoare. Ia spune, ce figură a mai fost și asta, să te arunci așa la pământ?

Duffy zâmbi acru.

— Ar fi fost o figură al naibii de bună, dacă nu mi-ai fi crăpat tocul cizmei, acum câteva minute.

Se uită pe deasupra lui și îi văzu pe ceilalți doi dispărând în luminiș.

— Tot mai vrei să mă omori?

Cocoșatul se încruntă.

— A, nu...

Își șterse lama sabiei și o vârî în teaca atârnată de umăr.

— Sunt dator să-ți cer iertare, continuă el. Năpârcile astea m-au urmărit zile în șir și te-am luat drept unul dintre ei. Îmi pare rău de cizmă.

— Nu-ți face griji. Unul dintre flăcăii ăștia poartă, fără îndoială, aceeași măsură la picior și văd că toți erau bine potcoviți. De bună seamă că erau ucigași de înaltă clasă.

— Niciodată n-aș fi putut să fac față singur la toți patru, spuse cocoșatul. Îți rămân îndatorat.

Întinse mâna dreaptă:

— Mă numesc Bluto și sunt elvețian.

Duffy îi întinse și el mâna.

— Brian Duffy, irlandez.

— Ești departe de casă, Duffy. Unde ți-e calul?

— Păi... „Curios mai e și vânătorul ăsta de fluturi”, gândi el. „Totuși, mi-a salvat viața - după ce mai întâi mi-a pus-o în primejdie.” Merg pe jos.

— Ai ieșit puțin la plimbare, nu? Ei bine, domnii aceștia au avut cai. I-au lăsat priponiți într-un luminiș, cam la

jumătate de milă mai în urmă. După ce îți alegi o pereche de cizme, poate îți găsești și un cal.

Duffy râse și își șterse sabia de cămașa mortului.

— Bine, spuse el, hai să aruncăm o privire.

Jumătate de oră mai târziu, cei doi călăreau spre nord. Duffy își îngădui o dușcă de vin, care se împuținase simțitor, și îi oferî burduful lui Bluto.

— Nu, mulțumesc, refuză cocoșatul. Dacă beau acum, mi se face rău. Mergi la Viena, nu-i așa?

Duffy încuviință din cap.

— Și eu. Am fost angajat să pun pe picioare artileria orașului.

— Da? Te pricepi la așa ceva?

— Asta mi-e meseria. Sunt artilerist, mercenar. Ce vânt te-aduce la Viena?

— Nimic deosebit. Am fost angajat pe post de păstrător al ordinii la un han din oraș.

— Aha! Vienezii se duc până la capătul lumii ca să-și angajeze oameni. Nu se găsisese niciun talent local?

Irlandezul ridică din umeri.

— Se pare că nu. Cel care m-a angajat pe mine - un omuleț ciudat, pe nume Aurelianus...

— Aurelianus? exclamă Bluto. Unul îmbrăcat în negru? Care tremură într-una și se teme să deschidă ferestrele?

Duffy se încruntă, uimit.

— Chiar el. De unde îl știi?

— L-am cunoscut acum două luni, la Berna. El m-a angajat ca să preiau comanda artileriei.

Câteva minute, călăriră alături, fără o vorbă. Bluto rupse tăcerea.

— Bănuiesc că n-ai avut de-a face cu ucigași care să te hărțuiască, nu? Sau...

— Ei... Câte ceva mi s-a întâmplat și mie.

— Aha. Atunci încep să cred că sunt unii, dușmanii lui Aurelianus, poate, care nu vor să ne lase să ajungem la Viena.

Duffy pufni cu un aer sceptic.

— Cui să-i pese dacă „Zimmermann” are, sau nu, un nou supraveghetor?

— N-aş putea să spun. Mă întreb, totuşi, dacă a mai angajat pe cineva şi în ce scop.

— Ai mai... începu Duffy. Ai mai întâlnit cumva şi alte ciudăţenii, în afară de ucigaşii ăştia? Ceva neobişnuit... care să-ţi atragă atenţia?

Cocoşatul îl privi, fără să înţeleagă.

— Ce, ucigaşii nu-s de-ajuns? Ce să fi întâlnit? Lei? Lupi?

— Da, spuse repede irlandezul, lupo. Pe mine m-au sâcâit tot timpul.

Bluto scutură din cap.

— Nu, n-am văzut. Dar venim din direcţii diferite. N-aveam cum să întâlnim acelaşi fel de jivine.

— Aşa-i, consimţi Duffy, încheind discuţia. „E totuşi ciudat”, gândi el, „că Bluto n-a văzut nicio fiinţă supranaturală. Eu de ce am văzut atâtea?”

În toiul după-amiezii, copitele cailor tropăiau pe Podul Leitha, iar la asfinţit se aflau în faţa zidurilor înalte de piatră, cu creneluri, ale Vienei.

— Doamne, ce mare e!, se minună Bluto, pe când se îndreptau călare spre Poarta Carintiană. Ai mai fost vreodată pe aici?

— Am locuit aici, o vreme, spuse Duffy încet.

— Aşa deci... Nu ştii unde aş putea să-mi petrec noaptea? Aş vrea să mă odihnesc un pic, înainte să mă prezint Consiliului Orăşenesc.

Duffy se încruntă. „Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum”, gândi el, „e tovărăşia cuiva. Dar e un om cumsecade şi, dacă n-ar fi fost el, n-aş fi avut calul.”

— Cred că ai să găseşti o cameră la „Zimmermann”. Proprietar e Aurelianus. Ți-a dat vreo scrisoare de recomandare?

— Da. Pecetluită cu doi dragoni care se luptă.

— Atunci să-i arăţi hangiului pecetea. Bănuiesc chiar că n-o să-ţi mai ia niciun sfanţ.

— Bună idee. Îţi sunt nespuse de îndatorat.

Trecură pe sub bătrânul arc de piatră și o luară încet, la trap, pe Kartnerstrasse. Duffy trase adânc în piept mirosul de fum al orașului. „Pe ochii mei“, gândi el, „mă bucur că m-am întors. Îmi amintesc cum călăream chiar pe strada asta, acum șaisprezece ani, cu cavalerii lui Franz von Sickingen. Ne duceam să-i împingem pe francezi mai jos de Rin. Da, și-mi aduc aminte și cum m-am întors, orb și pe jumătate paralizat, din cauza unei lovituri de sabie în cap. Doctorii mi-au spus că n-am să mai fiu niciodată în stare să mă scol singur de pe scaun și, cu atât mai puțin, să lupt. Ha! Rachiul, sângele meu irlandez și Epiphany i-au făcut de minciună. După un an, citeam, umblam cu bastonul și dădeam lecții de scrimă; la 35 de ani îmi lăsasem părul să crească lung la spate, peste guler, și nici n-ai fi bănuț că am fost rănit vreodată.”

— Pe unde-i hanul ăsta, „Zimmermann“?, întrebă Bluto, cercetând cu privirea împrejurimile.

— Pe strada asta, ceva mai departe, chiar la ieșirea din Rotenturmstrasse.

— Și cum e?

— Habar n-am. În tinerețea mea era o mănăstire. Dar întotdeauna au făcut o bere grozavă, chiar și înainte, pe vremea când, din câte știu, era o fortăreață romană.

Trecătorii se opreau și priveau lung la cei doi călători cu înfățișare sălbatică: Duffy, înalt, solid, cu părul cărunț, și Bluto, strâmb și cocoșat, cu mânerul lung al sabiei ieșindu-i afară din teacă, pe la spate, în dreptul umărului, ca o cobră care i-ar fi șoptit la ureche. Copiii din curtea Catedralei „Sfântul Ștefan“ îl arătau cu degetul și chicoteau.

„Iar dincolo de poartă“, gândi Duffy, purtat de amintiri, „strălucind în lumina asfințitului, e Biserica „Sfântul Petru“, unde s-a măritat Epiphany cu Max Hallstadt, în iunie '26. De atunci n-am mai văzut-o, din după-amiaza aceea când mi-a spus că m-am purtat nedemn la cununie. Avea dreptate, bineînțeles. Și iată-mă din nou acasă, cu trei ani și câteva cicatrici în plus. Iată-mă înapoi, într-un triumf îndoielnic, ca să-i opresc pe bețivi să verse pe

podelele sălii de ospete a hanului Zimmermann.”

Cerul se întuneca repede și, pentru prima dată în ultimele câteva nopți, Duffy clipi, salutând Luceafărul de seară.

— De aici, o luăm la stânga, spuse.

După câteva clădiri, îi arată cu degetul:

— Acolo, în stânga. După câte mi-amintesc, grajdurile sunt în spate.

Era o clădire lungă, cu două etaje, construită pe jumătate din lemn, cu acoperiș de șindrilă și trei coșuri înalte. Aproape toate ferestrele erau luminate, iar Duffy se și văzu cu o cană mare cu bere „Herzwesten” fiartă în față, și într-un pat adevărat.

Băieții de la grajduri se cam clătinau pe picioare și miroseau a bere, dar Duffy îi spuse cocoșatului că era de așteptat, într-un han. Își lăsară caii acolo și se îndreptară, cu pasul legănat, după atâtea ore petrecute în șa, înapoi pe aleea de la stradă, spre intrare.

Se opriră în vestibul, sub fresca de pe tavan ce înfățișa o „Cină de Taină” neobișnuit de veselă.

— Tu trebuie să vorbești cu hangiu, spuse Duffy, iar mie mi s-a spus, Dumnezeu știe de ce, să mă prezint maestrului berar. Nu se știe, deci, dacă ne mai vedem astă-seară.

Bluto râse.

— Ai o fată care vrei să vezi dacă te mai cunoaște, nu? Ei, n-am de gând să-ți stau în cale. În orice caz, acum știu unde se bea cea mai bună bere din Viena, am dreptate?

— Așa este.

Își strânsesă mâinile, iar Bluto împinse ușa birtului, pătrunzând înăuntru, în vreme ce Duffy intră pe cea pe care scria „Slujitori”.

O femeie cu chipul prelung rămase cu gura căscată și aproape că scăpă din mână tava cu cani de bere, când îl văzu.

— Nu te speria, fetiço, îi spuse Duffy, repezindu-se să-i țină tava. Nu sunt un hoț. Poți să-mi spui unde îl găsesc pe - se uită pe plic - pe Gambrinus, maestrul berar?

— Cu siguranță, domnule, răspunse ea tremurând. E în

pivniță. O luați în jos, pe scările din capătul sălii. Încearcă gustul berii celei noi, de primăvară.

— Mulțumesc.

Duffy traversă încăperea până la bolta arătată de fată și coborî scările întunecoase încet și fără zgomot, ca să nu-l sperie cumva și pe berar. Erau multe trepte și când ajunse, în sfârșit, pe lespezile umede ale dușumelei, își făcu socoteala că trebuia să fie cam la treizeci de picioare sub pământ. Înăuntru erau aburi și mirosea puternic a malt, dar, deocamdată, nu se vedea nimic, în întuneric.

— Cu ce te pot ajuta, străine?, se auzi o voce adâncă, liniștită.

— Ești Gambrinus?

— Da. Pot să te servesc cu o cană de bere „schenk”?

— Da, mulțumesc.

Duffy începu să vadă, ca prin ceață; își puse ranița lângă el și se așeză pe o găleată întoarsă cu fundul în sus. Un bărbat în vârstă, proaspăt bărbierit, cu părul alb și des, umplu o cană cu bere dintr-un butoiș apropiat și i-o întinse.

— Anul ăsta nu mai facem „schenk”, spuse el grav. Când butoaiile se vor goli, deschidem berea de martie.

— Minunat, spuse Duffy. Uite ce-i, am întâlnit la Veneția, acum câteva săptămâni, pe cineva care se numește Aurelianus și care mi-a spus să-ți dau asta.

Îi înmână scrisoarea, acum mototolită și pătată. Gambrinus rupse sigiliul și începu să-i descifreze textul. „Probabil că stă mult aici”, cugetă Duffy, „dacă poate să citească pe întunericul ăsta.”

Privi în jur curios. „Am dat pe gât galoane întregi de bere Herzwosten”, își spuse el, „dar abia acum văd, chiar și prin ceață, pivnița în care se face.” Tavanul era pierdut în umbră, dar în jurul bazinelor de cupru, înalte de cel puțin douăzeci de picioare, erau fixate schele, și străvechii pereți de cărămidă erau străbătuți de țevi lungi. Peste tot, butoaie pântecoase de stejar, în formă de clopot; cele pline erau stivuite, cu partea îngustă în jos, pe câteva suporturi care ocupau un perete întreg. Gambrinus stătea pe un

butoi gol; altele, asemenea, zăceau în neorânduială, ca niște popice aruncate de un uriaș smintit. Cuvele butoaielor celor mari, în care se făcea, de fapt, fermentația, nu se vedeau nicăieri și Duffy presupuse că erau ascunse după unul din pereți.

Gambrinus îl privi pe Duffy cu interes.

— Se pare că e convins că ești omul pe care-l căutăm. Bănuiesc că știe el ce știe. Poftim.

Mâzgăli ceva, cu cretă roșie, pe spatele scrisorii.

— Arată-i asta hangiului și o să-ți dea banii.

— Bine.

Duffy își goli cana și se ridică.

— Mulțumesc pentru bere.

Gambrinus își desfăcu mâinile.

— Lui Dumnezeu să-i mulțumim cu toții.

Duffy dădu din cap, nesigur, apoi își luă ranița și urcă scările.

Aceeași fată, pe care mai înainte o speriasse, se întorcea acum cu brațele pline de ulcioare goale.

— L-ați găsit?, îl întrebă ea, încă stingherită.

— Da, zâmbi Duffy. Acum, poți să-mi spui unde e hangiul?

— Werner? Sigur. E domnul acela mătăhălos, care bea vin roșu de Burgundia, în birt, la capătul tejghelei.

Îl privi cu coada ochiului.

— Nu cumva ați mai fost pe-aici?

— Încă nu știu bine, îi răspunse el. Mulțumesc.

„Cred că trebuie să fie insul ăla bătrân, cu față de câine“, gândi Duffy, croindu-și drum prin sala de mese aglomerată, până la birtul aflat cu câteva trepte mai sus. Mesele vechi, mănăstirești, lungi cât camera, fuseseră tăiate în trei și răspândite prin încăpere într-un chip nu prea ordonat; câteva candelabre, nou-nouțe, străluceau în fiecare colț. „Aproape că zăresc“, își zise Duffy, zâmbind, „stafiile ofensate ale bătrânilor călugări, zgâindu-se pe la ferestre.“

Se așeză lângă bărbatul acela cu ochi mici.

— Dumneavoastră, domnule, sunteți hangiul?

Werner îl privi cu neîncredere.

— De ce?

— Am aici o scrisoare...

— Alt chilipirgiu! E limpede că Aurelianus vrea să ne ruineze. Ascultă, dacă ai de gând să furi, fie și un capăt de ață, de prin camere, mă jur pe ce-am mai sfânt că...

Duffy își lăsă brusc mâna grea pe tejghea și Werner își opri tirada.

— Nu sunt chilipirgiu, spuse irlandezul, cu voce joasă. Aurelianus m-a angajat ca om de ordine, așa că vorbește mai încet.

— A, da? Într-adevăr? Mă rog, îmi pare rău. Ia să văd.

Duffy îi dădu scrisoarea.

— Văd că pustnicul nostru din pivniță a aprobat. Ceee...? Cinci sute de ducați? Nici nu încape vorbă. Precis e o greșeală. Te las să dormi aici, undeva, poți să mănânci la bucătărie, cu slujitorii, chiar am să-ți dau să bei câtă bere poțesti, dar banii nici nu...

— Nu ești de acord cu înțelegerea făcută? întrebă Duffy, liniștit.

— Bineînțeles că nu. Trebuie să fie o greșeală.

Duffy se ridică.

— Atunci plec din Viena mâine dimineață. Să-i spui lui Aurelianus, când ajunge aici, că am plecat pentru că nu ai fost de acord cu instrucțiunile lui. Iar acum, ce spuneai despre bere...?

— Stai puțin, protestă Werner, fâstâcindu-se. Dacă nu primești slujba... atunci... Chiar pleci mâine-dimineață?

— Fără nicio îndoială, și cât mai devreme.

Werner dădu pe gât o dușcă de vin, cu un aer nefericit.

— Prea bine, spuse într-un sfârșit. Am să-ți dau banii. Doar nu poate să mă tragă pe mine la răspundere pentru greșelile pe care le face el și pentru neatenția lui Gambrinus. O să am banii mâine. Tot atunci o să-ți fixăm și un salariu.

Îl privi atent pe Duffy, cu ochii lui injectați, cu pungi sub pleoape.

— Dar ascultă: să n-aud de nicio bătaie, nici măcar un cuvânt necuviincios, aici. M-ai înțeles? Dacă tot trebuie să plătesc atâta pentru un om de ordine, atunci măcar să facă treabă, nu glumă.

Irlandezul râse și îl bătu pe hangiu pe spate.

— Așa-mi placi, Werner, băiete! N-ai grijă, am să mă țin de cuvânt. Ai să binecuvântezi ziua în care am venit.

— Du-te să-ți bei berea.

Duffy coborî treptele până la sala de mese și se îndreptă spre o masă mai lângă perete, de unde putea supraveghea întreaga încăpere. „Pare un loc cât se poate de liniștit”, cugetă el, în timp ce se așeza, „deși se pare că bețivanii au să-mi dea de furcă. Poftim, până și masa au cioplit-o cu cuțitul.”

Slujnica cea slabă se întoarse, împărțind câni și ulcioare cu bere spumoasă și Duffy îi făcu semn.

— Adu-mi o cană mare de bere fiartă, domnișoară, și toarnă-ți și dumitale una, pe socoteala casei. Sunt noul om de pază.

Fata zâmbi stins.

— Cu plăcere. Totuși, să nu vă simțiți jignit dacă am să mă duc să-l întreb pe Werner.

Apoi înălță capul.

— Sunteți Brian Duffy, nu-i așa? Fostul maestru de scrimă al landskechten-ilor?

Duffy oftă.

— Mda... Eu sunt. Dumneata cine ești?

— Anna Schomburg. Toată lumea își închipuie că ați murit acum câțiva ani, în Ungaria, în luptele cu turcii.

— Trebuie să fi fost altcineva. Hm... Ia spune-mi, Anna, îți amintești de o fată pe nume Epiphany Vogel?

— O fată? A, da, îmi amintesc de Epiphany Hallstadt. S-a măritat, știți...

— Și acum unde e?

Duffy încercă să-și ascundă emoția din voce.

— Unde o pot găsi?

— Chiar aici, dacă aveți răbdare. Lucrează în schimbul de dimineață.

— Fir-ar să fie, Anna, ce se aude cu berea mea? strigă o voce nerăbdătoare, de la o altă masă.

— Uff!

Anna își ridică iar tava.

— Ne vedem mai târziu, spuse ea și se făcu nevăzută.

Duffy era buimăcit. „Să fie adevărat ce spune fata asta? Dacă-i așa”, gândi el, „ce coincidență uimitoare! Niciodată n-am dat prea mare importanță coincidențelor, dar zilele astea mi-au ieșit în cale la fiecare pas. Pe cinstea mea, am să stau aici până dimineța; îmi trag pălăria pe ochi, și când vine să-mi ia comanda, mă demasc: Cucu, Piff! Ha-ha!

Dar de ce-o fi lucrând aici, într-un han prăpădit? Hallstadt era bogat. Probabil că banii s-au topit, așa cum s-a întâmplat și cu ai mei. Poate că și bătrânul Hallstadt lucrează tot aici, ca spălător de vase, în vreo cameră din dos. Cum am decăzut toți!”

La o masă apropiată, doi bărbați începuseră să strige unul la celălalt. „Ho-ho, e timpul să-ți plătești cazarea”, își zise, ridicându-se repede în picioare.

— Domnilor!, le spuse. Care-i necazul?

Cei doi păliră când dădură cu ochii de fața împietrită, nerasă, cu țepi suri a noului om de ordine și văzură mânerele, lustruite de o îndelungată folosință, ale pumnalului și sabiei pe care le purta la sold.

— Otto asta, vorbi unul dintre ei după o clipă, spune că Papa nu poate să prezică în ce an cade mana.

Duffy păru șocat.

— Mama cui?

Otto clipi.

— Nu, spuse el. Eu am spus că Papa...

— Destul! Să nu mai aud niciun fel de minciuni murdare despre Papa și mama acestui domn, spuse Duffy încet, pe un ton amenințător. V-ați îmbătat, de vorbiți așa?

— N-ați înțeles, protestă primul. Noi...

— Am înțeles prea bine. Vorbirea voastră nelalocul ei i-a jignit pe toți oaspeții (în fapt, nimeni nu le dăduse vreo atenție) și părerea mea e că sunteți datori un rând de bere tuturor celor de față, inclusiv mie, în chip de scuze.

— Ce? Doamne Sfinte, dar nu avem atâtea bani la noi. N-am putea să...

— Spuneți-i hangiului că am spus eu să vă dea pe datorie. O să fie încântat. Și vorbiți mai încet. Dacă vă mai aud certându-vă, mă întorc și vă iau gâturile.

Duffy se așază din nou, chiar când Anna puse berea pe masă.

— Ce le-ați spus ăloră doi?, întrebă ea.

— Le-am spus că îi fac bucatele dacă nu-și țin gura. Dacă lui Werner îi stă în obicei să te lase din când în când să-ți iei o pauză, ia-ți o bere și vino lângă mine. Vreau să-mi povestești tot ce s-a întâmplat în ultimii trei ani.

— Bine. Vin îndată.

Duffy o privi plecând în grabă și admiră, ca întotdeauna, mersul grațios, ca un dans în vârful picioarelor, al unei ospătărite experimentate, care traversează o încăpere înțesată de lume, cu o tavă plină în mână.

Peste o jumătate de oră, Anna se așază la masa lui.

— Ah, gâfâi ea, trăgându-și sufletul. Mulțumesc pentru bere. La o oră ca asta, e apă vie și lapte de mamă, pentru mine.

Își alungă de pe frunte o șuviță jilavă de păr negru și sorbi îndelung din cană.

— Deci, pe unde ați umblat trei ani, îl întrebă ea, punând cana pe masă, dacă nu pe lumea cealaltă, cum am crezut toți?

— La Veneția, îi răspunse Duffy, unde l-am întâlnit pe Aurelianus, care mi-a propus slujba asta.

— A, da, încuviință Anna. Stăpânul nostru, care lipsește. Nu l-am văzut decât o dată sau de două ori; îmi dă fiori.

— Îmi închipui - cu șerpii ăia aprinși din care scoate fum și toate celelalte... Când a obținut locul? Nu-mi aduc aminte să-l fi văzut, pe vremea când stăteam aici.

— A venit acum un an. Cred că din Anglia - deși s-ar putea să mă înșel. Avea o hârtie semnată de episcop, în care se spunea că Mănăstirea „Sfântul Joseph” îi aparține. Se pare că străbunii lui erau proprietarii pământului și nu

l-au vândut niciodată. Abatele a protestat, bineînțeles, dar episcopul a venit aici personal și le-a spus că bufnița asta bătrână e proprietarul, iar călugării vor trebui să plece în altă parte. Nu părea deloc mulțumit.

— Și chiar i-a dat afară pe călugări?

— A, nu. Aurelianus le-a cumpărat alt loc, pe Wiplingerstrasse. Erau încă destul de supărați, dar de când cu Dieta de la Spires, înstrăinarea averilor Bisericii e lucru obișnuit și toată lumea spune că Aurelianus a fost mărinimos.

Chicoti.

— Totuși, dacă n-ar fi promis că ține berăria mai departe, sunt sigură că orășenii l-ar fi spânzurat.

— Cred că e tot atât de bogat ca Jacob Fuggor.

— Are ceva bani, fără îndoială. Îi cheltuiește fără noimă, pe tot soiul de lucruri netrebuincioase.

— Pentru că tot veni vorba despre bani, spuse Duffy, Max Hallstadt nu era bogat? Cum a ajuns Epiphany să fie nevoită să muncească?

— O, părea bogat, cu căsoiul lui, moșia și caii, dar totul era zălogit. A tot împrumutat bani ca să achite ipoteca și într-o bună zi, când s-a uitat în registre, a văzut că nu mai are nimic, că opt cămătari puteau revendica drepturile de proprietate asupra casei lui. Și atunci – spuse Anna, nu fără o anumită plăcere – a pus pe masa de mahon sculptat o archebuză suflată cu argint, a îngenunchat în fața ei și și-a zburat falca de jos. Voia să se sinucidă, vedeți dumneavoastră, dar când Epiphany a venit în fuga mare să vadă ce zgomot e acela, l-a găsit zvârcolindu-se pe covor, urlând, pe când sângele curgea din el ca dintr-un izvor. A murit abia peste patru zile.

— Doamne Isuse, exclamă Duffy îngrozit. Biata mea Epiphany!

Anna dădu din cap cu simpatie.

— A fost greu pentru ea, i-adevărat. Chiar și după ce totul a fost scos la licitație, încă mai datora bani la toată lumea. Aurelianus, ca să fim drepecți, a dat iar dovadă de mărinimie. I-a plătit toate datoriile și i-a dat de lucru aici,

cu același salariu ca noi toți.

În clipa aceea, Duffy îl observă pe Bluto, la câteva mese mai departe, cu o blondă corpulentă. Cocoșatul îi făcu cu ochiul.

— Și acum unde e?, întrebă Duffy. Locuiește aici?

— Da, dar astă-seară a ieșit să-l viziteze pe tatăl ei, pictorul, care se zice că e pe moarte. Oricum, sigur e că e pe cale să orbească.

Irlandezul clătină din cap.

— Era pe cale să orbească încă de-acum trei ani.

Anna îl privi atentă.

— Îmi amintesc acum, spuse ea. Îi făceați curte, nu? Așa e, dar apoi ea s-a măritat cu Hallstadt și dumneavoastră ați plecat în Ungaria, după ce, la cununia ei, ați strigat în gura mare o mulțime de măscări. Toată lumea știa de ce-ați plecat.

— Niște idioți, spuse irlandezul necăjit.

— Fără îndoială. Poftim, terminați dumneavoastră berea mea; eu trebuie să mă întorc la lucru.

Camera fusese măturată înainte de plecare, dar pe podelele vechi de lemn, în întuneric, în jurul firimiturilor de brânză și pâine de prin colțuri și pe la picioarele meselor, mișunau șoarecii. De fiecare dată când, după o clipă de liniște, se auzea de sus vreo tuse înăbușită sau scârțâitul vreunei uși, șoarecii se opreau dintr-o dată, încordați, dar dacă zece secunde nu se mai auzea nimic, își recăpătau încrederea și țopăiau din nou de colo-colo. Câtiva se opriseră să ronțăie pielea celor două cizme aruncate sub masă, lângă perete, dar, cum în altă parte aflară chilipiruri mai gustoase, zăboviră mai mult acolo.

Când cerul începu să se lumineze în spatele geamurilor, șoarecii știură că noaptea era pe sfârșite. Din când în când, pe strada pavată cu piatră hodorogea o căruță, pe acoperișuri ciorile croncăneau una la cealaltă și câte cineva trecea tropăind și fluierând, pe sub ferestre. În fine, scrâșnetul unei chei în broasca ușii îi făcu să se ascundă în găurile lor.

Ușa grea se deschise larg și înăuntru păși, schiopătând puțin, o femeie de vârstă mijlocie. Părul, care începuse să-i încărunțească, era legat la spate cu o eșarfă și degetele răsuceau cheile neîndemânatic, din cauza mănușilor groase de lână pe care le purta.

— Ei, cum ți se pare dimineața asta, Brian?, întrebă ea, absentă.

Duffy se ridică.

— Mă bucur că te văd, Piff.

— Aaah!, țipă ea asurzitor, scăpând cheile din mână. Îl privi fix, îngrozită, o secundă, apoi suspină și căzu în nesimțire pe podea.

„Doamne“, își spuse Duffy în timp ce alerga spre silueta prăbușită, „să știi c-am omorât-o. Dar cum de mi-a vorbit, de vreme ce nu știa că sunt aici?”

Două picioare desculțe lipăiră, coborând scările în graba mare.

— Ce i-ai făcut, monstrule?, urlă Werner, de pe ultima treaptă, într-o cămașă de noapte boțită, vânturând amenințător prin aer un cuțit de vânătoare. Cine o să mai servească azi clienților micul-dejun?

— E doar leșinată, spuse Duffy iritat. Ne cunoaștem. Am salutat-o, ea s-a speriat și a leșinat.

Alte voci se auzeau acum pe scări.

— Ce s-a întâmplat?

— Bețivul ăla cu păr cărunt, de azi-noapte, a înjunghiat-o pe femeia care servește micul-dejun.

— Așa-i. A încercat s-o violeze.

— Cum, pe aia?!

„Doamne“, gândi Duffy, sprijinindu-i capul lui Epiphany, „mai rău de-atât nici că se putea. E chiar mai rău decât la cununie. Cel puțin scena aceea avea o oarecare demnitate, părea o tragedie respectabilă. Asta nu-i decât o farsă ieftină.”

Epiphany clipi și deschise ochii.

— Oh, Brian, spuse ea. Ești tu cu-adevărat, nu-i așa? Nu sunt nebună și nici nu am vedenii?

— Bineînțeles că eu sunt. Acum, vino-ți în fire și explică-

le acestor onorabili cetățeni că nu te-am omorât.

— Care cetățeni...? O, Tată ceresc! N-am nimic, domnule Werner. Domnul ăsta e un vechi prieten de-al meu. Am dat brusc cu ochii de el și m-am speriat. Îmi pare foarte rău că v-am trezit.

Werner păru puțin dezamăgit.

— Ei bine, pe viitor păstrează-ți prietenii pentru timpul liber. Și tu la fel, ăăă... Duffy.

Hangiul dispăru pe trepte, iar călătorii curioși, murmurând „prietenii...?!” pe mai multe voci, se întoarseră și ei în camerele lor.

Duffy și Epiphany rămaseră așezați pe podea.

— Oh, Brian, spuse ea, culcându-și capul pe umărul lui. Eram sigură că ai murit. S-a spus că numai turcii au supraviețuit bătăliei de la Mohacs.

— Ei, să zicem că foarte puțini creștini au mai rămas în viață, o corectă irlandezul. Dar dacă ai crezut că am murit, de ce ai mai vorbit cu mine, când ai intrat? N-am vrut să te sperii. Am crezut că ți-a spus cineva că sunt în oraș.

— A, știi, când îmbătrânesc, femeile capătă, uneori, obiceiuri prostești, zise ea, sfioasă. În ultimul an, de când a murit Max, eu... Când sunt singură... Ei bine, vorbeam cu tine. Așa, în joacă, știi. N-am înnebunit. Atât că e mai amuzant așa, decât dacă aş vorbi cu mine însămi tot timpul. Dar niciodată nu mi-am închipuit că ai să-mi răspunzi!

Duffy o îmbrățișă cu putere, pe jumătate întristat, pe jumătate înveselit. Nepoftite, cuvintele bătrânului din visul lui de la Trieste îi răsunară iar în urechi: „Mult s-a pierdut și mai mult se va pierde, încă.”

CARTEA A DOUA

*„... an după an, către eternitate,
Împrăştie zvon de vorbe şi fapte,
Pulberii aurii, sisteme şi crezuri luminate.”*

Alfred, Lord Tennyson

CAPITOLUL VI

Când Duffy se trezi, pe pernă zăceau rămășițe din vis. Mai văzuse asta și înainte - supraviețuirea aparentă, la lumina zilei, a unor imagini - și bătu ușor, cu răbdare, fața de pernă, pe locul unde păreau să zăbovească lucrurile, până când ele se risipiră ca fumul. Își trase picioarele afară din pat și își trecu degetele prin păr, obosit, în vreme ce pisica, speriată, sări de lângă el, direct pe pervazul ferestrei. „Ce fel de vis să fi fost”, se miră el, „ca să lase în urma lui astfel de fleacuri: câteva zale ruginite dintr-o cămașă și punga roasă de vreme, în care Epiphany își ținea banii?”

Se ridică din pat, clătinându-se nesigur pe picioare și mormăi, întrebându-se ce oră o fi și ce avea de făcut în ziua aceea. Spre marele său dezgust, observă că mirosea a bere trezită. „Cristoase”, își spuse el, „în ultimele trei săptămâni, de când sunt om de ordine la „Zimmermann”, am înghițit mai multă bere decât toți clienții la un loc.” Își trase pe el pantalonii și cămașa și se duse să vadă cum ar putea să facă o baie.

Jos, ușa din spate a bucătăriei se deschise, scârțâind, și hangiul își făcu apariția în camera servitorilor; pantofii lui cu vârfuri late răsunau impresionant pe pardoseala de piatră. Era îmbrăcat elegant, într-o tunică imensă de catifea purpurie, cu șlițuri, căptușită cu mătase albastră, care îl făcea să pară și mai pântecos.

Anna se ivi în bucătărie.

— Pe unde ai fost toată noaptea, Werner? întrebă ea.

Werner ridică din sprânceană către ea.

— S-a întâmplat, îi răspunse el, să fiu oaspetele lui Johann Kretchmer. Nu cred că ai auzit vreodată de el.

Anna rămase pe gânduri.

— Nu e cârpaciul de pe Griechengasse?

Hangiul ridică ochii în tavan.

— Alt Kretchmer, idioato. Țsta de care îți vorbesc e un

poet vestit.

— Aha! Mi-e teamă că nu prea cunosc poeți vestiți.

— Evident. A publicat cărți și a fost felicitat personal de însuși împăratul Carol!

Se așază pe un coș de nuiiele.

— Adu-mi, te rog, un pahar de vin din cel roșu.

— Îndată.

Anna dispăru o clipă și se întoarse cu un pahar cu vin, pe care i-l dădu hangiuului.

— Și ce ți-e poetul ăsta?

Werner își țuguie buzele și ridică din umeri, în semn de dispreț.

— Păi... coleg, de fapt. Se pare că i-au ajuns în mână, nu știu cum, niște poezioare pe care le-am scris pe când eram mai tânăr; majoritatea sunt adolescente, deloc de talia celor pe care le-am scris în ultima vreme. A spus... Acum, fii atentă, îl citez: că „dovedesc o grație lirică pe care lumea n-a mai cunoscut-o de la Petrarca încoace.”

— De când?

— Fir-ar a naibii, Petrarca a fost un poet. De ce-oi fi angajând fete atât de ignorante?

Duffy, proaspăt spălat și limpezit, mai ceva ca o ilustrație din „Pedepsirea păcatelor”, coborî scările tropăind și pași în sala de mese, unde mirosul de tocană fierbinte încă mai plutea în aer.

— Anna, strigă el. Aș putea să capăt gustarea de dimineață, ce zici?

Werner se sculă în picioare.

— S-a terminat cu gustarea, se rățoi el. Va trebui să aștepți până la cină.

— Aha! Ei, nu face nimic, spuse Duffy, alungând cu mâna orice împotrivire. Mă duc la bucătărie, poate găsesc, totuși, ceva.

Se uită mai îndeaproape la hangiu.

— Ia te uită ce gătiți suntem! Ne ducem să ne facem portretul?

— A fost în vizită la cineva care îi admira poeziile, explică Anna. Un moșneag pe care-l cheamă Petrarca,

parcă.

— Da, chiar că în curând o să îmbătrânească de-a binelea, consimți Duffy. Poezie, zici, Werner? Într-o zi, să-ți pui o pălărie nostimă, să-ți legi de genunchi o pereche de talgere și să-mi reciți și mie ceva. Ai vreuna mai deocheată?

Irlandezul clipi foarte apăsător.

Clopotele din turnul Catedralei „Sfântul Ștefan” începură să bată și Werner arătă cu degetul înspre ele.

— Dormi până la zece, hai? Prea bine, dormi - dormi până mai poți.

Duffy știa că Werner aștepta să fie întrebat ce voia să spună, așa că se întoarse spre Anna.

— N-ai văzut-o pe Piff? Trebuia să...

— Află, poate te interesează, îl întrerupse sec hangiul, că am să instalez în camera ta trei paturi de campanie - poate chiar patru! În fiecare zi sosesc din ce în ce mai mulți soldați, și e de datoria noastră să ne îngrijim de cazarea lor. Sper că n-ai nimic împotriva, nu-i așa?

Duffy râse.

— Bineînțeles. Eu însumi sunt un soldat bătrân.

Werner îl privi țintă pe irlandez, apoi se întoarse și se îndreptă țănoș spre scări; pălăria lui împodobită cu pene, în stil austriac, legată cu un șnur pe după ceafă, se legăna ca o pasăre care își caută echilibrul pe o stînghie în mișcare.

Când nu se mai zări, Anna arătă cu capul în direcția lui.

— De ce nu te porți mai frumos cu el? E păcat să pierzi o slujbă bună.

Duffy oftă și puse mâna pe clanța ușii de la sala de mese.

— E o slujbă foarte grea, Anna. Mi-era mai bine când curățam grajdurile, la doisprezece ani.

Deschise ușa și zâmbi:

— Cât despre Werner, caută scandalul cu lumânarea, pare-mi-se. Ha! Auzi, poezie! Doamne!

Scutură din cap.

— Ia spune, cred că Piff a lăsat un pachet la bucătărie - mâncare și altele. Poți să te uiți? Am de gând să-i fac o

vizită tatălui ei și trebuie să i-l dau. Iar mie adu-mi, te rog, o cană din leacul ăla dumnezeiesc care se ia pe stomacul gol, bine?

Anna își dădu ochii peste cap și porni către bucătărie.

— Dacă n-aș fi sigură că turcii au să ne omoare, oricum, pe toți, până la Crăciun, mi-ar fi teamă pentru tine, Brian.

Duffy traversă încăperea inundată de lumină și se așeză la masa lui obișnuită. Mai erau și alți clienți care-și petreceau timpul dintre micul-dejun și cină bând bere, iar Duffy îi privi, curios. Jumătate din cei de la masa cea mai lungă erau mercenari din trupele de landsknechten elvețieni, care sosiseră în oraș cu o săptămână în urmă, angajați - după cum aflase - de Aurelianus; în colțul din spatele lor stătea un negru înalt, cu o pălărie roșie, țuguiață. „Doamne, Dumnezeule, un arap”, își spuse Duffy.

„Ce l-o fi adus până aici?”

În ultimele săptămâni, în oraș intrase, ca niciodată, o mare de oameni, și irlandezul observase că puteau fi împărțiți în trei categorii: majoritatea erau soldați europeni, de un fel sau altul, sau mici comercianți nomazi, veniți cu căruțele, care se îmbogățeau de pe urma războiului; dar mai era și un al treilea tip de indivizi: ciudați, tăcuți, adesea sosiți, în mod vădit, din colțurile cele mai îndepărtate ale pământului; îi vedeai stând deoparte, îngrijorați, cu privirea ațintită asupra trecătorilor. „Iar dintre toți, primii și ultimii”, reflectă Duffy, „par să se adune în cel mai mare număr în sala de mese de la Zimmermann.”

— Hei, băiete! zbieră unul dintre landsknechten, un ins solid, cu o barbă înspicată cu fire cărunte. Iute, încă un rând!

Duffy, lăsat pe spate, admira frizele pictate pe tavan, când o cană de lemn îl lovi în fluierul piciorului.

— Scoală, îi strigă mercenarul. N-ai auzit când am cerut bere?

Irlandezul zâmbi și se ridică. Se îndreptă către perete și înșfăcă un suport de lumânare, metalic, smulgându-l dintr-o singură mișcare. Tropăi apăsător până la masa

mercenarilor, cântărind în mână piesa de metal, cu capătul rupt.

— Cine a cerut bere?, întrebă el, îndatoritor.

Landsknecht-ul se ridică în picioare, surprins, trase o înjurătură și-și trase, dintr-o smucitură, pumnalul din teacă.

— Te porți urât cu lucrurile, ospătar, îi spuse el.

— Nu face nimic, îl asigură Duffy. Am să-ți atârni acolo țeasta și nimeni n-o să observe diferența. Atât că or să fie nevoiți să întrebuințeze o lumânare ceva mai mititică.

Celălalt se relaxă puțin și ridică uimit capul.

— Pe cinstea mea... Brian Duffy, tu ești?

— Hm... - făcu Duffy și se dădu un pas înapoi - să zicem... Mă cunoști?

— Fără îndoială.

Omul își băgă pumnalul la loc în teacă și își trase mâneca până deasupra cotului, lăsând să se vadă pe antebrațul păros o cicatrice mare.

— Jumătatea cealaltă e pe umărul tău, îi spuse el lui Duffy.

După o clipă, irlandezul începu să râdă și aruncă suportul, cu un zăngănit răsunător.

— Așa e. Când pornisem la atac, în '21, pe câmpia de la Villalar, unde i-am bătut măr pe „Communeros“, o ghiulea de patru livre a aruncat în aer un colț de stâncă; schijele și așchiile de piatră i-au lovit în plin pe patru sau cinci dintre noi.

— Chiar așa a fost! Dar crezi că asta ne-a oprit?

Duffy se scărpină în barbă.

— Aș zice că da.

— Nuuu! Cel mult, ne-a mai stăvilit elanul.

Irlandezul îi întinse mâna, iar ceilalți, liniștiți de-acum, se întoarseră la câștigurile lor cu bere.

— Eilif te cheamă, nu-i așa?

— Așa. Stai jos, flăcăule, și spune-mi în ce trupă ești. Îmi pare rău că te-am luat drept ospătar.

— Ei, n-ai ochit prea departe, recunosc Duffy, trăgând lângă el o banchetă și încălecând de-a curmezișul ei. Ah,

Dumnezeu să te țină sănătoasă, Anna, adăugă el, când fata aduse căni, un ulcior și legăturica pentru tatăl lui Epiphany. De fapt, nu sunt în nicio trupă. Sunt omul de ordine al hanului.

Eilif pufni zgomotos pe nas, turnând berea înspumată în căni.

— Pe onoarea mea, Duff, abia dacă e ceva mai onorabil decât să măhuri treptele de la intrare în fiecare dimineată. Nu, nu merge. Nu-i de tine. Dar, din fericire, soarta a făcut să fii în locul potrivit, la timpul potrivit.

— Da?

Duffy avea rezervele lui.

— Sigur! Gândește-te puțin: are de gând Suleiman să urce pe firul Dunării până în locul unde ne aflăm și să-i aducă înapoi pe toți câinii turbați de turci, de la Constantinopol? Are, bineînțeles! Și vor fi bătălii, marșuri forțate, panică, exod și jaf?! Cu siguranță, dacă nu mă înșel prea tare! Și cine culege roadele unor astfel de însămânțări?

Irlandezul își ascunse tristețea într-un zâmbet, încercând să alunge amintirile.

— Mercenarii. Landsknechten.

— Întocmai! Nu cavalerii, ferecați în armurile lor de sute de livre, ca niște cuptoare încinse, zgomotase și greoaie precum căruțele negustorilor de fiare vechi, nici episcopii sau regii, care, legați de pământ, nu pot s-o ia din loc spre o poziție mai bună, nici cetățenii, care se aleg cu casele arse, fetele violate și burțile lipite de foame. Nu, flăcăule, foloasele le tragem noi, profesioniștii, care luptăm pentru cine dă mai mult, care cunoaștem situația nemijlocit și suntem în stare să ne purtăm de grijă fără ajutorul nimănui.

— Ei, da, încuviință Duffy, dar îmi amintesc de timpurile când landsknechten o încasau de la toată lumea.

— Adevărat. Asta se poate întâmpla oricând; e un risc. Dar, în ce mă privește, decât pace, mai bine război în fiecare zi. În război, lucrurile sunt clare: toată lumea intră în rând, neîntârziat și fără împotrivire. Femeile fac ce li se

cere, fără toate preliminariile pe care le așteaptă de obicei. Banii au mai puțină importanță decât cuiele pentru potcovit și totul e pe gratis. Eu unul, mulțumesc lui Dumnezeu pentru Luther, Regele Francisc, Karlstadt, Suleiman și toți cei care tulbură pacea de oriunde. Drace, într-un joc în care cei mari ajung să dea de pământ cu tabla de șah după fiecare mișcare, dacă ești isteț, nu te lași încolțit, chiar dacă ești numai un pion.

Un surâs ușor adânci ridurile de pe obrajii lui Duffy, în timp ce rețraia amintirile pe care i le răscoliseră cuvintele lui Eilif: atacurile nebunești, sudoarea care-i curgea șiroaie, cerul brăzdat de dăre de fum, parapetele distruse, în spatele cărora nu se mai zăreau decât focurile de tabără aprinse de soldați, singurele pete de lumină în noaptea orașelor prădate; orgiile sălbatice, la lumina torțelor, în saloanele aurite; și, la sfârșit, cum își umplea într-una cana dintr-un butoi spart cu toporul, din care țâșnea rachiul.

— Da, Duff, continuă Eilif, trebuie să iei o hotărâre. Trupele imperiale sunt așteptate dintr-o clipă într-alta, iar tu ești un lup prea bătrân și fioros ca să mășăluiești, ca un soldat de rând, cu adunătura asta de tineri sclifosiți.

Disprețul tipic al mercenarului pentru soldații obișnuiți îl făcu să zâmbească pe irlandez.

— Din fericire, continuă Eilif, în oraș sunt o mulțime de companii independente de landsknechten, care te-ar primi cu ochii închiși; cu unele din ele, cred, ai mai luptat și altă dată. La urma urmei, flăcăule, e singura treabă în care ești meșter și cererea pieții e foarte mare.

Înainte ca Duffy să poată răspunde, ușa dinspre stradă se deschise și în cameră se strecură un bărbat cu ochii migdalați și pomeții proeminenți, arămiu la față, într-o mantie verde, lungă, care-i cercetă cu privirea, iute, pe cei din jur.

— Cine mai e și ăsta? întrebă Eilif, înfuriat.

— Mandarinul nostru, îi răspunse Duffy. Nu trece o zi fără să ne viziteze.

Orientalul privi neliniștit, din partea opusă a camerei, spre Anna.

— Niciun semn de la Aurelianus?, întrebă el.

Negrul tăcut, din colț, înălță capul și ochii i se aprinseră.

— Nu, răspunse Anna, calmă. Dar, cum am mai spus, îl așteptăm din zi în zi.

— Cred că știi ce-i, căpitane, șuieră unul dintre camarazii lui Eilif. Pesemne e un șarpe care așteaptă să-l fumeze pe moșneagul vrăjitor.

În râsetele generale care urmară, omul în mantie se uită disprețuitor la masa lor.

— Se vede că vitele sunt tare gălăgioase la Viena.

— Ce? Vite, ai spus?, urlă elvețianul care vorbise, infuriat.

Se ridică atât de brusc, încât răsturnă bancheta, aruncându-i pe doi dintre camarazi pe podeaua de stejar.

— Spală putina, maimuțoiule, altfel am să fac din tine mâncare pentru pisici!

Orientalul se încruntă, apoi colțurile buzelor subțiri i se ridicară într-un zâmbet.

— Ei, cred că în cazul ăsta am să rămân.

După o clipă de tăcere, Eilif aruncă pe masă două monezi.

— Doi ducați venețieni pe Bobo al nostru.

— Plătit, spuse Duffy, azvârlind și el două monezi.

Ceilalți landsknechten începură să strige, pariind și ei, sub controlul atent al irlandezului.

Bobo azvârlise banchetele la o parte, lovindu-le cu piciorul, și, precaut, dădea târcoale orientalului zvelt, care se răsucea doar pe un călcâi, așteptând nepăsător. Apoi, elvețianul sări la el, trimitându-și pumnul înainte, spre capul celuilalt, dar bărbatul în mantie îl evită, aplecându-se, și îi răspunse cu un vârtej de lovituri care îl trimiseră pe Bobo în aer, într-o tumbă de cinci picioare, și, în final, prin ferestrele chituite cu plumb ale fațadei. Prăbușirea se încheie cu un dudit și un zăngănit de sticlă spartă; peste câteva clipe, pătrunseră până la Duffy gemetele sufocate ale lui Bobo, o dată cu briza rece, care acum vâjâia nestingherită prin geamul spart.

— Dacă nu mai vrea nimeni să discute prețul furajelor

pentru vite, spuse politicos învingătorul, cred că pot pleca.

Nu se mai găsiră ofertanți, așa că se înclină și părăsi încăperea. Duffy adună monezile la mijlocul mesei și le împărți între el și ceilalți doi care pariaseră împotriva lui Bobo.

Pași grei și grăbiți tropăiră iute pe scări în jos, apoi se auzi vocea stridentă a hangiuului, care țipă:

— Ce dracu se întâmplă aici? Duffy, cum ai lăsat să se întâmple una ca asta?

— A și pariat, mormăi unul dintre cei care pierduseră.

— Aha, păi sigur, spuse Werner, aprobând exagerat din cap. Doar ce altceva poate să facă un om de ordine? Ascultă-mă, epavă bătrână: când se întoarce Aurelianus – dea Domnul să se întâmple cât mai curând! – o să rămâi pe drumuri. Ai înțeles?

Irlandezul își băgă în buzunar partea lui de câștig și ridică de pe masă legătura lui Epiphany.

— Da.

Salută din cap întreaga asistență, traversă camera și ieși. Aerul mai păstra încă ceva din gerul mușcător al dimineții, dar soarele era sus, pe cerul senin și de pe acoperișurile caselor apropiate se înălțau spirale de abur.

Cu toată aparenta lui veselie, irlandezul fusese trist întreaga dimineață, ca întotdeauna când urma să-l vadă pe tatăl lui Epiphany. „Oare ce mă supără la bătrânul pictor?” se întrebă el. „Cred că, mai cu seamă, mirosul morții, care plutește în preajma lui. A căzut atât de jos, pe roata norocului! În tinerețe a studiat cu Castagno; a fost lăudat de Durer însuși, cu zece ani în urmă – iar acum e un bețiv aproape orb, care desenează pe pereții vizuinii lui din Schottengasse.”

Când Duffy coborî pe Wallnerstrasse, doi câini vagabonzi adulmecară mirosul de mâncare din pachetul înfășurat în pânză pe care îl ducea, și se opriră în fața lui, ridicăți în două labe. Strada se lărgi, apropiindu-se de fața de nord a zidului orașului, și irlandezul își croi drum chiar prin mijlocul ei, urmând șanțul de scurgere, făcându-și loc

printre căruțe cu zarzavaturi și grupuri de copii gălăgioși. „Unde e?“, se întrebă el, întinzând gâtul. „Întotdeauna mi-e teamă să nu trec de ea. Ah, chiar aici.“ Făcu un gest amenințător, cu mâna liberă, ca să-și alunge însoțitorii patrupezi.

— Luați-vă tălpășița, aici ne despărțim.

Smulgându-se din îmbulzeala străzii, irlandezul deschise ușa pensiunii, care scârțâi prelung, și, cu părere de rău, părăsi lumina dimineții ca să se afunde în întunericul cu miros de mucegai al vestibulului. „Poate mă supără“, își zise el, „tocmai gândul că s-ar putea ca în scurtă vreme să ajung și eu la fel: să-mi târăsc zilele într-o văgăună, bolborosind tot soiul de amintiri confuze, unor oameni care oricum nu mă ascultă.“ Traversă vestibulul prăfuit, trecu pragul ușii către scară - și îngheță.

În fața lui, dincolo de un țărm îngust, se întindea, până la orizont, un lac sau, poate, o mare calmă, nesfârșită, în care luna plină, stăpâna cerului întunecat al nopții, se oglindea aproape fără greș.

Mintea neputincioasă a lui Duffy se străduia să găsească o explicație, ca un ateu căruia i se arată cea de-a Doua Venire. „Pesemne că am fost lovit pe la spate“, își zise el, „și adus aici (*Aici, unde? Când, pe o rază de o sută de mile în jurul Vienei, nu există nicio apă de mărimea asta*), într-o stare de leșin, care m-a ținut câteva ceasuri. M-am trezit abia acum - mai bine zis, încerc să-mi vin în fire.”

Făcu doi pași spre lac, dar se poticni dureros de prima treaptă a unei scări vechi, de lemn. Sări în picioare și privi în jur, uluit să revadă holul îngust și scara. Se întoarse repede, ieși în stradă, privi lung fațada casei, strada aglomerată, scăldată în lumină, cerul albastru, senin, și se trase încet, înapoi, în antreul întunecos.

Ajuns din nou în casa scării, se înfioră, așteptând să se întâmple ceva, dar pereții vechi, cu tencuiala căzută, rămaseră solizi, aproape batjocoritori în firescul nemișcării lor. Urcă grăbit până la primul etaj și bătu la ușa camerei lui Vogel. O dată, apoi încă o dată.

Abia după cea de-a treia și cea mai puternică serie de

ciocănituri, se auzi zăngănitul unui lanț și ușa se deschise, descoperind vederii odaia plină de pături, cărți, sticlă și suluri de hârtie aruncate în neorânduială - harababura pe care Duffy o cunoștea dintotdeauna.

— Cine-i? întrebă răgușit bătrânul cu barbă lungă, care scosese capul prin ușa întredeschisă.

— Sunt Brian Duffy, Gustav. Ți-am adus mâncare și cerneală.

— A, bun, bun! Intră, fiule. Ai adus și...? - imită gestul suptului din sticlă.

— Mi-e teamă că nu. Doar cerneală.

Duffy ridică în aer călimara, arătându-i-o.

— Asta e. Să n-o mai bei de data asta, bine?

— Sigur, sigur, răspunse Vogel, absent. Mă bucur că ai picat tocmai astăzi. Vreau să-ti arăt ce-am lucrat la „Moartea Arhanghelului Mihail.”

Duffy își aminti că în urmă cu două săptămâni, când îl vizitase pe bătrânul pictor prima dată, după trei ani, fusese primit cu același „Mă bucur că ai picat tocmai astăzi”.

— Haide, suieră bătrânul. Să-mi spui ce părere ai.

Irlandezul se lăsă condus spre peretele opus, luminat de două sfeșnice. Era desenat, în întregime, de la dușumea până la tavan și dintr-un colț în celălalt, cu o migală de neînchipuit, direct pe tencuială, dintr-o infinitate de trăsături fine de penel, una lângă alta - un singur și imens tablou.

Duffy privi politicos vârtejul de figuri amestecate, împletite într-o scenă care părea să nu mai aibă niciun înțeles. Când văzuse tabloul prima dată, acum aproape șapte ani, fusese nevoit să se apropie mult, ca să deslușească contururile șterse ale formelor de pe tencuiala albă; iar când plecase din Viena, în '26, peretele era un desen cu umbre iscusit trasate, încărcat și destul de neclar, ca temă, dar fără cusur în execuție. Acum era mult mai întunecat, pentru că artistul adăuga în fiecare zi sute de linii, umbre care se adânceau tot mai mult, și în care personajele secundare se topeau, confundându-se până la dispariție. Cu trei ani în urmă, scena părea să aibă loc la

amiază; acum, figurile contorsionate se zvârcoleau și gesticulau într-o penumbră întunecată, de amurg.

— Se face minunat, Gustav, îi spuse Duffy.

— Așa crezi? Bun! Firește că părerea ta are greutate, se înflăcăra bătrânul. L-am invitat pe Albrecht să vină să-l vadă, dar în ultima vreme nici măcar nu mi-a mai răspuns la scrisori. Sunt aproape terminat, după cum vezi. Trebuie să-l desăvârșesc înainte să ajung să-mi pierd vederea.

— Dar nu crezi că e gata?

— O, nu! Nu știi cum merg treburile astea, tinere. Nu, încă mai am de lucru mult la el.

— Dacă spui tu... Uite, îți pun mâncarea asta în cămară. Să nu uiți că e acolo!

Cu ochii la bătrân, Duffy împinse ușa camării strâmte, deschizând-o; o briză marină, rece, proaspătă, mirosind a sare, pătrunse în odaie, făcând să-i fluture părul la spate. Închise ușa fără să se întoarcă.

— Cred c-ar fi mai bine, îi spuse el bătrânului, cu o voce nesigură, să te las s-o pui chiar tu.

Tatăl lui Epiphany, preocupat să deseneze umbra unui nor, nici măcar nu-l asculta. Duffy își trecu nervos o mână prin păr, apoi scoase un pumn de monezi, le puse pe o cutie care părea să servească drept masă și ieși. Coborî scările, privind neclintit în față și reuși să ajungă în stradă fără să fi avut alte viziuni.

Trist, se îndreptă către hanul „Zimmermann”. „Ce se întâmplă, Doamne?”, se întrebă și-i veni să strige în gura mare. „Până azi, s-a scurs aproape o lună de când n-am mai văzut nimic ieșit din comun. Speram că s-a isprăvit cu toate astea. Barem satirii ăia, grifonii și zburătoarele de noapte de luna trecută erau, cred, adevărați, de vreme ce i-au văzut și alții, sau au suferit de pe urma lor. Dar lacul ăsta blestemat? Oare altcineva l-ar fi văzut? Poate că sunt nebun și obsedat. Da, asta trebuie să fie! Epiphany, te-ai mărita cu un nebun, unul aidoma cu tatăl tău?”

Zidurile cetății răsunau de bubuitul tunurilor puse la încercare de Bluto și artileriștii lui. „Mă întreb”, își spuse Duffy încă o dată, „dacă turcii vor încerca într-adevăr să ia

Viena anul ăsta. Cred că da. Iar dacă ținem cont de starea jalnică a Sfântului Imperiu Roman, probabil că-l vor cuceri fără să aibă de întâmpinat prea multă împotrivire și, în doi ani, vor fi în Irlanda. Mai bine i-aș urma sfatul lui Eilif – să mă arunc în vârtoarea războiului și să-mi fac de lucru cât mai mult, ca să nu înnebunesc.”

Jos, soldații făceau mare gălăgie, cerând să se deschidă cu două zile mai devreme butoaiele cu bere de martie și zarva îl trezi pe irlandez din somnul lui de după-masă, de data asta neobișnuit de profund și prelungit. Se uită în tavan câteva momente, încercând să-și aducă aminte ce vis fusese acela care îi lăsase în suflet o spaimă apăsătoare și nelămurită.

Se auziră niște ciocănituri în ușă.

— Domnu' Duffy – veni vocea lui Shrub, băiatul de la grajduri – Werner spune să coborâți, altfel vă dă afară.

— Îndată, Shrub.

Întreruperea asta, altminteri supărătoare, îl bucura, pentru că venea dintr-o lume care, timp de o clipă, îi păruse pe punctul de a se destrăma, ca un decor pictat pe o pânză putrezită.

— Vin, vin.

Își încălță cizmele, își încinse sabia și părăsi camera.

La ușa sălii de mese, se opri, își trecu degetele prin părul încărunțit de vreme și clătină din cap. „Ciudat”, își zise el, „mă simt de parcă aș fi încă pe jumătate adormit. Parcă visul ăla blestemat, pe care nu mi-l amintesc, ar fi, într-un anume fel, mai real decât ușa asta veche, decât mâinile și decât mirosul de friptură de mânzat care îmi gâdilă nările.”

— Nu trage de ușă, se auzi vocea exasperată, dar veselă, a Annei, în spatele lui. Împinge!

Se supuse. Intră în sala întinsă și se trase deoparte, făcându-i loc să treacă cu tava plină de ulcioare. Toate lumânările erau aprinse, în sfeșnice și candelabre de lemn, iar camera cea lungă era ticsită de clienți de toate soiurile, de la mercenari străini, care vorbeau cu un accent ciudat,

până la negustori între două vârste, asudând sub greutatea veșmintelor lor cu multe buzunare. Aproape o treime din cei prezenți își goliseră cămile, sau erau pe sfârșite și Anna, împreună cu alte două femei, nu mai pridideau să le umple la loc. Niște, câini care pătrunseseră înăuntru, nu se știe cum, mârâiau și se băteau pe resturile de sub mese.

Pe Duffy îl izbi, în seara asta, o undă de isterie în veselia comesenilor, de parcă vântul de noapte care fluiera pe sub cornișe răspândise ca un polen al efemerului, făcându-i pe toți să regrete, nostalgici, lucruri care nu erau încă pierdute.

Un grup de studenți tineri, la o masă de lângă tejghea, începuseră un cântec vesel, în latină:

*„Ferror ego veluti
Sine nauta navis,
Ut per vias aeris
Vaga fertur avis;
Non me tenent vincula,
Non me tenent clavis,
Quero mihi similes
Et adjungor pravis!“*

Chemând în ajutor bruma de latinească învățată la seminar, irlandezul traduse în gând cântecul, care-l tulbură:

*„Vântul sortii mă poartă, avan,
Ca pe-o navă fără căpitan,
Cum dusă-i, spre al cerului liman,
O pasăre hoinară, de mai an.
Nici lanț, nici cheie nu mă-mbie;
Făpturi caut, asemenea mie
Iar prietenii – golani să fie.“*

Se încruntă și nădejdea, în mod limpede lipsită de temei, că ar putea găsi o banchetă mai puțin aglomerată, îl părăsi. Se hotărî să stea în bucătărie și să ciulească

urechea la zvonul de glasuri, în care se simțea, parcă, o neliniște crescândă. Prinse privirea uneia dintre femeile care serveau, pe când se strecura pe lângă el, și îi strigă, ca să acopere vacarmul:

— Știi cumva dacă Epiphany e la bucătărie?

O față înroșită de băutură se ivi de după cotul lui Duffy.

— Nu, nu-i, făcu vesel individul. Mai adineauri era pe sub masă.

Își luă avânt și se ridică în picioare:

— E dusă! A fugit cu buldogul lui Werner, pare-mi-se, și în curând or să mișune pe-aici niște cățelandri frumusei. Acum o lesă ar...

Mâna irlandezului se abătu asupra lui și-l apucă de nodul fularului de lână. Încordându-și mușchii, Duffy îl smulse de pe locul lui, îl ridică o clipă deasupra capului și îl aruncă, răsucindu-l prin aer; bolidul mătură furtunos cănile cu bere de pe masa alăturată și se izbi de dușumea, bubuind ca o tobă de război.

Zumzetul conversației se opri brusc, apoi reveni, amplificat. Aruncându-și sfidător privirea peste mulțime, irlandezul întâlni ochii înguști ai orientalului care se ocupase de Bobo, de dimineată. „Da“, își zise Duffy, „mulțumită mandarinului și mie, sunt câțiva care-au învățat să zboare, pe-aici, în ultima vreme.“ Apoi, o anume licărire, în privirea sardonică a orientalului, îl făcu să înțeleagă brusc un lucru. „Ceva - nu știu ce, poate o presimțire - mă scoate din minți, iar omul ăsta simte același lucru.“

În cealaltă parte a sălii, Werner începuse să vocifereze isteric, așa că Duffy se întoarse în bucătăria plină de aburi și ieși, prin ușa din spate, în curtea grajdului.

„Am făcut o prostie“, reflectă el, „m-am lăsat dus de o furie copilărească, de adolescent. De câteva zile, s-ar spune că nu mai sunt în stare să mă stăpânesc.“

Trase adânc în piept aerul rece al serii, privind înspre apus, peste acoperișul înalt al primăriei, unde cerul se colora în fâșii din ce în ce mai întunecate. „În cine știe ce țară dintr-acolo, acum e miezul zilei“, își spuse. „Noaptea

se grăbește să mă ajungă din urmă și ziua de mâine e foarte departe...”

Auzise oare pasul cuiva? Se întoarse și observă un butoiăș de lemn care se legăna, agățat de ușa berăriei. „Aha”, își zise el, „a sosit o comandă. Au adus probabil untul pe care îl aștepta Anna și l-au agățat din greșeală de altă ușă. Shrub o să-l ducă înăuntru, mâine dimineață. Acum nu mai vreau să văd pe nimeni.”

Privi cerul, care se acoperea de nori din ce în ce mai groși. „Nu-i bine să stai afară pe o vreme ca asta”, gândi el. „Ai face mai bine să-ți găsești cât se poate de repede un adăpost.”

O rafală de vânt pătrunse în curte și, în același timp, un miros pătrunzător de praf de pușcă îi înțepă nările. Instinctiv, întoarse capul, privind în jur cu atenție, apoi se repezi la butoiășul de pe ușă. Din capacul de lemn, bine înțepenit, ieșea un fitil aprins, care dispăru înăuntru, sfârșind ca grăsimea încinsă, tocmai când irlandezul, cu un strigăt, apucă butoiășul și îl dădu jos. Deși cântărea peste treizeci de livre, îl azvârli cu o singură mână, în curte, și se aruncă pe caldarâm, cu fața în jos.

O scânteie și o bubuitură asurzitoare sfâșiară noaptea. O ploaie de țândări de sticlă, așchii de lemn și bucățele de piatră căzură cu zgomot de pe pereții hanului în curte, în vreme ce ecoul exploziei se întorcea amplificat dinspre străzile întunecate. Duffy se ridică, tușind, într-un nor de praf și fum. O așchie de lemn îl lovise în frunte și sângele i se prelingea din rană, pe obraz. Clătinându-se pe picioare, își trase sabia din teacă, așteptând ca dușmanii să atace de undeva, din întuneric. Singurul asalt, însă, fu năvala unui grup de slujitoare și de mușterii, care se înghesuiră, dând buzna afară, să vadă ce se întâmplase.

Din toată hărmălaia, răzbătu vocea lui Werner, care împinse câțiva inși, făcându-și loc în față.

— Lua-te-ar naiba, Duffy! țipă el. Ce-ai mai făcut de data asta? Nu ți-a fost de-ajuns că mi-ai spart ferestrele, azi-dimineață? Trebuia să-mi arunci în aer și jumătate din

grajd? Afară din casa mea, ticălosule, puturos și bețiv ce ești!

Și, ca să sublinieze cele spuse, își înfipse zdravăn mâna în pieptul larg al irlandezului și îl împinse câțiva pași.

— Ia te uită!, se auzi cineva, în mulțime. Ia te uită ce fioros e Werner!

Duffy abia simțise lovitura, dar vedea roșu în fața ochilor.

— Pui mâna pe mine, potaie? Pe mine? Piei din fața mea, vierme, și mulțumește Cerului că nu-mi mânjesc sabia cu scuipatul de târfă care-ți curge în vine!

Spectatorii se dădură înapoi, simțind autoritatea nouă, aspră, din vocea lui Duffy, care îl lovi pe hangiu cu latul armei.

— Pleacă! îi ordonă irlandezul, altfel, pe Manannan și Llyr, am să-ți găuresc scăfârlia cu mânerul sabiei!

Îndrăzneala lui Werner se topi și o luă la sănătoasa, dispărând după colțul clădirii.

— Și ascultă aici, slugă, îi strigă Duffy. N-ai să-mi dai tu mie ordine, în casa stăpânului tău! Aici Aurelianus comandă, nu tu!

Se răsuci pe călcâie, întorcându-se către cei care-și întrerupseseră cina, și le făcu semn cu degetul celor doi mercenari elvețieni cu care pariasse, de dimineață.

— Voi doi, le spuse, la noapte veți dormi aici, în curte, ca să fim siguri că întâmplarea asta nu se mai repetă. Puteți face focul, și am să am grijă să vi se aducă păture. Țineți-vă săbiile la îndemână. S-a înțeles?

Cei doi landsknechten înghițiră în sec, uluiți, se uitară neajutorați unul la celălalt și încuviințară.

— Bun.

Mulțimea se dădu în lături, făcându-i loc să se întoarcă la bucătărie. După câteva clipe, Shrub aduse o găleată cu apă și se apucă să stingă cele câteva focuri mici, aprinse de explozie, în vreme ce doi dintre băieții mai mari, de la grajduri, linișteau caii rămași în viață. Lipsiți de explicațiile pe care le așteptau, privitorii se retraseră încet înăuntru, flecărind și scornind fel și fel de teorii cu privire

la explozie; în urma lor, cei doi mercenari începură să adune, supărați, bucăți de lemn risipite, pentru foc.

O oră mai târziu, Duffy își atârână hainele pe un scaun și se duse la culcare, suflând în lumânare cu ultima picătură de vlagă.

Mai era încă puțin speriat de izbucnirea lui spectaculoasă de furie de mai devreme. „Înseamnă că rana e mult mai adâncă decât îmi închipui”, își spuse. „Niciodată nu mi-am ieșit așa din fire. Parcă, pentru o clipă, aș fi fost altcineva.” Scutură din cap. „Cred că am să amân pentru mâine dimineață răspunsul la întrebarea: cine ar fi vrut să arunce în aer berăria și să-l îngroape în pivniță pe bietul moș Gambrinus.”

Deschise dintr-o dată ochii, pentru că asta îi aduse desăvârșit în minte visul de după-amiază, până atunci uitat. Cutreiera nestingherit, își aminti, prin căsuța de țară în care își petrecuse copilăria, dar după un timp descoperise ceva care nu se potrivea nicicum cu locul: o trapă în lespezile dușumelei, pe jumătate ascunsă de o velință pe care cineva o trăsese deoparte. Din nu se știe ce motive, vederea ei îl umplu de teamă, dar își luă inima în dinți, apucă de cârlig și trapa scârțâi din balamale, când o deschise. Coborî pe scara care ducea în pivniță – până atunci, nici nu știuse că există – și se trezi într-o odaie bogat împodobită, în stil vechi. Privirea îi fu atrasă de o piatră de mormânt, pe care zăcea un om: un rege sau poate chiar un zeu, judecând după demnitatea tragică a feței puternice, acum crispată de durere. Duffy se aplecă deasupra lui... și se trezi, parcurgând într-o clipă distanța dintre vis și veghe, bucuros să audă bătăile în ușa ale lui Shrub.

Scutură de câteva ori din cap, încercând să alunge amintirea ultimelor clipe ale visului: deși cel care zăcea pe piatra de mormânt părăsese de mult lumea celor vii, în secunda aceea deschisese ochii, privindu-l fix... și, pentru o clipă, Duffy se contemplase pe sine însuși, în ochii regelui cel mort.

CAPITOLUL VII

Bluto își alungă de pe față părul răvășit de vânt și se uită de-a lungul țevii tunului de fier.

— Dați-i un brânci mai spre stânga!, strigă el.

Doi bărbați asudați, goi până la brâu, puseră mâna pe pivoți și, gemând din cauza efortului, împinseră țeava cu un țol sau doi mai la stânga.

— Bun, spuse cocoșatul, sărind în picioare. Cred că e pe linie. Acum împingeți o dată ghiuleaua cu vergeaua, în caz că s-a slăbit.

Duffy se trase mai în spate și privi cum unul dintre bărbații aceia vânjoși înșfăcă vergeaua și o strecură în gura tunului. „Ce bine că nu trebuie să învârtesc eu jucăriile astea, pe o asemenea ceață“, își zise irlandezul.

— Ce țintești pe vremea asta, Bluto? îl întrebă el pe cocoșat, care se aplecă peste parapet și îi arătă cu degetul.

— Vezi pătratul alb de colo, cam la jumătate de milă depărtare? Nu se vede prea bine la lumina asta, dar așa și trebuie să fie. E o pânză întinsă pe o ramă de lemn. I-am pus pe băieți s-o facă și s-o lase acolo. Ne închipuim că e cortul lui Suleiman.

Însoțitorii lui râseră cu entuziasm.

„Zurbagiii ăștia, bieții de ei, se bucură de ce fac“, își dădu seama Duffy. „Pentru ei asta e joacă, nu muncă.“

Bluto șontăcăi până la culată și scutură o pulbere neagră pe țeava tunului.

— La naiba, unde mi-e aprinzătorul? tipă el.

Unul dintre artileriști făcu țațoș un pas înainte și îi întinse un băț lung, înfășurat la capăt cu o sfoară, care ardea mocnit.

— *Deus vuit*, râse cocoșatul și, păstrând o distanță respectabilă, se aplecă puțin și puse în contact capătul aprins al fitilului cu gura tunului.

O bubuitură puternică amorti timpanele chinuite ale lui Duffy, revărsându-și ecoul peste copacii îndepărtați, și tunul se lăsă pe spate, scuipând cenușă și o flacără

aproape transparentă. Clipind, aproape orbit de vâlul de fum înțepător care se întinse până dincolo de parapet, Duffy zări, douăsprezece picioare mai la stânga cortului lui Suleiman, un nor de praf și ferigi azvârlite în aer.

— Ha! Ha!, jubilă Bluto. E bine, pentru prima încercare. Ei, tu de colo – da, tu! – împinge țeava mai spre dreapta, șterge-o și încarc-o din nou!

Se întoarse către Duffy:

— În sfârșit, sunt pe cale să pun pe picioare artileria orașului. De două săptămâni, de când am venit, n-am făcut decât să răzuim rugina din țevi. Idioții au lăsat tunurile descoperite în timpul ploilor, fără măcar să pună dopuri la gura țevelor. Cred că Consiliul privește obiectele asta ca pe un soi de... diavoli de fier, care pot să-și poarte singuri de grijă.

— Bluto, îi spuse irlandezul încet, ție ți s-a încredințat arsenalul Vienei până la sosirea trupelor imperiale, nu-i așa? Bun. Acum ascultă: ai observat vreo lipsă la praful de pușcă?

Cocoșatul ridică din umeri.

— N-am verificat cantitatea. De ce?

Duffy îi povesti, pe scurt, întâmplările din noaptea trecută.

— Două grajduri au sărit în aer, conchise el. Au murit doi cai, și bubuitura a speriat de moarte toate viețuitoarele, oameni sau dobitoace, pe o distanță de trei străzi în jurul nostru.

— Doamne, Dumnezeu, o petardă, spuse Bluto, uluit. Atârnată de ușa berăriei, zici?

— Chiar așa. Încep să mă întreb, oricât de necrezut ar părea, dacă vreo berărie rivală nu încearcă cumva să ne scoată din competiție.

— „Herzwesten“ n-are rival, sublinie Bluto. Și berăria cea mai apropiată e tocmai în Bavaria.

— Într-adevăr, recunosc Duffy. Atunci, nu știu – vreun hangiu dușman, vreun călugăr răzbunător...

Ridică din umeri.

Bluto dădu din cap, uimit.

— Am să fac un inventar al întregului arsenal. Poate că praful de pușcă nu e singurul lucru care se fură.

— E gata, domnule, îl întrerupse, cu respirația tăiată, unul dintre artileriști.

— Foarte bine. Dați-vă la o parte!

Cocoșatul luă de jos lopata pentru încărcat, o cufundă în butoiul cu pulbere și o răsuci de câteva ori.

— Aici sunt trei livre, aprecie el, și îi dădu drumul în gura țevii; când se auzi cum se lovește de obturator, o scutură și o trase afară, goală. Apoi, îndesă tamponul și introduse ghiuleaua de șase livre.

— Și acum, bum!, spuse el, râzând. Să vedem dacă suntem în stare să-i zburăm pălăria lui Zapolya. Dați-mi aprinzătorul.

— Parcă era vorba de Suleiman, spuse Duffy ușor ironic.

Trecuse un an de când guvernatorul Ungariei trădase, trecând în tabăra turcilor, dar Duffy îl cunoscuse cu mult înainte, și încă îl mai supăra să audă că Zapolya era un dușman la fel de înverșunat al Apusului, ca și Suleiman.

— Ei, da, ne închipuim că sunt amândoi acolo, jucând șah, explică Bluto.

Se dădu în lături câțiva pași și tunul gemu din nou, se cutremură și tuși, trimitând un nor de fum pe deasupra parapetului. Câteva secunde mai târziu, un copac din stânga țintei se prăbuși, stârnind un alt val de praf.

— Și mai aproape, făcu Bluto. Tu, de colo - ia mai dă-i un brânci!

Duffy se ridică în picioare.

— Nu pot să stau aici toată dimineața, spuse el. Mâine se deschide berea de martie și până atunci mai am multe de făcut.

— Bine, ne vedem mai târziu, spuse Bluto, preocupat de tun. Pic și eu la o cană-două de bere, dacă e pe gratis.

— De ce să fie pe gratis?, întreabă irlandezul, suspicios.

— Hmm?, se întoarce Bluto, necăjit de nepăsarea cu care curățau țeava tunului oamenii lui. Pentru numele lui Dumnezeu, doar ți-am salvat viața, nu?

— Mie? Când?

— Acum o lună, ticălos fără ținere de minte ce ești! Când ai fost atacat în pădure.

— Atunci era cât pe ce să mă omori, spuse Duffy. Și, de fapt, tu ai fost cel atacat, nu eu.

— Ia te uită, ce faceți aici, maimuțoilor?, le strigă cocoșatul ajutoarelor. Lăsați-mă pe mine!

Îi împinse la o parte și apucă singur bagheta de curățare.

— De trei ori la stânga, de trei ori la dreapta, le spuse el. Ori vreți să mai rămână vreo scânteie înăuntru, când băgați praful de pușcă? Idioților!

Ajutoarele rânjiră în chip de scuză, mutându-se de pe un picior pe altul.

Duffy clătină din cap și se îndreaptă spre scările care coborau în stradă. „Uite un cocoșat într-adevăr sincer“, își zise el.

Când ajunse pe caldarâm și își ridică privirea din pământ, blestemă în sinea lui. „La naiba“, își spuse, „uite-l pe Lothario Mothertongue, englezul. S-o șterg? Nu, fir-ar să fie, m-a văzut.”

— Salutare, Lothario, îl întâmpină, cu o voce obosită, pe blondul cel înalt care venea spre el.

— Salutare, Duffy, trâmbiță Mothertongue, energic. Am venit să inspectez artileria. Să-i dau cocoșatului câteva sfaturi despre amplasarea tunurilor.

Duffy clătină din cap.

— Sunt convins că o să-ți fie recunoscător.

Mothertongue „inspectase artileria” zilnic, de când sosise, în urmă cu o săptămână, în oraș, și Bluto trebuise să se abțină de două ori la rând să nu-l dea cu capul de pereți.

— Să-ți spun ceva, Duffy, dar să rămână între noi, adăugă Mothertongue ceva mai încet, lăsându-și o mână pe umărul irlandezului și privind atent în jur. Duffy știa ce avea de gând să-i spună; i-o spunea de zile întregi, între patru ochi, oricui stătea să-l asculte, iar lui Duffy i-o spusese deja de două ori.

— Anumite persoane... - clipi misterios - m-au convocat,

de la o distanță apreciabilă, ca să vin aici să-i bat pe turci și zău că am s-o fac!

— Foarte bine, Lothario, fă-o. Mi-ar plăcea să mai stăm puțin de vorbă, dar, știi, am o întâlnire.

Zâmbi formal și porni mai departe.

— Nu-i nimic, ne vedem noi mâine.

„Da“, gândi Duffy ursuz, „sunt sigur că da. Blestemata asta de bere de martie îi atrage pe toți în preajma ei, ca o fereastră luminată, pe vreme de furtună. Ei, bine, încă două nopți și ai să-ți închei socotelile cu bătrânul Aurelianus. Ai promis să fii aici de Paști, și asta e chiar mâine. După care, poți să speli putina în mod onorabil; o iei pe Epiphany și plecați din oraș, înainte să se închidă porțile din cauza turcilor.”

Copiii țopăiau pe lângă el, strigând „Vikingii! O să ne batem cu vikingii!”

„Să le dați și din partea mea o cizmă în dos“, își zise Duffy, plictisit.

Când intră în sala de mese încălzită, un bătrân cu părul alb se ridică de la una dintre mese.

— Domnul Duffy, spuse el vesel. După câte văd, ai ajuns aici și ești în viață!

Irlandezul îl privi atent.

— Ia te uită, Aurelianus!, exclamă el. Nu te-am recunoscut, din cauza plasurelui de pe ochi. Cum s-a întâmplat?

Aurelianus își flutură mâinile palide.

— Nu e nimic. Nu mi-am pierdut ochiul; e doar o rană ușoară, pe care am căpătat-o într-o încăierare la Atena, acum două zile... Pardon, acum două săptămâni. Da... Am să pot scoate plasurele, nu peste mult timp.

Arătă spre masa de la care se ridicase.

— Nu vrei să-mi ții tovărășie? Avem multe de vorbit.

Duffy se așeză. Câteva clipe mai târziu, Anna puse pe masă două cani mari cu bere și Duffy sorbi dintr-a lui, recunoscător.

— A, domnule, îi spuse Anna lui Aurelianus, în ultima

vreme v-au căutat niște inși tare ciudați. Unul înalt, care părea să vină din Chitai sau de undeva de pe-acolo, niște negri etiopieni, unul cu pielea arămie, îmbrăcat de sus până jos în piele de căprioară...

Bătrânul se încruntă, apoi râse încet.

— A, deci Păsările Negre au și ajuns aici? Mă tem că de data asta am să le dezamăgesc. Ține-i departe de mine, dacă poți, fetițo, ai înțeles?

— Înțeles, domnule.

Înainte să se întoarcă la bucătărie, Anna îl privi pe Duffy cu subînțeles, din spatele lui Aurelianus.

— Mi-a spus fata că Werner nu-i aici, continuă bătrânul. E plecat pe undeva, invitat de un... parcă, poet a spus?!

— Da, aprobă irlandezul, cu un aer spășit. Se pare că hangiul nostru poate să izvodească versuri, ca nimeni altul pe pământ, de la Petrarca încoace. Slavă Domnului, n-am citit niciunul.

— Poezii... oftă Aurelianus. La vârsta lui...

Sorbi lung din bere și puse cana pe masă.

— În orice caz, continuă el, întorcându-se spre irlandez cu un zâmbet aproape dureros, sper că drumul până aici a fost plăcut și ușor...?

Duffy căzu pe gânduri.

— Aș zice că niciuna, nici alta.

— Serios? Oh!

Aurelianus dădu din cap cu înțeles.

— Ai întâlnit, poate, ființe de un soi neobișnuit? Ori ai auzit, noaptea, sunete ciudate, care nu puteau fi puse pe seama lupilor sau bufnițelor? Am vrut eu să te previn, dar m-am gândit că...

Irlandezul era iritat.

— Nu vorbesc despre năluci sau sunete nocturne. În Trieste am întâlnit un om cu picioare de țap. Prin Alpi am fost escortat de o întreagă armată de făpturi nefirești. Piticii mi-au salvat viața. Niște creaturi zburătoare, care vorbeau între ele în arabă, sau așa ceva, au distrus caravana cu care călătorisem. (Dădu din cap și mai luă o înghițitură de bere.) Și nu te mai plictisesc cu alte

amănunte, despre tot soiul de oameni obișnuiți, care au încercat să mă ciuruiască cu săgeți și săbii.

Voia-bună a lui Aurelianus se șterse ca un fum, lăsându-l palid și agitat.

— Doamne-Dumnezeule, murmură el mai mult pentru sine, lucrurile se mișcă mai repede decât am crezut. Povestește-mi, mai întâi, despre omul acela cu picioare de țap.

Duffy descrie taverna fără nume în care își găsisese adăpost, în noaptea aceea ploioasă, îi povesti despre vin și, în final, despre comeseanul cel diform.

— Se auzea cumva, întrebă Aurelianus, huruitul unei roți de moară?

— Da, da. Ai fost vreodată acolo?

— Am fost, deși nu în Trieste. Orice stradă, orice oraș de pe țărmul Mediteranei te putea duce acolo. Erați... pe aceeași lungime de undă, de aceea l-ai văzut.

Își frecă fruntea.

— Acum, spune-mi despre ființele acelea zburătoare.

— Păi, dormeam într-un copac, când le-am auzit rotindu-se pe cer și vorbind într-o limbă, parcă, orientală. Apoi, s-au năpustit peste lac și au devastat caravana unui biet negustor de piei, cu care călătorisem mai devreme.

Bătrânul dădu din cap, aproape cuprins de panică.

— Sunt ani de când mă urmăresc, spuse el, și bănuiesc că, fără să vreau, i-am pus pe urmele dumitale. Ibrahim grăbește pasul, asta e clar.

Se uită la Duffy, aproape implorator:

— Ai observat, după trecerea lor, vreun semn, vreo manifestare naturală? Făpturile astea nu sunt de pe la noi și pământul o simte. Au fost cutremure, vreo inundație...?

Duffy clătină din cap.

— Nu, nimic de felul ăsta... Ia stai! A fost un vânt foarte puternic, dimineața următoare.

— Din ce parte bătea?

— Dinspre apus.

Aurelianus oftă ușurat.

— Mulțumesc Cerului pentru asta. Lucrurile n-au mers,

totuși, prea departe.

— Care lucruri? întrebă Duffy. Să terminăm o dată cu misterele! Ce se întâmplă? Și de ce m-ai angajat, de fapt?

— Ai să afli la timpul potrivit, răspuse Aurelianus cu o voce tremurătoare.

— Până la timpul potrivit, să-ți găsești alt vagabond desculț, ca să faci pe omul de ordine!, țipă Duffy. Eu am s-o iau pe Epiphany și ne întoarcem în Irlanda.

— Mi-e teamă că asta nu se poate. Îmi datorează o grămadă de bani.

Ridică repede mâna ca să preîntâmpine o nouă izbucnire de furie din partea irlandezului.

— Stai! Foarte bine, am să-ți explic. Vino cu mine în berărie.

— Aici nu poți să-mi explici?

— Berăria e miezul problemei. Haide!

Duffy ridică din umeri și îl urmă pe bătrân prin camera de serviciu, până la scara care cobora în pivniță.

— Ce știi despre „Herzwesten”? întrebă brusc Aurelianus, în timp ce coborau cu grijă, pipăind cu piciorul fiecare treaptă.

— Știu că e veche, răspuse Duffy. Mănăstirea a fost construită pe ruinele unui fort roman și încă de pe atunci se făcea bere.

Bătrânul râse încet, voi să spună ceva, dar se răzgândi.

— Gambrinus! strigă el. Sunt eu, Aurelianus!

Lui Duffy i se păru că bătrânul își accentuase numele într-un mod ciudat; ar fi putut, oare, Gambrinus să-l numească altfel?

Berarul cu păr cărunt se ivi în josul scării.

— Când te-ai întors?, întrebă el.

— Azi-dimineață. Ha! Ha!, râse, întorcându-se spre irlandez. Nu credeam că am să reușesc să ajung de Paști. Ei, Gambrinus, câteodată, recunosc, am scăpat ca prin urechile acului, dar partida încă nu-i pierdută. Cel puțin, mișcările cele mai importante. Ai trei scaune? Prietenului nostru i se cuvin niște lămuriri.

Peste câteva clipe, toți trei ședeau pe niște lăzi goale, în

jurul unei mese pe care pâlpâia o lumânare, și fiecare ținea în mână o cană cu bere proaspătă de martie. Aurelianus ridică primul cana plină-ochi și zâmbi.

— Berea de martie nu se deschide, oficial, decât mâine seară, dar cred că noi trei merităm un mic avans.

— Și acum, să vedem, făcu Duffy, mai relaxat, care e adevărata poveste? Ești vrăjitor, sau ceva de felul ăsta? Și chiar dacă e așa, nu văd ce legătură ar avea cu întâmplări de soiul celei cu petarda aprinsă, pe care am găsit-o pe ușa berăriei, noaptea trecută. Deci, aștept!

Aurelianus pâlise din nou.

— Ai găsit o petardă pe ușa berăriei? Ieri? Ieri a fost prima zi de celebrare a Mielului Pascal, spuse el, întorcându-se către bătrânul berar.

— Atunci eu trebuia să fiu sângele Mielului, observă Duffy. Am azvârlit-o cât colo, așa că n-a făcut decât să arunce în aer o parte din grajd.

— Lucrurile, după cum vezi, merg mult mai repede decât ne-am închipuit, îi spuse Aurelianus lui Gambrinus și adăugă, cu voce mai scăzută: Duffy a văzut taverna lui Bacchus - chiar a și băut din vin! - și mi-a povestit că a fost căutat de afriți, noaptea. Ibrahim nu se dă înapoi de la nimic; nu mai putem sta la îndoială că se pregătește să ne dea lovitura de grație, și pentru asta a scos la iveală fapte care sălășluiesc în tainițele cele mai înfricoșate ale lumii. Acum sunt treze și pășesc la lumina zilei, când de obicei nu fac decât să murmure, din când în când, prin somn.

— Stai așa, spuse Duffy enervat. Tocmai despre asemenea fapte e vorba. Cine e Ibrahim? Marele Vizir al lui Suleiman?

— Da, răspunse Aurelianus. E căpetenia dușmanilor noștri.

— Ai cui dușmani? Ai berăriei?

Lui Duffy toată povestea i se părea din ce în ce mai stupidă.

— Ai Apusului, spuse Aurelianus, încuviințând din cap.

— Aha, dădu Duffy din umeri. Deci despre turci e vorba.

Ei bine, da. Totuși, aş zice că Suleiman e căpetenia acum.

— Eu n-aş zice. Şi nici Suleiman, din câte cred. Ce ştii despre Ibrahim?

Duffy hotărî să-şi păstreze cumpătul, până va căpăta nişte răspunsuri mai cu miez.

— Ei bine, răspuse el, ştiu că Suleiman l-a numit Mare Vizir acum şase ani, când bătrânul Firi Paşa a fost înlăturat – deşi toată lumea credea că locul îi revenea, de drept, lui Ahmed Paşa. Ahmed s-a înfuriat, a pus la cale o revoltă în Egipt şi i s-a tăiat capul pentru răzvrătire, după câte ştiu.

Îşi sorbi berea, întrebându-se ce îi aminteşte gustul ei.

— A, da – şi se mai spune că Ibrahim e eunuc...

Aurelianus păru şocat, în vreme ce Gambrinus râse.

— Zvonuri de felul ăsta nu ies din pământ, spuse Aurelianus încruntat. Dar să trecem mai departe: ce ai auzit despre... obârşia lui, despre părinţi?

Irlandezul clătină din cap.

— Nimic. Deşi, parcă am auzit că e de obârşie joasă.

Aurelianus râse de data asta, dar fără veselie.

— Mai joasă decât crezi. S-a născut la Parga, pe ţarmul Mării Ioniene şi s-a spus că tatăl lui era marinăr; într-un fel, e chiar adevărat, doar că nu naviga pe mări pământene.

— Ce? „Fir-ar ele să fie de bălmăjeli vrăjitoareşti”, îşi zise Duffy, enervat.

— Tată, cu-adevărat, i-a fost un demon al aerului, care a venit la mama lui, într-o noapte, sub înfăţişarea bărbatului legiuit.

Irlandezul deschise gura să protesteze, apoi îşi aminti câteva din făpturile pe care le văzuse de curând. „Ține-ți gura, Duffy”, îşi spuse. „Cine ești tu, ca să spui că nu există demoni ai aerului?”

— Mai departe, îi spuse el lui Aurelianus.

— Se mai întâmplă să fie conceput astfel un copil. Hm... Merlin, ca să aleg exemplul cel mai la-ndemână, a fost un astfel de hibrid. Ei au o mare, deşi necurată, putere spirituală, şi adesea cad în ispita magiei negre şi altor practici, la fel de nefericite. Prea puțini le rezistă sau sunt

împiedicați să le urmeze. Merlin, dacă-ți amintești, a fost botezat. Ibrahim a îmbrățișat credința islamică.

Aurelianus se încruntă, privindu-l pe Duffy:

— Puterile acestor ființe, pe jumătate oameni, pe jumătate demoni, slăbesc mult, de câte ori cunosc, trupește, o femeie; de asta, ei învață de timpuriu să se păzească de femei. Fără îndoială - ca să fim drepți cu dușmanul nostru - așa s-au născut zvonurile de care-ai amintit, mai înainte.

— Aha, făcu Duffy, buimăcit. Îmi pare rău.

„Doamne“, cugetă el, „acum nici să-i insult pe turci nu mai am voie?“ Continuă:

— Și, deci, corcitura asta îi dictează lui Suleiman ce să facă?

— Întocmai. Ibrahim nu se supune decât Regelui Răsăritului.

— Naiba să le ia pe toate, izbucni Duffy. Fii mai clar! Dacă e supusul lui Suleiman...

— Suleiman nu e Regele Răsăritului, cum nici Carol nu-i Regele Apusului. Există, pe pământ, ranguri mai înalte.

— Deci nu Carol e regele, nu?!

Duffy se distra acum. Aurelianus mersese prea departe.

— Dar cine? Tu, cumva?

— Cineva care trăiește în împrejurimile Vienei.

Văzând scepticismul irlandezului, Aurelianus continuă, pe un ton mai dur:

— Crezi, poate, că singurele ranguri și autorități - și războaie - sunt cele pe care le poți vedea din pragul ușii tale? Credeam că unul cu experiența ta nu mai poate gândi ca un țăran.

După câteva clipe, Duffy încuviință, rușinat.

— Ai dreptate, recunosc el. Sigur că nu pot pretinde că știu ce e și ce nu e cu puțință.

— Tu, mai puțin decât oricine, adăugă Aurelianus.

— Recunosc, spuse Duffy, numărând pe degete, că răzvrătirea asta a Răsăritului asupra Apusului ar putea fi ceva mai mult decât o simplă dispută pentru stăpânirea unor pământuri, între Carol al V-lea și Suleiman. La fel, nu

pot nesocoti că războiul se poate purta și cu armele magiei. Bun! Dar ce am eu, sau berăria, de-a face cu toate astea? De ce am fost atât de groaznic hărțuit – și, într-un fel foarte ciudat, ajutat – pe drumul încoace?

Aurelianus se lăsă pe spate, unindu-și vârfurile degetelor.

— Trebuie să am mare grijă cum pun asta în cuvinte, spuse el. Hm... Tot așa cum în arta armelor e mai sigur să înjunghii vrăjmașul drept în inimă, decât să te războiești la nesfârșit, înțepându-l când în braț, când în coaste...

— Asta nu-i întotdeauna adevărat, preciză Duffy.

— Mă rog, să zicem că e doar o analogie. Acum taci. Cu alte cuvinte, un general poate câștiga timp, dacă, țintește drept în inima regatului dușmanului său.

Sorbi din bere.

— Ai reflectat vreodată, din întâmplare, la numele berăriei?

— „Herzwesten“, rosti Duffy, gânditor. Inima Apusului.

Se încruntă:

— Vrei să spui că...

— Nu mai vorbi și încearcă să înțelegi. Da, berăria asta e unul dintre focarele, stâlpii, să zicem, – inima Apusului. Răsăritul are și el, bineînțeles, câteva centre asemenea, dar acum el e în ofensivă.

Duffy râse fără să vrea.

— Bine, dar de ce tocmai o berărie? M-aș fi gândit mai degrabă la... o catedrală, o bibliotecă...

— A, nu mă îndoiesc, spuse Aurelianus. Știu – par mai vechi, mai demne, mai grăitoare pentru cultura noastră. Dar nu-i deloc așa Ascultă-mă: cu trei mii de ani înainte de nașterea lui Christos, din locul unde se află acum Spania a plecat un popor care s-a răspândit în întreaga Europă. Erau nomazi, străini pretutindeni, dar respectați – aproape venerați – pentru că aduceau cu ei secretul fabricării berii. Au răspândit această artă cu un zel caracteristic misionarilor – cupele lor împodobite pot fi găsite în morminte, din Sicilia până pe coasta de nord a Scoției. Darul minunat pe care l-au făcut Europei stă la temelia

multor credințe, mai multe decât aș putea eu să-ți enumer; pot să-ți destăinui, însă, că, dintre ele, cea mai veche spune că nu foc, ci bere a furat Prometeu de la zei, ca să aducă oamenilor.

Duffy clipi, impresionat de discursul bătrânului.

— De-asta e Herzwosten unul din focarele cele mai puternice? spuse el.

— Da. Poate chiar cel mai puternic.

Aurelianus își aținti privirea asupra lui, parcă întrebându-se, câte dezvăluiri uimitoare putea să îndure, într-o singură seară.

— Ca irlandez, spuse el încet, nu mă îndoiesc că ai auzit de Finn Mac Cool.

Duffy încuviință.

— Acest personaj legendar, continuă Aurelianus, a existat într-adevăr. El a fost regele venerat al celor despre care ți-am povestit, poporul de nomazi, purtător de cupe - n-ar fi pe de-a-ntregul nepotrivit să le spunem celți - și a murit acolo...

Aurelianus arătă cu degetul către podea.

Duffy se aplecă repede sub masă.

— Aici? întrebă el.

— De fapt, e îngropat sub clădire, îi spuse Aurelianus. Ai pomenit de străvechiul fort care se afla pe locul ăsta; el a fost construit în jurul acestei pivnițe, în care se făcea bere de două mii de ani, când a văzut-o primul roman. Berăria a fost ridicată cu treizeci și cinci de veacuri mai înainte, pentru a însemna mormântul lui Finn Mac Cool.

Făcu o pauză.

— Cunoști, cumva, originea numelui „Viena”?

— Nu.

— La început i se spunea „Vindobona” - după cum vezi, până și orașul a primit numele lui Finn.

„Foarte interesant”, cugetă Duffy, „dar nu prea are legătură cu subiectul”. Își întinse brațele în lături, întrebător.

— Deci?

Aurelianus respira greu, ca un dansator la ieșirea din

scenă.

— Deci... Ai primit o lecție de istorie, spuse el obosit. În orice caz, toate astea explică neîndoios de ce ai fost atacat în timpul călătoriei; vestea că ai fost angajat să aperi „Herzwesten” a ajuns până la Zapolya – omul lui Suleiman în Ungaria, care a trimis ucigași să te împiedice. Desigur, ai fost apărat de unii dintre cei care sunt de partea noastră: făpturi mai bătrâne ca timpul, care au trebuit să iasă din tainele lor; ai avut noroc că au rămas credincioase Apusului și că te-au recunoscut.

Irlandezul dădu din cap aprobator, dar se posomorî în sinea lui. „Tot mai îmi ascunzi niște lucruri, mititelule”, își spuse el. „Atât, că m-ai lăsat să arunc o privire la una sau două din teancul de cărți pe care le ții în mână. Oare sunt și eu una dintre ele? Sau chiar o parte din pot? Răspunsurile tale au iscat și mai multe întrebări.”

— Ce importanță au toate astea pentru tine, la urma urmei? îl întreabă Duffy. De ce l-ai angajat pe Bluto, pe mine și pe Dumnezeu știe pe câți alții?

— Nu sunt chiar străin de ele, după cum niciunul din voi nu este.

— Aha, spuse Duffy, te supui voinței Regelui întinderilor apusene.

Vocea lui Aurelianus abia se mai auzea.

— Toți ne supunem lui.

— Spuneai că trăiește lângă Viena? Mi-ar plăcea să-l cunosc, odată.

Bătrânul se trezi din reverie.

— Cum? A, ai să-l cunoști, nicio teamă. Să știi, totuși, că nu se simte bine. E rănit, nu poate călători. Dar ai să-i fii prezentat.

Câteva momente se lăsă tăcere, apoi Duffy se ridică.

— Prea bine, domnilor, dacă așa stau lucrurile, ne vedem mai târziu. Măine o să vină mulțime de lume și trebuie să așez altfel mesele și să dau jos de pe pereți tot ce s-ar putea sparge.

Își goli cana cu bere și înțelese, în fine, de ce gustul i se păruse atât de cunoscut – avea ceva din savoarea și tăria

vinului pe care îl băuse în taverna aceea fantomatică din Trieste.

CAPITOLUL VIII

Ultimul obiect pe care Duffy îl dădu jos de pe pereții sălii de mese era un tablou cu ramă groasă, care înfățișa nunta din Cana, și pe când căra pânza înnegrită de fum în odăița unde ascunsese restul tablourilor, crucifixurile și tapiseriile, îl privi întrebător. „Ciudat“, își zise el, „e pentru prima dată când văd vinul miraculos pictat ca vin alb. Nu sunt foarte sigur că aveau vin alb, în Palestina, pe vremea aceea. Și totuși, în ciuda culorilor întunecate, e limpede că lui Isus i se toarnă un lichid gălbui.“

Orientalul sosise și stătea la masa lui obișnuită, sorbind din bere și întorcându-și, când și când, ochii de reptilă către irlandez. Duffy se gândise mai bine și renunțase să mai coboare în pivniță, ca să-l prevină pe Aurelianus despre prezența Păsării Negre. „La urma urmei” își spuse el, „nici el nu m-a prevenit în ce privește călătoria mea până aici - de ce i-aș face o favoare?”

Duffy muta gălăgios mesele într-o ordine mai potrivită - mai apropiată, probabil, celei în care obișnuiau să le așeze călugării, reflectă el - când Aurelianus deschise ușa sălii de mese și intră.

— Aurelianus! susură orientalul, sărind în picioare și înclinându-se adânc. Îmi face o nespusă plăcere să te revăd.

Bătrânul vrăjitor tresări, apoi, după ce îi aruncă irlandezului o privire încărcată de reproș, se înclină și el.

— Mie nu mai puțin, Antoku Ten-no. A trecut mult de la ultima noastră întâlnire.

Antoku zâmbi.

— Ce sunt niște ani, pentru doi vechi prieteni?

Făcu semn către bancheta din fața lui.

— Rogu-te, fă-mi onoarea să vii la masa mea.

— Prea bine.

Aurelianus se îndreptă spre masă și se așeză.

„Și de ce, mă rog“, se minună în treacăt Duffy, pe când trântea o altă masă la locul ei, „le spune «Păsări Negre»?”

Aș fi înțeles să-i spui negrului așa, sau celui înveșmântat în pene - dar de ce lui Antoku, cel atât de priceput la azvârlitul pe fereastră?"

În sfârșit, ultima masă - lângă care stăteau cei doi și discutau aprins, dar cu voce joasă - fu așezată la locul ei, și Duffy se întoarse să plece, când bancheta lui Antoku scârțâi ascutit și orientalul se ridică.

— Vrei să te tocmești cu mine? îl întrebă pe Aurelianus. Dacă-i așa, spune cinstit prețul și să terminăm cu tertipurile astea de cămătar.

— Îți spun cinstit, replică Aurelianus ferm. De data asta, nu pot să te ajut... pentru niciun preț.

— Nu ți-am cerut prea mult.

— Îmi pare rău, dar nu pot să te ajut.

— Știi - teama se ghicea acum în vocea orientalului - știi la ce mă condamni? Să ajung o fantomă, abia însuflețită de o pâlpăire de viață, un oni-bi, rătăcind de-a pururi, la voia întâmplării, pe țarm, la Dan-no-ura.

— Nu te condamn la asta, i-o întoarse cu tărie Aurelianus. Clanul Minamoto a făcut-o, acum opt sute de ani. Eu te-am ajutat să mai amâni sorocul o dată... dar acum nu mai pot. Îmi pare rău.

Cei doi se priviră încordați, timp de câteva secunde.

— Încă n-am renunțat, spuse Antoku, pornind către ușă.

— Să nu-ți treacă prin minte să mă înfrunți, răspunse Aurelianus, pe un ton liniștit, dar pătrunzător. Ești puternic ca un rechin, dar eu sunt un soare care poate să sece marea în care te scalzi.

Antoku se opri în vestibul:

— Un soare roșu, foarte bătrân, replică el, pe un cer care a început să se întunece.

Dispăru pe ușă, într-o clipă.

Remarca hazlie, pe care și-o pregătise Duffy, îi muri pe buze, când îl privi pe Aurelianus și văzu îngrijorarea coborându-i trăsăturile, care păreau acum dăltuite în piatră. Bătrânul vrăjitor privea țință în jos, spre mâini și Duffy, după ce șovăi o clipă, părăsi tăcut încăperea.

În bucătărie, irlandezul își trase un scaun lângă cuptorul de cărămidă și, gânditor, începu să ciugulească dintr-o bucată de pâine.

„S-ar zice că tot i-au mai rămas bătrânului câțiva colți“, reflectă el. „Nu-și mesteca deloc cuvintele când îi refuza lui Antoku, orice-ar fi fost lucrul acela – probabil niște spurcăciune de opium... Mă întreb de ce se poartă așa: când îndatoritor, când aluziv și în doi peri, cu mine. Mai bine mi-ar spune-o pe șleau – mă rog, e mai bine să știi decât să te întrebi, cum spunea biata maică-mea.”

Shrub se ivi în ușa de la intrare din spate.

— Ăăă... domnu'...

— Ce e, Shrub?

— Nu veniți și dumneavoastră să vă bateți cu vikingii?

Duffy oftă.

— Mai lasă-mă în pace cu jocurile astea pentru copii nătângi! Ce naiba! Credeam că ești destul de mare...

— Jocuri de copii? Da' ce-ați făcut până acum, ați dormit? De azi-dimineață, în zori, pe Donau Kanal plutește o corabie vikingă, cu un dragon la proră. S-a oprit chiar sub podul de pe Taborstrasse.

Vocea lui Shrub suna convingător.

Duffy îl privi lung.

— E vreo păcăleală de carnaval, spuse el în sfârșit, sau vreun teatru ambulant. Nu mai există vikingi de patru sute de ani. Ce vând?

— Ba mie mi se par adevărați, spuse Shrub și o șterse în curte.

Irlandezul clătină din cap. „Doar n-am să plec din odaia asta, așa de bine încălzită“, își spuse el, „ca să văd o trupă de păpușari, hoți de buzunare, sau ce-or fi. Sunt destul de bătrân ca să nu mă mai las ispitit de plăceri ieftine, ca asta. Doamne, Dumnezeuule“, îi șopti o alte parte a minții lui, „și dacă e, totuși, o corabie cu vikingi?”

„Ei, foarte bine“, mormăi peste câteva minute, și bucătăreasa, care tocmai trecea, privi uimită cum irlandezul se ridică iute în picioare și ieși afară.

Primul lucru care-i izbi pe spectatorii înghesuiți pe străzi sau cocoțați pe acoperișuri – după ce încetaseră să se mai minuneze de vela pictată și de capul de dragon – a fost vârsta și înfățișarea vlăguită a vikingilor. Toți erau înalți, cu piepturile acoperite în cel mai impresionant mod de platoșe de zale, dar părul și bărbile, sub coifurile de oțel strălucitoare, erau de tot cărunte, și oamenii Nordului priveau malurile aglomerate ale canalului cu un amestec de apatie și dezamăgire.

Așezat la prora corăbiei, lângă cârme, Rickard Bugge își mută privirea plictisită de la mulțimea de vienezi, când secundul se strecură printre rândurile de bănci cu vâsle și îngenunche în fața lui.

— Ei, întrebă Bugge nerăbdător, ce e?

— Gunnar spune că ne-am împotmolit în buruienile canalului, căpitane. Zice că ar trebui să intrăm în apă și să ne facem loc, tăindu-le cu săbiile.

Bugge scuipă dezgustat peste parapet.

— Știe unde suntem? Doar nu e asta Dunărea...

— El crede că am ajuns la Viena, căpitane. Se pare că am intrat în canal noaptea trecută, fără să ne dăm seama că părăsim fluviul.

— Viena? Atunci am trecut de Thulle. Numai vânturile alea afurisite dinspre vest, de luna trecută, sunt de vină.

Dădu din cap.

— Dacă Gunnar ar ști să navigheze... Norocul lui că nu-i decât un fluviu – ce-ar fi făcut dacă eram pe mare?

— Ascultați, spuse locotenentul cu o undă de reproș – e greu pentru Gunnar...

— Deci ar trebui să fiu mulțumit și să zâmbesc, când înfundă corabia într-un șanț puturos, să ajungem de râsul cerșetorilor și al copiilor?

Arătă cu degetul înspre mulțime.

— Bine, dați-i bătaie și apucați-vă să culegeți nuferi.

Bugge se lăsă pe spate, încercând să-și scarpine burta, pe sub platoșa încinsă de soare. „N-are niciun rost“, își zise el. „Putem să ne întoarcem acasă. N-o să-l găsim pe Sigmund și nici mormântul – dacă, așa cum ne-a jurat

Gardvord, există.”

Bătrânul căpitan își aminti cu nostalgie odaia scundă, luminată de lumânări, în care el și alți treizeci de veterani din parohia Hundested, adunați în jurul mesei, blestemaseră, înfiorați de spaimă, după ce vorbise bătrânul Gardvord, în timp ce vântul șuiera amarnic în întunericul de afară, zgâlțâind obloanele.

— Știu că mulți dintre voi ați auzit, ieri, o voce necunoscută, în fiordul Ise – le spusese Gardvord atunci, cu cinci săptămâni și jumătate în urmă – o voce care a repetat într-una, timp de un ceas întreg: „Ceasul a sosit, dar nu și omul”.

Bătrânul vrăjitor își desfăcuse brațele zbârcite:

— M-a tulburat și pe mine, și de aceea mi-am petrecut cea mai mare parte din noapte întrebându-i pe pustnicii uitați de vreme, de prin huldre, ce minune ni s-a fost vestit, și, spre nenorocirea noastră, am primit vești cumplite.

— Ce vești? întrebasese Bugge, enervat de stilul enigmatic al magicianului flecar.

Cu o privire care părea să spună „Tu ai vrut-o!”, Gardvord se întoarse înspre el.

— Am fost înștiințat că Surter, regele din Muspelheim, în Sudul îndepărtat, conduce o armată către nord, cu gând să pună stăpânire pe mormântul zeului Balder și să-l nimicească.

Câțiva dintre cei adunați acolo simțiseră că li se pune un nod în gât, pentru că vechile legende spuneau că atunci când Surter din Muspelheim va mășălui spre nord, înseamnă că Ragnanbk, sfârșitul lumii, nu mai e departe; alții își făcuseră cruce, spasmodic, adăpostindu-se la sânul lui Christos de știmatele iscate din moștenirea lor păgână, iar unul dintre ei, un ins bătrân, începu să balmăjească un Pater Noster și dădu să se ascundă sub masă.

— De-ar vedea asta Odin!, surăsese batjocoritor Gardvord. Oamenii Nordului nu mai sunt ce-au fost odată!

Rușinat de șovăiala și spaima tovarășilor lui, Bugge bătuse cu pumnul în masă:

— Vom ridica o armată ca să-l înfruntăm pe Surter!

Asta făcu să le mai vină puțin inima la loc și încuviințaseră, arătându-se, deodată, foarte hotărâți.

— Dar dacă, șoptise un altul, râzând nervos, toate astea sunt doar închipuiri, ca poveștile cu cimitire, pe care le scornesc copiii ca să se sperie unii pe alții și pe care, până la urmă, ajung să le și creadă?

— Idiotule!, țipase Gardvord. Ai auzit ieri vocea din fiord. Și pe cei din huldre i-am aflat ieri mai treji ca niciodată.

Se încruntă, înconjurând cu privirea masa:

— Asta nu mai e joacă, vitejilor.

Bugge se aplecase atunci spre el.

— Cine e omul? Întrebă el. Acela care n-a sosit?

— E cel care vă va conduce. Ascultați-mă, voi, tați de familie și gospodari mulțumiți, și nici prin cap să nu vă treacă că ceea ce vă spun acum e o scorneală. Vă amintiți povestea lui Sigmund, care a scos cât se poate de ușor sabia lui Odin din Stejarul Branstock, când niciun alt bărbat din Volsung nu putuse să o clinească măcar, nici cu prețul vieții?

— Cu siguranță, încuviințase Bugge. Și-mi amintesc și ce s-a întâmplat cu sabia, când zeul cu un singur ochi și-a întors fără veste fața de la el. Odin a sfărâmat-o în bătălie, iar Sigmund, rămas neînarmat, a fost ucis de lăncierii lui Lyngi.

Magicianul clătinase din cap.

— I-adevărat. Acum ascultați-mă. Odin a încuviințat - mai degrabă a poruncit - ca Sigmund însuși să se întrupeze în carne și oase, ca să vă conducă împotriva hoardelor Muspelheim-ului, pornite împotriva noastră.

Atunci, bărbații adunați în jurul mesei fuseseră neîncrezători, dar se temuseră ca Gardvord să nu observe.

— Și cum o să-l întâlnim?, trâmbițase unul dintre ei.

— Veți naviga pe Elba, traversând afluenți și ținuturi necunoscute, și de-aici, pe Dunărea bătrână. Când veți ajunge la orașul construit în jurul mormântului lui Balder, atunci - făcu o pauză impresionantă - Sigmund va răsări din apă ca să vă salute. Cred că mormântul se află lângă

orașul Thulle, dar nu pot fi sigur. Veți recunoaște locul, în orice caz, când îl veți vedea pe Sigmund înviind din apă.

Ridicarea unei armate se dovedise imposibilă și astfel, Bugge împreună cu alți douăzeci, holtei cu toții sau dintre cei care nu-și află liniștea, porniseră singuri în lunga călătorie pe uscat și pe mare. „Iar aici“, își zise el trist, acum, „căutarea noastră, rău condusă, își află sfârșitul fără glorie. Eșuați într-un canal vienez, împotmoliți în buruieni, salutați cu țipete de cetățenii care cred, se pare, că suntem vreo trupă de jongleri sau clovni. Asta s-a ales din jurământul că-l vom învinge pe Surter și Muspelheim-ul și că vom amâna ziua Judecății celei de Apoi.“

Bugge scutură din cap dezgustat, privindu-și oamenii cum coborau în canal, ținându-și respirația și țipând ca niște copii, când apele reci îi cuprindeau, unul câte unul. „Am fost nebuni să ne luăm după prostul ăla bătrân“, își spuse el. „Acum mi-e limpede că totul a fost doar visul unui vrăjitor de mâna a treia, amețit de bere.“

Duffy își simțea pumnalul lovindu-i-se stângaci, în teacă, de coapsa dreaptă, în timp ce trecea pe lângă Biserica „Sfântului Ruprecht“. Apoi se văzu nevoit să încetinească, pentru că strada, mărginită de zidul de nord al cetății, era ticsită de o adunătură de orășeni voioși. Slujnicele își strigau una alteia tot soiul de măscări, tinerii își îndoiu sâbiile, încercându-le oțelul, pregătiți pentru orice, iar copiii și câinii se vânzoleau de colo-colo, cuprinși de o agitație nemaipomenită. Coama zidului era la fel de înțesată de lume, iar Duffy se întrebă câți vor cădea de acolo până la sfârșitul zilei. Teama să nu i se arate iar vedenia cu lacul luminat de lună îl făcea, fără să-și dea seama, să-și îndrepte toată atenția către acest spectacol cu vikingi.

„Și, mă rog, cum am să văd ce se întâmplă?“, se întrebă el, iritat de mulțimea spectatorilor.

Îl zări pe Bluto, prin gloata de pe creasta zidului, încercând să-i împiedice pe copii să dezvelească tunurile.

— Bluto!, strigă irlandezul din toate puterile. Fir-ar să

fie! Bluto!

Cocoșatul se întoarce și se încruntă spre îmbulzeala de jos, apoi îl văzu pe Duffy și îi făcu cu mâna.

— Aruncă-mi o frânghie!, îi strigă Duffy.

Bluto păru exasperat, dar dădu din cap și dispăru în spatele parapetului. Irlandezul înaintă până la baza zidului, împingând, strecurându-se și cerându-și iertare. „Sper că mai sunt în stare să mă cațăr pe o frânghie“, își spuse. „Nu de alta, dar nu mi-ar place să ajung până la jumătate și să alunec neajutorat înapoi, în fața unei mulțimi care trebuie să fie întreaga suflare a Vienei!”

Peste câteva minute, o frânghie coborî, rostogolindu-se, în josul zidului și Duffy o apucă, înainte ca alți doi doritori de perspectivă să ajungă să pună mâna pe ea. Apoi, proptindu-și din când în când picioarele pe pietrele zidului, începu să se tragă în sus. Sub el, cu toate găfâielile care făceau să-i vâjâie capul, auzea vorbindu-se: „Cine e cerșetorul ăla bătrân care se cațără pe frânghie?” „Să-l vezi cum o să cadă mort, după zece picioare!”

„Ei, nu mai spune!“, gândi Duffy furios, punând și mai multă vigoare în mișcări. Curând văzu fața îngrijorată a cocoșatului, care-l privea de pe buza zidului, apropiindu-se din ce în ce mai mult, cu fiecare apucare disperată a frânghiei. În sfârșit, se agăță cu o mână de creasta zidului și Bluto îl ajută, trăgându-l sus, pe dalele încălzite de soare ale pasarelei, unde se întinse să-și tragă sufletul, respirând cu greu, câteva clipe.

— Ești prea bătrân ca să te mai cațeri pe frânghii, găfâi Bluto în timp ce trăgea spre el sfoara șerpuitoare.

— După cum tocmai am demonstrat... încuviință irlandezul și se ridică. Vreau să-i văd pe vikingii ăia faimoși.

— Bine, fă un pas încoace. De fapt, m-au cam dezamăgit. Câțiva sunt acum în canal, ciopârțind alge, iar restul stau în fund și se uită bosumflați.

Duffy își făcu loc într-unul din crenelurile orientate către nord. La cincizeci de picioare sub el văzu Canalul Dunării și, sub podul de pe Taborstrasse, o corabie a cărei velă,

făcută din fâșii roșii și albe, flutura neîncetat.

— Sunt vikingi adevărați?, întrebă Duffy. Și ce fac aici? Bluto dădu din umeri.

— Vreau să arunc o privire mai de-aproape, hotărî Duffy. Leagă sfoara de crenel și arunc-o jos, pe lângă zid. Altfel, la noapte nu se mai dă bere pe gratis, adăugă el văzând privirea îngrijorată a cocoșatului.

Își trase mânușile de sub cingătoare și le puse, în vreme ce Bluto se ocupa de frânghie; apoi pași iute, pe crenel – spre admirația câtorva băieți – și-și trecu funia pe sub coapsa dreaptă și peste umărul stâng.

— Ne vedem mai târziu, spuse el și coborî zidul, lăsându-se să alunece pe frânghie, stăvilindu-și elanul cu mâna dreaptă. Într-o clipă era deja pe malul canalului, iar Bluto trase din nou funia în sus.

Până și aici erau oameni, înghiontindu-se unul pe celălalt și batjocorindu-i în gura mare pe neînduplecării marinari. Nerăbdător și dornic să vadă cât mai bine, gâfâind și blestemând, Duffy făcu câțiva pași de-a lungul malului. O stivă de cuști de lemn pentru rațe ieșea ca o dană din apa verzuie, murdară. Se cățără precaut pe prima dintre ele – care îi susținu greutatea, deși rațele dinăuntru dădură glas, măcăind speriate. „Gura, rațelor”, mârâi Duffy în vreme ce înainta, pentru că tăraboii lor atrăgea atenția, făcând să râdă gloata de pe mal.

Când ajunse la cușca cea mai îndepărtată, se așeză pe ea și strădania îi fu răsplătită: împotmolită, dar grațioasă, corabia se vedea limpede. Vâslele, dintre care unele se frânseseră, fuseseră lăsate la apă și așa, înfipse sus, în furci, formau aproape un gard de apărare în jurul punții. Duffy ar fi vrut să se lase impresionat de priveliște, să se închipuie ca pe unul din propriii lui strămoși, înfruntându-i pe barbarii nordici, în Golful Dublin, sau pe câmpul de la Clontar – dar moșnegii aceia obosiți și triști, care retezau buruieni, îi stricau tot cheful. „Ăștia trebuie să fie ultimii din neamul lor”, conchise el, „și își petrec zilele care le-au mai rămas căutând un loc potrivit unde să moară.”

Un trosnet ascuțit se auzi sub el și scândura pe care se

afla se prăbuși brusc. „Doamne Sfinte“, gândi el, „dacă nu mă mișc mai iute, o să cad în canal.“ Puse piciorul pe altă scândură, care cedă și ea, lăsându-l atârnat aproape cu capul în jos, ținându-se numai în genunchi și într-o mână. De pe mal se auzeau hohote de râs. Sabia îi alunecă pe jumătate din teacă; riscă, întinzând mâna s-o apuce, ultima scândură se frânse și Duffy plonjă în apa rece ca gheața, într-o învălmășeală de scânduri și rațe care măcăiau, speriate. Se răsuci, bătând apa cu mâinile și încercă să înoate, înainte ca zalele să-l tragă la fund, dar sabia i se prinse într-una dintre scândurile care pluteau în apă, trosni și se frânse în două. „La naiba!“, răcni el, înșfăcând mânerul înainte să se scufunde.

Înotă, ca să se îndepărteze de locul naufragiului și curentul îl purtă în josul apei, spre corabia vikingilor. Niciunul dintre ei nu-l observase încă, deși cei de pe ziduri și de pe mal se cutremurau de râs.

Cu sabia ruptă în mână, Duffy se scufundă și înotă o vreme pe sub apă - descoperise că zalele nu-l împiedicau prea mult - sperând să ocolească grosul pojghiței verzui și bătaia de joc a spectatorilor. „Poate că nu m-a recunoscut nimeni“, își zise el, pe când își croia drum prin apa rece, dând din picioare ca o broască.

Bugge ciuli urechea când auzi zgomot lângă copastie; la început crezu că vreun vienez căzuse în canal și încerca să urce la bord. Apoi, se albi la față și făcu ochii mari, când două brațe verzui, unsuroase, apărură la marginea corăbiei, urmate, o clipă mai târziu, de posesorul lor - un bărbat înalt, cu înfățișare sălbatică, acoperit de sus și până jos de spuma verde a canalului și cu mâna încleștată pe mânerul unei săbii rupte. În clipa următoare, această făptură vrednică de temut se cățăără la bord, între băncile vâslașilor, unde apa care-i șiroia de pe veșminte formă, fără întârziere, o băltoacă.

Bugge căzu în genunchi și restul vikingilor de pe corabie îi urmă exemplul.

— Sigmund!, exclamă el, înăbușindu-se de emoție.

Oamenii mei și cu mine te salutăm și suntem la ordinele tale!

Duffy nu le înțelese limba, dar își dădu seama că fusese luat drept altcineva – dar cine? Stătea acolo și se uita la ei consternat, sperând din tot sufletul să vină careva să lămurească lucrurile.

Atunci, pe podul de deasupra lor auzi strigându-se „Nu mai împingeți!” și îl văzu pe Aurelianus aplecându-se peste balustradă.

— Ce se întâmplă aici?, întrebă bătrânul cu neliniște. N-am văzut de la început.

Duffy îi arată cu mâna către nordicii îngenuncheați.

— S-ar zice că mă iau drept altcineva.

Bugge privi timid în sus, îl văzu pe Aurelianus, cu fața lui în întregime albă, mai puțin ochii, privind în jos, spre el, și se prăvăli cu fața spre punte.

— Odin! zbieră el.

Ceilalți marinari căzură și ei lați, iar cei din apă răsăriră printre furci, plângând, cuprinși de cea mai sinceră venerație.

— E într-adevăr foarte ciudat, observă Aurelianus. Te-au chemat cu vreun nume?

— Ăăă... Mi-au spus „Sigmund“, răspunse irlandezul. Doar dacă asta nu vrea să însemne „Tu cine naiba ești?”

— Aha! făcu Aurelianus după o pauză, dând din cap cu respect. Au dreptate, asta e deasupra oricărei îndoieli!

— Ce naiba vrei să spui? Scoate-mă de aici. Am ajuns de râsul lumii, așa, murdar și cu sabia ruptă.

— Cât despre sabie, nu trebuie să-ți faci griji. Am să-ți explic eu mai târziu.

Cu o ușurință la care Duffy nu s-ar fi așteptat, bătrânul înveșmântat pururea în negru sări peste balustrada podului și ateriză, ușor ghemuit, pe puntea corăbiei. Apoi, spre și mai marea surpriză a irlandezului, Aurelianus se îndreptă demn către căpitanul prosternat, îl atinse pe umăr și începu să-i vorbească în limba lui – nordica veche.

Duffy se mulțumea doar să asiste, simțindu-se ca un clown, în vreme ce căpitanul vikingilor și echipajul lui se

ridică în picioare. Bugge răspunse la câteva întrebări pe care i le pusese Aurelianus, apoi se îndreptă spre irlandez și îngenunche în fața lui.

— Atinge-i umărul cu sabia, îi spuse Aurelianus. Hai, mai repede!

Duffy făcu întocmai, jucându-și rolul cu cât mai multă demnitate.

— Foarte bine, rosti Aurelianus, încuviințând din cap. Hei!, strigă el mulțimii de gură-cască de pe mal. Aduceți repede niște scânduri zdravene încoace! Căpitanul Bugge și oamenii lui sunt gata să debarce.

Pe stradă, Epiphany văzu defilând o trupă ciudată, căreia câinii ce lătrau sălbatic îi slujeau drept heralzi. Stătea în poarta hanului și se uita uimită la cei douăzeci și unu de vikingi înarmați, conduși de un bărbat care părea de-abia scăpat de la înec. Apoi îl recunoscă și păli.

— Oh, Brian, gemu ea. Iar te-au omorât!

Îndată, Aurelianus, pe care nu-l observase intrând, apără în spatele ei.

— Taci, îi șopti el. E sănătos tun, atât că a căzut în canal. Îți povestește el totul, mai târziu. Deocamdată, întoarce-te la treburile tale.

Duffy își conduse războinicii cărunți la grajduri, ocolind hanul și îl salută colegial pe Werner, care culegea, plin de prestanță, câteva frunze de salată, căzute dintr-un coș de gunoi.

— Ce-i asta? întrebă hangiu, poruncitor. Cine sunt ăștia?

Duffy îi spuse ce știa:

— Sunt douăzeci și unu de mercenari danezi, pe care i-a angajat Aurelianus ca să ajute la apărarea orașului împotriva turcilor.

— Care turci? Nu văd niciun turc, doar o șleahtă de vagabonzi bătrâni care or să-mi bea toată berea. Și tu de ce te-ai amestecat în treaba asta? Prostie mai mare nici că se putea. Scoate-i de aici imediat!

Irlandezul dădu din cap.

— Aurelianus e în sala de mese, spuse el. Mai bine te-ai duce să vorbești cu el.

Werner amenință cu degetul.

— Să nu faceți nimic aici, cât sunt plecat!

— Ei... Aurelianus mi-a spus să scot caii din grajduri, ca domnii aceștia să poată dormi aici. Spunea că primăvara e blândă și cailor n-o să le fie frig afară, iar dacă se schimbă vremea, ar putea să stea nopțile în bucătărie.

— Cai la mine în bucătărie? Vikingi la mine în grajd? Ți-ai pierdut mințile, Duffy! Am să...

— Du-te și vorbește cu Aurelianus, îi repetă irlandezul.

Vikingii îl priviră cu mare curiozitate pe hangiul indignat și unul îl întrebă ceva, în norsk.

— Ține-ți gura, mocofanule! se răsti la el Werner. Foarte bine, am să mă duc să-l întreb ce-i cu toate astea. Am să-i spun să se descotorosească de toată adunătura, și de tine, Duffy. Și te anunț, în caz că nu știai, că părerea mea are greutate în fața lui.

— Bine, râse Duffy. Du-te și adu-i la cunoștință.

Îi dădu lui Werner o palmă zdravănă pe spate, care îl propulsă până la jumătatea distanței înspre ușa de la bucătărie. „De fapt“, cugetă irlandezul, întorcându-se la grajduri, „Werner e singurul întreg la minte. De ce naiba trebuie să-i primim pe danezii ăștia decrepiți? Cu siguranță că mai tot timpul sunt fie beți, fie posaci, și asta înseamnă că n-o să câștigăm nimic de pe urma lor.“

— Ei, băieți!, le spuse irlandezul, bătând din palme ca să le atragă atenția. Mutăm căluții din grajd în curte, da?

Nordicii rânjiră și dădură din cap, și chiar îl ajutară, după ce înțeleseră ce voia să facă.

— Hei, Shrub!, strigă Duffy când toți caii fură scoși afară, privind mirați pietrele care pavau curtea. Adu-ne niște bere!

Băiatul se ivi prin deschizătura ușii.

— Vikingii ăștia-s prietenoși?, întrebă el timid.

— Cei mai prietenoși, îl asigură Duffy. Adu berea!

— Oamenii mei nu trebuie să bea băuturi alcoolice, se auzi o voce solemnă din spatele lui. Irlandezul se întoarse

și oftă întristat, când îl văzu pe Lothario Mothertongue cum se încrunta la el.

— Aha, Lothario, sunt oamenii tăi?

— Sigur că da. Au trecut câteva vieți de când ne-am întâlnit ultima oară, dar, după privirea lor, le recunosc sufletele. Bedivere!, strigă el, încercând să-l îmbrățișeze pe Bugge. Au, la naiba!, adăugă îndată, pentru că Bugge îi trăsese un cot în stomac. Ah, înțeleg. Încă nu v-ați recăpătat memoria adevărată. Asta se va îndrepta cu siguranță, când va sosi Ambrosius.

Se întoarse către irlandez:

— Chiar și tu ai putea fi cineva de seamă, Duffy.

— Hm, mi-ar place.

— Totuși, asta presupune responsabilități. Și încă grele. Dacă ai fost un martir, ca mine, trebuie să privești viața ca pe un fleac.

— Aici îți dau dreptate, îi spuse Duffy. Totuși, sunt sigur că pe-aici, pe undeva, e un balaur sau ceva asemănător, care trebuie neapărat șters de pe fața pământului. N-aș vrea să te rețin.

Mothertongue se încrunță, auzindu-l.

— Sunt câteva chestiuni care așteaptă hotărârile mele, admise el. Dar să nu le dai bătură amețitoare; mai presus de toate, sunt creștini evlavioși.

— Sigur că sunt.

Un minut după plecarea lui Mothertongue fu adus un butoi cu bere și Duffy umplu douăzeci și două de căni.

— Beți, creștini evlavioși, beți, le spuse el nordicilor, deși îndemnul era cu totul de prisos.

CAPITOLUL IX

Pe când după-amiaza se îmbina cu seara, oamenii nordului sforăiau în fân, obosiți după călătorie și moleșiți de cele trei butoaie cu bere pe care le goliseră. Duffy, aproape adormit și el, ședea la masa lui obișnuită din sala de mese și privea slujitoarele care-și făceau de lucru cu măhuri, cârpe de praf și zdrențe ude, ca să curețe pereții și podelele.

Deodată, la intrare se auziră tropăieli și Bluto se ivi, greoi. Îl zări pe Duffy și începu să râdă.

— Poseidon! Văd că ai făcut baie, dar tot mai miroși a canal.

Irlandezul zâmbi acru.

— Râzi tu, râzi, îi spuse el. Nordicii ăștia își închipuie că sunt Dumnezeu sau așa ceva.

Îi făcu semn cu mâna, invitându-l în silă pe celălalt scaun de la masă.

— Cum ți-a mers astăzi?

— A, nu prea bine.

Bluto se așeză stângaci.

— Aduceți bere, careva! Un puști și-a băgat nasul într-unul dintre cele mai bune tunuri și a tras.

— Asta o să-i surprindă pe turci, observă Duffy.

— Fără îndoială. Ascultă Duffy, crezi cu adevărat că se poate ca Suleiman să ajungă până aici? E mult prea în Nord, pentru turci.

Duffy ridică din umeri.

— Pot să spun că, dacă nu cumva Suleiman moare și e înlocuit cu vreun sultan iubitor de pace, alăturare care pare nefirească, mai mult ca sigur turcii vor încerca să ia Viena. La urma urmei, de ce s-ar opri tocmai acum? Au înaintat fără oprire în sus pe Dunăre: Belgrad în '21, Mohacs, Buda și Pesta în '26... Și nu se poate spune că Suleiman va întâlni o împotrivire prea puternică. Carol e mult prea ocupat să se bată cu Francisc, regele francez, ca să ne mai trimită trupe, iar Ferdinand, de unul singur, nu

va putea să facă mare lucru. Papa Clement ne-a trimis cuvenitele urări de bine și aproape nimic altceva. Și-l mai avem pe bunul și bătrânul nostru Martin Luther, care se învârtește într-una pe-aici, spunând numai prostii: „Să luptăm contra turcilor ar însemna să ne opunem voinței Domnului, care, cu asemenea nuiiele, ne pedepsește pentru păcatele noastre“. Cu doi ani mai devreme aș fi zis că Zapolya e cea mai puternică speranță împotriva lor, dar acum și-a primit firmanul de lacheu al lui Suleiman. De fapt, Sfântul Imperiu Roman, întregul Apus, e un fruct pârguit, care cât de curând o să cadă.

Bluto scutură din cap, îngrijorat.

— Bine, deci vin. Crezi că o să-i putem învinge?

— Nu știu. Tu ești cu artileria. Dar cred că, dacă vom reuși să-i punem pe fugă, va fi mai cu seamă mulțumită vremii rele și lipsei de provizii, care le vor slăbi puterea. La urma urmei, vor fi foarte departe de casă.

— Da.

Cocoșatului i se aduse berea și începu să o soarbă gânditor.

— Duff, ești cel mai bun prieten al meu; vrei să...

— Cerule, îl întrerupse irlandezul, dar nu ne cunoaștem decât de o lună.

— Știu, știu, urmă Bluto neînduplecat, făcându-l pe Duffy să-și dorească să nu fi deschis gura. Ești cel mai bun prieten al meu și vreau să te rog să-mi faci un hatâr.

— Da, sigur... spuse Duffy, încurcat.

— Dacă se întâmplă să fiu ucis... vrei să ai grijă să fiu incinerat?

— Incinerat? Bine, încuviință, fără grabă, Duffy. Popilor nu prea o să le placă, dar cred că nu-i neapărat nevoie să și afle. De fapt, ai putea să trăiești mai mult ca mine. Dar de ce vrei să fii incinerat?

Bluto părea stânjenit.

— Cred că, de vreme ce ai acceptat, meriți explicația. Știi... tatăl meu era cocoșat ca și mine. Se prea poate ca tot neamul nostru să fi fost la fel. A murit când aveam doi ani. Într-o noapte, târziu, un văr mi-a istorisit cele ce

urmează; era beat, dar s-a jurat că e adevărat, că fusese de față...

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Duffy. De față la ce?

— La priveghiul tatei. Taci și ascultă. Tatăl meu s-a sinucis și preotul a spus că strămoșii noștri, toți, vor fi dezonozați dacă tata ar fi înmormântat în pământ sfințit. Era totuna - oricum, nu cred că bătrânul ar fi vrut asta. Deci, câțiva prieteni au cărat trupul neînsuflăit până la un loc de îngropăciune păgânesc, la câteva mile în afara orașului.

Mai luă o înghițitură de bere și continuă:

— Acolo era o căsuță, și înăuntru se afla o masă, așa că au săpat o groapă chiar în fața intrării, au adus băutura și au așezat trupul pe masă. Dar el era cocoșat, după cum ți-am spus, și nu putea să stea întins. Și nici nu se făcea să-l priveghezi când el stătea cu fața în jos - asta aduce, pare-mi-se, ghinion - și atunci au găsit o frânghie pe undeva, au trecut-o peste pieptul tatii și au legat-o sub masă - atât de strâns, încât i-au îndreptat spinarea. Apoi, acum că oaspetele de onoare era întins cum se cade, s-au apucat să tragă la măsă. Până la căderea nopții au mai venit încă mulți alții; toți plângeau și cântau, când, unul dintre cei care-i dăduseră ultimul sărut... observă funia cu care era legat și care stătea încordată ca un arc.

— Aoleu!

— Chiar așa. Nimeni nu se uita la el, așa că își scoase pe furis cuțitul și reteză funia. Cadavrul tatălui meu, eliberat dintr-odată din strânsoare, fu catapultat într-o clipă pe fereastră. L-a speriat de moarte pe toți cei care-l privegheau, până când făptașul a recunoscut. S-au dus afară să aducă trupul și au văzut că aterizase la numai câteva picioare de groapa pe care o săpaseră. Așa că l-au târât înapoi în casă, l-au legat din nou, au mișcat puțin masa, au pus câteva rămășaguri și au tăiat din nou sfoara. Și bum!, pe fereastră, încă o dată. Abia la a patra aruncare a aterizat în groapă, și atunci au umplut-o și au plecat la casele lor.

— Sfinte Isuse Christoase!, exclamă Duffy. Poate că vărul tău te-a mințit.

— Poate. Dar eu, totuși, vreau să fiu ars.

— Ascultă, numai pentru că i s-a întâmplat una ca asta tatălui tău...

— Ars, Duffy.

— Prea bine. O să am grijă, dacă îți supraviețuiesc.

Bătură palma.

Privind peste umărul irlandezului, Bluto remarcă, pe tonul cel mai obișnuit:

— Hm! Mandarinul trage cu ochiul lui de pește la unul dintre noi.

Duffy se răsuca pe scaun și întâlnește din nou privirea rece a lui Antoku Ten-no.

— Ai dreptate, spuse el, stăpânindu-și un fior, pe când se întorcea la loc spre Bluto. Ce mai mușterii...

— Că tot a venit vorba, spuse cocoșatul, când se deschide butoiul cu bere de martie?

— Nu-ți mai iese din cap, nu-i așa? Măine seară, pe la cinci, cred. Ne vedem atunci?

— Ne vedem, ne vedem - și noi, și toată suflarea Vienei.

Câteva ceasuri mai târziu, Duffy măsura fără odihnă, la lumina pâlpâitoare a lămpii, podeaua din holul bucătăriei, cântărind în mâini, cu un aer nemulțumit, greutatea unei săbii.

— Ei bine, îi spuse el lui Eilif, care stătea lângă el, pe un butoi, am să-i fiu recunoscător celui care mi-o împrumută, până când voi avea o sabie a mea, dar nu mi-ar place să rămân cu asta.

Mercenarul elvețian se scărpină în barba cu ape cenușii.

— De ce nu?

— Uită-te, îi spuse irlandezul, rotind înainte și înapoi arma, cu mâna dreaptă. Vezi, nu e echilibrată. Toată greutatea stă în lamă. I-ar trebui un mâner de zece livre ca să se echilibreze, și atunci ar fi prea grea ca să poți fanda.

— Dar ce rost are să mai fandezi? Lovește-l zdravăn și ține-o tot așa.

— Sunt mai în siguranță cu metoda mea. Și ia uitate, continuă irlandezul, privește-i garda - e doar o scoabă de oțel. Crezi că n-ar fi în stare cineva, ținându-și vârful dedesubt, să-mi tundă toate degetele dintr-o singură lovitură?

— Doamne, Brian, de ce-ți pasă atâta de vârful? Nu-l folosesc decât fricoșii ăia de spanioli și italienii, pentru că n-au destulă putere și curaj ca să se ciopârțească zdravăn.

Își roti sabia închipuită, într-un arc enorm.

— Ha! Parați-o pe-asta, Estebani și Giulieni!

Duffy râdea.

— Spre binele tău, Eilif, sper să nu dai niciodată peste vreun Esteban sau Giulio. Te-ar face să arăți ca Sfântul Sebastian, după ce au scos din el toate săgețile.

— Chiar așa? Cred că ai stat prea mult la Veneția, Duff, asta e.

— Fără îndoială. În orice caz, îți mulțumesc. Cu asta am să-i dau gata pe spadasiinii vienezi. Hm... Mai puțin, firește, câțiva landsknechten, adăugă, văzând cum se încruntă Eilif.

— Câțiva, da, încuviință judicios elvețianul. S-ar zice că sala de mese s-a umplut, observă el, arătând cu degetul mare spre ușa cu două canaturi. N-ar fi cazul să te duci?

— Nu. În seara asta mă fac nevăzut. Aurelianus mi-a dat să înțeleg să-i las hangulului un mic răgaz, în ce privește prezența grosolană a persoanei mele; de câte ori vorbește cu mine, se înfurie atât de tare, încât trebuie să meargă să se liniștească la poetul Kretchmer, unde se pare că e pe post de cățeluș de salon. Acolo și-a petrecut noaptea trecută - după ce, chipurile, am încercat să arunc în aer grajdurile.

Duffy își băgă în teacă sabia cea nouă și și-o atârână de cingătoare.

— Bea și partea mea, totuși.

— Buzuie-te pe mine!

Duffy ieși prin bucătărie și vântul rece îl făcu să-și înfunde mâinile adânc în buzunarele mantalei. Nori zdrențăroși goneau peste fața lunii în descreștere și

acoperișurile gotice, medievale, se conturau, înghețate, pe cerul profund întunecat. Ca umbra unui spiriduș, Duffy înainta tăcut, depășind câteva oaze cald luminate, de unde se auzea muzică, spre Rotenturmstrasse, apoi la stânga, către poarta de nord a orașului. Aurelianus tocmise niște localnici să nu piardă din ochi corabia vikingilor și-i dăduse să înțeleagă lui Duffy că în seara aceea treaba lui era să-i urmărească.

Pe stradă, vântul de apus răbufnea cu putere, ca o apă care se revarsă în canal și, ca să împiedice mantaua să i se înfășoare pe glezne, irlandezul coti la stânga, pe o alee care ducea către poarta de nord, ocolind Biserica „Sfântul Ruprecht”.

Simțea mirosurile furișându-se afară din case, pe sub uși și pe lângă obloanele de la ferestre: pâine caldă și varză, lemnele arzând în șeminee. „Într-o noapte ca asta”, reflectă el, „acum aproape cinsprezece ani, am întâlnit-o întâia oară pe Epiphany Vogel. Avea vreo douăzeci și cinci de ani și era o fetișcană zveltă – ei, mai bine zis, cam uscățivă – cu părul negru și care, așa cum unii gândesc într-o limbă străină, era în stare să-și bată capul cu tot felul de prostii drăgălașe; tot timpul era ba întristată, ba entuziasmată de fleacuri de neînțeles și te năucea cu belșug de citate din poezii și din Scriptură.

Tatăl ei, care pe atunci era încă un pictor respectabil”, își aminti Duffy, „îmi făcea portretul. Lucra la un tablou cu Ioan Botezătorul, parcă, și mă acostase într-o tavernă, spunându-mi că am exact figura potrivită. Tabloul, care s-a numit «Moartea Sfântului Arhanghel Mihail», i-a luat câteva săptămâni și între timp m-am îndrăgostit lulea de fata lui.

Și iată cum ne află anul 1529: Vogel e un bețiv nebun și orb, Epiphany – o cenușăreasă căruntă, parfumată cu toate miresmele bucătăriei, iar eu... un cotoi bătrân, cu blana jumulită, fără avere și fără niciun rost. Și stăm așa, cu toții, amortiți, în calea năvalei vijelioase a turcilor.” Râse și se învârti de câteva ori, în pași de dans, pentru că, deși n-ar fi găsit argumente raționale, ceva îi spunea, totuși, că

povestea nu se terminase încă.

Tocmai străbătea o piațetă, în mijlocul căreia se afla o fântână înghețată, când o fâlfâire venită de undeva de sus îl făcu să-și ridice privirea și gândurile lui tăcute se risipiră, speriate, ca niște vrăbii. Două creaturi negre, cu formă omenească, coborau învârtelindu-se din cer, către el. Lumina lunii strălucea pe aripile lor umflate de vânt, pe tecile curbate și - uimitor lucru - pe pantofii lor cu tocuri înalte, de lemn.

Îngrozit, Duffy dădu să-și scoată sabia, dar mâna stângă refuză să-l asculte.

Se simți dintr-o dată stăpânit, nu din afară, ci dinăuntru, de un spirit nevăzut și nebănuț, în puterea căruia se afla cu totul. Cuprins de panică, își privi neajutorat mâna stângă cum scoase, în loc de sabie, pumnalul și-l împlântă adânc în palma dreaptă, încât sângele țâșni încă înainte să scoată tăișul din carne.

„Stați o clipă, diavolilor”, gândi el înnebunit. „Dacă mă mai lăsați două minute, vă scap de grijă, pentru că am să mă ciopârțesc singur, bucăți-bucățele.” Se străduia din toate puterile să-și recapete stăpânirea asupra propriului trup, dar cu cât se împotriva mai tare acestei stări ciudate, cu atât se simțea cuprins de ea.

Atunci, mâna lui dreaptă, cea rănită, scoase sabia și o înfipse în caldarâm; sângele i se prelingea de-a lungul degetelor și curgea, pe sub garda rotunjită, spre tăiș. În același timp, cea stângă ridică pumnalul cu mâner de sidef și îl întinse într-o „en garde” prudentă, tocmai când creaturile, strângându-și aripile, puneau piciorul pe pământ.

Văzute de aproape, nu mai semănau deloc a oameni. Aveau ochii mult prea mari și fruntea teșită, aproape paralelă cu urechile lungi, cu multe pliuri, umerii largi, dar gârboviți, și un rânjet înghețat, ca de lup, le zbârcea boturile. În vreme ce Duffy aduna aceste prime impresii, unul dintre ei duse la buze un fluier micuț și începu să cânte o melodie stridentă și stranie.

Duffy mârâi un blestem într-o limbă pe care nu o înțelese și, ducându-și la spate mâna rănită, cu care ținea strâns sabia înfiptă în pământ, făcu un salt și-și năpusti pumnalul spre capul cântărețului.

Creatura sări înapoi, clipind uimită. Celălalt luă o înfățișare dezamăgită și arătă spre sabia irlandezului, din care sângele începuse să se scurgă în canal; trase din teacă un iatagan lung și înaintă, ca o insectă, către Duffy, în vreme ce fluierașul se trase la o parte și-și întrerupse cântecul.

Iataganul șfichiui fulgerător spre gâtul irlandezului, dar Duffy pară lovitura cu garda pumnalului, fără să riposteze, pentru că era încă prea departe. Chiar și așa, râse ușurat: făcuse mișcarea din propria-i voință – semn că redevenise stăpân pe sine însuși.

Urmă un nou atac, la fel de iute, și, parându-l, văzu cu coada ochiului că atunci când pumnalul și iataganul se loveau, din vârful sabiei lui, înfipte în pământ, ieșeau scântei; brusc, își dădu seama, cu o convingere inexplicabilă, că dacă ar ridica sabia în aer, ar muri.

Diavolul ataca acum cu furie și, ca să se poată apăra de iataganul strălucitor numai cu pumnalul, irlandezul trebui să-și adune întregul meșteșug și toată îndemânarea de care era în stare. Cântecul reîncepu, mai tare și într-un ritm mai vioi, și jerbe de scântei albăstrui se descărcau, plesnind, din vârful sabiei lui Duffy, în dansul lui complicat și disperat, de înaintare și retragere.

— Ajutor!, răcni irlandezul răgușit. Aduceți armata! Un preot! Sunetele fluierului, însă, îi acopereau vocea și tipetele lui nu treziră niciun ecou.

Făptura, neînchipuit de iute, își azvârlea iataganul când spre picioarele lui Duffy, când spre față și spre braț. Rotindu-și nebunește pumnalul, irlandezul reuși să țină lama cea încovoiată departe de părțile vitale, deși, în scurtă vreme, era acoperit de răni care sângerau. Gâfâia din greu și în privire începuse deja să-i pâlpaie curcubeul istovirii.

Apoi pară o lovitură, ținând pumnalul cu vârful în jos, și

își înăbuși un țipăt de durere, când lama iataganului, în loc să fie oprită de garda de oțel; îi răzui falangele. Într-o clipită, garda se umplu de sânge și arma îi alunecă primejdios din mână.

Adversarul repezi o lovitură care-i țintea ochii și Duffy ridică pumnalul s-o oprească – dar fusese o manevră falsă și tăișul iataganului fulgeră, într-o jumătate de fandare, către stânga lui, care rămăsese fără apărare. Irlandezul ridică instinctiv sabia și pară în plin... Dar în clipa când vârful ei se înalță în aer, cântecul îndrăcit păru să-i soarbă toată vlaga și irlandezul se prăbuși pe caldarâm.

Ținut încă strâns cu mâna stângă, pumnalul – acum mânjit de sânge – se înfipsese cu putere într-o crăpătură, când Duffy căzuse peste el; îndată, o căldură izvorâtă parcă din pământ străbătu lama, dându-i irlandezului, aproape leșinat, atâta putere cât să ridice șovăielnic spada grea, ca să oprească monstrul ce sărise pentru ultimul atac. Creatura se năpusti drept în tăișul întins, cu un asemenea elan, încât vârful sabiei i se înfipse în piept până la gardă și îi ieși prin spate.

Cântecul încetă brusc și ființa străpunsă, muribundă, ducându-și mâinile la piept ca să se smulgă din sabia irlandezului, scoase un urlat tânguitor, pe care ecoul îl trimise înapoi înzecit. Cu un tremur convulsiv, își aruncă iataganul, spărgând cu mare zgomot o fereastră, undeva, și căzu la pământ, unde rămase chircit și nemișcat.

Cel cu fluierul, nesocotindu-l pe irlandezul aproape leșinat, se repezi la semenul lui ucis, îl luă în brațe și dând greoi din aripi, se înalță pe cerul nopții.

Duffy zăcea pe locul unde se prăbușise, răsuflând anevoie, cu mânerurile armelor lipite de palmele rănite, pline de sânge închegat, și-l urmări cu privirea până ce dispăru dincolo de acoperișuri.

— Cu toată modestia, spuse Werner, ridicând vocea ca să se facă auzit în vacarmul obișnuit din sala de mese, sunt silit să recunosc că aici mi-am pus lumina sub obroc; mi-am îngropat talentele cu care am fost înzestrat de la

natură, în loc să le pun în valoare, într-un loc mai potrivit.

Aurelianus zâmbi.

— Să-mi arăți și mie, înainte să pleci, niște versuri de-ale dumitale.

Hangiul își încreți fruntea.

— Ei, nu sunt prea sigur că veți înțelege ceva din ele. Sunt destul de esoterice... Pline de aluzii subtile la filosofii clasici; și nici muza nu mi-o silesc să pască pe imașul vreunei limbi. Scriu, vă spun cinstit, pentru ultra-sofisticați... pentru literați... pentru inițiați.

Sorbi din vinul de Burgundia și continuă:

— E o artă care te însingurează și care nu e apreciată pe deplin decât de cei asemenea mie. Îmi spunea Johann – vorbesc de Johann Kretchmer în persoană – că atunci când și-a citit opera, „Observații ab Supra Velare“, lui Carol, împăratul nu i-a înțeles referirile decât pe jumătate. De fapt, a pierdut chiar o aluzie foarte depreciativă la el însuși, atât de măiestrit fusese ascunsă în țesătura imagisticii orientale a personajului.

Aici, Werner izbucni în chicoteli, scuturând din cap cu milă.

— Ca să vezi, exclamă Aurelianus, plin de simpatie. Ei bine, o să ne lipsești. Cam pe la Crăciun, crezi?

— Da. Johann și cu mine plănuim să dăm o raită prin Grecia și Italia ca să ne încălzim în aura lăsată de mințile luminate, din trecut.

— Nu crezi că e cam frig pentru o călătorie atât de lungă? Totuși, în toiul iernii...?

Werner se uită atent în jur, apoi se aplecă spre Aurelianus.

— Nu neapărat. Johann a citit lucrările lui Radzivilus, Sacroboscus și Laurentius, și a dezlegat misterul temperaturilor excesive și al umidității.

— Mare minune! În cazul acesta, cred că... Ce e, Anna?

Pe fața ei se citea supărare, teamă și nerăbdare.

— E Brian. Abia a sosit și e...

— ... iar beat și face scandal, evident, continuă Werner privind peste umărul ei la silueta care se apropia,

clătinându-se. N-aș vrea să fiu vulgar, dar omul ăsta e unul dintre motivele pentru care m-am hotărât să plec. În modul cel mai grosolan cu putință, el a...

Aurelianus se uită țintă la Duffy, care între timp ajunsese lângă masă.

— Lasă-ne, Werner, îi spuse aspru Aurelianus. Spune-i lui Gambrinus că am spus eu să scoată o cană mare cu bere de martie pentru Duffy.

Anna dădu din cap și plecă iute.

— Ce ți s-a întâmplat?

Irlandezul râse slab.

— Oh, nu cine știe ce. Doi diavoli negri au coborât din cer și au încercat să facă din mine șiș-chebab.

Se aplecă peste masă și-și înfipse în pieptul bătrânului vrăjitor un deget maroniu, din cauza sângelui uscat.

— Vreau răspunsuri la niște întrebări. Clar și repede!

— Sigur, sigur. Diavoli negri, ai spus? Care zburau? Doamne-Dumnezeule! Când se întoarce Anna, mergem... Nu știu... la bucătărie, și poți să-mi spui toată povestea. Da, da, și am să-ți spun și eu ce știu.

Se uită în jur:

— Jock! Jock, băiete! Vino încoace!

Un tânăr înalt, sprinten, se ivi la masa la care stăteau, ocolind în fugă mesele și scaunele din încăpere. „Mi-e cunoscut“, gândi irlandezul. „De unde te știi, Jock?“

Aurelianus apucă cu degetele mâneca bufantă, din satin verde, a tânărului.

— Duceți-vă la rege toți patru, îi șopti răgușit, și păziți-l... fie și cu prețul vieții voastre! Un pericol la care mă așteptam s-a arătat la o vreme neașteptată. Stați cu el toată noaptea și nu vă întoarceți decât când s-a luminat bine de ziuă. Până atunci, cred că am să iau niște măsuri. Hai, du-te!

Jock clătină din cap, supus, și o porni în fugă către camera servitorilor, fără să se fi uitat deloc la Duffy. Bătrânul își frecă nervos mâinile:

— Unde naiba... A, uite-o. Ia-ți berea și urmează-mă.

— Cineva trebuie să-i panseze rănila, protestă Anna,

altfel or să-i putrezească mâinile.

— Ssst, fetițo, făcu Aurelianus, bătând din palme către ea. Am cârpăcit răniți, mult înainte de a te naște tu. Hai, ăăă... Brian.

Duffy își luă ascultător cana, ținând-o cu grijă, cu amândouă mâinile ciopârțite, și-l urmă pe bătrân pe sub arcul străvechi de piatră, al ușii de la bucătărie. Aurelianus trase două scaune lângă cuptor și dădu la o parte barele de fier, acoperite cu funingine și cu o crustă de grăsime; înfășurându-și mai întâi mâinile într-un prosop vechi, luă un vas cu apă fiartă, care era atârnat într-un lanț deasupra focului. Apoi scotoci pe sub robă și, într-un sfârșit, scoase la iveală o cutie de metal și două săculețe.

— Dă-mi mâinile, spuse energic.

Duffy i le întinse și Aurelianus înmuie prosopul în apă opărită, îl scutură ușor, apoi șterse sângele de pe mâinile irlandezului. Duffy se chirci de durere, gata să se plângă cu glas tare, când bătrânul dezlegă șnurul unuia dintre săculeți și-i împrăstie o pulbere verde peste răni; o senzație plăcută de răceală îi cuprinse mâinile și durerea, până atunci ascuțită, se stinse ca o flacără de lumânare istovită.

— Ce bine e! Mulțumesc, suspină irlandezul și încercă să-și tragă mâinile.

— Nu așa repede, n-am terminat!

Aurelianus descâlci un mosor cu ață și un ac din grămada de mărunțișuri înghesuite în cutie.

— Acum uită-te în altă parte și povestește-mi despre diavolii aceia.

Ațintindu-și privirea, oarecum neliniștit, în tavanul din pietre inegale, Duffy îi istorisi despre duelul nefiresc, însoțit de muzică, din seara aceea.

— Am fost sigur, încă de la început, că n-am să scap cu viață, adăugă, în încheiere. Priveam neputincios ce făcea trupul meu - lucruri pe care eu nu le voiam. Și cu cât încercam să ies de sub puterea vrăjii și să redevin stăpân pe mine, cu atât mai puternic devenea celălalt...

— Da, înțeleg. Uite ce e, nu știu cum să-ți spun, dar astă-

seară, înainte să ne băgăm în așternuturi, avem o treabă grea de îndeplinit. N-ar fi prea...

— Nu, la naiba!, explodă Duffy. Ce, ești nebun? Astă-seară? Nici să n-aud!

— Liniște!, tună Aurelianus. Ba ai să mă asculți și încă respectuos, nerod și rău de gură ce ești! Aș fi vrut să-ți spun totul în amănunt, încetul cu încetul, ca să ai timp să înțelegi și să întrebi, dar, dacă împrejurările ne-ar fi lăsat atâta timp, niciunul dintre noi n-ar mai fi avut vreun rost aici.

Aurelianus era furios, dar, în ciuda cuvintelor lui grele, Duffy căpătă bănuiala că furia asta nu era îndreptată contra lui.

— Vrei să știi ce ți s-a întâmplat astă-seară? Chiar vrei? Atunci fii atent: creaturile alea două erau, să spunem, niște cercetași... Avangarda Imperiului Răsăritean. Dumnezeu știe ce căutau aici; Suleiman e încă la Constantinopole și nu mă așteptam să avem de-a face cu asemenea iscoade, înainte ca el să pornească în susul Dunării.

Clătină din cap supărat:

— Asta el Omul se pregătește mai întâi cât se poate de bine și apoi înfruntă greutățile, pe măsură ce se ivesc...

Încă mai avea de lucru cu mâinile lui Duffy, dar irlandezul nu simțea decât niște ușoare apăsări și, din când în când, zvâcnete. Continuă:

— Te-au luat drept țintă pe tine, în locul orașului sau chiar al berăriei, și asta mă îngrijorează. Înseamnă că au fost trimiși anume de către Ibrahim și, mai mult, că ascultau de ordinele cuiva de aici, care i-a îndrumat. Aș da oricât să aflu cine.

— Și eu, mormăi Duffy. Dar încă nu mi-ai spus ce treabă avem.

— Trebuie să găsim niște apărători de același fel.

— Și încă ceva...

Duffy făcu o pauză.

— De același fel, ai spus?

— Da. Ce vroiai să mă întrebi?

— Ah! Ăăă... da. Ce-a fost cu duelul? De ce mă mișcăm

împotriva voinței mele, de ce m-am tăiat la mână și m-am apărat numai cu pumnalul? Dacă-mi spui că nu știi, n-am să te cred, adăugă el.

— Bine, bine. Cred că asta pot să-ți spun.

Aurelianus așează mărunțișurile la loc în cutie și îl întreabă:

— Ai o pereche de mănuși? Bine. Ține praful ăsta. Să-l presari înăuntru, când vom porni, la noapte. N-ai să mai simți durerea și rănilor vor rămâne curate.

Se așează la loc și zâmbi rece:

— S-ar zice că misiunea asta ți se pare nefirească. Ori nu-i adevărat?

— Așa e, nu zic ba.

— Bun. Fără îndoială că ai auzit despre reîncarnare?

— Da. Într-o altă viață, s-ar putea să fi fost prințesă egipteană.

Duffy puse mâna pe cană, o duse la gură și sorbi lung:

— De ce-au fost toți numai prințese egiptene?

— Pentru că majoritatea nu au fost nimic și cu scorneli din astea răsunătoare, mai adaugă un strop de culoare singurei vieți pe care au trăit-o vreodată. Dar eu nu de nerozii din astea vreau să-ți vorbesc. Există oameni – puțini – care au mai trăit, într-adevăr, și alte vieți, și tu ești unul dintre ei. Când...

— Cine am fost?

Aurelianus clipi.

— Hm? Mi-e greu să-ți spun. În orice caz, astă-seară, când creaturile acelea ale văzduhului te-au atacat, a ieșit la iveală cel care ai fost.

— Și care era cât pe ce să mă omoare, mormăi Duffy.

— Nu fi prost! Trebuia să faci asta. Altfel, ce s-ar fi întâmplat? Te-ai fi năpustit la ființele acelea, fluturându-ți spada și pumnalul. Am dreptate?

Duffy ridică din umeri și încuviință.

— Am, continuă Aurelianus. Tu n-ai experiență în asemenea chestiuni, dar celălalt are. El știa că monștrii se aflau pe un pământ străin, pe care nu îndrăzneau să îl atingă – de-asta purtau pantofii aceia ciudați, cu tocuri.

Mai știa și că n-ar fi putut rezista magiei hipnotice a fluierului, decât făurind o ancoră, o legătură din sânge și oțel cu acest pământ al Apusului; ca Anteus – îți aduci aminte? – care putea învinge pe oricine, cât timp atingea pământul. Când ai ridicat sabia de pe caldarâm, puterile te-au părăsit – și slavă lui Finn Mac Cool că s-a întâmplat să cazi ținând lama cu vârful înainte, încât legătura a fost restabilită imediat.

Irlandezul mai sorbi o dată, lung, din bere, când intrară doi bucătari, care văzând că vasul cu apă fusese mutat de la locul lui, îl atârnară înapoi, deasupra cuptorului, cu mare zarvă.

— Mda, spuse el în final, să zicem că asta ar fi o explicație.

Bătrânul vrăjitor zâmbi.

— Bun! Mă bucur că ți-a rămas ceva în cap. Termină-ți berea și să mergem. Cu puțin noroc, până la miezul nopții suntem înapoi.

Se ridică. Duffy, însă, rămase pe loc.

— Sunt rănit. Du-te și găsește-i singur pe apărătorii de care vorbeai.

— Singur nu pot, spuse Aurelianus încet.

— Asta nu-i o problemă. Orașul – ba ce spun, hanul ăsta e plin de spadasi vâjnoși, care ar face orice pentru cinci coroane și o cană cu bere. N-ai decât să-l iei pe unul dintre ei.

Își sorbi berea și privi atent la bătrân.

— Am nevoie neapărat de tine, spuse Aurelianus ridicând tonul, și-ai să vii. Aș prefera s-o faci de bună voie, dar nu insist.

Duffy îl cercetă bănuitor.

— Adică?

— Adică aș putea, la nevoie, să-ți spun, să-ți arăt, să-ți amintesc anumite lucruri care ar readuce la suprafață vechiul eu, în clipa asta adormit. Trupul tău va veni, în orice caz; depinde de tine dacă vei fi tu la cârmă sau...

Își desfăcu brațele și încheie:

— Sau el.

Duffy făcu un mare efort ca să-și ascundă panica. Parcă cineva, departe în întuneric, lovea cu barda în temelia minții lui și trosnetele pe care le scotea: trosc... trosc... trosc, erau singurele sunete care se mai auzeau în univers. „Întocmai ca la hanul lui Bacchus, din Trieste“, își zise el, „parcă mi-ar fi groază să-mi amintesc ceva... Și sigur e că nu vreau să știu ce.“ Mai ridică o dată cana, acum plină doar pe jumătate, dar se opri și o puse la loc. În clipa aceea, berea i se păruse și ea o parte din ceea ce îl amenința. Încet, înălță ochii și întâlni privirea vrăjitorului.

— Am să... vin, spuse el, aproape șoptit. Cred că ai știut asta de la început.

Se ridică anevoie:

— În viața mea a trebuit, uneori, să-i conving pe oameni să facă lucruri pe care nu voiau să le facă, dar niciodată nu mi-am murdărit mâinile cu asemenea mijloace.

— Îmi pare rău, spuse Aurelianus. Aș fi vrut să nu fi fost nevoie.

— Mă duc să-mi iau pieptarul.

Oftă și-și trecu ușor mâinile peste față:

— Să-mi iau spada și armura completă?

— Pumnalul și cămașa de zale, atât. Nu va fi loc să învârtești o sabie.

Duffy ridică sprâncenele.

— Aha! Mergem să ne batem cu șoarecii, pe sub paturi, nu? Așteaptă-mă puțin.

Ieși din bucătărie, șchiopătând intenționat.

Bătrânul zâmbi trist, cu ochii la ușa care rămăsese deschisă.

— Întotdeauna a trebuit să te împing de la spate, murmură el, și niciodată n-am jucat cinstit. Dar ai fost singura piesă pe care o puteam pune în joc - singura destul de solidă, ca să reziste atacului.

CAPITOLUL X

Aurelianus îl conduse printr-un șir de săli, de vechime și arhitectură diferite, din clădirea veche, de la capătul pivniței. Ultimul coridor avea tavanul scund, negru și unsuros de fumul lumânărilor care arseseră acolo timp de secole; în întuneric lampa cu ulei din mâna osoasă a lui Aurelianus își aducea și ea infima contribuție.

— Unde naiba mergem?, întrebă Duffy în șoaptă, ca să nu trezească vreun drumeț din camerele aflate de-o parte și de alta.

— În capela veche.

La capătul scării se aflau două uși înalte de fier, care închideau un arc romanic. Aurelianus scoase de sub haină un inel cu chei și răsuci una dintre ele în broască. Ușile se rotiră scârțâind din balamale și cei doi pășiră înăuntru.

Luna bătea în ferestrele cu vitralii prăfuite, aruncând umbre luminoase, cenușii, și Duffy putu să vadă și fără ajutorul lămpii fumegânde a lui Aurelianus. În pofida huselor care ascundeau vederii statuile și crucifixurile și a grămezilor de cutii goale și vase de tot felul, tavanul înalt, boltit, amvonul, stranele, scăunelele de ingenuncheat – toate arătau limpede că încăperea fusese o capelă.

Duffy făcu semn cu mâna spre un adevărat arsenal de cârpe și perii.

— Și încăperea asta o folosiți drept cameră de serviciu?

Bătrânul ridică din umeri.

— Nimeni nu s-a gândit vreodată să o coboare la o asemenea întrebuințare, dar nu pot s-o mai folosesc drept capelă, pentru că de când am preluat-o eu, arhiepiscopul a interzis să se mai slujească liturgia.

Închise ușa și răsuci cheia în broască. Râzând pe înfundate, irlandezul îl urmă prin naos, către confesional. Aurelianus desfăcu din inel cordonul de catifea, tocit de vreme, lăsând capătul liber să cadă, cu cârlig cu tot, pe lespezile de marmură.

Duffy păși în urma lui și-și dădu seama că se simțea

stânjenit pentru că nu îngenunchease. Degetele i se contractară, în reflexul de a face semnul crucii. „Știu eu cine-i de vină pentru asta”, își zise el. „Brian, băiețelul de zece ani, copilul de cor.”

Aurelianus ocoli altarul pe partea dreaptă, strecurându-se prin spațiul îngust de lângă perete. Duffy făcu și el același lucru, cu destulă neplăcere. Pe culoarul întunecat, îngust, lampa lui Aurelianus părea din nou strălucitoare și irlandezul descoperi cu surprindere formele pictate pe pereți, la câțiva centimetri de fața lui. „O frescă, Dumnezeule!”, făcu el, „complet ascunsă sub altar!”. Era prea aproape ca să-i înțeleagă subiectul, dar văzu limpede un detaliu: o procesiune de femei goale, purtând în spate snopi de grâu, către o moară. „Ho, ho”, se amuză Duffy. „Călugări bătrâni și păcătoși!”

— E o treaptă aici, îi spuse Aurelianus peste umăr.

— În sus?, întrebă Duffy.

— În jos.

Aurelianus își întoarse capul spre el, cu un zâmbet rece.

— În jos și înainte.

Duffy pipăi cu grijă, cu piciorul, treapta de piatră, apoi bâjbâi pe întuneric după următoarea. După douăsprezece trepte, sub nivelul solului, se trezi pe o scară îngustă și joasă, în spirală, unde fu nevoit să se aplece mult din spate, căutându-și calea pe orbecăite, la lumina răspândită de lampa lui Aurelianus. Bătrânul vrăjitor era aproape cu jumătate de spirală în fața lui și, deși îi auzea limpede pașii și respirația, nu putea să-l vadă.

— La naiba, vrăjitorule! exclamă Duffy, dar coborî brusc vocea, pentru că observase că cilindrul de piatră strâns încolăcit, pe care coborau, amplifică sunetele. Ia-o mai încet! Scările astea au fost făcute pentru pitici.

Capul lui Aurelianus se ivi în câmpul vizual al irlandezului, lângă curbura interioară a zidului de cărămizi.

— Sunt nevoit să te rog să păstrezi o tăcere desăvârșită, de acum încolo, șuierea el și coborî, retrăgându-se în umbră.

Irlandezul își dădu ochii peste cap, a lehamite, și-și continuă anevoie coborârea, cu genunchii îndoiți, chircindu-se; ca să nu se lovească cu capul de tavanul de piatră. Treptele aveau marginile rotunjite, ca după milenii întregi de folosință, dar de fiecare dată când cizmele îi alunecau pe una dintre ele, își proptea mâinile de pereți ca să-și restabilească echilibrul. „Nu, domnule”, își zise el, „asta nu-i o scară unde să-ți fie greu să faci o tumbă. Deși, dacă se întâmplă să cazi”, reflectă el cu neplăcere, „și să te rostogolești pe-aici cu capul în jos, atunci ar trebui să vină cineva cu un ciocan și să-ți îndrepte oasele, ca să se mai înțeleagă ceva din tine...” Trase adânc aer în piept de câteva ori și se forță să nu se mai gândească la asta.

Spirala scărilor nu mergea drept în jos; lui Duffy i se păru că devia ușor spre nord. „Acum trebuie să fim cam la treizeci de picioare sub caldarâmul de pe Markenstrasse”, gândi el. „Dacă mai coborâm, ieșim cu totul din oraș.”

Observă, în lumina pală, inscripții scrijelite grosolan pe cărămizi și se opri să descifreze câteva: „PROPTER NOS DILATAVIT INFERNUS OS SUUM” citi el și, cu câteva trepte mai jos, „DETESTOR OMNES, HORREO, FUGIO, EXECROR”. „Hm”, făcu el. „Primul vorbea despre nerăbdarea cu care ne așteaptă gurile iadului, iar cel de-al doilea îi ura pe toți. După cât se vede, cine a condus lucrările la săparea tunelului nu prea i-a făcut fericiți pe muncitori. Și ce cultivați erau, dacă au mângălit în latină, și nu în germană!”

— Hei, șopti Duffy. De ce sunt în latină inscripțiile astea? Vrajitorul nici măcar nu se întoarce.

— Aici a fost un fort roman odată, nu-ți amintești?, veni șoapta lui de undeva de jos. Romanii vorbeau latina. Acum, liniște.

„Da”, își zise irlandezul, „dar romanii nu aveau capele – cel puțin nu creștine. Ce era, oare, înainte, încăperea de unde coboară scările astea?”

Mergea atât de aplecat, încât începu să simtă cârcei la genunchi și o durere de cap, pe care o simțea pulsând cu regularitatea unei inimi; când, după jumătate de oră de

coborâre neîntreruptă, ajunseră la o suprafață mai întinsă și Aurelianus îi propuse un scurt răgaz pentru odihnă, durerea de cap încetă, dar pulsația aceea nu: de undeva de jos venea, prin piatră, o reverberare adâncă, ca o bătaie rară de tobă, pe care n-o auzai, dar o simțeai vibrând în oase. Cuprins de panică, Duffy își închipui că o ființă cu o greutate enormă cobora scările, dar după câteva secunde hotărî că sursa era staționară.

Cum stătea așezat, gâfâind și masându-și piciorul drept, observă alte scrijelituri pe pereți și ridică lampa vrăjitorului ca să vadă ce impresii se mai împărtășeau la nivelul ăsta. În locul cuvintelor în latină, văzu niște linii orizontale, peste care fuseseră trasate altele, verticale și diagonale. „Să fiu al naibii“, își zise el, „dacă astea nu sunt în *ogham*! Nu credeam că scrierea asta primitivă se mai găsește și altundeva, decât pe câteva ruine celtice din Irlanda. Mi-ar plăcea să le pot citi.“ Puse repede lampa jos, lângă Aurelianus, și spuse:

— Hai s-o luăm din loc!

O clipă i se păruse că, dacă ar fi încercat într-adevăr, ar fi putut să le citească. Ori, după știința lui, nimeni, de la druizi încoace, nu fusese în stare să o facă. Aurelianus îl aținti cu o privire curioasă, dar dădu din umeri și se ridică.

— Bine.

Tropăi mărunț până la scară și continuă coborâșul.

De data asta, în loc de spirală, scara cobora într-o pantă abruptă, lungă, dar Duffy își pierduse deja simțul orientării și n-ar fi putut spune care mai era poziția lor față de orașul aflat undeva, deasupra. Pereții erau la fel de apropiați, dar tavanul de piatră era mult mai înalt și irlandezul putea, în fine, să stea drept în picioare.

Și aici treptele erau lustruite de vreme, dar cum nu mai erau atât de înclinate, nu mai era niciun pericol. Din când în când, în pereți se căscau gurile rotunjite ale unor tunele laterale și de câte ori cei doi drumeți treceau pe lângă ele, vibrația profundă, ca o bătaie de tobă, se simțea și mai tare. Lui Duffy i se păru că era mai cald, ca și cum curentul de aer care ieșea din tunelele negre ar fi fost însăși

respirația pământului, iar toba - bătaia inimii lui, răsfirată peste adâncuri.

Trecând pe lângă gura unuia dintre tunele, auzi un foșnet moale, lunecos, și tresări, ducând mâna pe teaca pumnalului.

Aurelianus tresări și el, surprins, apoi, după ce privi de jur împrejur, se întoarse către Duffy, cu sprâncenele albe ridicate întrebător.

— Ce fel de vietăți trăiesc pe-aici?, întrebă irlandezul, amintindu-și că trebuia să vorbească în șoaptă. Șerpi? Spiriduși?

— Cred că sunt șerpi, răspunse vrăjitorul nervos, nu spiriduși. Cât despre oameni... niciunul nu a mai intrat aici, de când s-a clădit biserica peste berărie, în secolul al XII-lea. Ești mulțumit?

— Mulțumit, răspunse scurt Duffy, acum și el îngrijorat. „La urma urmei“, gândi el, „n-a fost ideea mea să mergem la zburdat într-o crescătorie de șobolani“. Își urmară drumul în tăcere.

După încă vreo sută de yarzi, irlandezul observă ceva deasupra lor - o legătură ca un hamac, atârnată de tavan, abia vizibilă în lumina galbenă, tremurătoare a lămpii. Aurelianus dădu din cap, în semn că o văzuse și el, dar nu-și încetini pasul.

„Isuse!“, își spuse Duffy când ajunseră mai aproape, „e o mumie cu sabie, într-un laț atârnat de tavan. Ce să zic! Proastă glumă, mai ales într-un loc ca ăsta!“

Apoi mumia deschise ochii, care reflectară intens lumina. Pupilele erau despicate vertical, ca la pisici. Duffy scoase un strigăt, sări aproape un yard în spate, căzu, alunecă și se opri în șezut. Vrăjitorul privi ciudățenia meditativ.

Gura creaturii se deschise larg într-un rânjet galben, a cărui strălucire făcea întreaga-i față să pară numai ochi și dinți.

— Opriți-vă, spuse mumia într-o șoaptă prelungită în ecouri, opriți-vă și dați vamă!

Aurelianus se dădu înapoi, coborând lampa, în vreme ce

Duffy se ridică în picioare.

— Care-i prețul?, întrebă bătrânul.

Mumia își întinse mâinile, răsfrându-și degetele lungi.

— Nu prea mare.

Sări jos din laț, agilă ca o maimuță, și mângâie mânerul sabiei scurte care-i atârna la șold.

— Sunteți doi... Am să iau viața unuia din voi.

Duffy își scoase, fără nicio tragere de inimă, pumnalul - îi era groază că va trebui să hăcuiească ființa asta neterminată, dar Aurelianus se mulțumi să ridice lampa în așa fel, încât fața lui ridată, smochinită, se putea desluși acum clar.

— Crezi că ai putea să-mi digeri viața, dacă mi-ai lua-o?

Vocea lui Aurelianus suna înăbușit, de prea mult dispreț.

Mumia se înfioră, recunoscându-l, și se înclină, dându-și la o parte șuvițele ca frânghia, lipsite de culoare, de pe față.

— Nu, Ambrosius. Iertare! Nu te-am recunoscut.

Privirea îi luci printre șuvițele de păr.

— Dar am să-l iau pe însoțitorul tău.

Aurelianus zâmbi și ridică lampa, luminând fața lui Duffy.

— Oare?, întrebă vrăjitorul blând.

Mumia, care - reflectă Duffy cu mintea amorțită - fusese cândva, probabil, om, îl privi fix vreme îndelungată, apoi gemu și se lăsă în genunchi, cu capul în țărână, pe pietrele care pardoseau tunelul. Aurelianus se întoarse către irlandez și, făcându-i semn cu mâna înainte, trecu pe lângă ciudatul vameș. Duffy îl urmă și auzi făptura murmurând, umilită, în urma lui: „Iertare, stăpâne, iertare!“.

Următorii doisprezece yarzi, o tot auziră scâncind în urma lor iar Duffy îi aruncă bătrânului o privire întrebătoare și încărcată de venin. Aurelianus dădu doar din umeri, a neputință.

Când scările ajunseră, în sfârșit, la capăt, într-o imensă încăpere - pereții și tavanul, în lumina slabă, nici nu se puteau zări - Duffy își zise că în Viena trebuie să se fi făcut zi, poate chiar amiază, și conchise fără menajamente:

„Între tine și patul tău, băiete, sunt cam o milă de tuneluri întortocheate.”

Aurelianus își continua drumul neabătut, așa că Duffy păși pe urma lui, îngândurat, până când văzu în față buza unei fântâni destul de largă ca să cuprindă o căsuță, dacă s-ar fi întâmplat să cadă înăuntru. Bătrânul vrăjitor se opri la marginea ei și începu să caute ceva sub haină. Duffy privi în jos, peste ghizdul de piatră, și strâmbă din nas la boarea slabă care aducea cu ea un miros greu, de mîl. Nu se vedea nimic, dar mirosul părea să emane cu putere din adâncurile pământului.

Aurelianus scoase un briceag, cu care își creștă arătătorul de la mîna stîngă. Făcu un pas înainte și lăsa câteva clipe stropii de sânge să cadă în abis, apoi își trase mîna înapoi și își înfășură degetul într-o cîrpă. Zâmbi încurajator către Duffy și își încrucișă brațele, în așteptare.

Trecu o vreme. Irlandezul începuse iar să-și confunde pulsul cu vibrația aceea profundă, abia auzită, și îngheță de spaimă când se întrerupse brusc. Mîna slabă a vrăjitorului îl bătă pe umăr.

— Acum, ascultă-mă, șopti el în urechea lui Duffy. Am să-ți recit, rînd pe rînd, câteva fraze, și vreau ca tu să le strigi în fântână, după mine. Înțelege?

— Nu, răspunse irlandezul. Dacă tu știi cuvintele, strigă-le tu. Eu am să stau deoparte.

Boarea călduță care venea din fântână se simțea acum mai puternic, ca și cum ceva care umplea în întregime cilindrul de piatră ar fi urcat spre ei, în tăcere.

— Fă ce-ți spun, idiotule!, șopti Aurelianus repede, înfigându-și degetele în umărul lui Duffy. Au să-ți recunoască vocea și au să ți se supună, dacă norocul nu te-a părăsit cu totul.

Curentul care urca din fântână slăbi, parcă puterea care îl iscase ar fi stat atentă, la pîndă – i se păru lui Duffy. Se stăpîni, ținându-și fîlcile încleștate, dar nu rezistă mai mult de o jumătate de minut.

— Foarte bine, șuieră fără vlagă. Dă-i drumul.

Cuvintele pe care Aurelianus i le șopti – își dădu seama

Duffy în timp ce le repeta după el, cu voce tare - erau în velşa veche şi, după câteva clipe, le recunosc. Erau versuri din enigmaticul *Cad Godden*, „Bătălia copacilor”, pe care bunica lui obişnuia să i le recite pe vremuri, când era copil. Începu să le traducă în minte, pe măsură ce le pronunţa:

„Cunosc lumina al cărei nume e Splendoare

Şi numărul luminilor stăpânitoare

Ce risipesc mănunchi de raze, foc

Şi-aprind adâncurile-n ceruri, sus.

Lungi, albe-s degetele mele

Şi, demult tare, fost-am un păstor.

Prin lumea largă am călătorit;

A astrelor, mai bătrâne ca pământul,

Ştiinţă, o cunosc

Şi de când m-am născut

Multe lumi au trecut.

Roată, pământul l-am cutreierat.

Culcuş mi-am făcut într-o sută de insule

Şi într-o sută de cetăţi am hălăduit.

Despre Arthur, oare, proorociţi,

Ori chiar eu sunt cel sărbătorit?”

Aici, Aurelianus începu să rostească silabe care nu mai aveau niciun înţeles pentru el şi nu erau în velşă. Duffy bănuî că versurile fuseseră un salut stilizat. Încetă să le mai urmărească înţelesul şi se mulţumi să repete cuvintele aşa cum îi erau şoptite.

Monologul lui Aurelianus continuă îndelungă vreme, până când irlandezul începu să se simtă somnoros. Se întrebă dacă putea să se așeze şi, plin de regret, hotărî că nu.

Deodată, în timp ce moţăia, deschise larg, speriat, ochii, cu pleoapele grele de somn. Nu cumva pierduse o frază? Dar Aurelianus rostea calm, monoton, fraza următoare şi, un moment mai târziu, Duffy o repetă automat, cu voce tare. „Cred că, totuşi, n-am pierdut niciuna”, îşi zise el. „Probabil că vreun înger păzitor, unul din cei care stau toată noaptea la căpătâiul patului şi te păzesc când dormi,

mi s-a cocoțat pe umăr și susține partea mea, din această ciudată cuvântare.”

După asta, încetă să mai dea vreo atenție cuvintelor pe care le rostea și închise chiar ochii cu desăvârșire. Ca vechi soldat, era obișnuit să doarmă în picioare.

În cele din urmă, îndemnurile lui Aurelianus începură să capete un ton de concluzie și iată că, în fine, apăru o frază care, după intonație, părea să fie ultima. Urmă o pauză, apoi Duffy mai strigă ceva spre adâncuri, în aceeași limbă, dar pe un ton mai vesel. Abia după ce ecourile se stinseseră în întunericul fântânii și sus, pe scări, irlandezul, acum treaz de-a binelea, își dădu seama că nu vrăjitorul i-o spusese pe aceea. Îngrozit că stricase totul, se uită la Aurelianus. Bătrânul, însă, zâmbi și clătină din cap.

— Frumoasă întorsătură, asta din urmă, îi șopti el lui Duffy. Uitasem că au un simț al umorului cu totul neobișnuit.

„Iar eu mi-am amintit-o, nu-i așa?” gândi irlandezul, prea istovit ca să se mai lase mâhnit de această ultimă dovadă. „Am să reflectez la toate astea mâine dimineață.”

— Bine, oftă el. Hai să ieșim odată de aici.

— Îndată, îl liniști bătrânul. Acum taci!

Câteva minute, rămaseră în așteptare, cu ochii ațintiți pe ghizdul de piatră al fântânii, în lumina tremurătoare a lămpii. Și aici se zăreau inscripții, la fel de patinate de vreme, dar Duffy era sătul de descifrări. Nu mai voia decât să se întoarcă la suprafață - aproape că simțea greutatea pământului și a pietrelor apăsându-l pe creștet.

Atunci, din fântână urcă o voce gravă, care purta în ea mai multă forță și tristețe decât se pot aduna într-o singură viață:

— Da, stăpâne! Vom fi onorați să te mai sprijinim o dată.

Puterea glasului părea să împingă în afară pereții și tavanul încăperii subpământene.

Duffy, uluit, trebui să-și adune toată voința ca să-i răspundă.

— Mulțumesc, îngână el.

Bătrânul vrăjitor se trase înapoi și făcu semn cu lampa către scări. Lui Duffy, Aurelianus i se păru încântat și, în același timp, îngrijorat, ca un jucător de șah care a reușit o rocadă avantajoasă. Începură urcușul în tăcere.

Nu peste multă vreme, ajunseră la lațul agățat în două cârlige înfipte în tavan, unde îi acostase ciudatul vameș. Acum nu se mai vedea nici urmă de el. Duffy se opri să privească în jur, dar Aurelianus îl îmboldi, făcându-i un semn cu mâna. Lampa lumina la fel ca înainte, totuși bătrânul o scutură îngrijorat și îi scutură fitilul, blestemând cu jumătate de glas când îi arse degetele.

Când treptele se opriră la platformă, Duffy trase aer adânc în piept și își trecu degetele înmănușate prin păr. „Și-acum, ultima operațiune”, își spuse. „Ori, mai bine zis, crampele de pe urmă”.

— Rămâneți pe loc, locuitori ai lumii de sus! șuieră o voce subțire și nepământească, în întunericul din fața lor. Irlandezul făcu un salt înapoi și se ghemui, cu pumnalul scos; Aurelianus, grăbindu-se să ridice iar fitilul lămpii, era cât pe ce s-o scape din mână. Flacăra de sub sticlă străluci, luminând blana albă, răpănoasă, a trei ființe de înălțimea unui om, pe care Duffy, la prima vedere, le luă drept păianjeni.

Apoi, își zise că, probabil, și ei fuseseră odată oameni, deși mult înaintea creaturii agățate în laț, care-i întâmpinase cu un rânjat. Urechile le crescuseră mai mari decât palmele desfăcute, iar ochii erau complet ascunși sub blana deasă. Aveau membrele grotesc de lungi și răsucite și irlandezul socoti că, probabil, dacă și-ar întinde genunchii și coatele, le-ar ajunge mai sus decât capul.

— Stinge lumina, spuse unul dintre ei, și abia atunci înțelese Duffy de ce vocile sunau atât de ciudat – aveau obrazii atât de supti, încât mandibulele ieșeau în afară, goale, sub nasurile cu nări largi.

— Dați-vă la o parte, viermilor, mârâi Duffy, altfel vă stingem noi lumina pentru vecie!

Făptura întinse o mână împodobită cu cinci gheare lungi și le răsfiră prin aer: semănau cu picioarele unei ploșnițe

întoarce cu burta în sus.

— Nu vă cred în stare, gângăvi ea.

— Gândaci de bălegar!, țipă Aurelianus, furios. Ascultați-mi vocea. Ascultați-o și pe *a lui*. Chiar nu știți pe cine înfrunțați?

Ființa râse încet, scoțând un sunet straniu, ca niște zaruri scuturate într-o cană.

— Sigur că știm, omule.

Aurelianus se dădu înapoi.

— Au fost cumpărați de cineva, șopti el. Știam că vom avea de înfruntat mari pericole, aici, jos, dar nu mă așteptam la o trădare fățișă.

„I-a cumpărat? Cu ce?“, se întrebă Duffy, dar, înainte să-și rostească întrebarea, toți trei săriră deodată înainte, ca dintr-o praștie. Unul ateriză pe Duffy și îl doborî la pământ, încercând să-i înfigă ghearele în ochi, pe sub brațul ridicat al irlandezului, care, între timp, îl ciopârțea cu pumnalul. Aurelianus scăpă lampa, care se rostogoli, încă arzând, și se opri, întreagă, într-un colț.

O altă pocitanie se aruncă acum pe Duffy, țintindu-i stomacul, dar, pentru o clipă, se opri în cămașa de zale pe care irlandezul o purta sub tunică. Deși pumnalul părea să se scufunde în abdomenul moale, de câte ori aluneca de pe un os, făptura de deasupra lui continua să-l zgârie pe frunte și peste obraji. Își simțea sângele fierbinte și roind din urechi și sângele celuilalt i se scurgea peste încheietura mâinii, făcând să-i alunece degetele încleștate pe pumnal. Nu mai simțea decât mirosul blăunii, ca de capră, și nu mai auzea decât țipetele pe care le scotea chiar el, fără să-și dea seama.

Apoi, ceva se izbi de creatura ghemuită peste pieptul lui. Irlandezul se rostogoli și își înfipse pumnalul până în plăsele în chipul celuilalt atacant, cam pe acolo unde ar fi trebuit să-i fie ochii, și acela se prăbuși pe spate cu o mișcare atât de convulsivă, încât pumnalul îi fu smuls din mână.

Se răsuți să-l înfrunte pe primul – și nu mai văzu decât două trupuri nemișcate, întinse pe pardoseală. Se uită să

vadă ce face Aurelianus și îl zări pe bătrânul vrăjitor împingând în lături, cu piciorul, o formă încremenită în moarte, ca să ajungă la lampă.

Duffy se îndreptă de spate; apoi, genunchii începură să-i tremure și își îngădui să se așeze, lăsându-se greoi pe dalele de piatră.

— Am crezut... că sunt numai... trei, gâfâi el.

— Aha, înțeleg.

Aurelianus se apropiase acum cu lampa și Duffy văzu că a patra făptură, care o lovise pe cea care își înfipsese ghearele în pieptul lui, era diferită. O întoarse cu piciorul și recunoscă ochii cu pupilele despicate și rânjetul larg, acum lipsit de viață. Gâtul îi fusese tăiat de ghearele păianjenului, dar mânerul spadei scurte a lui Duffy stătea înfipt în pieptul alb, țeșos al asasinului. „Era cât pe ce să mă omoare și pe mine“, reflectă Duffy.

— Se pare că s-a hotărât să plătească taxa cu propria-i persoană, glumi Aurelianus. Ia-ți pumnalul și sabia, dacă vrei, deși nu cred să mai avem necazuri – și să mergem odată. Lampa asta, după cum arată, nu cred să ne mai lumineze până sus.

Pe Duffy îl supără tonul nepăsător al lui Aurelianus.

— Aici a murit o ființă curajoasă, spuse morocănos irlandezul.

— Cum? A, da, bestia cu ochi mari. Adevărat. Prețul curajului e moartea, flăcăule, și tot cu ea plătești pentru orice altceva. Ea e mărunțișul cel de toate zilele, moneda împărăției. Dacă ai să stai să jelești fiecăru om bun care și-a dat viața pentru noi, n-ai să mai ajungi nici din pat până la oala de noapte. Haide!

Irlandezul își frecă brațele rebegite de frig, își adună puterile și se ridică în picioare, tremurând. Nu mai vedea în fața ochilor și fu nevoit să se sprijine de perete și să privească țință pardoseala, respirând adânc, ca să nu leșine.

— Acolo, sus, te așteaptă patul, spuse bătrânul, arătând cu degetul. La drum!

Fitilul lămpii se termină când se aflau în puțul strâmt, răsucit, al scării, dar dibuiră calea până la suprafață fără alte peripeții. Duffy era aproape leșinat și nu-și mai dădea seama cât îl dureau rănille, deși simțea că îi este cald, că se sufocă și tremura din tot corpul. După ce își târșâi o vreme picioarele pe scări, un curent de aer îl făcu să deschidă ochii și să privească în jur. Se aflau la capela părăsită, în lumina palidă a zorilor care abia mijeau.

— De ce, croncăni irlandezul supărat, de ce să mă recunoască... De ce să-mi recunoască vocea? De ce...?

— Trebuie să bei ceva, spuse vrăjitorul cu blândețe.

— Da, încuviință Duffy după ce se gândi puțin, dar dacă beau o să mi se facă rău.

Aurelianus scotoci pe sub haină.

— Poftim, îi spuse, întinzându-i un șarpe îndreptat și uscat. Fumează!

Irlandezul îl luă și îi privi forma în lumină, învârtindu-l între degete.

— E ca firele alea de tutun din Insulele Noptii?

— Nu tocmai. Te simți în stare să ajungi până în cameră?

— Da, răspunse Duffy.

— Atunci ia și asta, îi zise Aurelianus, dându-i un săculeț de piele, legat cu sârmă răsucită. E o pomadă vindecătoare. Spală-te pe față înainte să te culci și unge-ți rănille cu ea. Cu puțin noroc, nici cicatrici n-or să mai rămână.

— Doamne, ce-mi pasă mie de cicatrici?

Se urni cu mare greutate către ușă, o deschise și se întoarse.

— Cum de vorbeau cu toții limba austriacă, dacă nimeni n-a mai coborât acolo de atâta timp?

Nu reuși să distingă limpede expresia bătrânului vrăjitor, dar i se păru că zâmbea trist.

— În noaptea asta nimeni nu a vorbit austriacă - dacă nu punem la socoteală ce mi-ai șoptit tu mie. Toate convorbirile dintre noi și șobolanii din tunel erau într-un dialect arhaic bolic, amestecat cu latină, iar vocea din

fântână vorbea o limbă tainică, fără de nume, care o precede cu mult pe a omenirii.

Duffy clătină din cap, absent.

— Atunci, cum de-am înțeles?

Dădu din umeri.

— De ce nu? Foarte bine. Nu mai încape îndoială că data viitoare am să vorbesc cu coioții limba surdomuților, da. Dar ce-aș avea să le spun, oare? Noapte bună.

— Noapte bună.

Duffy plecă anevoie, făcând să scârțâie scândurile dușumelei. Aurelianus se duse în pragul ușii și îl privi cum se îndepărta, clătinându-se; îl mai văzu apropiindu-se de una dintre torțele de pe perete, aprinzând șarpele din câteva pufăituri și urmându-și drumul, pe când în urma lui pluteau norișori de fum alburii.

CAPITOLUL XI

Era în dimineața de Paști și clopotele Catedralei „Sfântul Ștefan” băteau solemn, vestind bucuria Învierii, peste acoperișurile luminate de soare ale orașului; încă o iarnă trecuse cu bine și cele câteva biserici erau pline de orășenii care sărbătoreau Echinocțiul de primăvară, învierea tânărului zeu. La miezul nopții, fuseseră stinse toate candelarele - chiar și luminile locașurilor de închinăciune - și în holul catedralei se iscase, din piatră de amnar și oțel, o nouă flacăară, pe care ministranții o purtasera la celelalte biserici, ca noul an liturgic să înceapă cu lumină înnoită.

Și pentru laici era o zi însemnată. Vânzătorii de cârnați își așezaseră grătarele la fiecare colț, trimițându-și pretutindeni fumul ispititor; copiii, îmbrăcați pentru slujbă cu hainele cele mai bune, se hârjoneau în Piața Sfântul Ștefan, cerșind de la părinți câțiva bănuți cu care să cumpere prăjituri de Paști; iar la vânzătorii de moaște și daruri sfințite se făcuseră cozi, la care stăteau cei care doreau să cumpere iconițe de hârtie, rozarii și oase de sfinți - mai târziu s-a făcut socoteala că șase schelete întregi, sanctificate, își schimbaseră stăpânul. Felul acesta de comerț avea dezlegare de la preoți pentru ziua de duminică, de care profitaseră o mulțime de vânzători de mărunțișuri ca să-și plaseze și ei mărfurile, chiar așa, nesfințite, cum erau. Unul, un furnizor de echipament, zice-se militar, își postase căruța la un colț al străzii Tuchlauben și-i trăsese apărătorile de lemn, lăsând vederii un bogat sortiment de săbii, zale, halebarde, coifuri și cizme, din care unele erau destul de vechi ca să poată fi vândute, pe bună dreptate, drept relicve.

Făcuse o vânzare bună în dimineața aceea și se lumină și mai mult la față, când văzu un soldat bătrân, cu o înfățișare istovită, făcându-și loc prin mulțime; capul lui cărunț se înălța cu un picior deasupra mulțimii de trecători.

— Hei, domnule! Dumneavoastră de colo, fluieră negustorul, sărind de pe capră și aterizând pe caldarâm, în fața lui Brian Duffy. Credeți că ce purtați acum se mai pot numi *cizme*?

Arată spre picioarele irlandezului și câțiva trecători se oprirea să privească.

— Eu, unul, nu pot să vă spun ce sunt, pentru că probabil mi-ați trage una în cap, he-he. Dar mă întreb dacă o să puteți apăra Viena încălțat cu ele, când veți porni la atac - Doamne apără-ne! - călcând peste molozul care o să mai rămână din zidurile orașului? Nu spuneți nimic, domnule, văd că nu v-ați gândit deloc la asta, dar acum sunteți de acord cu mine. Întâmplător, am aici o pereche de cizme care au fost comandate pentru Arhiepiscopul Tomori, dar n-au apucat să fie purtate vreodată, pentru că înalt prea-sfinția sa a fost ucis de turci înainte să-i fie livrate. Văd că dumneavoastră și curajosul oștean al Domnului aveți aceeași măsură la picior, așa că de ce nu...

— Păstrează cizmele lui Tomori pentru unul la fel de slab de minte ca și el, îl sfătui Duffy, grosolan. Totuși, adăugă el, amintindu-și de sabia pe care și-o rupsese căzând în canal, cu o zi mai înainte, sunt silit să recunosc că o sabie nouă mi-ar prinde bine.

— Eu sunt omul care vă trebuie! Luați-o pe asta: e pentru ambele mâini.

— Asta?! Asta n-ar putea, în cel mai bun caz, decât să-i facă pe ieniceri să moară de râs! Acum, atenție! Vreau o sabie cu mâner, pentru mâna stângă, cu garda întreagă, în formă de clopot și cruce, dar cu punctul de echilibru la aproape doi țoli de gardă. Să fie din oțel spaniol, să aibă lama îngustă, cu...

Se opri, pentru că cineva îl apucase de braț și îl trăsese înapoi. Întorcându-se, iritat, îl văzu pe Aurelianus: fața lui plină de zbârcituri, ca un pergament șifonat, era încadrată de o glugă neagră.

— La naiba, vrăjitorule, rosti Duffy răspicat, ce s-a mai întâmplat?

— Nu trebuie să-ți cumperi sabie, îi spuse Aurelianus.

Am eu una foarte bună, pe care pot să ți-o dau.

Din mulțime se auziră huiduieli și Duffy îl trase pe vrăjitor după el, în stradă, câțiva pași. Când i se păru că nimeni nu le mai dădea atenție, se opri și se întoarse către bătrân.

— Acum, spune.

— De ce mergi așa de repede? Te urmăresc de multă vreme. Am spus că am o sabie pe care poți s-o folosești. Nu-i nevoie să cumperi.

— Da? Mulțumesc, am să mă uit la ea, spuse irlandezul, încercând să se arate, totuși, înțelegător, - dar să știi că sunt al naibii de pretențios cu armele mele; nici nu mă așteptam să găsesc ceva de soi la insul ăla. Drace, și când te gândești că nu foloseam decât săbii făcute pe comandă, după indicațiile mele. Și-apoi, după cum vezi, sunt și stângaci.

— Cred că sabia asta o să-ți placă, insistă Aurelianus. Mă rog... înainte ți-a plăcut.

— Ce vrei să spui? O fi vreo sabie de-a mea, pe care ai scos-o prin vrăji din fundul unei prăpăstii sau din vreun golf?

— Nu contează. Hai să ne întoarcem la han și să o iei.

Aurelianus făcu un pas înapoi, pe drumul pe care venise. Duffy nici nu se clinti.

— Să mergem acum? Nu, nici vorbă. Mă duc la cazarmă, să văd niște prieteni. Am să mă uit mai târziu la ea.

— Sunt vremuri periculoase. Aș vrea foarte mult să te întorci și să o iei acum, insistă Aurelianus.

— De ce, ce găsești rău la asta? Întrebă Duffy, lovind teaca sabiei împrumutate de la Eilif. Începusem să mă deprind cu ea.

— De ce...?

Un copil trecu în goană pe lângă ei, țipând și agitând un băț cu artificii aprinse la capăt.

— La naiba, de ce trebuie să mă lupt mereu cu tine? Sigur că sabia aceea și-ar face datoria cu un hoț de buzunare sau un bețiv fanfaron, dar e foarte cu putință să trebuiască să o vâri în altfel de făpturi, iar sabia pe care ți-

o ofer are însușiri deosebite, care fac din ea o armă mortală pentru ele. Ascultă, ghici cine a lipsit de la han la berea de dimineață, astăzi, după luni de zile?

Duffy ridică ochii spre cer, plictisit.

— Matusalem.

— Aproape c-ai ghicit. Antoku Ten-no, orientalul cel țăfnos. Acum sunt absolut sigur că el i-a trimis pe cei doi diavoli, noaptea trecută, împotriva ta.

Duffy oftă. Își aminti că dis-de-dimineață, spre plăcuta lui surpriză, se trezise, după patru ore de somn, vioi și cu vederea limpede; deschisese ferestrele ca să lase aerul rece și curat să-i fluture cămașa de noapte, își umpluse plămânii și dăduse drumul unui hohot de râs, al cărui ecou se rostogolise până în celălalt capăt al străzii, însoțind dangătul clopotelor și atrăgând privirile uimite ale câtorva băieți care se nimeriseră chiar sub ferestrele lui. Acum, Aurelianus parcă urmărea să șteargă râsul acela plin de viață.

— De ce împotriva mea?, aproape că țipă el. Tu ești cel care nu-i dai opium, sau ce naiba vrea. De ce nu ți i-a trimis ție pe muzicanții înaripați? Cred că nu știi nici pe departe atâtea, pe cât preținzi. De ce nu mă lăsați în pace, tu și prietenii tăi necurați?

Irlandezul se îndepărtă furios prin mulțime, urmărit de priviri întrebătoare. Un bărbat mai vârstnic, bine îmbrăcat, se strecură, ferindu-și privirea, lângă vrăjitor și îl întrebă cu cât vinde opiul.

— Taci, prostule, îi răspunse Aurelianus, împingându-l cu cotul într-o parte și întorcându-se pe drumul care venise.

Șase ore mai târziu, soarele apunea, aruncând văpăi ruginii prin cele trei ferestre orientate către vest, ale camerei de oaspeți de la „Zimmermann“. În bucătărie se auzeau flecăreala și râsul obișnuite dinaintea cinei, dar în sala de oaspeți, în afară de abătutul Aurelianus, nu mai era nimeni. Lumânările de pe masă și sfeșnicele de pe pereți nu fuseseră încă aprinse, deși umbrele se făceau tot mai

lungi, în colțuri și pe sub scaune.

Bătrânul vrăjitor privi pe furis în jur, apoi își puse degetele pe suportul de sticlă în care stătea lumânarea de pe masă. Înclină puțin capul și se încruntă. După un minut, înălță ochii spre fitil, care rămăsese, ca și mai înainte, o spirală neagră inertă, și sprâncenele i se ridicară de uimire și stânjeneală. Aplecă iar capul, încruntându-se mai tare. Trecuseră câteva minute de când vrăjitorul și lumânarea stăteau nemișcați, ca într-un tablou, când o flacără galbenă, compactă, izbucni, cu un muget violent, din suport, care se sparse în bucăți, împrăștiind ceara topită pe suprafața mesei.

Ușa de la intrare se deschise și Brian Duffy apăru în prag, privind cu neîncredere la Aurelianus.

— Are vreun rost ce faci sau e doar distracție?

Vrăjitorul alungă cu mâinile norul de fum.

— Puțin din amândouă. Cum ți-a mers astăzi?

Duffy traversă încăperea până la masa lui Aurelianus și se așază.

— Nu prea rău. Am băut o groază de vin franțuzesc și am schimbat amintiri cu landsknechten. Niciun diavol, de niciun fel, nu s-a apropiat de mine. Pe-aici ce s-a mai întâmplat?

— Nu prea multe. I-am spus lui Werner că ești încă în slujba mea și a țipat la mine aproape zece minute, după care s-a potolit. Mi-a spus că pleacă să sărbătorească venirea primăverii într-o companie mai aleasă - ceea ce mi-a dat de înțeles că se duce iar la Johann Kretchmer, să-și petreacă noaptea recitind poezii. Aha, și frații de la Sfântul Cristopher și-au pregătit teatrul de păpuși în curte, cum fac în fiecare an, de Paști, dar vikingii tăi au crezut că păpușile sunt făpturi vrăjitoarești, au dărâmat șandramaua și i-au pus pe călugări pe fugă. Toți copiii plângeau, așa că a trebuit să mă duc acolo și să le fac scamatorii ca să restabilesc ordinea.

Duffy dădu din cap cu un aer satisfăcut.

— Toate urgențele au fost rezolvate, nu? Bună treabă. Aurelianus zâmbi.

— Și am mai avut o discuție lungă cu Werner, înainte să plece.

— Serios? Asta aduce a pierdere de vreme.

Bătrânul duse mâna în spate și luă o lumânare de la o altă masă.

— Nu tocmai. Mi-a spus că ești un om de ordine dezastruos, că încurajezi bătaile când încep și le pornești când nu e cazul.

Duffy clătină gânditor din cap.

— Păi... s-ar putea spune și așa ceva, dacă ții cu tot dinadinsul.

— Nu mă îndoiesc. În orice caz, ca patron ce-ți sunt, vreau să-ți fac o propunere. Am de gând să-ți dublez salariul și să-ți ofer o altă slujbă.

— Ce slujbă?

Aurelianus ridică din umeri și întinse mâinile.

— Să spunem c-ai să faci parte dintr-un corp de gardă.

— Al cui? Al tău?

Privi cum vrăjitorul scoase o cutie de cremene de sub haină, o deschise și luă amnar, oțel și o mână de iască.

— Nu, eu pot să mă păzesc și singur. Al Regelui.

Duffy râse.

— A, sigur. Drace, nu pot să-mi închipui cum s-a descurcat Carol până acum fără gardă... Ah, acum înțeleg. Vrei să spui, regele acela al tău.

Aurelianus încuviință din cap, privindu-l atent pe irlandez.

— Cel care trăiește în afara Vienei, continuă Duffy, și care e mai mare decât Carol, deși nimeni n-a auzit niciodată de el.

— O mulțime de oameni au auzit despre el, îl corectă Aurelianus, scoțând scânteii din amnar. Foarte puțini știu însă că există în realitate.

— Foarte bine. Cum se numește?

— De fapt, nu are nume. E cunoscut ca „Regele Pescar“.

Iasca se aprinse; Aurelianus apropie grămăjoara care sfârâia de fitilul lumânării și ea se aprinse într-o clipă, arzând cu o flacără strălucitoare.

Duffy avu brusc impresia că aceeași discuție se mai purtase și altădată, - n-ai fi putut spune când, poate într-un vis - și asta îl sperie într-un mod ciudat.

— Și e în pericol, zici?

Tonul irlandezului era aspru.

— Poate că da. Într-una din zilele astea, va trebui să mergem să-l luăm și să-l aducem în oraș. Vezi tu, nu-i place să fie prizonierul unor străzi, al unor porți sau ziduri - și mai puțin acum, când e bolnav; preferă să stea afară, în pădure, până în clipa când va fi silit să plece. Deocamdată e în siguranță: o mulțime de apărători de-ai noștri, dintre cei scoși la iveală din adâncuri, se rotesc fără încetare pe deasupra colibei lui, și Suleiman e la cel puțin trei luni depărtare, dar purtarea lui Antoku mă îngrijorează. N-aș vrea să riscăm. Săptămâna care vine aș vrea să-l aducem în oraș.

„Un sihastru bolnav, care își duce zilele în pădure“, își zise Duffy. „N-am auzit niciodată despre el, și totuși e mai puternic decât Împăratul Carol al V-lea... Da, fără îndoială, fără nicio îndoială! O fi vreo bazonie din aia tristă și veche de când lumea, ca vânzătorii ăia englezi care își spun druizi și dansează - știind prea bine ce sunt de fapt - noapte de noapte, verile, la Stonehenge.“ Duffy oftă.

— Bine, pentru un salariu dublu, am să-l păzesc pe regele ăsta bătrân al tău - numai să le spui... cum le zice? - „apărătorilor scoși la iveală din adâncuri“ - să stea deoparte.

— Ei sunt de partea ta.

— Totuși, nu mi-ar plăcea să întâlnesc vreunul. Și cum adică, Suleiman e doar la trei luni depărtare? De unde se află el acum îi ia mai mult ca să ajungă până aici.

— Nu-i chiar așa departe. Iscoadele lui au părăsit Constantinopolul chiar astăzi. Nu va porni pe urmele lor mai târziu de o lună.

— Astăzi? Cum ai aflat?

Aurelianus zâmbi ostentiv.

— Parcă mă cunoșteai mai bine, Brian.

Ușa dinspre stradă scârțâi și se deschise, iar în pragul

ei, în lumina târzie a apusului, apăru silueta cocoșată a lui Bluto.

— La naiba, exclamă tunarul elvețian, am crezut că voi fi primul. Ar fi trebuit să-mi închipui că voi doi veți fi aici înaintea tuturor.

Aurelianus își împinse scaunul în spate și se ridică în picioare.

— Flecăream puțin cu Brian. De fapt, nu sunt mare băutor, așa că partea mea din berea de martie v-o las în întregime vouă.

Se înclină și ieși. Bluto veni la masa lui Duffy și trase la loc scaunul pe care șezuse Aurelianus.

— Că tot veni vorba de bere...

Duffy râse.

— Da. Anna sau Piff trebuie să fie la bucătărie. Nu vrei să le spui tu să ne mai aducă un ulcior cu bere schenk?

— Bună idee. Doamne, ce-ai pățit?

— Mi-au sărit șoarecii pe față, când dormeam. Du-te și adu berea.

O vreme, cei doi sorbiră berea rece și discutară liniile de atac posibile ale turcilor, punctele slabe ale zidurilor și diverse strategii de apărare.

— Carol trebuie să trimită întăriri, spuse Bluto îngrijorat. Papa Clement, la fel. Cum de nu văd pericolul? Drace, Belgrad și Mohacs au fost scump plătite, da, pentru că erau pragul de piatră al Sfântului Imperiu Roman, dar Viena e chiar ușa de la intrare. Dacă turcii intră pe ușa asta, următorul popas va fi Canalul Mânecii.

Duffy ridică din umeri.

— Ce pot să spun? Ai dreptate.

Turnă restul de bere în cana lui Bluto. Shrub, împreună cu câțiva băieți, intraseră și, cocoțați pe scări, agățau un fel de apărători, ca niște cuști, în jurul sfeșnicelor de pe pereți. Cocoșatul îi privi.

— S-ar zice că așteptați o mulțime cam sălbatică, diseară.

— Mda, încuviință Duffy. Înainte, când pe locul ăsta era o mănăstire, obișnuiau să scoată butoaiele afară și să facă

fiesta în stradă. Uneori ieșea o adevărată halima. Paștele, berea de martie și primăvara sunt același lucru în mintea oamenilor; după o iarnă grea, toți se lasă nebunește în voia petrecerii.

Bluto își goli cana și se ridică.

— Ia spune, Duffy - trebuie să fie cam patru și jumătate; când crezi c-ar trebui să vin, ca să fiu printre primii?

— Nu știu. Pe la vremea cinei.

Se ridică și se întinse, căscând ca o pisică.

— Am să cobor să-l întreb pe Gambrinus. Ne vedem mai târziu.

Porni cu pași mărunți spre treptele care duceau în pivniță, sperând în sinea lui să mai obțină un avans din berea de primăvară. Auzi ceva mișcându-se în întunericul de jos, pe când cobora treptele.

— Gambrinus!, strigă el, dar nu primi niciun răspuns. Amintindu-și de petarda pe care o găsisese la ușa berăriei, duse mâna la mânerul pumnalului și continuă să coboare.

Când ajunsese, în sfârșit, pe lespezile umede, cercetă, precaut, cu privirea de jur împrejurul pivniței întunecoase, dar nu văzu pe nimeni. „Poate că am iar o vedenie, ca atunci, cu lacul luminat de lună“, își zise el, nefericit. „Dar, ia stai!“

— Cine-i acolo?

O siluetă înaltă se desprinsese din întuneric, în spatele coșului de cărămidă și traversă încăperea până la ușa din apropierea conductelor de cupru; o deschise într-o clipită și se topi în umbra dinăuntru. Irlandezul reușise doar să-i zărească părul blond-roșcat și pelerina largă, încheiată la gât cu o pafta de metal.

Duffy își trase pumnalul din teacă și se îndreptă către ușă.

— Ieși de acolo!, lătră el.

Din încăperea întunecată nu răzbătea nimic altceva decât tăcere și mirosul puternic al aburilor de malț.

Duffy se duse la cămin, apucă cu cleștele un cărbune și aprinse lampa lui Gambrinus. O luă cu el, se întoarse la ușă și începu să iscodească cu privirea odaia zidită din

piatră, care se vedea din prag. Nu descoperi pe nimeni și presupuse că intrusul se ascunsese după ușă; se năpusti înăuntru, rotind lampa și scoțând un strigăt de intimidare.

Camera, însă, era goală.

— Asta-i bună! Ce să fie?, mormăi irlandezul. Puse lampa jos și luă, pe rând, pereții la cercetat, sperând să afle vreo ușă secretă, dar în zadar. Pe dușumeaua de lut nu se afla decât un soi de cadă enormă de lemn, cu un metru mai înaltă decât Duffy; pe laturi, scândurile erau acoperite de mușchiul verde al zecilor, poate chiar sutelor de ani pe care-i înfruntase.

Duffy era pe punctul de a se întoarce în sala de mese, îngrijorat de noul lui simptom de nebunie, când observă trei cepuri mari de lemn, decolorate, înfipite într-una dintre laturi: unul la nivelul pieptului, celălalt la nivelul genunchiului și ultimul la numai doisprezece țoli deasupra dușumelei noroioase. Deasupra fiecărui cep stătea, bătută în cuie, câte o plăcuță din alamă și Duffy le privi de aproape. Pe cea de sus stătea scris „BLONDĂ”, pe cea din mijloc – „MARTIE”, iar ultima era atât de coclită, încât nu se mai putea descifra scrisul și trebui să o răzuiască cu lama pumnalului. După un minut, era destul de curată ca să poată citi cuvântul „BRUNĂ”.

„Ia te uită”, se miră el, uitând cu totul de intrus, pierdut în uluirea lui de-o clipă. Privi în sus și văzu niște țevi care ieșeau din peretele pivniței și intrau în cadă prin partea de sus. „Obiectul ăsta”, se întrebă el dezgustat, „înlocuiește oare cuva și tuburile unei berării obișnuite? Se poate ca fermentația întregii beri «Herzwesten» să se petreacă, după cum se vede, în cada asta mucegăită? Mă întreb dacă o curăță vreodată”.

Stinse lampa și își croi drum, atent, înapoi pe scări. „Poate că”, socoti el, „bărbatul cel blond, oricine o fi fost el, m-a atras intenționat înăuntru, ca să-mi arate cada asta nemaivăzută”.

Se opri în capul scărilor. „Am băut destulă bere blondă”, își zise, „iar bere de martie, în fiecare primăvară. Ce să fie oare berea brună «Herzwesten» și de ce n-am auzit

niciodată despre ea?”

Bluto plecase și singura persoană pe care o mai găsi în sala de mese, în afară de Shrub și ajutoarele lui, era Epiphany. Ștersese mesele, spălase și stivuisse tăvile de servit pentru cină și acum se prăbușise la masa slujitorilor, sorbind cu înghițituri mici, dusă pe gânduri, o bere.

— Piff, dragostea mea, exclamă irlandezul. Unde ai stat ascunsă?

Epiphany tresări, auzindu-l, apoi zâmbi îngrijorată.

— Tu te-ai ascuns, Brian, spuse ea. Te-am căutat întreaga zi. Anna mi-a spus că noaptea trecută te-ai bătut cu cineva. Doamne, Dumnezeule!, căscă gura de mirare, când el se apropie de masă. Cine ți-a zgâriat fața în halul ăsta?

— A, monștrii cu care m-am obișnuit mi-au cam dat de furcă. Dar și eu lor. Ești de serviciu diseară?

— Nu, slavă Domnului!

Își dădu la o parte o șuviță de păr cenușiu, rătăcită pe frunte.

— Cred că o să fie un adevărat balamuc.

— Balamuc e oricum. Stăpânul nostru nu-i prea întreg la minte.

Se întinse peste masă, îi luă cana cu bere și i-o goli dintr-o sorbitură.

— Hai să mergem în odaia ta. Am ceva de vorbit cu tine.

Ea îl privi cu sprâncenele ridicate.

— Brian, arăți ca un cotoi bătrân, cu cicatricile astea proaspete, peste cele de anul trecut.

După o clipă, zâmbi și se ridică:

— La mine? Haide!

Duffy urcă scările în urma ei, reflectând că n-ar fi imposibil să o înduplece pe fetișcana de altădată să iasă iar la iveală din femeia vârstnică pe care o avea în fața ochilor.

Camera lui Epiphany, îngustă, cu ferestrele privind către grajduri, era îngrijită și curată. Pe pereți se vedeau tablouri - în mare parte, picturi ale tatălui ei, cu subiecte

religioase; una din ele, totuși, i se păru a fi o lucrare a lui Domenico Veneziano. O pasăre ciripea, vioaie, într-o colivie atârnată deasupra unei mese de șah, pe care piesele așteptau, nemișcate, începerea partidei. Duffy mută, absent, calul albului în rândul trei, peste patru pioni.

— Stai jos, Brian, îl invită Epiphany.

Duffy își trase un scaun de lângă măsuța de toaletă, în vreme ce ea se așeză pe pat.

— Să vedem, spuse irlandezul. Nu prea știu de unde să încep, Piff. Știi tu de ce m-a momit Aurelianus să vin aici de la Veneția?

— Ca să faci ordine în sala de mese - ceea ce, într-adevăr...

— Nu, lasă asta. Așa suna povestea, da, dar m-a lăsat să înțeleg că, de fapt, nu asta voia el de la mine. Își închipuie că turcii vin la Viena numai ca să-i dărâme berăria și - în chip la fel de nesănătos - că eu aș putea să-i împiedic. Eu - un străin pe care l-a întâlnit întâmplător, la sute de mile depărtare de aici. Și ascultă, asta nu e tot; la orice îl întrebi îți dă câte o explicație de adevărat nebun. Crezi cumva că Suleiman e căpetenia Imperiului Otoman? Ei nu! După Aurelianus, nu e el, ci Ibrahim, Marele Vizir, care se întâmplă să fie și vlăstarul unui diavol al aerului, sau cam așa ceva. Ori, poate, îți închipui că Împăratul Carol are vreun rost aici, în Vest? Nu! Adevăratul rege e un pescar bătrân, care trăiește în pădurile din afara orașului.

Duffy lovi cu piciorul postamentul patului, descoperind cu iritare, în sinea lui, că scepticismul lui ironic era pe jumătate prefăcut.

— Toate astea sunt închipuiri bolnave de-ale lui Aurelianus, continuă el, încercând să o convingă pe ea, și în același timp, pe sine. Sigur că bătrânul poate să invoce, prin magie, spiritele ascunse în cotloanele pământului... Dar, Cristoase, aici avem de-a face cu mijloace moderne de război: tunuri, trupe de asalt, săbii și bombarde. Cum să salvez eu blestemata asta de berărie, dacă armatele habsburgice și Vaticanul nu salvează Viena? Iar dacă ei eliberează orașul, ce rost mai are să stau de pază, vigilant,

în fața berăriei, făcând exerciții ca să-mi păstrez suplețea încheieturilor? Drace, o fi fost Aurelianus puternic la vremea lui, dar acum e limpede că nu mai știe cum merg treburile. Suleiman poștește la imperiul lui Carol al V-lea și vine să-i spulbere hotarul de răsărit, iar Aurelianus își închipuie că toată povestea se învâрте în jurul meu, al berii „Herzwesten“ și al unui sihastru oarecare, care își duce zilele în codru și se crede rege!

Vorbind, se ridicase, ca să poată gesticula mai convingător, și acum se așază pe pat, lângă Epiphany. Fața ei strălucea, în lumina roșiatică, strecurată prin perdelele groase, dinspre soare-apune, și, pentru prima dată de când se întorsese la Viena, îi păru într-adevăr cunoscută. O avea, în sfârșit, în fața ochilor, pe Epiphany Vogel, înainte de a se preschimba în Hallstadt, cea căruntă.

— Ascultă, Piff, eu unul mi-am luat partea de capete de turci și nu văd ce rost ar mai avea să aștept marea bătălie pentru Viena. Acum s-a întâmplat să reușesc să pun deoparte niște bani și, pe deasupra, nu știu din ce motive, mi se dă un salariu împărătesc. Cred că, în câteva săptămâni, la începutul lui mai, să zicem, vom avea destui... Sigur, dacă ideea te încântă și pe tine... vreau să spun... ce-ar fi s-o ștergem împreună în Irlanda, înainte să se închidă porțile Vienei? Am putea să ne căsătorim, în sfârșit! – și să trăim într-o casuță adevărată, acoperită cu ardezie, și... nu știu, să creștem capre sau altceva asemănător... Totuși, aș vrea, dacă te hotărăști, să nu spui nimănui.

— Oh, Brian, e minunat!

Epiphany își șterse o lacrimă, cu mâneca udă de bere.

— Îmi pierdusem orice speranță, când deodată te-ai întors din morți. Dar Annei pot să-i spun?

— Nimănui. Aurelianus ar putea să te împiedice să pleci, pentru că îi datorezi bani.

Ea se scărpină în creștet.

— Într-adevăr?

— Da. Nu-ți mai aduci aminte? Ți-a plătit toate datoriile și polițele neachitate care îți rămăseseră moștenire de la

ticălosul ăla de Hallstadt, dea Domnul să nu afle odihnă pe lumea cealaltă!

Epiphany era zguduită.

— Brian! Max ți-a fost cel mai bun prieten, pe vremuri. Să nu-l urăști.

— Tocmai pentru că mi-a fost cel mai bun prieten î... l-am urât. Dacă mi te-ar fi luat un străin, nu m-aș fi supărat atât de tare.

Ea îi puse o mână pe braț, ca să-l liniștească.

— Nu mai trăi cu gândul la ce-am lăsat în urmă. Ne-au mai rămas, totuși, ultimii ani, ca să-i petrecem împreună.

— Ultimii ani? Nu știu cum te simți, doamnă, dar eu sunt la fel de sprinten și iute cum eram la douăzeci și cinci, și de atunci nu mi se pare c-a trecut prea multă vreme.

— Foarte bine, spuse ea, cu un zâmbet indulgent. Atunci, să zicem, penultimii. O, Doamne, crezi că se mai poate, după atâta timp?

— După atâta timp, întări Duffy, nu se mai poate altfel.

Se aplecă spre ea și îi dădu un sărut care trecu de punctul în care ar fi putut fi considerat formal. Amețit de întuneric și de vinul de după-amiază, se vedea, în sfârșit, în brațele atrăgătoare și intangibilei fice a lui Gustav Vogel și redevenise, pe neobservate, Brian Duffy cel din 1512, al cărui păr negru, strălucitor, nu trebuia să crească lung la spate ca să-i acopere cicatricea.

Se lăsară greu pe spate și patul scârțâi înăbușit, de parcă undeva, departe, s-ar fi prăbușit un perete vechi de piatră; Epiphany își eliberă gura și rosti anevoie:

— Ești de serviciu în seara asta, nu? Cred că, în clipa asta, se servește cina.

— La naiba cu serviciul și cu cina, bodogăni el. Cerule, ai dreptate!, continuă. E seara de Paști, se desfundă berea de martie; doar pentru asta m-a angajat Aurelianus. Pentru banii pe care mi-i dă, cred că îi datorez măcar atâta lucru.

Se ridică fără tragere de inimă și se uită la Epiphany, care, în lumina tot mai firavă, era o siluetă nedeslușită, întinsă pe pat.

— Mă întorc eu, cândva, îi spuse.

— Sper, îi răspunse ea, abia șoptit.

CAPITOLUL XII

Înghesuiți într-un colț întunecos, Duffy și Aurelianus stăteau cu ochii ațintiți pe cei trei păstori amețiți de bere, care jucau pe una dintre mese, pe când comesenii din apropiere cântau și băteau din palme.

— Nu crezi că ar fi cazul să-i dai jos?, întrebă Aurelianus, neliniștit.

Duffy clătină din cap.

— Nu. Sărbătoarea s-ar schimba în altceva; poate că s-ar apuca să dea de-a azvârlita cu cănila de bere pe geam. Așa, petrec și ei și îți plătesc berea. De ce să ne amestecăm?

— Bine... Ai dreptate. La urma urmei, tu ești bătaușul.

Bătrânul se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete, tulburat de zarva cu care se sărbătorea berea de primăvară.

— Ești pregătit? întrebă el. Te-ai odihnit cât de cât, după călătoria noastră subpământeană, de noaptea trecută?

— Ce spui? Nu te aud, în hărmălaia asta.

Aurelianus repetă mai tare.

— Aha! Nu-ți face griji din pricina asta. Mă simt bine. Zilele astea mi-ar trebui mai mult de câteva stafii ca să-mi ies din pepeni.

— Bine. Trebuie să-ți păstrezi puterile.

— Poftim? Nu te-am... Doamne, apără-ne!

Duffy îmbrânci câțiva bărbați în lături, azvârlindu-le cănila cu bere, își luă avânt, sări peste o masă și trânti la pământ doi mercenari care începuseră să facă schimb de lovituri de cuțit. Nici nu apucaseră să se ridice în picioare când Duffy își scoase pumnalul și le tăie, dintr-o singură mișcare, cingătorile, încât se văzură siliți să lase cuțitele ca să-și țină pantalonii. Părăsiră încăperea purpurii la față, în hohotele de râs ale celorlalți.

— Domnu' Duffy!, strigă Shrub, făcându-i semn cu mâna, din capătul tejghelei.

— Îndată, Shrub, răspunse Duffy, pentru că la celălalt

capăt al sălii, un negustor înfuriat din senin își pălmuia nevasta, aruncându-i tot felul de necuviințe. Șoptind o vorbă de iertare, irlandezul apucă o cană plină ochi, de pe o masă, și-i aruncă conținutul înspumat negustorului în față; acesta, care tocmai își umpluse plămâni ca să sloboadă alte ocări, se înecă de la cele câteva uncii de bere pe care le înghițise fără voie. Duffy îl ridică de pe scaun, ținându-l de păr, îi dădu o palmă răsunătoare după ceafă și îl trânti la loc pe scaun.

— Cu voia dumneavoastră, domnule, spuse irlandezul vesel. Doar nu dorim ca vreunul dintre clienții noștri să moară sufocat, nu?

Se aplecă și adăugă răspicat, dar pe șoptite:

— Or să-și frângă coastele, ceea ce sigur se va întâmpla dacă te mai atingi de doamna sau îi spui vreun cuvânt jignitor. S-a înțeles? Aud? Așa...

— Domnu' Duffy, strigă Shrub din nou. Vă caută cineva.

Chiar atunci, masa pe care jucau cei trei ciobani se prăbuși, iar dansatorii amețiți fură proiectați în teighe, care se răsturnă, trosnind îngrozitor. Shrub reuși să rămână teafăr, făcând o săritură, dar ateriză pe un platou cu friptură de porc și trebui s-o ia la fugă, urmărit de mesenii înfuriați.

Ceva mai târziu, Duffy îl zări pe Bluto ivindu-se pe ușa din față și îi făcu semn. Deschise gura că să-i spună că avea să capete bere pe gratis, dar se opri când își dădu seama că o asemenea afirmație, rostită cu voce tare în sala plină până la refuz, ar stârni o răscoală. „Am să-i spun când am să pot să i-o șoptesc“, hotărî Duffy. „Mă întreb cine tot spunea Shrub că mă caută.“

Un tânăr cu părul negru, cârlionțat, care stătea rezemat de perete, își trase pălăria pe ochi când Duffy trecu prin dreptul lui. „Ăsta e, cum îl cheamă...“, își zise irlandezul, „... Jock, flăcăul pe care l-a trimis Aurelianus, noaptea trecută, să-l păzească pe regele ăla neprețuit al lui. Aș putea să jur că l-am mai văzut undeva, în afara Vienei, - dar unde oare...?“

Duffy își răscoli memoria, dar fu nevoit să se întrerupă,

ca să salveze o slujitoare din mâinile unui preot aprins de băutură. După ce îl îndemnă pe cleric să-și păstreze demnitatea pe care i-o cerea sutana, Duffy apucă o cană, de pe o tavă care tocmai trecea pe lângă el, și o goli din două înghițituri.

— Aici, aici! Plata, domnule!, se auzi o voce din spatele lui. Se întoarse și Bluto îi zâmbi.

— Salut, Bluto, spuse Duffy. Le-am spus fetelor că până la zece poți să bei pe gratis.

— Până la zece? Și la zece ce se întâmplă?

— La zece începi să plătești.

— Atunci mai bine să mă apuc de treabă. A, spuse Bluto mai încet, azi după-masă am terminat inventarul depozitului. Lipsesc aproape o sută de livre de praf de pușcă.

Irlandezul dădu din cap.

— Nimic altceva?

— Nu. Ba... s-ar putea. Una din bombardele alea vechi, de asediu, de patruzeci de livre, pare să fie lipsă, dar poate că armurierul le-a numărat greșit când a întocmit lista, în '24. Vreau să spun, cum ar putea cineva să care după el un tun?

Duffy se încruntă.

— Nu știu, dar am să fiu cu ochii în patru. Nu l-ai zărit cumva pe Shrub?

— Ba da. E la bucătărie. L-am văzut adineauri: se uita prin sală și părea speriat. Unde-ți sunt vikingii?

— În grajd, beau și cântă. Sper că dacă am să le trimit întruna bere, au să rămână unde sunt și n-o să le treacă prin minte să vină și ei aici, la petrecere. A, nu! Ce-i fac ciobanii insului de colo?

— S-ar zice că îl botează cu bere.

— Iartă-mă puțin.

Douăzeci de minute mai târziu, Duffy se prăbușea istovit pe o banchetă, într-un colț. Îi făcu semn Annei să-i aducă un ulcior. Înăbușise atâtea revolte, în încăperea încă zgomotoasă, încât cei din apropierea lui îl priveau cu

teamă; bețivii mai atâtați erau zgâlțâți și, uneori, dați jos de pe candelabre sau scoși de sub mese și potoliți de prietenii lor mai treji.

Shrub își croi drum, nervos, prin mulțime, călăuzind un bărbat înalt, cu fața măslinie, care purta o pelerină groasă și o pălărie cu boruri largi.

— Domnu' Duffy, spuse băiatul înainte de a ieși din cameră, domnul dorește să vă vadă. E spaniol.

„Arată mai degrabă a pirat, decât a domn“, își zise irlandezul, „dar nu mă costă nimic să fiu politicoș“.

— Da, domnule?

— Pot să mă așez lângă dumneata?

Sosi ulciorul cu bere și privirea lui Duffy se mai îmblânzi.

— Poftim, spuse el, trăgând o banchetă. Ai cană?

Spaniolul înșfăcă una goală de pe masa cea mai apropiată.

— Da.

— Atunci bea niște bere.

Duffy umplu amândouă cămile.

— Cu ce-ți pot fi de folos?... Hm, aş zice că băiatul a greșit când te-a luat drept spaniol.

— Da? Ce te face să crezi asta?

— I-adevărat că vorba ți-e cântată, dar accentul e unguresc. Sau așa li se pare urechilor mele asurzite de băutură.

— Nu, ai dreptate, naiba să te ia. Sunt ungur. Dar ochii tot ți s-au încețoșat de băutură, dacă nu mă recunoști.

Irlandezul oftă și, făcând un efort, își concentrează privirea asupra feței care-l privea de sub borul lat al pălăriei, așteptându-se să recunoască vreun vechi camarad de arme care, probabil, voia să împrumute niște bani.

Apoi, sângele îi îngheță și se simți dintr-o dată foarte treaz; era un chip pe care-l văzuse ultima oară în dimineața aceea îngrozitoare, din vara lui 1526, când, rănit și vlăguit, înfruntase Dunărea cea largă și reușise să se cațere pe malul de nord. În urma lui, steagurile turcești fluturau peste Mohacs, orașul înfrânt, și în brazdele

câmpului de bătălie fuseseră îngropați 60.000 de soldați unguri, căzuți în luptă. În dimineața aceea, întâlnise, pe același mal, armata lui Jan Zapolya, pe care Arhiepiscopul Tomori și Regele Louis n-o mai așteptaseră; amândoi zăceau morți, fără îngropăciune și fără cruce la căpătâi, cine știe pe unde. Atunci, speriat, îi descrisese lui Zapolya dezastrul și fuga din după-amiaza zilei ce trecuse, iar Zapolya, zguduit și înfuriat, în același ceas își mânase soldații către vest. Duffy se mai odihnise o zi, în pădure, apoi se furișase de unul singur către sud, peste Alpi, până la Veneția. Câteva ani după aceea, auzise că Zapolya trecuse de partea turcilor.

— Pentru Dumnezeu, spuse el cu respirația întretăiată, cum îndrăznești să vii aici? După ce ți-ai vândut țara lui Suleiman, nu credeam că am să te mai văd vreodată... Decât, poate, în fața vreunei guri de tun sau unui vârf de sabie.

Ochii lui Zapolya se îngustară, dar zâmbetul sardonice nu i se șterse de pe față.

— Loialitatea mea este și a fost întotdeauna în slujba Ungariei, și tot ce am făcut și fac, chiar și în seara asta, e în interesul ei.

Duffy era încă uluit de prezența lui.

— Ce cauți aici? Întrebă el. Și cum de ești așa de sigur, după cum pari, că n-am să strig în gura mare, în sala asta plină de lume, că „spaniolul” e omul pe care o lume întreagă îl asemuiește cu Satana?

— Mai întâi, flăcăule, pentru că sub masă am o pușcă cu țeava scurtă îndreptată către stomacul tău. Da, mi-e teamă că-i adevărat. Iar, în al doilea rând, pentru că, pe aleea de afară, în spate, patru dintre oamenii mei așteaptă, ascunși în ceva care pare o căruță cu fân.

Duffy oftă îngrijorat.

— Și ce e, de fapt?

Zapolya își sorbi berea, cu ochii pe Duffy și cu mâna dreaptă sub masă.

— A, e într-adevăr o căruță cu fân, dar duce mai mult decât atât.

— La dracu', Jan, nu...

— Las-o mai moale. Duce o bombardă de asediu, încărcată cu o ghiulea de fier de patruzeci de livre. Țeava stă orizontal, îndreptată spre clădirea asta, iar oamenii mei au fitile care se aprind într-o secundă.

— Iartă-mă, dar, dacă pot să spun așa, Jan, toate astea n-au niciun rost. De ce ți-ai risca viața ca să te streкори în Viena și să te așezi la masa asta? Numai ca să mă ucizi pe mine și să arunci hanul în aer? „Ține-l de vorbă”, își spuse Duffy. „Câștigă timp, și poate, amețit de băutură, timp de o secundă prețioasă o să uite pentru ce a venit.”

— Nu face pe prostul cu mine, Duff, bătrâne, spuse Zapolya, zâmbind. N-ai fi aici dacă n-ai ști ce loc e ăsta și cine ești tu.

— De ce trebuie toată lumea să-mi vorbească în cimilituri?, se plânse Duffy. Ce vrei? De ce mai stai aici, dacă tot ai un tun de asediu îndreptat spre ușa din spate?

— Vorbește mai încet. Stau pentru că sunt o piesă neînsemnată în acest joc, o tură pe care sunt gata să o sacrifice pentru un șah-mat definitiv. Am fot trimis aici - pe riscul meu personal, după cum ai luat aminte - de către stăpânul meu, Ibrahim, ca să-ți ofer un rang înalt în Imperiul de Răsărit.

Preotul în călduri, care se ivi în spatele scaunului lui Zapolya, urmărind-o pe una din fetele care serveau, se alese cu o înjurătură, în gând, din partea irlandezului, pentru că ocolise cu prea multă îndemânare scaunul ungurului trădător.

— Un rang?, oftă Duffy. Ce fel de rang?

Zapolya îl privi cu o expresie care aducea a invidie.

— Mai înalt decât al meu. Dacă joci cinstit, ai putea chiar să-i iei locul lui Suleiman.

Duffy râse batjocoritor și luă o înghițitură lungă de bere, în timp ce mâna cealaltă îi alunecă lângă pumnal.

— Nu mi-ar plăcea să fiu primul care-ți spune că ești nebun, Jan. Dacă aș fi primul.

Se strădui să pară vesel, încercând, în același timp, să ghicească poziția armei celuilalt.

— De ce să vrea Ibrahim să-l înlocuiesc eu pe sultan? Cel mai mare sultan pe care l-au avut vreodată otomanii! E curată nebunie. Încerc să-mi închipui ce încântați s-ar arăta turcii, aflând că trebuie să se lase conduși de un irlandez. Ho, ho!

— La fel de încântați, cred, pe cât sunt și acum, când au drept Mare Vizir un orfan de la Parga, în locul lui Ahmed Pașa, care aștepta postul de ani întregi. Lucruri de felul ăsta se întâmplă deseori și următoarea mișcare pare întotdeauna de neînchipuit, până când are loc.

„Oare aş putea să răstorn masa înainte să apuce el să tragă de cocoșul armei?“, se întrebă Duffy. „Cred că nu.“

— Dar de ce eu, Jan?, se încapățână el. De ce Brian Duffy, de obârșie din Dingle? Asta nu mi-ai deslușit-o încă.

Pentru prima dată, Zapolya păru descumpănit.

— Brian... Chiar nu știi cine... Ce... ești tu?

O bubuitură ca de tunet, care le făcu inimile să stea în loc, se auzi dinspre capătul clădirii și geamurile zornăiră puternic. Femeile țipau, fetele care serveau scăpară tăvile din mâini și Zapolya, instinctiv, se răsuci pe scaun, încercând să înțeleagă ce s-a întâmplat. Duffy sări în picioare, răsturnând masa peste ungur, din a cărui armă țâșni un glonte care spintecă dușumeaua, chiar între cizmele lui Duffy.

La intrarea din spate se auzeau strigăte și zăngănit de săbii; fumul iscat de praful de pușcă se întindea ca o ceață din bucătărie în sala de mese, unde mulțimea, amețită de bere, dăduse năvală, cu urlete desperate, către ușa din față. Duffy fu îmbrâncit și aruncat la pământ de o femeie grasă, care făcea valuri croindu-și drum în înghesuială, și îl pierdu din ochi pe Zapolya.

— Bluto, țipă Duffy. Aurelianus, careva! Puneți mâna pe spaniol! E Zapolya!

Nu îl auzi nimeni, și, în timp ce își făcea loc, lovind și înjurând mulțimea care țipa, unгурul dispăru. Irlandezul blestemă, scrâșnind din dinți, și o luă la goană prin bucătăria înecată în fum.

Curtea grajdurilor era luminată orbitor de căruța cu fân,

care ardea cu pălălăi, pe osiile-i prăbușite. În gardul din spate apăruse o gaură mare, prin care se puteau zări flăcările întinzându-se până în preajma unei grămezi de moloz, care cu o clipă mai devreme fusese o prăvălie de pielărie. Vikingii lui Bugge, cu degetele încleștate pe garda săbiilor, urmăreau atenți umbrele. Peste puțin, irlandezul observă trei trupuri întinse pe pietrele caldarâmului.

— Aurelianus, strigă el. Bluto! Fir-ar să fie, încă îl mai putem prinde.

— Pe cine? întrebă Aurelianus, care îl urmărise pe irlandez din bucătărie, iar acum stătea în spatele lui, frecându-și mâinile.

— Pe Zapolya! Era acolo! Ia un cal și fugi la poarta de miazăzi. Eu am să mă ocup de Poarta Carintiană. Spune-le s-o închidă și să nu lase pe nimeni să iasă.

Vorbind, Duffy puse mâna pe un cal cu privirea sălbatică și îl încălecă pe deșelate.

— Dă-i drumul!

Fără să se mai uite dacă bătrânul, care tremura ca o frunză, îi dăduse ascultare, Duffy dădu pinteni și țâșni în galop din curtea luminată roșiatic.

Bluto mai făcu o creștătură la marginea lumânării și își privi cum ceara fierbinte se scurgea într-o parte.

— Anna, spuse el. Mai adu o cană cu bere!

— E trecut de zece, să știți...

— Știu.

Cocoșatul privi în jurul lui. Cei mai mulți dintre meseni se întorseseră, dar veselia le pierise și aerul rece mai mirosea încă a praf de pușcă. Acum, mulțimea care își sorbea berea era mult mai cuminte.

În aceeași clipă, se iviră Duffy și Aurelianus, primul dinspre bucătărie, cel de-al doilea din stradă. Amândoi păreau obosiți și nu prea mulțumiți. Fără să se privească, traseră un scaun și o banchetă la masa lui Bluto.

— Hei, Anna, mai adu un ulcior și două căni, îi strigă cocoșatul Annei, iar Duffy și Aurelianus încuviințară.

— A ieșit pe Poarta Carintiană, nu-i așa? întrebă

bătrânul, după ce își trase sufletul. Pe cea de miazăzi am încuiat-o și am pus să se tripleze paza.

Duffy dădu din cap.

— Da. Trei minute înainte să ajung eu acolo. L-am urmărit spre sud o jumătate de milă, dar, deși luna lumina ca ziua, tot i-am pierdut urma.

Aurelianus oftă.

— Ești sigur că el a fost?

— Da, doar îl cunoșteam dinainte, nu-ți amintești? A venit să mă ispitească să trec de partea turcilor și să arunce hanul în aer. Bluto, cred că bombarda de asalt care lipsește ai s-o găsești în mijlocul flăcărilor din curte.

— Așa-i, confirmă Bluto. Se vede de pe acum.

— Mă întreb, oftă Duffy, umplându-și o cană cu bere proaspătă, de ce au ținut greșit. Să fi fost doar o înscenare? Dar atunci de ce au mai adus tunul?

— N-a fost nicio înscenare, spuse Bluto. Când vikingii tăi i-au văzut pe cei patru împingând căruța în curte, le-au spus în norsk și prin semne să o scoată naibii de acolo. Oamenii lui Zapolya s-au răstit la ei, și atunci vikingii au întors singuri căruța, cu gând s-o împingă înapoi în stradă. De-aici s-au luat la bătaie. Se pare că băieții cu căruța aveau la ei focoase și fitile Bickford, cu ardere rapidă. Unul dintre ei a primit un pumn și a căzut, leșinat, în fân. Peste o clipă, căruța era în flăcări, iar peste două, bombarda și-a făcut datoria, dărâmând gardul și două clădiri de pe strada vecină. Vikingii tăi au socotit că asta era o armă neloială, așa că și-au scos săbiile din teacă și i-au scurtat, fără veste, cu un cap, pe cei trei care mai rămăseseră în viață.

Duffy râse neîndurător.

— Și eu care credeam că nu-și vor plăti niciodată cazarea.

— Spui că a încercat să te cumpere? Întrebă Aurelianus, lăsându-se pe spate. Cu ce?

— Cu tot soiul de promisiuni nebunești. De fapt, vorbea așa cum faci și tu destul de des. Știi tu, prostii de felul: „Se pot întâmpla lucruri la care nu te-ai fi gândit niciodată?”

Duffy își umplu iar cana.

— Spunea că, dacă primesc, Ibrahim mă face sultan, detronându-l pe Suleiman, bătrânul.

Scutură din cap și oftă cu sinceră părere de rău:

— Bietul Jan! Îmi aduc aminte de el, pe vremea când încă nu-și pierduse mințile.

Aurelianus era adâncit în gânduri.

— Da, spuse el într-un sfârșit. Acum înțeleg ce avea de gând Ibrahim. Un pariu nebunesc, într-adevăr! Misiunea lui Zapolya era să te cumpere sau, dacă dădea greș, să te ucidă. În amândouă cazurile, trebuia să arunce hanul în aer.

— Ibrahim ar fi putut trimite un mesager mai bun, observă Duffy. Jan nici măcar n-a pomenit de bani.

Aurelianus îl privi uimit.

— Bani?!? Ți-a oferit al treilea rang, ca importanță, în Imperiul de Răsărit!

Scutură din cap.

— O, cerule! Nu știu... poate e bine că tu continui să privești toate astea într-o lumină atât de profană. Poate că de aici îți vine toată forța.

— Ibrahim îl vrea pe Duffy, ăsta de aici, sultan?, chicoti Bluto. Credeam că sultanii nu beau decât ceai.

Irlandezul nu-l asculta.

— Părea puțin... stingherit, către sfârșit, - ca unul care oferă monezi de aur unui sălbatic, al cărui trib nu face decât troc cu piei și pește. Mi-a spus „Chiar nu știi cine ești?” - și apoi a bubuit tunul ăla.

Se întoarce, ezitând, către Aurelianus:

— Crezi că... Doar nu crezi că... Ibrahim l-a trimis într-adevăr... ca să-mi ofere... așa ceva?

Aurelianus privi în altă parte.

— N-am de unde ști, răspunse el, dar Duffy căpătă impresia că nesiguranța bătrânului era falsă.

— Atunci, cine sunt eu? Ce-o fi vrut să spună?

— Ai să afli curând, spuse Aurelianus rugător. N-are rost să-ți vorbesc despre asta, până când nu vei fi în stare să ghicești pe jumătate. Dacă ți-aș explica totul acum, ai râde și ai spune că sunt nebun. Ai răbdare.

Duffy era obosit, altfel ar fi continuat. Așa, se mulțumi să ridice din umeri.

— S-o lăsăm, atunci. Oricum, simt că-mi pierde orice interes față de toate astea.

Se hotărâse să fugă cu Epiphany și asta îi dădea un sentiment plăcut, de eliberare de toate proiectele și teoriile lui Aurelianus.

— Mai adu bere, Anna! Ulciorul ăsta s-a golit dintr-odată. A, ia spune, Aurelianus, când se desfundă berea brună „Herzwesten“?

Aurelianus clipi uluit.

— Cine naiba ți-o fi spus? Bluto, vrei să ne lași puțin? E o problemă personală.

— Sigur, sigur.

Bluto se ridică și se mută la altă masă, luând cu el, spre mahnirea irlandezului, ulciorul care tocmai fusese adus.

— Cine ți-a spus de berea brună? îl întrebă Aurelianus direct.

— Nimeni. Am auzit un zgomot în pivniță și am văzut un tip roșcovan care hoinărea pe-acolo. L-am urmărit când a intrat pe ușă și am văzut cada enormă. Toată berea „Herzwesten“ se trage de acolo?

— Da. Știi... Știi cumva cine era?

Vocea bătrânului tremura de emoție reținută.

— Eu? Nu! A dispărut în camera cu cada. Am căutat peste tot vreo ușă secretă, dar n-am găsit niciuna.

Duffy râse:

— Parcă ar fi fost o stafie.

— Chiar asta a fost. Ți-a vorbit?

— Nu. L-ai văzut și tu?

Lui Duffy, ideea cu stafia nu-i plăcea și ar fi vrut să lămurească identitatea intrusului.

— Nu l-am văzut. Știu însă multe despre el, din descrierile celor care l-au văzut.

— Cine e?, întrebă Duffy.

Aurelianus se lăsă pe spate.

— Am să-ți spun. Dar mai întâi trebuie să știi că acea „cadă“ e folosită încă de la ridicarea berăriei, acum 3500

de ani. Anumite părți din ea au fost înlocuite și a fost mărită de două ori, dar noi... ei... au ținut întotdeauna berea acolo. Seamănă mult cu metoda „solera“, de fermentare a vinului de „Xeres“. Turnăm mustul nou la suprafață și tragem berea mai de jos, încât fermentarea și învechirea se fac fără întrerupere. De fapt, cred că mai există și acum urme din prima bere, care s-a făcut cu 35 de veacuri mai înainte.

Duffy clătină din cap politicos, reflectând în sinea lui că, dacă voiai să-l faci pe Aurelianus să-ți vorbească despre un anumit lucru, trebuia să-l întrebi despre cu totul altceva.

— În mod obișnuit, continuă Aurelianus, o asemenea cadă trebuie curățată în fiecare an. Asta de aici, însă, nu, pentru că scândurile de la fund au fost scoase, așa încât doagele și berea sunt în contact direct cu pământul.

Duffy se opri din băut și puse cana pe masă.

— Vrei să spui că berea asta e amestecată cu țărână? Doamne apără-ne, n-aș fi crezut niciodată...

— Vrei să te liniștești? Berea se infiltrează în pământ, da, dar noroiul nu se ridică. Nu le amestecăm. Doar tragem berea ușor, de la diferite niveluri și noroiul nu e stârnit. Ai băut vreodată bere mai bună?

— Hm, nu.

— Atunci nu te mai purta ca un țânc care abia a învățat că are intestine.

Bătrânul privi critic la Duffy:

— Sper că ești pregătit pentru ce va urma. Tu pui întrebări și tot tu te superi, chiar înainte să apuc să-ți răspund.

— Am să tac, promise Duffy.

— Bine. Omul pe care l-ai zărit era o stafie. Îmi pare rău. Când l-ai văzut, era pe cale să se întoarcă în mormânt.

Aurelianus se aplecă în față și continuă:

— Pe Llyr, am să ți-o spun fără înconjur: era stafia lui Finn Mac Cool, care se întorcea în ce-o mai fi rămas din învelișul lui pământesc. Iar, ca să știi: Finn e îngropat la șase picioare adâncime, drept sub cada de fermentare.

Duffy clipi, cu răsuflarea tăiată.

— Și cada n-are fund? Înseamnă că Finn s-a dizolvat cu totul în bere!

— Da. Iar berea de deasupra lui e saturată cu... spiritul și forța lui, cu atât mai mult, cu cât nivelul e mai coborât.

— Deci, berea asta brună aflându-se în stratul cel mai de jos, trebuie să fie un fel de „supă de Finn”.

— Spiritual vorbind, așa e... încuviință Aurelianus, deși, fizic, e doar o bere neobișnuit de tare și de veche. Nu te gândi că face cocoloașe sau că cine știe ce oase și dinți înfundă cepul.

— A, sigur nu, spuse Duffy afectat, hotărât în sinea lui să nu mai bea niciodată. Deci, când se trage? N-am auzit niciodată despre ea.

— Asta pentru că ultima dată când s-a tras berea brună era în anul 829, când, după câte-mi amintesc, fiii bietului Împărat Louis se întorseseră împotriva lui. Și se trage iar pe 31 octombrie, anul ăsta. Așa e obiceiul: fiecă picătură din berea brună trebuie lăsată să se învechească șapte sute de ani.

— Dar, Doamne Isuse, exclamă Duffy, berea nu poate rezista atâta! Nici măcar rachiul sau vinul de „Bordeaux”!

— Ei bine, sigur - recunosc Aurelianus - după atâta timp, băutura asta nu mai poate fi denumită bere. Devine altceva; ceva asemănător, în multe privințe, cu vinul pe care l-ai băut în taverna lui Bachus, din Trieste. Bănuiesc că ai observat că cepul de la berea brună se află la numai câțiva țoli înălțime de pământ. Nu se trag decât primii trei sau patru țoli deasupra pământului, o dată, deci berea brună e întotdeauna foarte puțină.

— E foarte cerută? întrebă Duffy, convins că așa ceva era imposibil.

— Da, dar nu de băutorii de bere. Datorită, hm... sursei ei, băutura asta are un efect foarte puternic - psihic, spiritual și... magic. Și fizic, de fapt - de multe ori e mai tare decât orice băătură obținută prin fermentație. Oricum, cererea e cu mult mai mare decât poate satisface mica noastră rezervă. Asta vroia, de fapt, Antoku, de la mine: o cană plină cu esența asta minunată, ca să-și

păstreze viața, pe care ar fi trebuit să și-o piardă cu o mie de ani în urmă. A fost ucis când nu era decât un prunc, într-o bătălie navală, în Țara Soarelui-Răsare. Data trecută i-am dat o cană.

Se ridică și îl privi pe Duffy, ca și cum ar fi vrut să se apere, apoi zâmbi într-un fel ciudat, tuși și continuă.

— În orice caz, acum își închipuie că e dreptul lui. Mi-e teamă că greșește. Și celelalte Păsări Negre - etiopianul, hindușii, aborigenul din Lumea Nouă și restul - speră și ei la o sorbitură; unii sunt cazuri aproape la fel de desperate ca Antoku, dar niciunul nu va primi nici măcar un strop.

— Și cui ai să-i dai să bea?, întrebă Duffy, începând, fără să vrea, să devină curios în privința băuturii. „La urma urmei“, se gândi el, „vinul acela din Trieste era chiar foarte bun.“

— E limpede că Antoku își închipuie că am de gând să ți-o dau ție, spuse Aurelianus, de vreme ce a trimis duhurile pe urma ta. Sau, poate, cu asta a vrut să mă avertizeze că ar putea ucide pe cineva mult mai important.

— Aha! Deci, cine va primi? „Ocolișurile sunt, pentru omul ăsta, a doua natură“, reflectă irlandezul.

— De data asta, Regele nostru - Regele Pescar. Ți-am spus că e bolnav, nu-i așa? Tot așa e și Apusul. Ce legătură e între ei, încă n-aș putea spune, dar ea există, asta-i sigur: când Regele e bine, Apusul e bine.

— Și berea asta o să-l vindece?, întrebă Duffy, încercând din nou să-și ascundă neîncrederea.

— Da. Regele nostru, slăbit de pe urma rănilor, își pierde puterile, iar băutura asta brună are să-i dea puterea și însușirile lui Finn, întâiul rege din vremea veche. Așa, ținuturile lui, acum amenințate, vor reveni la viață.

— Și berea se trage în octombrie? Nu se poate mai devreme? La urma urmei, când sunt la mijloc șapte secole, câteva luni mai mult sau mai puțin...

— Nu, spuse Aurelianus. Nu se poate mai devreme. Ciclul de fermentare trebuie să se încheie complet și trebuie luate în considerare drumul astrelor, fluxul și nașterile, la fel de însemnate ca și meșteșugul de berar. Pe

31 octombrie tragem berea brună - și nicio zi mai devreme.

Ridică ochii, îngrijorat, către Duffy:

— Poate acum înțelegi de ce e Ibrahim atât de nerăbdător să distrugă berăria.

La două dimineța, clienții fură invitați să plece acasă, se stinseră luminile, iar slujitorii, lăsând curățenia pentru a doua zi, se duseră, împleticindu-se, la culcare. Duffy ieși afară, dar toate focurile fuseseră stinse, vikingii sforăiau liniștiți în grajd și nu văzu nici urmă de bombe fumegânde, așa că intră înapoi în han.

Parcă nu-i era somn, deși dormise numai patru ore noaptea trecută, și după toată băutura și alergătura din seara aceea. Se așază la locul lui, în sala de mese cufundată în întuneric. „Ca de obicei”, își zise el, „Aurelianus a reușit să ocolească întrebarea la care ținam cel mai mult să-mi răspundă: cine sau ce reprezintă eu, în planul ăsta? De ce se interesează de mine toată lumea, începând cu Ibrahim și terminând cu Bacchus?”

Își trase fără zgomot scaunul mai în întuneric, când auzi dinspre bucătărie două voci care șopteau în italiană.

— Clement a trimis vreo vorbă? Întrebă una dintre ele.

— De data asta, răspunse cealaltă, se pare că va trimite trupe. Încearcă să încheie un fel de armistițiu cu Luther, pentru ca Apusul să se poată uni fără rezerve împotriva Imperiului Otoman.

Cei doi ieșiră din bucătărie și o porniră pe scări în sus, fără să-l observe pe Duffy. Unul era Aurelianus, iar celălalt, Jock - tânărul măsliniu la față, cu părul cârlionțat, care își trăsesese pălăria pe ochi când Duffy trecuse pe lângă el, ceva mai devreme. „Hm!”, își spuse irlandezul. „Nu mi-a spus Aurelianus, la Veneția, că nu vorbește italiană? Și tot acolo l-am văzut prima dată pe Jock, în seara aceea de Miercurea Cenușii, când mi s-a prezentat drept Giacomo Gritti. Ce să însemne toate astea?”

Vrăjitorul urcă scările și șaptele se pierdură. „Atunci, cei doi lucrează împreună?” cugetă Duffy. „Asta ar explica

de ce tânărul Gritti mi-a salvat viața și m-a îndrumat către o corabie sigură, în dimineața aceea, pe docurile Veneției, dar nu și ambuscada în care m-au atras el și cu frații lui, cu o noapte mai înainte.

Un lucru e sigur – am fost mințit de multe ori, și nici măcar nu pot să-mi închipui pentru ce. Nu-mi place când străinii își bagă nasul în treburile mele, dar ca ei să știe mai multe despre ele decât mine însumi, e de-a dreptul de nesuportat.“

Se ridică și se îndreaptă către încăperea slujitorilor, de unde luă o cană goală. Coborî cu grijă treptele pivniței, ca să nu-l trezească pe Gambrinus, care dormea, și înaintă cu precauție pe lespezile de piatră, până la ușa pe unde se făcuse nevăzută stafia. Țâțânile fuseseră probabil unse de curând, pentru că nu scârțâiră când irlandezul deschise încet ușa. Bâjbâi prin întunericul negru ca smoala, până la cuva imensă, apoi pipăi până ce găsi cepul cel mai de jos dintre cele trei, care ieși fără greutate. Când socoti că trăsese o jumătate de cană, închise valva și ieși, trăgând ușa în urma lui, apoi urcă grăbit scările către sala de mese.

La masa lui, aprinse lumânarea și cercetă bănuitor cele câteva uncii de lichid gros, negru, care se învolbura pe fundul căinii. „N-arată prea bine“, își spuse el și se așează. Apoi, simți buchetul greu, aromat, amețitor. „Doamne“, își spuse, răpit de plăcere, „ăsta-i un adevărat nectar, pe lângă care cea mai fină, cea mai rară bere de martie din lume nu-i decât apă chioară!“. Duse cana la gură și o goli dintr-o singură înghițitură, lungă, însetată.

Primul lucru care-i veni în gând a fost: „Furișează-te jos, Duffy, băiete, și de data asta umple cana!“. Se ridică în picioare, sau, mai degrabă, încercă să se ridice, dar se prăbuși la loc pe scaun. „Ce mai e și asta?“, se întrebă, înfricoșat. „M-am vindecat după atâtea răni cumplite, ca să mă las paralizat de o gură de bere?“ Încercă iar să se ridice și de data asta nici nu se clinti.

Apoi, simți că se mișca – nu, era purtat de cineva. Era istovit și vântul rece ca gheața îi pătrundea prin armură până la încheieturi. Se întoarse pe o parte, gemând încet,

din cauza durerii de cap.

— Stați liniștit, Sire - auzi o voce îngrijorată. Dacă vă zvârcoliți astfel, vi se deschide rana din nou.

Își pipăi cu degetele înghețate, capul, și simți gaura mare din tâmplă, asprită de sânge uscat, închegat.

— Cine... cine mi-a făcut asta? gâfâi el.

— Fiul vostru, Sire. Dar fiți fără grijă, l-ați ucis tocmai când își cumpănea lovitura.

„Mă bucur“, gândi el.

— E groaznic de frig, spuse. Îmi simt picioarele atât de înțepenite, parcă ar fi ale altcuiva.

— Vom adăsta curând, auzi vocea slujitorului, când vom ajunge la malul lacului.

Își ridică, copleșit de durere, capul de pe patul de scânduri pe care era purtat, și văzu în fața lui un lac întins, cu ape liniștite, în care se oglindea luna plină. După un timp fu coborât de cei doi însoțitori, care gâfâiau, auzi murmurul lacului printre pietre și ierburi și simți adierea lui rece și sărată.

— Sabia mea, șopti. Unde e? Am...

— Aici, Sire.

Cineva îi puse un mâner greu în mână.

— Ah, sunt prea slăbit. Să o arunce unul din voi în lac. Asta-i porunca mea din urmă - adăugă, când ei începură să protesteze.

Fără tragere de inimă, unul luă sabia și se îndepărtă prin stufăriș.

Zăcea pe pământ, respirând greu, dorindu-și ca inima să nu-i mai bată atât de tare. „Sângele meu se grăbește să deschidă rana“, gândi el, „dar, oricum, voi muri curând.“

Slujitorul se întoarse.

— Am făcut după cum ați spus, Sire.

„Pe dracu’“, își spuse el.

— Așa... Și când ai aruncat-o în apă, ce ai văzut?

— Ce să văd? Cum s-a cufundat, împrôșcând cu stropi - și apoi doar unde.

— Du-te înapoi și, de data asta, fă ce ți-am spus.

Slujitorul se retrase, nedumerit și rușinat.

„Din cauza giuvaerurilor de pe mâner“, își spuse muribundul. „Nu-i vine să le lase să zacă pe fundul lacului”.

Când se întoarse, slujitorul părea spășit și speriat.

— Am aruncat-o, Sire.

— Și ce-ai văzut?

— O mână s-a ridicat din apă, a prins sabia de mâner înainte să se scufunde, a rotit-o de trei ori prin aer și a tras-o în adâncuri.

— Bine.

Se liniște, în fine:

— Mulțumesc. Nu voiam să rămân dator.

O barcă se legăna acum la mal și o femeie cu încălțările murdare de noroi se aplecă îngrijorată deasupra lui.

— Fiul nostru m-a ucis, îngână el, stăpânindu-și clănțănitul dinților, cât să-și rostească vorbele.

— Puneți-l în barcă, spuse ea. Nu va mai rămâne mult în lumea celor vii.

Se trezi speriat, pe o podea tare, de lemn, și nu îndrăzni să se miște, de teamă să nu i se arate ceva căruia nu i-ar fi putut da un nume. Era întuneric și îi era frică să-și asculte memoria. „Orice s-ar fi întâmplat“, își spuse el, „oricare ar fi locul acela, oricare-ar fi numele meu și al dușmanului meu, mai bine să-mi rămână necunoscute. Dacă n-am să știu nimic, n-am să recunosc nimic, n-am să dau socoteală pentru nimic, poate că, în sfârșit, mă vor lăsa în pace și voi putea să dorm.” Își răvăși gândurile, cufundându-le iarăși în uitare.

CAPITOLUL XIII

— Beat mort, bineînțele! Mă așteptam la una ca asta. Și cu berea mea, pe care ai uitat s-o plătești, nu-i așa?

Duffy deschise ochii și, clipind, îl zări pe Werner. Încercă să vorbească, dar nu reuși să scoată decât un mormăit hârâitor – și cât se poate de potrivit, de vreme ce voia să-i răspundă cu cele mai groaznice blesteme. Îi părea rău că se trezise pe podea, pentru că, într-o asemenea situație, nu mai poți să-ți tragi pătura peste cap și să-ți continui somnul; ești nevoit să te scoli.

Ridicatul în picioare se dovedi ceva mai lesne decât se aștepta.

— Ține-ți gura, Werner, spuse el rar. Nu te amesteca în treburi care nu te privesc. Spune-i uneia din fete să-mi aducă de mâncare – și să nu fie puțin.

Werner îl privea fix, aprins la față, de mânie.

— Barem ai auzit, continuă Duffy, de tunul de asalt cu care, aseară, cineva a încercat să arunce hanul în aer? Dacă n-ar fi fost vikingii din grajd, tu și toți câinii din oraș ați scormoni acum prin grămezile de gunoi, pe locul ăsta.

Werner păru tulburat.

— Auzi, berea *lui*, adăugă Duffy cu dispreț, târșându-și picioarele până la prima masă și prăbușindu-se pe banchetă.

Ca unul care, după ce a fost bătut de tâlhari, stă pe marginea șanțului și se pipăie să vadă dacă mai are dinții sau coastele întregi, irlandezul își cercetă cu mare grijă amintirile: „Sunt Brian Duffy“, gândi, cu o satisfacție prudentă, „o iubesc pe Epiphany Vogel și sunt în slujba lui Aurelianus. E a doua zi de Paști, anul 1529. Sunt eu, Brian Duffy – și nimeni altcineva“.

Mâncarea și Lothario Mothertongue sosiră împreună. Duffy se concentrează asupra primei.

— Brian, făcu Mothertongue, azvârlindu-și mantaua pe o banchetă și frecându-și mâinile înghețate, vine timpul. Îmi mai adun o dată cavalerii. Și – zâmbi el cu grație – la noua

mea Masă Rotundă e un loc și pentru tine. Am auzit de buna ta purtare din noaptea trecută.

Îl cântări cu privirea pe irlandez:

— Spune-mi, simți ceva, vreun ecou pierdut prin vremuri, când rostesc numele... *Tristan?*

Duffy, cu gura plină, clătină din cap.

— Ești sigur?, continuă Mothertongue, cu vocea sugrumată de emoție. *Tristan! Tristan!*

Se aplecă înainte și-i strigă în față:

— Mă auzi, Tristan?

Duffy apucă de pe masă un castron cu lapte și i-l aruncă în față.

— Șterge-o, Lothario, mârâi el.

Mothertongue se ridică în picioare, furios, în vreme ce laptele îi curgea pe gât.

— Am greșit, șuieră el. Nu-i loc pentru tine în Camelot. Nu știu cine ai fost cândva, dar acum sufletul ți-e întinat și pervertit, - o mlaștină, prin care se târăsc viperele minții.

Duffy ar fi vrut să se supere, dar râdea prea tare.

— Pentru Dumnezeu, hohoti el într-un sfârșit, ce zi mohorâtă era asta, până te-ai ivit tu, Lothario! Viperele minții, ai zis? Ha, ha!

Mothertongue se răsucii pe călcâie și ieși, bățos, din cameră.

Pe când Duffy își curăța farfuria cu ultima îmbucătură de pâine neagră, Shrub veni la el într-un suflet.

— Domnu' Duffy, spuse el. Chiar a fost o bătaie aici, noaptea trecută?

— Nu. Nu cât eram destul de treaz ca să observ, în orice caz.

— Totuși, ați găsit o bombă turcească afară, în spate, nu-i așa?

— Cred că poți să-i zici și așa. Cum mai arată curtea, în dimineața asta?

— Ca un câmp de bătălie. Căruța ceea arse zace taman în mijloc, ca un ditamai schelet de balenă neagră, pietrișul e plin de sânge închegat, iar prăvălia și depozitul domnului Wendell sunt făcute praf. Săracul, a înnebunit. Zice că

Aurelianus o să-i plătească cu vârf și îndesat.

Era limpede că Shrub rămăsese foarte impresionat.

— Aha! Alte pierderi nu mai sunt, sper?

— Nu. A... mi se pare că niște copii și-au făcut de lucru pe acoperiș.

— Ce copii? I-ai văzut?

— Nu, dar e plin de chipuri mici, sculptate, stele, cruci și cuvinte latinești scrise cu creta pe pereți.

— Da? Bine. Ia câțiva băieți, umpleți gălețile, suiți-vă acolo și spălați ce se poate. Cred că...

— Nu, Shrub, nu te duci nicăieri - îl întrerupse Aurelianus, rășărit ca din pământ în spatele lui Duffy. Lasă semnele acelea în pace și ai grijă să nu le ștergă nimeni.

— Da, domnu', încuviință Shrub și se repezi pe ușa de la bucătărie, nerăbdător să îndeplinească ultima poruncă, mult mai simplă.

Duffy îl privi pe Aurelianus, care se așezase pe scaunul lăsat liber de Mothertongue. Bătrânul era mai palid decât de obicei, dar ochii îi străluceau cu o vitalitate neobișnuită, iar hainele negre îi îmbrăcau, parcă, mai bine trupul subțire.

— Pot să-ți țin tovarășie? întrebă.

— Bineînțeles. De ce trebuie să lăsăm desenele alea pe pereți?

— De ce trebuie să-ți lași armura pe tine, într-o bătălie?

Aurelianus hohoti și râsul lui semăna cu un lătrat.

— Doar pentru asta am coborât amândoi în măruntaiele pământului ca să chemăm trupele; acum vrei să le lăsăm fără mijloace de apărare? Mulțumește-te să te lupți cu dușmanii sub formă omenească. Cred că nu ți-ar plăcea să mai dai ochii cu făpturile care sunt alungate de runele, vrăjile și chipurile acelea desenate.

— Oh!

Irlandezul se încruntă.

— Ei bine, dacă tot veni vorba, zilele astea n-am chef să mai dau ochii cu nimeni.

Aurelianus râse iar, de parcă Duffy ar fi făcut o glumă.

— Termină-ți masa, îi spuse. În dimineața asta, cred că

vom face o plimbare călare în afara orașului, ca să-l aducem pe Rege.

— Interesant, spuse irlandezul, dar mi-e teamă că nu pot. Nu mă simt prea bine și ar trebui să-i fac o vizită bătrânului tată al lui Epiphany, care e aproape nebun.

De fapt, nu avea niciun plan pentru dimineața aceea și ar fi făcut orice altceva, mai degrabă decât să-l viziteze pe bătrânul pictor – mai ales după vedenia cu lacul, pe care o avusese cu trei zile în urmă, la pensiune – dar voia să-l pună la încercare pe Aurelianus.

— Bine. La urma urmei, n-avea prea mare importanță, spuse vrăjitorul, ridicând din umeri.

Duffy era încântat. „În sfârșit, sunt propriul meu stăpân”, își zise el.

— Gustav Vogel, nu-i așa?, întrebă brusc Aurelianus. Îmi aduc aminte de el. Mi-a făcut odată un mare serviciu; e unul dintre motivele pentru care o ajut pe biata lui fată. Mai pictează?

Duffy se gândi. Din câte-și amintea, nu-l văzuse făcând altceva decât să deseneze pe pereți, cu tuș.

— Nu tocmai... începu el.

— Nici nu mi-am închipuit, îl întrerupse Aurelianus, nerăbdător. Oricum, nu asta ne interesează. Ți-am spus că am să-ți dau o sabie, în locul celei pe care ai rupt-o acum două zile; hai să urcăm acum în cameră la mine și să te uiți la ea.

— Nu poți să o aduci aici?

Aurelianus se ridicase deja.

— Nu, făcu el, zâmbind.

Duffy se sculă și, clătinându-se, urcă scările în urma lui. Asta îi aminti că îl văzuse pe Aurelianus împreună cu Giacomo Gritti, noaptea trecută.

— Nu mi-ai spus tu, la Veneția, că nu vorbești italianeste? îl întrebă, suspicios.

— De ce te-ai oprit? Nu știu. Poate. De ce?

— Ce legătură e între tine și Giacomo Gritti? Sau Jock, cum îi spui acum? Te-am văzut flecărind cu el noaptea trecută. Te previn că, de data asta, ar fi mai bine să-mi

spui adevărul.

— Ah, ne-ai văzut? E în slujba mea de ani de zile. De fapt, nu-l cheamă Gritti, ci Tobias. Am fost nevoit să plasez o mulțime de agenți în zonă - Venetia, Vaticanul... Și vorbesc italianește. Dacă totuși ți-am spus că nu, sunt convins că am avut niște motive întemeiate.

Aurelianus mai urcă o treaptă.

— Ia-o mai încet. Dacă lucrează pentru tine, de ce a încercat să mă omoare, împreună cu frații lui, în noaptea când ne-am cunoscut?

— Zău, Brian, nu poți să ai încredere în mine? Le-am spus să te provoace, ca să am un pretext să stau de vorbă cu tine și să-ți ofer slujba pe care o ai acum. Și nici n-au încercat să te omoare. I-am instruit să monteze înscenarea cât mai convingător, dar să nu dea lovituri periculoase. Și apoi, știam că ești în stare să-ți porți singur de grijă. Acum, haide!

Aurelianus mai urcă trei trepte, când mâna irlandezului i se abătu pe umăr, obligându-l să se oprească.

— Și dacă i-aș fi dat eu vreunui din ei o lovitură periculoasă? Ce-ai fi...

— Dacă omorai pe unul dintre ei, îl întrerupse Aurelianus nervos, ți-aș fi făcut propunerea într-un alt mod. În loc să-ți laud prudența și toleranța în luptă, ți-aș fi făcut complimente pentru stilul tău hotărât, curajos. Nu contează. Avem lucruri mult mai importante...

— Ba pentru mine contează. Și cum, adică, știai că pot să-mi port singur de grijă? Credeam că atunci m-ai văzut și m-ai auzit prima dată. De ce ți-ai dat atâta osteneală ca să mă aduci aici, când numai în Viena ai fi găsit cel puțin o duzină de inși care să facă treaba asta mai bine ca mine? La naiba, vreau o explicație care să nu mai ridice o sută de alte întrebări. Eu...

Aurelianus oftă.

— Am să-ți explic totul când ajungem în camera mea.

Duffy îl privi cu coada ochiului.

— Chiar totul?

Ajunseră la etaj și bătrânul părea cam supărat.

— Sunt un om de onoare, Brian.

Camera lui Aurelianus, la hanul „Zimmermann“, era foarte asemănătoare cu cea de la Veneția: înțesată de tapiserii, cărți, suluri de pergament, pumnale încrustate cu pietre prețioase, borcane de sticlă cu lichide colorate, instrumente ciudate semănând cu un sextant și un scrin plin cu vinuri bune. Perdelele trase puneau stavilă luminii strălucitoare a dimineții și camera rămânea abia luminată de pâlpâirea câtorva lumânări. Aerul era apăsător și muced.

— Stai jos, spuse bătrânul, arătându-i lui Duffy singurul scaun care mai rămăsese neocupat de haine stivuite. Luă dintr-o cutiuță un șarpe uscat, îi mușcă vârful cozii și îl aprinse la flacăra unei lumânări. Apoi, se așază de-a dreptul pe podea, sprijinindu-se de bibliotecă și pufăi mulțumit.

— Hai s-o luăm de la început, spuse el. Ți-am mai spus că berăria asta e, într-un fel, inima Apusului și mormântul unui rege din vechime, pe care vikingii tăi nu greșesc când îl numesc Balder. Suleiman e căpetenia jumătății de Răsărit a lumii, care vrea să ne atace, acum, când suntem slăbiți și dezbinați.

— Și asta pentru că Regele Apusului nu se simte bine, se hazardă Duffy.

— Așa-i. Sau, altfel spus, nu se simte bine pentru că regatul lui e dezbinat. E același lucru. Dacă îl vindeci pe unul, se vindecă și celălalt. Iar regele se va însănătoși peste șase luni, când se trage berea brună. Suleiman, care știe asta, vrea să nimicească mai înainte berăria și să ia, o dată cu asta, și Viena. Mă aștept ca, nu peste mult timp, Ibrahim să-și trimită asupra noastră trupele nepământene, dar pecetele elfilor și chipurile desenate pe ziduri ne vor apăra. Ai grijă ca Shrub să vegheze să nu fie șterse. Oricum - continuă Aurelianus - lupta va fi crâncenă. Răsăritul și-a ridicat brațul înarmat împotriva unui număr de garnizoane de-ale noastre, iar acum se încumetă să ne lovească drept în inimă, în vreme ce Apusul lăncezește,

cuprins de haos și lipsit de apărare. Prevăzând toate astea cu mulți ani în urmă, regele nostru, Regele Pescar, a implorat zeii – sau pe Dumnezeu, dacă ți se pare mai potrivit.

Trase adânc fumul în piept, făcând șarpele să trosnească, și slobozi o înșiruire uimitoare de inele de fum.

Duffy strânse din buze și se îndreptă în scaun.

— Ce i-a implorat?

— Să-l readucă, pentru un timp, la viață pe cel mai mare conducător pe care l-a avut Apusul. Să ne împrumute, de pe tărâmul morții, un erou, atât cât să zădărnicească amenințarea Răsăritului. Ruga i-a fost auzită... și omul s-a născut din nou, în învelișul pământesc.

— Aha, făcu Duffy șovăitor. Și cine e?

— În amintirea oamenilor are mai multe nume, dar cel mai cunoscut e Arthur. Regele Arthur.

— A, nu!, izbucni Duffy. Stai puțin! Vrei să spui că e ceva adevărat în bolboroselile lui Lothario Mothertongue? Toate prostiile cu Masa Rotundă și Camelot, pe care le debitează fără încetare? Ascultă, dacă el e Regele Arthur, salvatorul pe care ni l-au trimis zeii ăștia idioți, atunci turcii vor lua Viena până la sfârșitul săptămânii.

— E un dram de adevăr în bolboroselile lui, spuse Aurelianus. Dar fii liniștit, nu e el Arthur. Totuși, dacă a presimțit ce se va întâmpla și a venit direct la Viena, înseamnă că e un spirit clarvăzător, de o mare sensibilitate. E foarte trist, într-adevăr.

Ridică din umeri:

— Mulți sunt chemați, puțini aleși.

Dintr-o dată, Duffy începu să bănuiască încotro bătea. „Ei bine”, își zise el, „lasă-l pe vulpoiul ăsta bătrân să spună singur.”

— Deci, cine e Arthur?, făcu el. Dumneata?

— O, Doamne, nu!

Bătrânul râse și trase încă o dată, lung, din șarpe, al cărui capăt se înroși până când se făcu aproape alb.

— Ajungem și la asta; lasă-mă să-ți depăn povestea în ordine. Treaba mea a fost să-l aflu pe acest Arthur

reîntrupat, pentru că știam, după anumite semne și fenomene meteorologice, când s-a născut, dar nu și unde. Am început să cercetez ținuturile apusene, în căutarea lui, acum aproape douăzeci de ani, când el avea treizeci. Am găsit urme ale trecerii lui în câteva țări, dar anii au trecut...

— Și l-ai găsit? întrebă Duffy.

— Ei, da, ca să sărim o poveste lungă, dar interesantă.

— Bine, și - zise Duffy plictisit, simțindu-se ca un participant la un dialog ritual, cu întrebări și răspunsuri dinainte cunoscute - unde e?

Aurelianus pufăi din șarpe și îl privi într-un fel ciudat.

— În fața mea.

— Adică, eu?

— Da. Îmi pare rău.

Irlandezul începu să chicotească, până când se lăsă în voia unui râs cu lacrimi, care ținu o jumătate bună de minut, după care se apucă să râsucească dopul unei sticle cu vin roșu, spaniol.

— Săptămâna asta am dat lovitura, observă el, puțin isteric. Mai întâi, nordicii au hotărât că sunt Sigmund, iar acum tu îmi spui că sunt Arthur.

— Sunt două nume pentru aceeași persoană. Nu te-a mirat niciodată asemănarea dintre Arthur, care și-a dovedit dreptul la tron smulgând sabia din inima pietrei, și Sigmund, singurul care a reușit să smulgă sabia lui Odin din Stejarul Branstock?

Dădu din cap și continuă:

— E limpede că există, undeva în Danemarca, un alt clarvăzător, care i-a trimis aici pe Bugge și pe oamenii lui.

— Doamne-ajută, făcu Duffy, cu o umbră de sarcasm. Atunci i-adevărat ce spuneau, că tu ești Odin?

Aurelianus făcu ochii mici, luând o poză misterioasă, apoi se relaxă, zâmbind.

— Ei, nu chiar. A fost un exces de entuziasm religios din partea lor. Care, totuși, ne-a folosit.

Duffy simțea că i se face rău și dădu vina pe fumul pe care îl scotea șarpele. Desfundase sticla, dar nu mai avea

chef să bea vin. „Nu-mi pasă dacă în visul acela cu lacul, de noaptea trecută, am fost Arthur”, gândi el, „acum sunt Brian Duffy și n-am să mă las înlocuit de niciun rege, și mai cu seamă de unul bătrân și mort.” Privi lucrurile care-l înconjurau, împrăstiate de-a valma în camera cufundată voit în întuneric. „Eu nu fac parte din lumea asta bolnavă, prăfuită, solomonită”, își spuse insistent.

— De asta, bineînțeles, spuse Aurelianus, te-au apărât piticii și creaturile pe care le-ai întâlnit în munți: chiar dacă tu habar n-aveai, ei știau cine ești. Și pentru asta a încercat Ibrahim să te împiedice să ajungi aici, trimițând demoni înaripați și punându-l pe slugoiul acela de Zapolya să trimită ucigași plătiți pe urmele tale. Văzând că a dat greș, a încercat să te ispitească să treci de partea Răsăritului. Făgăduiala că vei fi sultan a fost, cred, sinceră.

Bătrânul scund, înveșmântat în negru, sări în picioare, deschise un scrin și băjbâi în interior.

— Poftim, spuse încet, scoțând la iveală o sabie lungă, dreaptă, pe care i-o întinse irlandezului. Duffy o privi atent; era mai lungă și mai grea decât săbiile cu care era obișnuit, iar mânerul, destul de lung ca să poată fi apucat cu amândouă mâinile, era o simplă cruce.

Amintirile îl asaltară năvalnic, fără să le poată pune stavilă. „Calad Bolg”, își zise, „sabia căreia în legende i se spune Excalibur”. O recunoscuse și din vis – era sabia care, la porunca lui, fusese aruncată în lac – și din alte vise pe care le avusese în timpul vieții, și de care uitase cu desăvârșire, dar care se trezeau acum la viață. „A trimis multe suflete în ceruri”, gândi el, „cu câțeva vreme în urmă. Cu ea l-am ucis pe Mordred, fiul meu”.

— O recunoști.

În cuvintele lui Aurelianus nu se simțea decât o undă de îndoială.

— Bineînțeles, dădu din cap trist, Duffy. Dar ce se va întâmpla cu Brian Duffy?

— Ești tot Brian Duffy, ca și până acum. Dar, în primul rând, ești Arthur. La urma urmei, rachiul cu apă are gust

mai mult de rachiu decât de apă.

— Cred că ai dreptate.

Ridică sabia și o roti greoi prin aer, făcând o creștătură în lemnul scrinului.

— E groaznic de grea, spuse el, și garda e prea îngustă. Meșteșugul armelor s-a schimbat, de când a fost turnată sabia asta. Ei... noi... purtam armuri grele pe atunci și săbiile nu erau folosite pentru apărare.

— E o sabie bună, protestă Aurelianus.

— Sigur, ca s-o ții atârnată pe perete sau să spargi lemne cu ea. Dar, dacă ar fi s-o folosesc în luptă, i-ar trebui o lamă mai îngustă și mai scurtă cu cel puțin un picior, mânerul scurtat cu cinci țoli și o gardă solidă, în formă de clopot, sudată în jurul crucii.

— Ți-ai pierdut mințile? E cea mai bună sabie din câte s-au făcut vreodată. Nu cred că lama s-ar putea scurta; vezi tu, ăsta nu-i un oțel oarecare.

— Mda, îmi aduc aminte ce bine spinteca armurile. Dar pe atunci nu param niciodată, doar schimbam lovituri ca de secure, până când armura celuilalt ceda. Dacă acum mi-aș lua avânt cu asta, celălalt s-ar degaja și mi-ar înfige vârful sabiei în nas, înainte să apuc s-o aduc pe-a mea în poziție de atac. Mulțumesc, cred că mi-ar fi mult mai bine cu o sabie obișnuită. Asta păstrează-o pentru cosit grâul.

Aurelianus se înfuriase.

— E cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit vreodată. Asta-i Calad Bolg, fir-ar să fie! Merită puțin respect.

Duffy clătină din cap, recunoscând că reproșul era întemeiat.

— Îmi pare rău. Am s-o iau cu mine și am să încerc câteva pase la un gard.

— Bine. Într-o oră plecăm la Rege.

Duffy încuviință din cap și se întoarce să plece, apoi se opri și se întoarce din nou către Aurelianus.

— Aveai... părul mai lung pe atunci. Și purtai barbă.

Bătrânul râse încet.

— Memoria ți se limpezește, Arthur.

— Da.

La ușa, Duffy se opri și spuse peste umăr:

— Și erai o fire mult mai calmă pe atunci, Merlin.

— Erau alte vremuri, dădu din cap cu tristețe Aurelianus.

Irlandezul coborî scările încet. Simțea că mintea i se clatină din temelii, dezvăluind, printre ruine, un peisaj mai vechi. „Dar temelile astea fac parte din ființa lui Brian Duffy”, gândi el, posomorât. „Iar acum, când îmi amintesc ambele vieți, îmi dau seama că eram mai fericit și mai liniștit ca Duffy, decât am fost ca Arthur.”

În capătul scărilor, se opri. „Poate că sunt un rege din vechime”, își spuse el, „dar, pe Dumnezeuul meu, am de gând să trăiesc în pielea lui Brian Duffy, așa neînsemnat cum e. Și n-am să port sabia asta; chiar și numai vederea ei îmi cutremură sărmana minte.”

Urcă scările înapoi în fugă și ciocăni la ușa lui Aurelianus cu măciulia sabiei. Vrajitorul deschise, uimit să-l vadă întors atât de repede.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă el.

— Eu... Mie nu-mi trebuie sabia asta. Am să găsesc alta, pe undeva. Poftim.

Aurelianus se mulțumi doar să-l privească.

— Uite ce-i, insistă Duffy, aproape cu lacrimi în ochi. Ai face mai bine s-o iei, altfel o arunc în canal - sau în lacul acela luminat de lună, data viitoare când mai dau ochii cu el, adăugă, mai mult pentru sine.

Aurelianus păli și se trase înapoi.

— Ce lac luminat de lună? Llyr, apără-ne, doar abia suntem în aprilie! Spune-mi!

Irlandezul era mirat.

— Nu te supăra, îi spuse. Ca să fiu sincer, cred că n-a fost decât o vedenie de bețiv. Sunt convins că n-ai de ce să...

— Spune-mi!!!

— ... te superi. Ei, foarte bine. De două ori, hm, vineri, în miezul zilei, am văzut foarte limpede și chiar am simțit adierea răcoroasă a unui... unui lac întins, noaptea, pe

lună plină. Și-apoi...

— Cu cine erai? Întrebă repezit Aurelianus. Trebuie să fi fost cu cineva sortit pieirii, sau pe moarte, cineva pentru care ușa morții era deja întredeschisă.

Duffy era impresionat și stânjenit.

— Da, eram cu tatăl lui Epiphany.

Vrăjitorul păru mai liniștit.

— Speram să fie ceva de felul ăsta. Ce-ai văzut...? Era...?

— Era locul unde a murit Regele Arthur, spuse Duffy.

— De unde știi? exclamă vrăjitorul, din nou îngrijorat.

— Pentru că noaptea trecută l-am văzut din nou, mai limpede și pentru mai multă vreme. Eram un rege rănit, pe moarte, și mă duceau spre malul lacului. I-am spus unuia dintre cei câțiva slujitori care-mi rămăseseră credincioși să-mi arunce sabia - sabia asta! - în apă și mi-a povestit că a văzut o mână care a ieșit din apă și a luat-o. Apoi a venit o barcă, în care am fost pus; sora mea era acolo și i-am spus că fiul nostru - fiul nostru? - m-a ucis.

Vrăjitorul îl privea cu gura căscată, uluit.

— Chiar dacă îți aminteai viața lui Arthur, încă nu era vremea să-i vezi sfârșitul. Unde și cu cine erai, când ai văzut asta?

Duffy nu voia să recunoască că furase o cană de bere brună, așa că dădu din umeri:

— Eram singur în sala de mese, după ce se culcase toată lumea.

Aurelianus se lăsă să cadă pe scaunul liber.

— Asta-i cumplit, murmură el. Se va întâmpla ceva, un lucru pe care mintea ta nu-l poate presimți decât prin amintirea lacului. Vezi, ultima oară chiar așa s-a întâmplat.

Privi în sus, spre Duffy.

— Cu alte cuvinte, asta înseamnă că spiritul lui Arthur se va întoarce curând în... moarte, Avalon, viața de apoi.

Duffy ridică din sprâncene.

— Și cu mine cum rămâne?

— Nu știu, fir-ar să fie. Probabil vei muri, de vreme ce, dacă acum ar fi să mori, spiritul lui ar fi nevoit să iasă din trup.

— Minunat! N-ar putea Arthur să-și facă ieșirea și să mă lase pe mine în viață?

— Vrei să spui, să se hotărască să plece, fără să fie alungat din trupul tău, prin moartea ta? Nu știu. Cred că da. Deși, probabil, ai muri oricum, din cauza șocului produs de mutilarea asta mentală.

Irlandezul nu era atât de speriat, pe cât ar fi fost dacă n-ar fi știut că viziunea din noaptea trecută se datora mai mult câinii de bere brună, decât apropierei morții lui Arthur, a lui sau a amândurora; dar, chiar și așa, vestea nu avea nimic îmbucurător.

— De ce naiba nu știi? Întrebă furios. Ești vrăjitor, nu? Vrăjitor, magician, vraci, ghicitor în măruntaie de pui? Minunat! Scoate-ți bila de cristal și uită-te! Vezi dacă mai rămân în viață.

— Nici nu știi cât aș vrea să pot, spuse Aurelianus încet, în contrast cu Duffy, care țipa. Adevărul e că toate vrăjile și prevestirile sunt oarbe, în ce privește starea noastră și băătăia care va urma. Nu-mi place deloc – mă îngrozește gândul că Zapolya a putut ajunge atât de aproape și a putut fi atât de bine informat, fără știrea mea. În clipa asta ar putea fi oriunde, cu o armată puternică la dispoziție. Acum înțelegi de ce trebuie să-l aducem imediat pe Rege, teafăr, în oraș.

Vrăjitorul clătină din cap, privind țintă străvechea sabie, apoi continuă:

— De cinsprezece sute de ani încoace, iscusința mistică s-a întunecat treptat, ca vederea la apusul soarelui; vezi, toate se întemeiau pe principiile astrologiei chaldeene, pe un curs previzibil al astrilor, pe o istorie a lumii predeterminată. Timp de mii de ani, toate au funcționat foarte bine. Dar, în ultimele cinsprezece secole, mecanismul predestinării a fost tot mai mult dereglat de un element întâmplător, sau de ceva ce nu pot numi decât întâmplare...

Vocea i se pierdu. Ochii îi rămăseseră ațintiți pe sabie, dar privirea i se întorsese spre înlăuntru.

Irlandezul rămase un timp pe gânduri, apoi ridică din

umeri.

— Eu înclin să cred în întâmplare. Ideea de predestinare, lipsa de libertate a alegerii mă dezgustă. De fapt, astrologia m-a dezgustat întotdeauna. Și cred că ai ales un exemplu nepotrivit: mie nu mi se pare că vederea omului se întunecă la apropierea nopții, ci mai degrabă, vederea bufniței se întunecă la răsăritul soarelui.

Fața lui Aurelianus se încreți, încet, într-un zâmbet forțat.

— Mă tem, recunosc el, că analogia ta este mai bună. Ibrahim și cu mine, Bacchus, călăuzele montane și vrăjmașii tăi înaripați, de noaptea trecută, s-au născut din lunga și brutala noapte a lumii. Tu și cu Regele Pescar sunteți făpturi ale zilei de mâine și nu vă puteți simți cu adevărat în largul vostru în atmosfera asta cețoasă, de dinaintea zorilor. În orice caz – ca să ne întoarcem la ale noastre – deși arta previziunii decade, cu timpul, tot va mai fi activă un secol sau două. Eu, laolaltă cu mulți alții, suntem obișnuiți să ne bizuim pe ea, așa cum te bizui tu pe ochi și pe urechi. Dar de data asta, în ce privește Viena și berea, Arthur și Suleiman – bâjbâie, oarbă, prin întuneric.

Duffy ridică din sprâncene.

— Și ce lumină e atât de strălucitoare, încât să vă orbească pe voi, locuitorii adâncurilor?

Aurelianus era pe cale să se enerveze.

— Nu-ți bate joc, i-o retează el scurt. E din cauza ta, care ești, sau vei fi amestecat în toată povestea. Ești o anomalie, un fenomen nepermis de legile naturii, și de aceea nimic din ce se leagă de tine și de faptele tale nu poate fi descifrat, prevăzut prin mijloacele obișnuite ale magiei.

Auzind asta, irlandezul se luminează.

— Chiar așa? Deci, habar n-ai ce am de gând să fac?

— Ei bine, am anumite bănuieli, admise Aurelianus. Dar în mare, nu – nu te pot vedea, pe tine sau lucrurile care te privesc.

Duffy se întinse peste masă și, cu două degete, apucă sticla pe care o deschisese mai devreme. O duse la gură,

sorbi o dată lung și o puse la loc.

— Nu-i rău. Mă găsești, când vrei să mergem.

Își făcu loc printre lucrurile de preț care-i stăteau în drum, și ieși din încăperea a doua oară.

CAPITOLUL XIV

— Epiphany!, strigă el din rărunchi, când ajunse în sala de mese. La naiba, Epiphany! „N-am niciun temei să ascult de maimuțoiul ăla bătrân”, își zise. „De ce-aș avea încredere în el? Niciodată nu m-a avut cu adevărat la inimă; întotdeauna m-a folosit ca pe o piesă de șah în planurile lui vrăjitoarești. Să ai încredere în Merlin e ca și cum ai ajuta un scorpion rătăcitor să ți se cațere sub pălărie.”

Epiphany stătea în pragul bucătăriei, ștergându-și mâinile cu un prosop și privindu-l îngrijorată.

— Ce este, Brian?, îl întrebă.

— Ia-ți haine de drum și banii pe care i-ai pus deoparte. Plecăm în clipa asta. Mă duc să înham caii.

Lumina speranței dădu zâmbetului ei o strălucire tinerească.

— Vorbești serios? Adevărat?

— Da. Grăbește-te. Vrăjitorășul ăla ar putea încerca să ne oprească.

Își înșfăcă mantaua din cuier și se îndreptă spre curtea grajdului, trecând prin bucătărie.

— Shrub!, țipă el, clipind din ochi, în lumina crudă a zilei. Pune șaua pe calul meu și pregătește altul pentru Epiphany! Mergem la plimbare!

Grăbindu-se către grajd, se poticni de o scândură arsă; mârâi o înjurătură și-și întinse mâinile înainte, ca să-și recapete echilibrul.

Mâinile și capul, care îl dureau, se cufundară în apa întunecată, ca de gheață, dar în clipa următoare brațe moi îl traseră de pe copastie, îl așezară, ușor, cu mișcări blânde și barca încetă curând să se mai legene. Cumplit de istovit, se lăsă pe spate, pe un fel de pernă, și rămase acolo, gâfâind, uitându-se la lună și la stele, pe cerul greu de întuneric.

— Vă e mai bine, domnu' Duffy?, auzi vocea speriată a lui Shrub. Se întoarse, răsucindu-se pe pietrișul încălzit de

soare, și își trecu degetele pe față și prin păr.

— Hm? Da, Shrub, mi-e bine.

Privind peste capul lui, îi văzu pe vikingi holbându-se la el. Se ridică în picioare și-și scutură pietricelele și nisipul de pe haine.

— Atunci mă duc să pun șeile pe cai, spuse băiatul.

— N... nu... mulțumesc, Shrub. M-am răzgândit...

Un gol infinit îi alungase din inimă orice altceva: entuziasmul, speranța și chiar teama. „Eram în mijlocul lacului“, își spuse, „și de data asta fără nicio picătură, de bere brună. Cerule, cum să fug cu... cum naiba o cheamă, dacă peste câteva luni am să fiu mort și, probabil, am să bolesc mai înainte? Pe lângă asta, nu pot să-l dezamăgesc pe Merlin, bătrânul meu sfetnic. Îl cunosc cu mult înainte de a o fi întâlnit pe femeia asta. Iar femeile sunt, oricum, netrebnice - n-a fugit Gwenthwyfar cu cel mai bun prieten al meu? Nu, asta a fost Epiphany... Ei, mă rog - amândouă au făcut la fel.“

Vocea lui Epiphany îi întrerupse șirul gândurilor.

— Sunt gata, Brian. Am fost destul de iute?

Cu mare greutate, se întoarse și o privi pe femeia cu părul cărunț care stătea în pragul ușii.

— Ce spui?

— Sunt gata de plecare! Caii sunt înșeuăți?

— Nu. Îmi pare rău, Piff, nu cred că sunt în stare... să plec. Nu pot pleca. Mi-e imposibil să-ți explic.

Ea scăpă din mână legătura pe care o ținea și se auzi un zgomot de sticlă spartă.

— Vrei să spui că nu mai plecăm?

— Da. Asta vreau să spun.

Rostirea cuvintelor i se părea groaznic de obositoare.

— Îmi pare rău, reuși să adauge.

Fața ei împietri.

— Atunci, când? Ai spus că peste câteva săptămâni...

Lacrimile îi străluceau pe obraji, în lumina dimineții.

— Nu pot să plec. Am să mor în Viena. Încearcă să înțelegi, Piff: voința mea nu are destulă putere în privința asta; e ca și cum aș încerca să înot într-o mlaștină.

Tăcu, pentru că ea se întorsese și plecase, târându-și greu picioarele, înapoi în întunericul bucătăriei.

Când Aurelianus ieși afară, câteva clipe mai târziu, înveșmântat într-o tunică lungă de lână, cu pantaloni negri, strâmți, și o pălărie conică, îl găsi pe Duffy rezemat de peretele bucătăriei, cu capul în mâini. Vrajitorul strânse din buze; de brațul stâng îi atârnavă, legănându-se stângaci, o jumătate de duzină de săbii zornăitoare.

— Ce-i, băiete? Întrebă el, dojenitor. Zaci aici, fără nicio treabă, în toiul dimineții, când e de lucru pentru toată lumea? Sus! Melancolia o înduri mai bine noaptea, după vin.

Duffy suspină lung, pe neașteptate, și înțelese, cu uimire, că până atunci își ținuse respirația. Se ridică într-o clipă, fără să-și folosească mâinile.

— Nu într-o noapte ca astea din ultima vreme, spuse el și zâmbi mohorât. Dezgustul, teama și furia pot fi îndurate, dar melancoliei îi trebuie un colț mai liniștit.

Îl privi atent pe bătrân:

— La ce bun toate săbiile astea? Ai de gând să vrăjești o caracatiță ca să vină cu noi?

— M-am gândit că n-ar fi rău să-i luăm și pe vikingi, explică Aurelianus, străbătând curtea și aruncând săbiile, cu un zgomot răsunător, într-o căruță. Câți dintre ei au săbii?

— Nu știu. Majoritatea.

— Atunci, cu astea ne-am asigurat că toată lumea e înarmată. Pentru tine am luat-o pe Calad Bolg.

— Mulțumesc. Dacă așa stau lucrurile, am să-mi folosesc mai bine pumnul, făcu Duffy. Tunuri nu luăm?

— Nu, din cauza Regelui.

— Nu-i de acord cu ele?

— Nu.

— Hm, exclamă Duffy, dând din cap gânditor, deși el însuși privea cu suspiciune armele de foc. Ei bine, sper că nu vom avea de luptat cu cineva căruia îi plac.

— Mai bine vezi dacă poți să-i îndupleci pe băutorii de bere să urce în căruță, îi sugeră vrajitorul, în vreme ce eu

am să pun băieții să înșeueze doi cai.

Douăzeci de minute mai târziu, căruța încărcată scârțâia și se legăna, îndepărtându-se de oraș prin poarta de Apus; odată ieșiți în afara zidurilor, alaiul de băiețandri gălăgioși, care îi petrecuse de la han, îi părăsi. Mânați de Aurelianus, caii bătură drumul, pe cărări de pământ, ocolind țarcurile cu vite, și curând goneau nebunește prin pajiști cu iarbă proaspăt încolțită, de-a lungul singurului drum care ducea dincolo de dealuri, sus, în pădurea deasă a Vienei, Wienerwald.

După aproape o milă, vrăjitorul lăsă caii la pas și smuci frâul, ca să treacă șanțul din partea dreaptă a potecii. Apoi, căruța se înclină și urcă panta umbrită inegal, printre copacii răsuciți. De două ori se împotmoliră și de fiecare dată Duffy se dădu jos, împreună cu vikingii, curățară drumul și o împinseră cu spatele, încordându-se din răspuțeri ca să ajute caii să o ia din loc. Ajunseră pe creasta dealului și coborâră către poale, legănându-se cu precauție. Aurelianus frâna prea slab din spate și căruța ar fi strivit caii și s-ar fi rostogolit în prăpastie, dacă Duffy nu l-ar fi tras pe bătrân în spate, peste nordicii înghesuiți, apucând el însuși frâna.

— Așa știi tu să mâni caii, ha? strigă irlandezul, speriat și furios.

Aurelianus se ridică și își sprijini coatele de bancheta vizitiului.

— Îmi pare rău, spuse el. N-am mai condus pe-aici nicio căruță. Acum ia-o la dreapta; vezi, panta coboară mai pieziș. Apoi o luăm printre stejarii aceia doi, înalți, de colo.

— S-a înțeles.

Nordicii se îngrămădiră în partea laterală, mai ridicată, a căruței, înclinând-o paralel cu panta, pe când Duffy manevra cu frâna și hățurile.

Umbra căruței, care se întindea în fața ei peste pământul reavăn, se întoarse brusc, cu un zgomot ca al unei bărci care își schimbă direcția; într-o clipă se afla în spatele lor și soarele dimineții îi bătea lui Duffy drept în

ochi. Suflă greu și blocă frâna.

— Ce naiba se întâmplă? exclamă el. Am intrat pe un teren alunecos? N-am simțit nimic.

— Mergi în continuare, îi spuse Aurelianus. Suntem sub puterea unei vrăji. Nu-i da atenție; s-a născut la dorința mea, acum câțiva ani. N-are alt țel, decât să creeze confuzie și dezorientare.

— Aha!

Irlandezul se gândi că asta nu îngreuna numai intrarea în zonă, ci și ieșirea, mai ales pentru cineva care s-ar fi grăbit, cuprins de panică. Privi pe furiș în stânga și în dreapta, căutând scheletele vreunor călători care ar fi încercat să pătrundă în acest labirint invizibil. Nu zări nimic, dar, privind în sus, văzu niște siluete rotindu-se în văzduh; la început crezu că sunt ulii, până când se uită mai atent și le văzu formele omeneste, susținute de aripi vaste. Își coborî repede privirea către peisajul din fața lui, stânjenit la gândul că el era cel care chemase ființele acelea din îndepărtatele lor adâncuri.

Aruncă o privire peste umăr, să vadă cum luau Bugge și oamenii lui aceste fenomene stranii și, surprins, nu află pe fețele lor nici uimire, nici teamă. Câțiva priveau atenți creaturile înaripate, dar păreau cu toții foarte veseli. Bugge îi zâmbi și murmură ceva în norsk, iar Duffy îi întoarse zâmbetul și-i arătă pumnul încheștat, înainte de a-și concentra din nou atenția asupra cailor. „Ei bine“, își zise el, „de ce-aș fi eu îngrijorat, dacă nimeni nu-și face griji?“

Timp de un ceas, cât străbătură dealurile împădurite, soarele își schimbă de trei ori locul pe cer. Toată povestea devenise pentru irlandez la fel de ireală ca un vis și dacă, brusc, căruța ar fi început să meargă pe cer, șerpuind printre nori, nu i s-ar fi părut de fel neobișnuit.

În fine, intrară, legănându-se, printr-un tunel îngust, o boltă de verdeață în care forța gravitației, crescută înspăimântător preț de o secundă, părea să-i azvârle în sus, și ieșiră într-un luminiș.

O clipă, Duffy rămase agățat, ținându-se cu mâinile de

marginile banchetei, încercând să-și regăsească cumpătul. Această ultimă scamatorie îl făcuse să creadă că se prăvălea cu capul înainte, într-o tumbă formidabilă, cu căruță cu tot. Apoi deschise ochii și văzu coliba.

Era scundă, cu acoperișul de trestie și pereții de piatră; putea să aibă patru-cinci sute de ani. Se uită întrebător la Aurelianus, care dădu din cap, aprobator.

— Aici e, spuse vrăjitorul.

Duffy se săltă peste marginea căruței și coborî în iarbă.

— Atunci să-l luăm și să plecăm odată din pădurea asta. Bugge! Scoate-ți flăcări de acolo și veniți încoace! Avem de lucru; sunt pe-aici niște moșnegi pe care trebuie să-i luăm în cârcă!

— Atitudinea asta e complet greșită, protestă Aurelianus, coborând lângă el. Acum, ascultă! Există întrebări pe care poți să le pui și altele nepermise, așa că...

— Pe naiba, am să pun toate întrebările care-mi trec prin minte și n-am să le pun pe cele care nu-mi trec. Acum, hai, condu-ne. La urma urmei, numai tu îl cunoști.

Se îndreptă spre colibă, cu vrăjitorul alergând în urma lui cu pași mărunți și nordicii, nepăsători, în spate.

— Mi-e destul de greu și-așa, se plânse Aurelianus, fără să te mai porți și tu ca un...

— Ce credeai că ai să găsești, când ai început să-mi dai ordine? Un uriaș dresat și atotputernic, care să sară vesel în sus, la fiecare cuvânt de-al tău? Dacă-i așa, ai făcut o greșală. Nu l-ai vrut pe Regele Arthur, ai vrut un țărănoi idiot.

Vrăjitorul ridică mâinile a disperare.

— Poate că ai, poate că n-ai dreptate, spuse el. Acum taci, am ajuns.

Ciocăni respectuos la ușa groasă de stejar și o voce stinsă îi răspunse dinăuntru. Încruntându-se amenințător spre Duffy, în chip de avertisment, Aurelianus deschise ușa și intra.

Duffy îl urmă și rămase uimit; se așteptase să găsească același întuneric deprimant ca în camera lui Aurelianus de la han, aceleași lucruri ciudate cu miros de mucegai,

împrăștiate de-a valma. În loc de asta, dădu cu ochii de o odaie plăcută, luminoasă, în care aerul curat pătrundea prin ferestrele deschise; singura notă discordantă era o grămăjoară de noroi închegat, pe piciorul patului. Irlandezul nici nu se uită la cel care îl ocupa; se întoarse către nordici și, cu un mârâit expresiv, începu să mimeze, arătându-le că trebuiau să-l ridice și să-l scoată afară. Gesturile lui semănau cu ale unui hamal neglijent.

— Brian, se auzi o voce slabă, dar glumeață, în spatele lui. Sigur ești tu, Brian Duffy?

Duffy se întoarse și îl văzu pe Rege, stând în pat. Era proaspăt bărbierit, părul alb îi ajungea până la umeri și figura lui reflecta înțelepciunea multor veacuri. În afara bandajului din jurul șoldurilor, nu părea bolnav.

Apoi, Duffy îi întâlni privirea și, spre surpriza lui, își aminti că îl mai întâlnise; vorbise cu el în urmă cu câteva zeci de ani, pe când se plimba, copil fiind, pe malurile râului Liffey.

— Vă salut, domnule, spuse Duffy. Credeam că locuiți în Irlanda.

— Locuiesc în Apus.

Aurelianus era uimit și intrigat.

— Ce mai e și asta? De ce nu mi-ați spus că l-ați cunoscut? îl întreabă el pe Rege. Douăzeci de ani l-am căutat, prin toată Europa.

— Nu te supăra, Merlin, zâmbi bătrânul monarh. L-ai găsit acum. Oricum, pe vremea aceea, nu știam cine e; presimțeam doar că e mai mult decât un băiețel oarecare, de opt ani.

Duffy, mai liniștit, privi în jur. Pe o masă, lângă pat, se aflau o cană de lut și un vârf de lance ruginit; amândouă păreau foarte vechi, poate chiar antice. Ridică privirea, zâmbitor, dar se fâstâci când văzu expresia, în același timp încordată și nerăbdătoare, cu care îl urmăreau Regele și vrăjitorul.

— Hm, făcu Duffy, nesigur, arătând către cană. Tocmai vroiam să spun cât de folositoare ar putea fi cana asta, când va sosi vremea să vă luați porția de bere.

Avea convingerea că atinsese, imprudent, un subiect foarte delicat, dar hotărî că nu greșise, pentru că amândoi bătrânii se destinseseră; din zâmbetele lor încurajatoare ghici, fără să înțeleagă și de ce, că despre asta încercase Aurelianus să-l avertizeze, când se îndreptau spre colibă. Totuși, faptul că se referise la cană și nu la lance, i se păru o simplă întâmplare.

Bugge și oamenii lui înțeleseseră ce se aștepta de la ei și șase dintre ei începură să-l ridice, ușor, din pat, pe Regele Pescar și să-l transporte către ușă. Cu un semn, Aurelianus îi opri, atât cât să pună o tichie pe capul vârstnicului monarh, apoi le făcu semn să pornească.

— Bănuiesc că nu poate să călărească, nu-i așa? întrebă Duffy. O să stea cam înghesuit în căruță.

— Nu, nu poate, răspunse vrăjitorul. Nici dacă ar fi teafăr nu i-ar fi permis. Sunt câteva restricții pe care trebuie să le respecte: nu poate purta un veșmânt dintr-o stofă cu noduri sau un inel perfect rotund, nu poate atinge un cadavru și nici să se afle în preajma unui mormânt; n-ar putea niciodată, de exemplu, să coboare în pivnița berăriei „Zimmermann“... Cerule, până și noroiul de pe pat e pus acolo dinadins.

De mirare, sprâncenele cărunte ale lui Duffy se ridicaseră până la jumătatea frunții.

— Ha! E la fel de complicat ca traiul după legile Vechiului Testament!

— Mda, nu-i deloc departe de asta, spuse Aurelianus, îndreptându-se către ușă.

Irlandezul îl urmă afară.

— Cum m-ai găsit?, întrebă. Am înțeles că nu la Veneția m-ai căutat prima oară.

Vrăjitorul oftă.

— Bineînțeles că nu. Pe oricare altul l-aș fi putut localiza în două ceasuri, dar, după cum ți-am spus, artele magiei nu au nicio putere în ce te privește. Ca urmare, am fost nevoit să călătoresc ca să te caut. Am găsit dovezi ale trecerii tale, pe ici, pe colo, care mi-au fost de folos, dar cel mai serios indiciu a fost o pictură pe care am găsit-o

acum doi ani, aici, la Viena: „Moartea Arhanghelului Mihail“ de Gustav Vogel, cărui i-ai servit ca model.

— E adevărat, spuse Duffy. Asta era prin 1512 sau 1513; îmi plăcea figura mea, sau așa ceva, iar mie mi-a plăcut fata lui. Eram pe cale să mă tămăduiesc după o rană și n-aveam nimic altceva de făcut.

Între timp, nordicii îl purtaseră pe Rege până la căruță și acum îl ridicau cu grijă, ca să-l așeze pe bancheta din spate. Aurelianus părea mulțumit, pentru că nu se grăbi să le critice eforturile.

— Da, spuse el gânditor. Vogel, în ciuda faptului că e foarte religios, sau poate tocmai din cauza asta, să spunem, și-a dat seama ce fel de... ființă ești tu și a arătat-o clar, pe pânza în care te-am recunoscut. El are legături foarte strânse cu noua putere a lumii, cu zorii zilei noi, dacă preferi, a cărei strălucire întunecă tot mai mult artele magice străvechi și...

— Vrei să spui, Biserica?

— Mai mult sau mai puțin. Așa te-a putut recunoaște, mult mai ușor ca mine. El are o scânteie de clarviziune; mare păcat că nu mai pictează.

— Păcat, într-adevăr, încuviință Duffy, fără convingere. Privește, l-au așezat în căruță. N-ar fi mai bine să mergem și noi?

— Cred că da, spuse vrăjitorul, pornind prin iarbă. Deși, era atât de plăcut aici...

Duffy, care se simțea mai în largul lui pe străzile întortocheate, înțesate de oameni, ale orașului, unde forța gravitației, era normală și soarele își urma calea lui firească, încet, pe o traiectorie cunoscută, nu era de aceeași părere cu Aurelianus, dar nu spuse nimic și îl urmă înspre căruță.

Primele zece minute ale călătoriei de întoarcere trecură destul de liniștite. Duffy era iar vizitiu și aproape începuse să se obișnuiască cu împrejurimile vrăjite. Șase dintre vikingi coborâseră din căruță și mergeau de-o parte și de alta, înlăturând pietrele și ramurile din calea roților.

Singurele lucruri ieșite din comun erau santinelele înaripate, care, după ce se rotiseră în jurul colibei, zburau acum în cercuri largi deasupra lor, la câteva sute de picioare înălțime.

— Creaturile astea ne călăuzesc, îi șopti el lui Aurelianus.

— Ai întru totul dreptate, spuse vrăjitorul, dând din cap cu plăcere.

Apoi, preț de câteva minute, niciunul nu vorbi și nu se mai auzi decât scârțâitul căruței și ciripitul păsărilor.

Duffy își șterse, cu mâneca, fruntea brobonită de sudoare, când văzu trei dintre gărzile înaripate coborând roată, încovoiați, parcă s-ar fi luptat cu niște șoimi, apoi lăsându-se greoaie în pădurea din fața lor.

— Atenție, spuse el repede, îndreptându-și spinarea, cred că ne-a urmărit cineva, cu tot păienjenişul tău de vrăji.

Pentru un timp, acestea fură ultimele cuvinte pe care avea să le mai rostească în germană. Când se întoarse, părea că-i vede pe Bugge și oamenii lui pentru prima dată.

— Vikingule, trimite-ți repede zece oameni în lăstărișul din fața noastră, lătră el într-un dialect nordic arhaic, și spune-le să se ascundă pe marginea potecii. Acum!

Bugge mai auzise felul acesta de vorbire la bătrânii uitați de vreme care viețuiau lângă fiorduri, pe dealurile Roskilde, și îl înțelese destul de bine ca să îndeplinească ordinul. Rosti aspru o frază scurtă către ceilalți, luă zece dintre ei, arătându-i cu mâna, și sări din căruță, urmat, o clipă mai târziu, de cei pe care îi alesese. Din pădure începură să se audă strigăte și zăngănit de arme.

— Voi trei! Luați-l pe Rege din căruță, continuă Duffy, și trei nordici se înfățișară, gata să-i dea ascultare. Așezați-l jos, mai la o parte, ascuns vederii; apoi, fuga înapoi la mine!

Se întoarse către Aurelianus și îi vorbi în celtică:

— Du-te, Merlin, și stai cu Regele!

— Desigur, Sire, răspunse vrăjitorul în aceeași limbă. Coborî și îi urmă pe nordicii împovărați, care, peste câteva

minute, se întoarseră lângă căruță.

Irlandezul căuta cu înfrigurare în grămada de săbii, când cei trei se urcară în căruță. Apoi se așeză pe locul lui, cu mâna încleștată pe mânerul greu al lui Calad Bolg. Învârti lama lungă o dată prin aer, apoi îmboldi caii, pocnindu-i cu hățurile. Când căruța porni, strigă, privind spre cer:

— Hai cu noi, Morrigan, pe calul tău de foc, și despică-le ăstor câini mădulele, până la încheieturi!

Un grup compact de oameni ieși în goană din pădure, strigând, – tocmai la timp ca să se ciocnească de căruța condusă nebunește de Duffy; cel puțin doi fură striviți sub copitele cailor. Irlandezul și cei din căruță săriră în învâlmășeală, rotindu-și săbiile, în vreme ce Bugge și oamenii lui atacară din spatele copacilor de pe marginea drumului.

Înfipt bine cu picioarele în pământ, Duffy dădu deoparte câteva săbii întinse către el. Calad Bolg şuieră prin aer și, răsucindu-se pe jumătate, irlandezul îl spintecă pe unul dintre adversari; ceilalți se traseră speriați înapoi, pentru că meștesugul folosirii săbiilor lungi se pierduse de cel puțin un secol. Duffy își croi drum cu sabia printre ei, prin contraatacuri dibace și riposte fulgerătoare, de parcă ar fi folosit-o toată viața.

Crengile de deasupra lui trosniră puternic și cinci dintre santinelele înaripate coborâră, sărindu-i în ajutor. Privite de aproape, erau îngrozitoare la vedere, cu botul plin de colți și ochi de pește; vâsliră greoi din aripi încoace și încolo prin lumină, retezând capetele adversarilor; de câteva ori ridicară un om doisprezece yarzi în aer, sfâșiindu-l cu dinții și cu ghearele și lăsând apoi să cadă în mulțime trupul mutilat.

Jan Zapolya, care zăbovise în urmă, pară cu pumnalul sabia unuia dintre nordici și-i înfipse vârful floretei în gât. Când trupul căzu pe spate, se trase înapoi și privi iute în jur. Era un adevărat dezastru. Dacă întăririle nu soseau în câteva secunde, trebuiau să facă stânga-mprejur.

Apoi, uitându-se peste capetele luptătorilor, către nord-

est, rânji, cu gura până la urechi.

— Țineți-vă bine, băieți!, strigă către ceata de unguri renegați, cuprinși de panică. Vin ai noștri!

Duffy se întoarce la timp ca să parzeze iataganul mânuit de o creatură din aceeași specie cu cele care-i decimaseră pe unguri, dar care se afla, în mod vădit, la ordinele adversarilor. Ea îi blocă riposta, dar forța loviturii o azvârli la pământ, unde, după câteva zvârcoliri, încremeni în moarte. Înainte ca următoarea să se apropie de el, zări pentru o secundă, sandalele cu talpă groasă din picioarele diforme ale ființei.

Acum, bătălia se dădea pe viață și pe moarte și nimeni nu mai putea să bată în retragere. O zarvă cumplită, infernală, de strigăte, lovituri de sabie, țipete stridente, neomenești, și fâlfâit greu de aripi răsuna înfricoșător printre copaci, pe când cele două tabere se ciocneau, învolburându-se înainte și înapoi, iar luptătorii aerieni se sfășiau unii pe alții. În locul unde Aurelianus îl apăra pe Rege împotriva a trei demoni, săreau, pocnind, scânteii de foc vrăjitoresc. Observând pericolul, Duffy își croi drum prin învâlmășeala de trupuri încleștate, ciopârțind și spintecând în dreapta și în stânga. Cu sabia lui lungă făcea ravagii printre unguri, care, pe terenul accidentat, nu-și puteau folosi cum trebuie floretele, mai noi și mai ușoare.

O altă siluetă își făcea loc prin înghesuială, spre Aurelianus și Rege. Antoku Ten-no dădea lovituri aproape la fel de largi ca Duffy, mânuind o sabie lungă, pentru ambele mâini, care părea străină. Ca și irlandezul, reușea să ocolească lupta corp la corp, care l-ar fi adus la mila unui jungher. După ce Duffy respinse, aplecându-se, tăișul sabiei unuia dintre unguri și îi despică țeasta cu o lovitură răsunătoare, Antoku rămase singur în fața lui, în poziție de luptă.

Ochii orientalului luciră, recunoscându-l, deși Duffy nu văzu decât că se măsurau unul pe celălalt ca doi luptători.

— Și acum, răsfățat al Apusului, șuieră Antoku, ce... Ahh!

Se dădu înapoi, parând o lovitură nimicitoare cu

mânerul armei, apoi, peste o clipă, dejucă, cu dosul mâinii, o remiză.

Furios că nu e ascultat, se năpusti cu vârful sabiei spre pieptul lui Duffy. Acesta apucă mânerul la înălțimea centurii, lăsând sabia orientalului să se ciocnească de a lui, și lovi drept înainte.

Fața lui Antoku mai avu timp să caște gura de groază, înainte ca tăișul sabiei lui Duffy să se îndrepte fulgerător către ea, despărțind-o pe din două. Când trupul se frânse, irlandezul se opri doar cât să-i reteze capul mutilat, apoi fugi către Aurelianus.

Vrăjitorul, încovoiat, își rotea disperat brațele, dirijând fulgerele albastre care izbucneau tot mai slab din pământ, înspre cei trei demoni care se învârteau, dând din aripi, pe deasupra, repezindu-și spre el ghearele și iataganele flămânde. Lumina lor magică părea să nu mai aibă acum nicio putere și creaturile începeau să se apropie.

— Merlin, strigă irlandezul răgușit. Folosește-ți toată puterea dintr-o dată!

Stând în loc, se întoarse, privind către câmpul de bătaie.

În genunchi, vrăjitorul istovit își azvârli amândouă brațele spre demonul cel mai apropiat și, cu o bubuitură ca de tunet, o limbă de foc de grosimea și înălțimea unui om izbucni din pământ, doborând făptura care se rotea în aer.

Duffy își luă avânt și sări, când primele ecouri vuiau printre copaci și Aurelianus se rostogolea în față. Încă nu atinsese pământul când Calad Bolg, pe care o ținea deasupra capului, izbi năprasnic coloana vertebrală a unuia dintre demonii orbiți. Creatura scânci și se prăbuși, zvârcolindu-se, pe pământ; irlandezul ateriză cu genunchii îndoiți și se răsuci către cel rămas, care dădea din aripi, orb, încercând să se înalțe, cuprins de panică și încurcându-se în ramuri. Duffy nu putea să-l mai ajungă din urmă, dar doi dintre paznicii înaripați ai Regelui, înălțându-se în văzduh ca niște săgeți, îi veniră de hac.

Sprijinindu-se în sabie, cu răsuflarea tăiată, Duffy cuprinse cu privirea locul bătăliei: ungunii erau puși pe fugă și urmăriți către sud, pe drumul care străbate

Wienerwald, de către vikingii rămași; căruța se afla acolo unde o lăsase, deși acum era înconjurată de cadavre, și unul dintre cai zăcea, mort, în hamuri; Rikard Bugge ședea pe iarbă îngânând o melodie și înfășurându-și o cârpă pătată de sânge în jurul coapsei. Duffy privi spre Regele Pescar: întins pe jos, lipsit de vlagă, monarhul îi zâmbi cu un aer trist și ridică două degete, în semn de binecuvântare, către el.

Aurelianus se ridică, tremurând, în picioare, și se sprijini de un trunchi de copac.

— Am fost... la mare ananghie, găfâi el, vorbind din nou limba austriacă. Ești teafăr, Brian?

„Teafăr?” gândi Duffy iritat. „De ce n-aș fi?” Apoi, sabia îi alunecă printre degetele amorțite și privi repede în jur, simțind că îl cuprinde brusc o mare oboseală.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? întrebă el, încercând să-și stăpânească tremurul din vocea sugrumată de spaimă.

Aurelianus clătină din cap, pe jumătate absent, privind la trupurile neînsuflețite care semănau dealul până în vale.

— Nu-ți amintești?

— Nu, fir-ar să fie! Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că am văzut santinelele zburătoare coborând de pe cer.

Vrăjitorul dădu din cap.

— Mi-am închipuit. Aici a luptat Arthur.

Duffy se întoarse, îndreptând un deget către magician.

— Ba nu, nu el, strigă. Stai, am să-mi amintesc într-o clipă. Am întâlnit deseori oameni care își pierduseră memoria pentru scurtă vreme, pentru că nu puteau să-și amintească ceva înfricoșător, care îi îngrozise.

Lovi cu cruzime piciorul hidos al demonului mort și adăugă în șoaptă:

— Și e limpede că așa a fost.

Se plimbă înainte și înapoi, strângând din buze când pășea pe lângă locuri unde iarbă era arsă.

— Foarte bine, spuse iute, într-un sfârșit. Cine sunt toți ăștia?

— În mare parte, unguri, răspunse Aurelianus, liniștit. Am speranțe, deși nu foarte mari, că voi găsi printre ei și

cadavrul lui Zapolya. Cel care zace aici, înjumătățit, e Antoku. Se pare că l-ai omorât.

— Cine? Mandarinul? Mda...

Duffy ridică din umeri.

— Cred că am făcut bine.

— Da.

— Totuși, ce naiba ai greșit, cu scamatoriile tale de-a „întoarce-i și rățăcește-i”?

Vrăjitorul se încruntă, cu un aer defensiv și privi în jos, pe furiș, spre Rege.

— Nimic. Flăcăii ăștia nu aveau cunoștințe de magie, ca să poată pătrunde în ținutul apărat de mine... dar cred că se pricepeau destul de bine să urmărească prin pădure pe cineva care are.

Își recăpătase suflul și se depărtă de trunchi.

— Adună-ți oamenii care se pot ține pe picioare, îi spuse lui Duffy, și pune-i să-l ducă pe Rege la căruță. Te-aș sfătui, de asemenea, să te descotorosești de calul mort. Eu am să mă ocup de răniți. Iertați-mă, Sire – adăugă, întorcându-se spre Rege, apoi o porni pe pantă în jos.

Duffy se aplecă să-și ridice sabia căzută și abia atunci observă ce sabie era.

— Hei, strigă după vrăjitor. De ce am folosit-o pe asta? Credeam că... suntem amândoi de acord că e demodată.

Aurelianus se întoarce pe jumătate.

— Asta era pe vremea când tu și el erați oarecum la unison, îi strigă. Cred că atunci când rămâne singur, o preferă pe asta. Bun lucru că m-am gândit s-o iau cu noi.

Mai făcu câțiva pași și se aplecă să-l cerceteze pe unul dintre nordicii răniți.

— Ia-o ușor, băiete, îi șopti Regele-Pescar lui Brian. Știu că ți-e greu. Dar, dacă ar fi fost ușor, nu te-ar fi ales tocmai pe tine.

Duffy privi lung înspre Aurelianus și ridică din umeri, neajutorat.

— Atunci, s-ar zice că-i ușor, făcu el, pentru că mi se pare că a ales deja pe altcineva.

CARTEA A TREIA

„Și a fost un tumult în noaptea aceea, pe câmp, ca în marile bătălii, și focuri mișcătoare, pe care omul nu le putea explica, și mari minuni pe cer...”

– din jurnalul lui Kemal Pașa Zadeh,
scribul oficial al Sultanului Suleiman el Kanuni.

CAPITOLUL XV

Pătratul de lumină desenat de razele soarelui de după-amiază se deplasase câțiva țoli mai sus, pe perete, și Brian Duffy se mișcă puțin, ca să-și ferească fața de el; dacă nu se scula chiar în clipa aceea, medită el, amorțit, va fi nevoit să se lase mult în jos, aproape să se culce pe banchetă, dacă voia să-și țină privirea obosită cât mai departe de strălucirea lor orbitoare.

— Vrei și tu una, sau ba? repetă nerăbdător tânărul care stătea în pragul ușii, agitând o figurină mică, cenușie, de o formă vag omenească, prinsă la capătul unei sfori.

Duffy clipi amețit spre el și mai luă o sorbitură lungă din vinul roșu, călduț, ca să amâne efortul de a răspunde. „Băiatul ăsta e mult prea bine îmbrăcat”, hotărî irlandezul. „Mânecele astea albastre, bufante, decupate ici și colo, ca să lase să se vadă dublura de satin roșu, sunt destul de bune dacă vrei să faci pe grozavul în fața doamnelor, dar când începe bătălia, nimic nu face cât o scurteică răpănoasă, de piele, și o pereche de mănuși vechi, cu căptușeala groasă.”

— Ai de gând să ieși îmbrăcat astfel?, întrebă el. Dacă da, sper că mai ai încă un costum, la fel de bun.

Apoi, amintindu-și ce fusese întrebat, răspunse:

— Nu, mulțumesc, nu-mi trebuie nicio rădăcină de mătrăgună. Am să mă strecor, am să mă apăr și-am să-mi încerc norocul, ca de obicei.

Tânărul landsknecht scutură din cap a îndoială și băgă rădăcina mică și urâtă la loc în săculeț.

— La urma urmei, faci ce vrei cu viața ta, admise el. Ia spune, când te-ai născut?

Irlandezului îi trecură prin cap câteva răspunsuri hazlii, dar era prea somnoros ca să le mai rostească. Se mulțumi să întrebe:

— Ce?

— În ce lună te-ai născut?

— ... În martie.

— Hm! Ia să vedem...

Tânărul scoase din săculeț un tabel și își trecu privirea peste el.

— Ei, era mai bine dacă ai fi fost în Balanță sau în Rac, dar, cum ești în Pești, n-ai motive să-ți fie teamă că vei fi împușcat în picior.

Zâmbi, făcu o plecăciune și ieși.

— Vrei să spui că nu se va întâmpla, sau că nu trebuie să-mi fie frică?, strigă Duffy după el, dar nu mai primi niciun răspuns.

Deși își schimbase iar poziția, soarele își arunca sulile prin geamul de sus al ferestrei, direct în ochii lui. Cum nu i-ar fi plăcut să-l găsească cineva în starea asta, zăcând pe spate, pleoștit, cu cana cu vin în brațe, chiar înaintea bătăliei, își coborî picioarele de pe banchetă, se ridică și se întinse, vărsând astfel, din întâmplare, restul de vin pe podeaua de lut. „Ei bine“, își zise, luând-o filosofic, „era oricum timpul să mă pregătesc“. Se așeză pe unul din paturile de cazarmă și își trase cizmele, apoi se sculă și își încinse sabia, își luă cămașa de zale, tunica și coiful, după care ieși afară, în lumina nestatornică și zgârcită, de mijloc de octombrie.

Magaziile din colțul de sud-est al orașului fuseseră transformate la repezeală în cazarmă și câteva companii de landsknechten, printre care și cea a lui Eilif, fuseseră încartiruite acolo. Duffy se ivi dinspre capătul de sud și își croi drum prin mulțimea de mercenari gălăgioși, adunați în piață, pe Schwarzenbergstrasse. Găsi masa la care armurierul lui Eilif împărțea archebuze și luă o flintă, câțiva săculeți cu praf de pușcă și gloanțe.

— Duff, spuse bătrânul soldat, am aici o arbaletă pe care o pusesem deoparte. Vrei s-o iei tu?

— Păstrează-o, spuse Duffy zâmbind. Data trecută când am încercat să trag cu una din asta, mi-am prins părul în ea. Am fost nevoit să bat în retragere, ajutându-mă de sabie și de pumnal și cu blestemata asta de armă agățată în păr.

— Eu unul, nu te fac mincinos - spuse omul, înțelegător,

și-i mai dădu câteva lungimi de fitil.

Irlandezul le duse pe toate într-un colț al pieței și le așeză pe o bordură, cât timp își puse zalele și tunica de piele. De pe creasta zidului se auzeau pocnind, când și când, focuri de armă și privi o clipă într-acolo. „Aștia trebuie să fie trăgătorii de elită”, gândi el, „care se încălzesc cu focul de acoperire, la mare distanță, al puștilor ghintuite”. Ascultă atent, dar nu auzi niciun foc de armă drept răspuns, din afara zidurilor. Se așeză jos și începu să-și încarce flinta. Era a douăsprezecea zi de când turcii asediau Viena.

Tânărul pe care îl văzuse la cazarmă se apropie cu pași mărunți, cu rădăcina de mătrăgună legănându-i-se la cingătoare, și privi critic eforturile lui Duffy.

— Fitilul trebuie să intre prin tubul acela metalic de la vârful țevii, îi arată el, dornic să fie de folos, în așa fel încât scânteile, la primul foc, să nu-l aprindă la mijloc.

Duffy se lăsă pe spate și zâmbi, mijindu-și ochii din cauza soarelui.

— I-auzi! E prima dată când aud așa ceva, spuse el blând. Și eu care credeam că tubul îl folosești ca să răzui brânza, după bătălie.

Un landsknecht cu barbă albă, care stătea pe vine, ceva mai încolo, ascuțindu-și sabia, se uită la ei și începu să hohotească răgușit.

— Dacă voi, vițelușilor, ați avea habar ce-i aceea o țință, făcu el, ați înțelege cum poate fi folosită culisa drept cătare. La naiba, Duffy e soldat bătrân; nu și-ar lăsa el fitilul să ajungă lângă palașcă.

— Am mai făcut eu prostii la viața mea, dar așa ceva niciodată, încuviință irlandezul.

Focurile de armă porniră iar de-a lungul zidului și tânărul mercenar tresări fără voie, apoi făcu iute câteva figuri cu sabia, ca să-și ascundă tresărirea. O rafală de vânt aduse în stradă mirosul înțepător al prafului de pușcă. Îndreptându-și spinarea și întinzându-se, după exercițiile improvizate, băiatul îl întrebă, stânjenit, pe Duffy:

— Credeți că a început?

— Hm? Ce să înceapă?

— Atacul din după-amiaza asta. Credeți că vom reuși, într-un fel sau altul, să spargem asediul?

Bărbatul mai vârstnic râse disprețuitor, dar Duffy se mulțumi să zâmbască, clătinând din cap.

— Nu, răspunse el. Ei știu că nu pot să apere delușorul. L-au ocupat numai din fanfaronadă. Deci, o să facem și noi la fel: o să ieșim de aici și o să-i împingem înapoi. Vor muri oameni, dar nu va fi o înfruntare decisivă.

— Bine, și-atunci când va fi?

Cu toate strădaniile de a-și păstra expresia stăpână pe sine, în vocea flăcăului se simțea un tremur nervos.

— Dacă tot se retrag, de ce nu-i împingem mai departe?, continuă el, pe un ton mai scăzut. Sau, la fel, dacă noi ne retragem, de ce să nu facă și ei același lucru?

Duffy își așează cu grijă arma încărcată pe caldarâm.

— Păi, pentru că noi toți, de ambele părți, suntem veterani bătrâni. Landsknechten-ii știu care-i prețul unui atac nesăbuit, iar turcii de afară sunt ieniceri, cei mai buni luptători ai Orientului. Ei nu sunt numai aprigi, ca achingiile sau iayalarii; mai sunt și mintoși.

— Aha!

Tânărul privi spre partea cealaltă a străzii, la zidurile crestate de împușcături, ale caselor din apropiere.

— Sunt... creștini, nu-i așa?, întrebă el. Ienicerii, vreau să spun.

— Au fost, spuse Duffy. Turcii îi iau ostatici, din familii creștine de pe tot întinsul Imperiului Otoman, înainte să împlinescă șapte ani, apoi îi cresc ca pe cei mai fanatici musulmani și devin soldații favoriți ai sultanului. Au fost botezați, da, dar nu-i mai poți numi creștini.

Flăcăul scutură din umeri.

— E ca în poveștile de demult, cu copiii schimbați de elfi. Auzi, să-i răpească pe ai noștri și să-i schimbe, ca apoi să-i trimită înapoi, să cotopească ținutul despre care nu mai știu că le e patrie!

— I-adevărat, încuviință Duffy. Cei pe care o să-i împușcăm în după-amiaza asta ar putea să fie copiii celor

care au luptat alături de cavaleri, la Belgrad.

— Așa cum și cei din vestul mai îndepărtat ne vor împușca fiii cu turbane, dacă nu-i punem noi pe fugă, spuse tânărul. Dar putem rezista mult și bine, nu-i așa? Vreau să spun, și dacă Împăratul nu ne trimite întăriri?

— Asta-i o întrecere, spuse Duffy. Să vedem ce se termină mai întâi: zidurile noastre sau proviziile lor. Noaptea poți deja să-i auzi cum sapă la temelia zidurilor, ca să pună mine.

— Vorbărie proastă!, răsună vocea mercenarului cu barbă albă, care sări sprinten în picioare, rotindu-și cu suier, pe deasupra capului, sabia proaspăt ascuțită. Asediatorilor le ia mult mai mult să mineze zidurile unui oraș decât să le zdruncine cu tunurile grele, până se prăbușesc. Ori, după cum vedeți, ei n-au decât tunuri ușoare, bune să spargă geamuri și să lovească niște acoperișuri, dar care nu pot să facă breșe în zid. Gândiți-vă ce noroc am avut că ploile din ultimele luni i-au obligat pe turci să-și părăsească artileria grea, împotmolită pe drumurile pline de noroi!

Se îndepărtă, lustruindu-și din mers lama sabiei, iar tânărul, ceva mai vesel, se duse și el, câteva clipe mai târziu.

Duffy rămase pe locul lui, încruntându-se și dorindu-și dintr-o dată să mai fi băut niște vin în dimineața aceea, pentru că vorbele bătrânului landsknecht îi amintiseră de ultima discuție pe care o avusese cu Aurelianus, în ziua dinaintea celei în care plecase de la hanul „Zimmermann” și se mutase la cazarmă.

Cu cinci luni mai înainte, într-o dimineață strălucitoare, în toiul lunii mai, bătrânul vrăjitor se apropiase de el, în sala de mese de la „Zimmermann”, și așezase, zâmbind, lângă berea lui Duffy, o cutiuță de lemn care zornăia de parcă ar fi fost plină cu pietricele.

— Suleiman și întreaga lui armată au părăsit Constantinopolul ieri, spuse el. Hai să facem împreună câțiva pași, pe la capătul de est al Canalului Dunării.

Duffy își sorbea berea.

— Bine - răspunse el, pentru că era o zi plăcută și nu ieșise din oraș de săptămâni întregi - dar nu cred că o să-i putem vedea, și cu atât mai puțin să-i lovim, cu colecția asta de pietricele de pus în praștie.

— Nu, să-i lovim cu ele, nu, încuviință Aurelianus vesel. Hai, termină-ți berea, în vreme ce eu mă duc să-i spun lui Marko să ne pregătească doi cai.

Duffy primise bucuros, pentru că Epiphany stătea ascunsă de multă vreme și, oricum, în ultimul timp izbucnea în lacrimi ori de câte ori încerca să îi vorbească. Ultima oară se întâmplase în sala de mese, la cină. Înfrorându-se la amintirea asta stânjenitoare, își sorbi berea și ieși afară, după Aurelianus. Îl ajută pe Marko să pună șaua pe cel de-al doilea cal și se săltă repede în șa.

— După dumneavoastră, făcu el vesel către vrăjitor, înclinându-se cât îi permitea poziția călare.

Ieșiră prin poarta de nord și lăsară caii în voia lor, la pas, înaintând către sud-est, peste câmpurile cu iarbă nouă, presărate cu bujori. După vreo două mile, Aurelianus își cârmi calul, fără veste, spre brațul de sud, străjuit de sălcii, al canalului, și curând făcură popas în umbra lor fremătătoare.

— Ce-ai de gând să faci cu cutia aia cu pietricele? întrebă Duffy, în sfârșit; pe drum nu ceruse lămuriri, pentru că nu voise să se arate prea curios.

— Am să fac farmece de ploaie. Astea sunt pietre de meteorit, bucăți de stele căzătoare, îi răspunse vrăjitorul, descălecând și coborând până la malul apei.

— Farmece de ploaie, zici?, făcu Duffy, cercetând bolta cerească, albastră și senină. O zi tocmai potrivită pentru asta, observă el. Mai bine mai așteaptă.

— Trebuie să ne grăbim. E aproape miezul zilei.

La mal, Aurelianus se lăsă pe vine și îi făcu semn lui Duffy să facă liniște. Își înfundă o mână, făcută căuș, în apă și sorbi din ea, apoi vărsă restul pe pământ și îl frământă puțin. Deschise cutia de lemn - Duffy, care făcuse ochii mari, uitându-se peste umărul bătrânului,

rămase foarte dezamăgit când văzu pietricelele, zbârcite ca stafidele – și o stropi cu încă o mână de apă. Închise capacul, se ridică, ținând cutia în mâini și începu să o scuture ritmic, șoptind ceva într-o limbă, pe care Duffy se strădui să nu o asculte.

Ramurile salciei începură să se legene în aerul încă liniștit, și zornăitul se înțeți. Curând, tot frunzișul fremăta și, cu toată neîncrederea lui, Duffy fu nevoit să accepte că foșnetul avea același ritm.

Apoi, ritmul pietrelor scuturate se înțeți iar, aproape de două ori mai mult, și apoi încă și încă. Mâinile lui Aurelianus nu se mai vedeau decât ca niște pete și zornăitul răsuna neîntrerupt, ca un șuierat puternic și continuu. Ramurile răsucite ale sălciilor erau pe cale să se rupă de pe trunchiuri.

Duffy se dădu, fără să vrea, înapoi, pentru că vuietul și șuierul, tot mai puternice, aproape de neîndurat, i se părură dintr-o dată o poartă de intrare pentru ceva, un lucru care exista dintotdeauna. Aerul era încărcat și înăbușitor și Duffy, gâfâind și strănutând, presimțea din tot trupul lui, întins ca o coardă, clipa când necunoscutul se va întrupa.

Apoi, cu un strigăt, vrăjitorul azvârli cutia în apă. Se deschise în aer, la jumătatea drumului, pietrele loviră oglinda apei ca niște mitralii și o pală de vânt îi șfichiui câteva clipe pe cei doi, încă îngenuncheați, cu asemenea violență, încât Duffy fu cât pe ce să urmeze pietrele în canal. Apoi, vântul se liniști, părul lui Duffy căzu înapoi pe spate și sălciile se îndreptară, mlădioase, deși, mai departe, către sud, copacii se zbăteau cu aceeași furie. După câteva secunde se liniștiră și ei.

Aurelianus se așază jos, greoi, lăsându-și mâinile să se odihnească pe pământ.

— Ah, oftă el, după ce gâfâi un minut întreg, cu gura larg deschisă. Există multe spirite puternice... dar spiritele ploii sunt cu siguranță printre cele mai... energice.

Începuse să se ridice, dar se răzgândi.

— Și cer destulă energie și din partea celor care le

invocă.

Își ridică mâinile, care-i tremurau, și le cercetă atent.

— Cred că era foarte aproape de miezul zilei când am început, spuse el, dacă și-au făcut treaba atât de repede și de ușor. Ultima dată când am făcut șmecheria asta, acum câțiva ani, a trebuit să scutur blestemata de cutie aproape o jumătate de oră.

Duffy privi la cutia de lemn care plutea încet în josul apei.

— Miezul zilei?, repetă el absent. De ce e atât de important momentul ăsta?

Aurelianus încercă din nou să se ridice și de data asta reuși.

— Toate practicile magice se sprijină pe o încălcare a legilor naturii, îi răspunse lui Duffy, și legile astea au mai puțină putere la miezul zilei și la miezul nopții.

Duffy era gata să facă niște remarci – în ceea ce-l privea, erau tocmai ceasurile când se simțea cel mai ostenit – când Aurelianus porni către locul unde-și lăsaseră caii.

— Mă bucur că am terminat cu asta, spuse bătrânul vrăjitor. Cu ritmul în care merge Ibrahim, în scurt timp mi-ar fi fost cu neputință să mai fac ceva. Acum ploile vor stingheri considerabil înaintarea lui Suleiman către nord.

Se săltă în șa, iar irlandezul îl urmă îndeaproape.

— De ce cu neputință? Nu va mai fi miezul zilei și miezul nopții?

— Ba da, dar când doi maștri, cum suntem eu și Ibrahim, se apropie și se înfruntă, puterea magică a unuia e anulată de a celuilalt: ca atunci când doi care se bat cu cuțitele își încheștează unul altuia încheieturile mâinii. Aura unuia, întâlnind-o pe a celuilalt, distruge armonia creației și cele mai înalte cunoștințe de magie devin neputincioase; când așa ceva se întâmplă, nu-ți mai rămân decât săbiile și tunurile. Vrăjitoria nu mai are nimic de spus.

Își întoarse calul și îi dădu pîteni să urce coasta, către pajiștea acoperită cu iarbă.

— Aha, făcu Duffy, urmându-l, clipind des în lumina

puternică a soarelui, care se revarsă deodată asupra lor. Deci, când turcii vor fi aici, n-ai să fii în stare să... Să spunem... Să trimiți un roi de viespi uriașe peste ei sau să prefaci pământul pe care calcă în nisipuri mișcătoare?

— Mă tem că nu. De fapt, s-ar putea ca astăzi să fi făcut ultima mare vrăjitorie, până se va sfârși totul; am observat deja că mi-e tot mai greu, chiar și cu lucruri dintre cele mai obișnuite.

— Cum s-a întâmplat cu candela aceea, pe care ai încercat s-o aprinzi acum câteva săptămâni și care a sărit în aer?

— Da. Într-un asemenea punct mort, ca urmare a vrăjmășiei dintre doi mari inițiați, magia minoră, așa-zisă de vatră sau de bucătărie, mai are efect, dar nu întotdeauna. Iar puțința de a săvârși minuni, după cum îți spuneam, se pierde.

— Atunci nu înțeleg de ce vă mai obosiți atâta, voi, moșnegii, observă Duffy. Ce rost are să vă mai luptați, dacă tot nu puteți depăși punctul ăsta mort?

— Ei... numai *teoretic* mort, îl corectă Aurelianus. Ca să vă dăm sfaturi, tot mai suntem buni. Cred că, nu peste multă vreme, ai să fii pe de-a-ntregul Arthur, tot timpul, și atunci va trebui să... să-ți dau câteva lecții.

Duffy nu spusese nimic, deși ochii i se îngustaseră. Pe drumul de întoarcere la „Zimmermann“, luase o hotărâre. Își strânsese cele câteva lucruri, luase sabia lui Eilif și părăsise hanul fără o vorbă. Eilif îl înrolase bucuros în compania lui și Duffy se instală la un loc cu mercenarii landsknechten, care erau pe atunci încartiruiți în cazarma de nord, lângă Wollzelle.

Approape o lună după toate astea, Apusul primi în mod oficial vestea că Suleiman înainta către Austria cu 72.000 de oameni. Carol fusese prea prins de vrajba lui cu regele Franței, ca să mai trimită trupe în ajutorul Vienei, așa că fratele lui, Ferdinand, se înfățișase Dietei ca să ceară ajutor prinților Sfântului Imperiu Roman, atrăgându-le atenția că, dacă Austria va cădea sub turci, în scurtă

vreme ei aveau să înainteze spre Bavaria. Și, în pofida controverselor aprinse cu luteranii, protestanții și catolicii căzuseră de acord să dea un *Reichshilfe* – să ridice o armată pentru apărarea imperiului. În fine, peste o lună, pe 24 septembrie 1529, Contele Nicholas von Salm sosise în Viena cu opt mii de soldați și preluase comanda apărării. Ajunsese în oraș doar cu trei zile înaintea lui Suleiman; dacă n-ar fi fost ploile acelea inexplicabile, care îngreunaseră înaintarea sultanului către nord, de-a lungul Dunării, von Salm ar fi sosit mult prea târziu și nu i-ar mai fi rămas decât să asiste, ca un spectator, la asediul Vienei.

Duffy clătină din cap și se ridică, simțind cum căldura vinului îl cuprindea până în creștet. În ultima vreme, se lăsase de băutură – de vin, nu de bere „Herzwesten” – pentru a preîntâmpina vedeniile cu lacul și vizitele lui Arthur și, dacă era să judece după absența lor totală, de atunci – renunțarea asta avusese un oarecare efect.

Chemarea ascuțită a unui corn acoperi murmurul și uruitul care umpleau piața aglomerată iar mercenarii începură să se alinieze. Irlandezul își împinse coiful venețian mai către ceafă și își trase peste față obrăzarul, astfel încât obrații, fălcile și nasul erau apărute. Apoi își puse mânușile grele, își luă flinta și se îndreptă grăbit către locul de adunare al companiei lui Eilif.

Mulțimea înfierbântată de soldați se grupase în patru coloane de câte patruzeci de oameni fiecare, unii îmbrăcați mai bine decât tânărul cu rădăcina de mătrăgună, alții, mai sărăcăcios chiar decât Duffy. Prea puțini mai vorbeau acum. Artificierul fiecărei companii își croia drum printre șiruri și se oprea în dreptul fiecărui om, ca să-i aprindă, cu torța lui lungă, fitilul. Duffy îi spusese să i-l aprindă la amândouă capetele, pentru că își amintise că, odată, i se întâmplase să cadă și, în cădere, stinsese capătul aprins.

Eilif și Bobo se desprinseseră dintr-un grup de căpitani și locotenenți de companie și traversară piața, către oamenii lor.

— Trebuie să escortăm cincizeci dintre cavalerii lui von Salm către pozițiile ocupate de turci, spuse răstit Eilif.

După cum probabil ați văzut de pe ziduri, e un deal, încununat de un zid scund, de piatră. Planul e să-i scoatem de acolo și să-i împingem către un punct de unde tunurile noastre să-i mâne înapoi în liniile lor, apoi să rămânem acolo, în spatele zidului, o vreme, cât să le arătăm că am putea să apărăm poziția, dacă am vrea, după care ne repliem și ne întoarcem în cetate, cu cavalerii în frunte. Noi vom fi flancul din față stânga și acolo vreau să stați, nu să vă învârtiți prin preajmă! Și atenție! Toate astea trebuie să arate bine - căpitani și locotenenți landsknechten-ilor se întâlnesc mâine dimineață cu von Salm și membrii Consiliului Orășenesc la hanul „Zimmermann“, ca să le mai ceară niște bani, și vreau ca voi, flăcăilor, să le dovediți că sunteți niște profesioniști, neapărat trebuincioși. S-a înțeles?

— Înțeles, urlă întreaga companie la unison.

— Bine. Deci, țineți-vă capul pe umeri, dați-le oamenilor din spatele vostru timp să-și încarce puștile și lăsați-i pe turci să se ducă acolo unde îi puteți ucide, dar fără fapte eroice - asta nu-i cea mai tare carte pe care o avem de jucat.

Cornul sună iar și landsknechten lăsară piața goală, îndreptându-se către Kartnerstrasse, unde cotiră spre stânga. Cavalerii erau deja pe cai, adunați în curtea din spatele porții, și lumina plăcută a soarelui strălucea când pe un coif poleit, când pe o mănușă de fier, când pe o pană răsfirată. Silueta înaltă, îmbrăcată în armură, a lui von Salm însuși, se vedea de departe, trezindu-le soldaților gânduri întârziate.

Landsknechten-ii mășăluiau în două coloane care-i încadrau pe cavaleri. Erau și ei soldați unul și unul, încercați în bătălii, veterani al Războiului Țărănesc, ai bătăliei de la Tokay și o mulțime de alte campanii. Nu împărtășeau disprețul obișnuit al cavaleristului față de infanterist, pentru că prea de multe ori văzuseră ce soartă îi aștepta pe cavalerii doborâți de pe cai, zăcând ca niște broaște țestoase răsturnate, în lipsa infanteriei prietene care să țină dușmanul la distanță.

Un nor întins întunecă o clipă fața soarelui, plutind ca o creatură cenușie pe fundul mării și când preotul păși lângă von Salm ca să-și rostească binecuvântarea, câțiva dintre oameni își făcură mâinile căuș peste capătul fitilului, crezând că picăturile de apă sfințită împrăștiate în praf vestesc un început de ploaie.

Un grăjdar se grăbi cu scărița portabilă și o așeză lângă calul alb, acoperit cu un valtrap bogat, brodat cu aur; von Salm păși pe scăriță și se așeză într-o șa tot atât de înaltă în față și în spate, ca un galion spaniol. Chiar de la distanță, Duffy zări două sfere întunecate – două grenade, crestate adânc, care se legănau, aninate de șa. Contele ridică o mână, tunurile bubuiră brusc pe creasta zidului și enormele canaturi boltite ale Porții Carintiene culisară zgomotos pe roți și se deschiseră. Scârțâitul lor se însoți de topotul copitelor și al cizmelor pe caldarâm, când trupele se puseră în mișcare și începură să se încoloneze, trecând pe sub poartă, câte patru soldați pedestri și doi cavaleri în rând.

Tunurile trăgeau foc de acoperire, mai mult mitralii, zguduind din temelii casele învecinate, numai ca să-i sperie pe turci și să ucidă pe oricare și-ar scoate vârful nasului de după zid, ca să se uite. Focul încetă, de îndată ce apărătorii se aflară cu toții în afara porții. Duffy, stând în umbra tulbure a zidului, putea să vadă șuvițele albe de fum plutind către est, pe fundalul norilor întunecați.

— Landsknechten-ii înaintează 200 de yarzi, lătră von Salm, apoi se despart în două, ca să ne facă loc, iau poziție și încep să tragă, ca să ne acopere înaintarea. Când ajungem în dreptul lor și pornim la atac, intrați și voi în luptă.

Cei patru căpitani încuviințară scurt din cap și cei o sută cincizeci de mercenari porniră în fugă înainte. Duffy își lungi gâtul cât putu, când dădură colțul de sud-est al zidului, dar dinspre pozițiile turcilor nu se zărea decât norul de praf stârnit de proiectilele aruncate. În spatele lui începură să bată clopotele Catedralei „Sfântul Ștefan”, erau clopotele mari, care chemau la liturghia de prânz, nu

celelalte, cu dangătul subțire, care vesteau un atac. Mai privi o dată, pe furiș, la cavalerii nemișcați, înainte de a-i pierde din vedere, ascunși după umărul înalt al zidului. „Acum am rămas singuri”, își spuse el, respirând încă în voie, în timp ce strivea grăbit sub tălpi pământul reavăn al câmpiei. „Sper că vor veni iute în urma noastră, când vom începe să tragem.”

Alergară mult și bine către est, pe o direcție care trebuia să-i aducă la capătul de sud al zidului cel scund, care-i adăpostea pe turcii temerari. Duffy arunca din când în când câte o privire prudentă spre tabăra turcească, care nu dădea niciun semn că ar avea de gând să contraatace. Irlandezul, care începuse acum să găfâie, se temea să nu fie nevoit să o ia nebunește la fugă înapoi.

Cât cuprindeai cu ochii, oștirea mahomedană se vedea puhoi, în rânduri dese, până departe, în dreapta. Abia vizibil, ca o pată roșie, în ceața ridicată dinspre sud, era cortul lui Suleiman însuși. „Salutări, preacinstite sultan”, își zise irlandezul, amețit, în sinea lui. „Salutări de la unul căruia i s-a oferit odată slujba ta!”

Când fură trase primele focuri, vântul purtă zgomotul detunăturilor departe, încât Duffy nu auzi decât un răpăit sec, ca de pietre lovite unele de altele; totuși, un minut mai târziu, doi landskenchten se lăsară pe spate și se prăbușiră, iar camarazii din apropiere se împiedicară de trupurile lor.

„Isuse”, gândi Duffy, înfiorat de spaimă pentru prima oară, „au archebuze. Acum trei ani, la Mohacs, nu aveau”.

Eilif alerga în față; din fugă, se întoarse către ei:

— Rupeți rândurile! strigă el. Mai înaintați încă cincizeci de yarzi, apoi vă opriți și trageți!

De pe pozițiile turcilor se auziră în continuare focuri și, în timpul înaintării, mai căzură câțiva mercenari. Eilif își făcuse, totuși, bine planul, pentru că atunci când se opriră, se aflau la estul zidului, al cărui capăt se vedea limpede, ca și hainele albe ale celor câteva duzini de ieniceri.

Duffy, aflat în prima linie, îngenunche pentru a-și pregăti arma de atac. Găfâia, primind cu plăcere briza rece

dinspre vest, care îi răcorea fața și gâtul asudate. De pe pozițiile turcilor răsună o altă rafală de focuri de arcebuza și o ghiulea căzu chiar în fața irlandezului, împroșcându-l cu noroi, și ricoșă peste umărul lui. Abureala vinului pe care îl băuse dimineața pierise și se văzu nevoit să-și stăpânească tremurul, când înșurubă capătul fitilului în gura serpentinei. Apucă săculețul de la brâu cu mâna stângă și aruncă trei degete de praf cenușiu în palașca armei.

Ienicerii stăteau încă la adăpostul zidului, încercându-și armele pentru o nouă salvă. Duffy își sprijini brațul drept de genunchi și ținti un ienicer înalt, fixându-l cu privirea de-a lungul țevei. Trase cocoșul și încercătura țâșni cu zgomot, pârlindu-i obrazul. Asurzise, pentru că și ceilalți trăseseră aproape în același timp. Clipi, cu ochii plini de lacrimi și, când vederea i se limpezi, nu știu dacă doborâse sau nu insul, pentru că ienicerii își lăsaseră armele de foc și porniseră la atac cu iataganele.

„Unde sunt cavalerii?“, se întrebă Duffy disperat, începând să-și reîncarce arma. Strigătul sălbatic, ca un vaier prelung, al ienicerilor răsună peste tot în jurul lui, ca o larmă de insecte sau păsări tropicale, și foarte curând fu însoțit de târșăitul iute al sandalelor turcești, care se auzea din ce în ce mai tare.

Riscă o privire fugară de jur împrejur. „Dumnezeule, ce aproape sunt!“ Putea să le vadă dinții albi și fețele măslinii, crispate, și întâlni privirea unuia dintre ei. „Repede! Praful în palașcă!“, își comandă în gând. „Poftim! Jumătate în palașcă, jumătate pe jos!“

Unul dintre turci, îmbrăcat în alb, ajunsese la numai trei pași de el, așa că Duffy îl împinse cu arma, mânuind-o ca pe o sulită, și-i smuci cocoșul, dar focosul fu izbit atât de tare, încât se stinse.

Când irlandezul pară cu țeava armei iataganul năpustit către el, săriră scânteii; apoi omul se izbi de el și amândoi se prăvăliră în praf. Duffy se rostogoli, se ridică iute în genunchi și-și trase sabia și pumnalul. Înfipse pumnalul adânc în gâtul turcului, blocând, în același timp, cu sabia,

un alt iatagan şuierător și ripostând cu o lovitură puternică. Nesiguranța turcului îi dădu curaj; irlandezul sări în picioare și îi creștă fața cu pumnalul.

Fără să se mai bucure de vreun răgaz, înlătură o lamă în formă de semilună, care venea spre el, lovindu-l pe stăpânul ei în falcă, cu garda sabiei. Alt turc, turbat de furie, se grăbea către el; îl dezechilibără, zburându-i iataganul din mână cu o lovitură dibace, și îl lăsă să se prăbușească în pumnalul de sub el.

Apoi, marea de trupuri încleștate tălăzui și se cutremură, când cavalerii țâșniră în galop spre deschiderea gătită de ieniceri, dintre cele două grupuri de landsknechten. Paloșele lungi ale călăreților îmbrăcați în oțel se ridicau și coborau neîncetat și turcii se dădură deoparte, ca o stivă de lemne plutitoare măturată de un val pustiitor.

Duffy profită de învălmășeală ca să zboare, cu o lovitură ca de secure, capul unui turc. O clipă mai târziu, avea doi landsknechten lângă el și un turc în față, apoi turcul se răsuci pe călcâie și o rupse la fugă, împreună cu duzina de ieniceri care mai rămăseseră în viață.

— Lăsați-i să plece!, tună vocea gravă a lui von Salm. Înaintați la pas către pozițiile lor!

Duffy nici n-ar fi putut merge altfel decât la pas. Reuși să-și ridice și să-și bage în teacă armele și porni, clătinându-se pe picioare, cu respirația tăiată, fără putere nici cât să ridice mâna și să-și șteargă spuma de la colțul buzelor.

În câteva minute se aflau pe culmea împrejmuată. Nesocotind dojana lătrată de von Salm, Duffy se lăsă să cadă pe o piatră și se uită în spate, la zidurile înalte ale Vienei. Orașul părea ciudat de ocrotit și îndepărtat. „Dacă Suleiman ordonă acum un contraatac în forță”, gândi irlandezul posomorât, „cavalerii vor rezista, dar dintre landsknechten, prea puțini. Eu unul, mai mult ca sigur n-aș mai ajunge viu înapoi”.

Auzi o bufnitură grea, însoțită de nenumărate zăngănituri, și se întoarse. Unul dintre cavaleri căzuse de

pe cal, dar Duffy n-ar fi putut spune dacă leșinase din cauza unei răni sau din cauza căldurii.

— Scoateți-i armura!, porunci von Salm.

Contele își ridicase viziera și, cu fața purpurie lucind în soare, părea el însuși pe cale să facă un atac de cord.

— Avem vreme?, întrebă neliniștit unul dintre mercenari.

Tăcerea se lăsase apăsătoare peste micul grup izolat.

— Am putea să-l luăm așa...

— La dracu', ai de gând să mă asculți?

Ridicând din umeri, mercenarul se așează pe vine și începu să desfacă curele și catarama. Iute, i se alătură doi camarazi și, peste câteva momente, armura era desfăcută, lăsând vederii un cavaler mort; rana de sub sân i se deschidea în spate.

— Foarte bine, spuse von Salm, cu un aer obosit. Acum desfaceți grenadele astea două, împreunați fitilele și mai innădiți o bucată. Vreau un fitil lung.

Ienicerii care se retrăgeau ajunseseră la liniile turcești, unde se zărea mare agitație. „Cu ce scamatorii mai pierdem timpul?“, își spuse Duffy nerăbdător. „Acum e momentul să ne retragem, nu să facem pe deșteptii.”

— Bun, spuse contele. Acum, asamblați la loc armura, cu grenadele înăuntru.

Se uită la cavalerul de lângă el:

— Plănuisem să dărâmam zidul, numai atât, dar poate mai ademenim câțiva păgâni.

Când soldații, cu sudoarea curgându-le șiroaie, îndepliniră ordinul și sprijiniră armura de perete, von Salm îi puse să aprindă fitilul, care ieșea din coiful gol.

— Și acum, acasă!, strigă el. În pas de voie, cu landsknechten în flancuri!

Duffy, care își recăpătase aproape complet suflul, se îndreptă către locul unde se regrupa compania lui Eilif.

Îl văzu în fața companiei, nevătămat, dar nu-l zări pe Bobo. Intră în rând, cu ochii ațintiți în jos, concentrându-și atenția asupra respirației și încercând să-și relaxeze brațele înțepenite.

— Văd că până acum te-ai descurcat, auzi o voce lângă el.

Înălță capul. Era tânărul cu rădăcina de mătrăgună, acum cu hainele prăfuite și rupte, cu fața plină de vânătăi, dar, după toate aparențele, teafăr.

— Ah, da.

Îl măsură pe tânăr de sus și până jos.

— Despre haine, te-am prevenit, dacă-ți amintești. Și văd că ți-ai pierdut obiectul magic.

— Ce obiect?

— Rădăcina de mătrăgună fermecată.

Îi arată cu degetul spre cingătoare.

Tânărul privi speriat într-acolo, văzu că era adevărat și strânse din buze. Se ridică pe vârfuri ca să-l vadă pe von Salm, care se afla în dreapta lui, și murmură:

— Când au de gând să ne pună în mișcare?

Înainte ca Duffy să apuce să-i răspundă, von Salm dădu pinteni calului și cele trei coloane se urniră, mărșăluind agale către vest, înspre zidurile înalte ale orașului.

Deși se simțise întotdeauna la fel de bine în pădure, pe mare ca și în oraș, cele douăsprezece zile cât stătuse închis în orașul asediat îi dăduseră irlandezului ceva din punctul de vedere al orășeanului obișnuit; acum i se părea nefiresc să privească zidurile orașului din afară - era, într-un fel, parcă s-ar fi uitat la chila unei corăbii, stând în apă, sau ca și cum s-ar fi văzut pe sine însuși.

Mărșăluiau neîntrerupt, zidurile cetății se apropiau încet și încă tot nu auzeau strigăte de luptă, bubuituri sau tropot de copite în spatele lor. Duffy îi putea distinge acum pe oamenii de pe bastioane și îl recunoscuse pe Bluto, scrutând depărtările de lângă țeava unui tun.

Apoi, dinspre est se auzi tropotul copitelor; soldații, fără voie, lungiră pasul și von Salm ridică mâna să-i oprească.

— Nu fugim!, strigă el. Vom fi în spatele porților înainte să ne ajungă din urmă. Oricum, cred că mai întâi își vor face de lucru cu santinela pe care am lăsat-o lângă zid.

Astfel, coloanele de cavaleri și landsknechten mărșăluiră, în același pas, reținându-se cu greu să nu o ia

la fugă, în vreme ce urmăritorii se auzeau din ce în ce mai aproape. Oamenii de pe ziduri le strigau acum să se grăbească.

Duffy se întoarse să privească în spate - era unul dintre privilegiile unui mercenar: eticheta îi obliga pe cavaleri, să privească drept în față, încrezându-se în cuvântul comandantului în privința a ceea ce se întâmpla - și văzu aproape două duzini de ieniceri urmărindu-i călare, cu hainele albe fluturându-le ca niște aripi, în bătaia brizei. „Are dreptate”, recunoscuse irlandezul în sinea lui. „N-au cum să ne ajungă înainte să intrăm pe poartă, deși gonesc ca nebunii, în bătaia tunurilor. Probabil, chiar își închipuie că am lăsat oameni să păzească zidul ăla prăpădit!”

Ienicerii urcară dealul și începură să se învârtască pe lângă zid. Un moment mai târziu, partea de mijloc a dealului se transformă într-un nor de praf care urca grăbit spre cer și Duffy văzu cai și călăreți prăbușindu-se în jurul lui. Peste o secundă sau două, bubuitura exploziei se prăvăli asupra lui, asurzindu-l.

Pe când dădeau colțul de sud-est, auziră Poarta Carintiană deschizându-se și von Salm, legănându-se în șa, nu se mai împotrivi când grăbiră cu toții pasul.

CAPITOLUL XVI

Cum i se întâmpla de la un timp, Duffy se trezi brusc, de parcă l-ar fi împuns cineva. Se rostogoli de pe patul de cazarmă și se ridică, privind de jur-împrejur, cuprins de o spaimă nedefinită, întrebându-se unde se afla și dacă lumina slabă din spatele ferestrei era amurg sau răsărit.

La mișcarea bruscă a lui Duffy, alt bărbat sări în picioare de pe prici, gâfâind.

— Ce naiba se întâmplă? strigă el, clipind amețit și înșfăcându-și cizmele. Ce naiba?

În spațiul vast și întunecos al încăperii se auziră mormăieli, iar cineva din celălalt capăt strigă:

— Ce-ai pățit, te-a gădilat Suleiman în somn? Îmbată-te înainte de culcare și atunci n-ai să mai visezi.

„Ei, n-aș zice că e chiar așa“, își spuse Duffy. Se liniști și se așeză pe pat, amintindu-și, în mai puțin de zece secunde, cât îi lua de obicei, cine era, unde și când. „Acum e seară“, își zise mândru de el, „azi după-amiază am făcut o ieșire ca să-i alungăm pe turci de pe ridicătura aia de pământ și flinta mea n-a luat foc, iar bietul Bobo a înghițit un iatagan, în timp ce se lupta cu alte două. Îmi amintesc foarte bine totul”.

Își trase cizmele și se ridică din nou, dorindu-și - nu pentru întâia oară, în ultimele săptămâni - să fie destulă apă ca să poată face o baie.

— Tu ești, Duff?, se auzi o altă voce din apropiere.

— Da.

— Încotro?

— Afară. Mă duc să beau ceva.

— Eilif e la „Plugarul Neîntrecut“, la celălalt capăt, pe Kartnerstrasse, lângă Biserica Capucinilor. Cunoști locul?

— A, da.

În ultimele luni, Duffy recuperase cei trei ani de absență din legendara tavernă a mercenarilor, fondată în 1518 de un englez expatriat, care își pierduse un picior într-o ambuscadă, la granița ungară.

— Poate ajung și eu acolo.

— Bun plan, fu de acord celălalt. Tot zicea că are să-ți spună ceva.

— Atunci se prea poate să mă îndrept într-acolo. Vino și tu, când crezi că ți-ai făcut somnul.

Duffy ieși afară, trăgând adânc în piept briza rece dinspre vest, care bătea neconținut de două săptămâni. Perdeaua de nori, din timpul zilei, se ridica încet și putu să vadă constelația Orion licărind deasupra acoperișurilor. Focurile și vasele pentru jăratric pâlpâiau pe alocuri, pe pavajul presărat cu moloz; grupuri de soldați treceau grăbiți, cu un aer preocupat, și băieții care vindeau lemne de foc scotoceau printre ruinele caselor sfărâmate, încântați să-și umple coșurile cu surcele, pe degeaba. În cazarma alăturată, cineva zdrăngănea la lăută și Duffy îngână melodia, în vreme ce se îndrepta către Schwarzenbergstrasse.

Fața dinspre stradă a „Plugarului Neîntrecut” nu avea nimic deosebit față de celelalte clădiri. Era o casă scundă, cu acoperiș de șindrilă; din spatele geamurilor montate în plumb se reflecta afară, pe pietriș, o lumină pală, iar firma – un plug ruginit – lipită de perete, era cu desăvârșire invizibilă noaptea. Duffy tropăi pe scări către ușa masivă de stejar, în care lovi cu pumnul, chiar sub pata de sub ciocănaș.

După câteva secunde, ușa scârțâi din tâțâni și se deschise, revărsând în stradă un șuvoi de lumină și un amestec de mirosuri de friptură de vacă, bere, mirodenii și sudoare. Un bărbat masiv, cu părul de culoarea nisipului și ochi mici, pătrunzători, îl privi din spatele unei căni cu bere înspumată.

— Pot intra?, întrebă Duffy, zâmbi. Sunt cu...

— Știu, răspunse băutorul de bere, luând cana de la gură și ștergându-se cu dosul palmei. Ești din compania lui Eilif. Te-am văzut azi, de pe creneluri. Intră.

Se trase înapoi și îi făcu semn lui Duffy să intre.

Până la podea trebuia să cobori cinci trepte și asta făcea ca tavanul cu grinzi groase să pară mai înalt. Lămpile și

lumânările de pe cele câteva mese aruncau o lumină difuză și zvonul de glasuri, râsete și câni ciocnite se pierdea în încăpere, atât de izolată de pereții groși și ușa de stejar, încât un trecător cu greu ar fi putut bănuî că era o casă locuită. Aveau și muzică: gazda, bătrânul Fenn, își adusese harpa cea veche – pradă de război, din cine știe ce campanie – și zdrăngănea la ea tot felul de arii populare, născocind pe loc, în chip de text, măscări și blasfemii. Duffy coborî treptele și începu să-și facă loc prin mulțime, ca să ajungă acolo unde știa că este vinul.

— Duffy!, răsună un strigăt prin murmurul general. La naiba! Aici, Brian!

Irlandezul se uită în jur și îl zări pe Eilif, cu alți doi căpitani de landsknechten, la o masă de lângă perete. Câțiva bărbați se dădură la o parte, făcându-i loc să treacă și el se așeză la masa lor. După bucățile de pâine și resturile de cârnați de pe masă, își dădu seama că stăteau acolo, cu toții, de la cină.

— Brian, spuse Eilif, ți-i prezint pe Jean Vertot și Karl Stein, căpitani a două dintre Companiile Libere.

Duffy se înclină ușor înspre cei doi: Stein era înalt și zvelt; o cicatrice veche îi străbătea vertical rețeaua de riduri din jurul ochiului stâng, coborând în jos, pe obraz; Duffy îl cunoscuse în urmă cu cincisprezece ani, în bătălia de pe Rin. Vertot era un uriaș mătăhălos, cu barba încă în întregime neagră, în ciuda celor douăzeci de ani de când era căpitanul uneia dintre cele mai sălbatice bande de landskenchten din toată Europa, *lansquenets*, cum li se spunea în țara lor de baștină, Normandia.

— Ce bei, Duffy?, întrebă Stein, cu o voce de bas. Înainte ca Duffy să poată răspunde, Stein se ridică și-i porunci unuia dintre oamenii din compania lui: Ebers, spuse el, adu-ne butoiul cu bere de martie.

— Butoiul, domnule?, repetă Ebers, încurcat. Nu e jos? Mai bine să...

— Lua-te-ar naiba, dacă tot așa încet mi-ai da ascultare și în bătălie, am fi fost șterși cu toții de pe fața pământului, de acum câțiva ani! Ai primit ordinul, marș înainte!

Duffy deschise gura ca să dea glas preferinței pentru vin, dar o închise la loc. „Cred că nu pot să refuz berea”, își spuse neajutorat, „acum, când bietul Ebers a plecat, riscându-și viața ca să ne-o aducă”. Ridică în sinea lui din umeri și se întoarse către Stein, zâmbind.

— Bere de martie? În octombrie? De unde are Fenn așa ceva?

— E „Herzwesten”, răspuse Stein. Patronul hanului „Zimmermann” – cum îi zice, Eilif? Cel care te-a angajat...

— Aurelianus, răspuse Eilif.

— Așa-i. Aurelianus a pus ceva deoparte pentru o situație ca asta...

Gestul larg care îi însoți spusele, gândi Duffy, cuprindea șirurile de turci adunate în fața orașului.

— Iar acum o împarte trupelor. S-au împlinit douăsprezece zile de atunci și cred că sunt pe puțin zece mii de soldați – cavaleri și mercenari – în oraș; sunt uimit că încă a mai rămas.

— Poate se întâmplă o minune, ca și cu pâinile și peștii, sugeră Duffy.

— Prefer minunea individului ăstuia, Aurelianus, comentă Vertot.

— Oricum, Duff, spuse Eilif, care nu urmărise acest ultim schimb de replici, v-am chemat pe toți aici pentru că bietul Bobo a fost ucis ieri. Mâine dimineată toți căpitani și locotenenți de landsknechten se întâlnesc la Hanul „Zimmermann” cu von Salm și niște fețe sus-puse, ca să mai ceară bani – i-am cam surprins cu asta, mi se pare – și vreau să fim bine reprezentați. Ca urmare, tu, aici de față, ești ridicat la gradul de locotenent.

— Eu?

Duffy se simțea ușor speriat de perspectiva neașteptată: să bea bere de primăvară „Herzwesten” și să viziteze hanul „Zimmermann”. Pentru prima dată, în ultimele cinci luni, simțea că independența lui începe să se clatine. „Poate că nimic din toate astea”, gândi el, „de la moartea lui Bobo până la trimiterea lui Ebers în misiune, ca să aducă bere, n-a fost întâmplător”.

— Bine, dar, Dumnezeu, Eilif, eu sunt cel mai nou în trupă. Mulți lupi bătrâni de-ai tăi merită avansarea mai mult ca mine și s-ar putea să se răzvrătească, dacă le iau locul.

În capătul celălalt al camerei se auziră strigăte și trosnet de lemne despicate.

— Aiurea, făcu Eilif, nepăsător. Au mai încercat ei să se răzvrătească și altădată, când aveau mai multe motive decât acum. Am un adevărat talent să înăbuș revoltele. În afară de asta, tu ești cel mai potrivit – dintre flăcăii mei, puțini au anii tăi de experiență, și pe deasupra, ești și mult mai mintos ca ei.

— Iar dacă ai refuza, adăugă Vertot zâmbind, aici, pe loc, ar fi tot un început de revoltă.

— Duffy știe asta, rosti sec Eilif.

— Bineînțeles, încuviință irlandezul. N-am să refuz.

Privi mai departe și îl văzu pe Ebers cu un poloboc sub braț, luptându-se să-și facă loc cu coatele printre bețivii supărați, ca să ajungă înapoi la masă.

— Vine berea!, anunță Stein, ridicându-se în picioare.

Își scoase sabia de oțel, cu un zăngănit răsunător, și îi amenință pe urmăritorii lui Ebers.

— E la ordinul meu!, strigă el. Înapoi, câinilor, altfel o să vă luați tâlpășița ținându-vă ficații cu mâinile!

Banda de landsknechten înfuriați se dădu înapoi, mârâind ceva despre privilegiile gradaților. Ebers puse polobocul pe masă și salută.

— Raportez: misiune îndeplinită, domnule!

— Bravo! Umple-ți o cană și pleacă.

— S-a făcut, spuse Eilif, care scosese cepul și umplea cănile cu șuvoiul maroniu, vârtos. Mâine dimineață mă însoțești la „Zimmermann”.

Puse cepul la loc și așeză o cană plină în fața irlandezului, apoi începu să șteargă băltoaca de bere risipită, cu o coajă de pâine.

— Bine.

Duffy respiră adânc și goli cana pe jumătate, dintr-o singură înghițitură. „Drace”, își spuse el, „bună marfă!”.

Eilif, mestecând cu poftă pâinea muiată, părea să aibă aceeași părere.

Fenn șontăcăi până la masă, pivotând îndemânatic pe piciorul de lemn.

— Ce-i tărăboiul ăsta?, făcu el, zâmbind ca un vulpoi. Știam că țin un local liniștit, familial.

— Știm, Fenn, și de-asta am adus aici berea asta excelentă, ca s-o ținem în siguranță, îi zise Duffy, departe de bețivii ăia nenorociți – și, ca să-și întărească spusele, goli ce mai rămăsese în cană și o umplu din nou.

— Să înțeleg că ați cumpărat tot butoiul?

— Chiar așa, confirmă Stein. Sărbătorim avansarea lui Duffy la gradul de locotenent.

— Ha!, se răsti Fenn, lovind în podea cu piciorul de lemn, ceea ce la el era ca și cum și-ar fi dat o palmă peste genunchi. Duffy? Butoiul fără fund? Înțeleaptă alegere! Puteți fi siguri că veți fi în paza lui Dionysos, Silenus și Bacchus, deopotrivă.

Irlandezul îl privi bănuitor când auzi ultimul nume, dar Fenn râdea bine-dispus.

— Asta cere un cântec!, strigă gazda.

Se auziră aplauze răzlețe și zvonul neîntrerupt de glasuri mai slăbi puțin, pentru că Fenn era un cântăreț foarte apreciat.

— Cântă-ne „Maimuța însemnată”, zbieră un soldat.

— Nu, mai bine „Sfânta Ursula se pogorî a treia oară”, strigă un altul.

— Gura, șobolanilor!, spuse Fenn. E o ocazie solemnă. Brian Duffy a fost avansat la gradul de locotenent, în compania lui Eilif Elvețianul!

În ciuda previziunilor lui Duffy, se auziră urale, pentru că era simpatizat și respectat printre soldați. Schiopul se duse iute, cu un umblet ca de butoi rostogolit pe o parte, la tejgheaua pe care stăteau butoaiele cu vin și harpa. O luă și scoase un acord lung, melodios, apoi lovi corzile și se auziră primele note ale vechiului cântec goliard „Fortuna, Imperatrix Mundi”.

Fenn începu să cânte și aproape toți ceilalți își înălțară

vocile în cor, într-o armonie aproximativă, strigând străvechile cuvinte care celebrau capriciile roții Fortunei. Duffy cânta la fel de tare ca și ei, oprindu-se numai cât să dea berea pe gât, ca să bată cu cana tactul pe masă.

Când Fenn sfârși cântecul, compania nu dădea niciun semn că ar avea de gând să se oprească, așa că gazda dădu din umeri și îl începu pentru a doua oară. Duffy se așează la loc, își mai umplu o dată cana cu berea maronie și o sorbi gânditor.

Așa cum anumite melodii trezesc amintiri, uneori vechi de zeci de ani, și arome neștiute - emoții din copilărie, de mult uitate - tot așa gustul berii și străvechiul cântec solemn îi aduceau în minte amintiri plăcute, pe care le uitase de mult. Deși în ultima vreme evita să-și cerceteze memoria, de data asta porni în căutarea lor cu toată hotărârea și încăpățânarea unui bețiv.

Apoi, Eilif clipi uimit când irlandezul se ridică în picioare, cu un strigăt, oprind scurt finalul cântecului, care oricum începuse să schiopăteze. Privi în jurul lui, la fețele înveselite și curioase și, înălțându-și cana înspumată, rosti ceva într-o limbă pe care nimeni nu o înțelegea.

— E gaelică sau ceva asemănător, spuse Fenn. Stai puțin, Duffy! Niciunul de pe-aici nu pricepe limba asta barbară, a ta. Și-așa, aveți mare noroc că nu vă pun să vorbiți în latină!

Irlandezul păru să-și dea seama că nimeni nu-l înțelege; râse, se îndreptă către locul unde stătea Fenn și întinse mâinile după harpă.

Gazda zâmbi nesigur, ca și cum dintr-o dată i s-ar fi părut necunoscut, dar după o clipă de ezitare, îi lăsă harpa. Duffy o luă și își plimbă degetele blând pe strune, scoțând câteva acorduri plăcute - ca o muzică abia auzită, venită din mari depărtări. Privi în sus, începu să vorbească și se opri. Apoi strigă: „Aperte fenestras!”.

— Ha! - Fenn era încântat: latină am cerut, latină am! L-ați auzit, nătarăilor? Deschideți ferestrele!

Uimiți și amețiți, dar dornici ca spectacolul să continue, câțiva mercenari săriră la ferestrele înguste și le

deschiseră. Duffy se întoarse către o ușă grea din spatele lui, trase zăvorul cu o singură mână și, lovind-o cu piciorul, o deschise. Nu era o ușă pe care Fenn s-o folosească prea des, pentru că pe partea cealaltă se auziră căzând tot felul de cutii, dar gazda râse doar, când briza de vest pătrunse în odaie.

Apoi, irlandezul începu să cânte: era o melodie vioaie, săltăreată, cu accente amenințătoare, temperate, când și când, de o notă puternică de voie-bună. Purta în ea fiorul pe care-l simți când, ghemuit în răcoarea zorilor, cu mâna pe mânerul lustruit de folosință al spadei, pândești, cu ochii ațintiți spre locul de unde îți aștepti dușmanul; spaima care îți îngheață sângele în vine și îți usucă gura, când gonești călare în jos, către prăpastie, și minunarea infinită care te cuprinde când, de la prova unei nave care iese în larg, contempli soarele care se adâncește în mări neexplorate încă. În odaie aproape se lăsase tăcerea. Soldații ascultau, pierduți, și abureala beției le strălucea în priviri, pe care briza parcă le înflăcărase.

O arie, care se mai auzise, la intervaluri, pe fundalul melodiei, deveni brusc predominantă și el îi lăsă toată libertatea, făcând-o să se desfășoare, ca un dans al elfilor, când jucăușă, când de o maiestate imperială. Prin public trecu un fior de recunoaștere și atunci Duffy începu să cânte în limba pe care Fenn o descrisese drept „gaelică sau așa ceva”.

Câteva glasuri îl însoțiră, în germană, apoi, un moment mai târziu, altele. Era un cântec vechi, cunoscut în multe limbi, și în curând Fenn zbiera versurile în engleză, iar francezii lui Vertot îi țineau isonul într-o totalitate minoră, care reflecta tema principală ca o imagine în oglindă.

În scurtă vreme, cântecul bubuia în odaie, rostogolindu-se ca un tunet, și mulți se ridicară în picioare, ca să-și lase vocii cale liberă; corul formidabil, poliglot, era acompaniat de clinchetul muzical al ulcioarelor de bere, din sticlă încrustată, care tremurau și se ciocneau pe rafturile de sus.

După ce mai împodobi finalul cu câteva înflorituri

inutile, Duffy îi înapoie harpa lui Fenn. Se ridicaseră cu toții în picioare, bătând din palme și ovaționându-l, iar irlandezul se înclină, făcându-și loc înapoi la masă. Avea o privire oarecum pierdută și speriată, dar nimeni nu observă.

— A fost într-adevăr frumos, se pronunță Stein. După douăsprezece zile de când lâncezesc între ziduri, oamenii au început să-și piardă curajul. Muzica asta parcă-ți mai întărește sufletul.

— Și, din câte am auzit, știi și să lupți, comentă Vertot. Da, Eilif, ți-ai ales locotenentul cel mai potrivit.

Lovitura de tun, care se auzi în secunda următoare, nu fu urmată de clopotele de alarmă, încât știură că Bluto trimitea doar câteva ghiulele răzlețe prin noapte, ca să le reamintească turcilor că era tot acolo, la post. Cănila fură iar umplute și seara se scurse gălăgios, dar fără incidente. După un timp, cineva se plânse de curent și ferestrele fură închise la loc.

Câteva ceasuri mai târziu, Eilif și Duffy se întorceau, clătinându-se pe picioare, la cazarmă.

— Dormi cât poți, îl sfătui Eilif. Măine dimineață trebuie să mergem la întâlnire.

— Întâlnire? Ce întâlnire?

— Nimic, lasă. La vremea potrivită, am să pun unul din flăcăi să arunce o găleată cu apă peste tine.

— Rogu-te, mai bine bere!

— Bun așa! Un botez cu malț. Ia zi, când ai învățat să cânti la harpă?

Duffy privi fix strada, care părea că se învârte cu el cu tot.

— Niciodată, răspunse el, niciodată.

Ceasul al șaptelea din zi îi găsi pe Eilif și Duffy, îmbrăcați respectabil, pe Rotenturmstrasse. Cerul era acoperit și aerul răcoros; irlandezul își trase mânușile peste mânecile tunicii.

— Cum stăm cu timpul? întrebă el, scoțând aburi pe gură.

— E cam devreme; nu cred că Stein a plecat înaintea noastră. Von Salm o să întârzie, probabil, ca să ne arate că nu-i impresionat. Totuși, sper să iasă bine. Tu să dai numai din cap și să pari hotărât, orice-aș spune eu, da?

— Sigur, aprobă Duffy, degajat, hotărât însă în sinea lui să vorbească, dacă va fi cazul. Dădură colțul spre stânga și în curând ținta către care se îndreptau se putea zări, câteva case mai în față.

Hanul „Zimmermann“ se afla în Tuchlauben, cartierul de nord al orașului, la mai bine de jumătate de milă de centrul ofensivei turcești; aici, viața își urma neabătut cursul ei obișnuit. Nu se vedea niciun soldat, străzile erau curate, iar vântul de vest ținea fumul la distanță. Văzând lăptăresele și cerșetorii, puteai să-ți închipui că armata de 72.000 de turci nici nu se afla, de fapt, acolo, la numai trei mile către sud.

Locul arăta întocmai ca în urmă cu cinci luni, când îl văzuse pentru ultima oară, și nu își putu înfrânge sentimentul că ajunsese în sfârșit, acasă? Făcu, însă, un efort ca să-și aducă aminte că era și sălașul unui vrăjitor care-și pusese în gând, nici mai mult, nici mai puțin, decât să-l scoată din minți.

„Și e și casa lui Epiphany!” gândi el, „buna mea prietenă care, până am plecat de aici, izbucnea în lacrimi de câte ori mă vedea!” Irlandezul avea tendința să lase o vină, care îl împovăra prea mult, să se evapore în plictiseală, și așa se întâmplase și în relația lui cu doamna Hallstadt. „De ce trebuie să fie femeile astfel?”, se întrebă el, enervat. „Foarte bine, am părăsit-o, mi-am călcat promisiunea – recunosc! Dar un bărbat poate să se lase amărât de asta pentru tot restul vieții? Ha! Păi, dacă-mi arăți, în clipa asta, cele Nouă Fecioare din Luxor, toate goale și făcându-mi semn, și le faci nevăzute în secunda următoare, o cană cu vin îmi scoate din cap toată tragedia. Și au trecut, totuși, cinci luni. Cerule, poate că m-a și uitat?”

Lungi pasul, ceva mai vesel, alungând cu tot dinadinsul o vagă și stânjenitoare bănuială că nu cântărise tocmai cinstit sentimentele lui Epiphany și nici pe ale lui.

Eilif urcă treptele în fața lui și deschise ușa de la intrare. Pășiră în vestibul, apoi în sala de mese unde, la o masă lungă, lângă fereastră, se aflau deja câțiva căpitani. Cu colțul ochiului, Duffy îl văzu pe Lothario Mothertongue șezând singur la o masă, în colțul celălalt. „Văd că toate sunt neschimbate”, își spuse irlandezul, „în afară de faptul că Lothario arată ceva mai tras la față - ca noi toți, de altfel”.

— Bună dimineăta, băieți, salută Eilif. Acesta e secundul meu, Brian Duffy. Brian, aceștia sunt Fernando Villanueva, din Aragon, și Franz Lainzer, din Tirol.

Duffy dădu din cap, așezându-se, și spaniolul surâse.

— Mi-a plăcut cum ai cântat la harpă, aseară, îi spuse. Trebuie să ne mai cânti, până să se dărâme zidul.

— Mi-e teamă că nu mai avem destul timp pentru asta, replică Duffy zâmbind. Trebuie să bea o cantitate enormă de bere, ca să pot cânta, și probabil că Suleiman o să doboare zidul până la amiază.

— Atunci ar fi bine să începi de pe acum, conchise Villanueva. Hei, să vină cineva aici! Bere pentru prietenul nostru, care e un cântăreț neîntrecut! Și pentru noi, ceilalți!

Eilif se uita pe fereastra care fusese reparată, înlocuindu-se geamul, după ce Bobo trecuse prin el.

— Vine cineva, spuse el.

În spatele lui, ușa bucătăriei se deschise și Epiphany veni la masă, purtând o tavă de ulcioare cu bere și o jumătate de duzină de câni. Duffy privi în lături, stânjenit; i se părea că arată mai bătrână și îi era, parcă, și mai dragă. Apoi îl văzu și ea: se auzi un suspin și, peste o clipă, un zdrăngănit de câni sparte, când tava ateriză pe dușumea. Își întoarse privirea la timp ca să o vadă fugind, printre sughițuri de plâns, înapoi în bucătărie. Mothertongue se ridică de pe scaun și o urmă în grabă.

Spaniolul clipi, uimit.

— Se pare că nu-i place că vrem să bem dis-dimineăta, spuse el. Hei, domnișoară! Hangiu! Careva! Doar nu vă închipuiți că o s-o lingem de pe jos, ca pisicile!

După câteva clipe, Werner își făcu apariția în ușa bucătăriei, iritat și cu sprâncenele ridicate întrebător. Apoi văzu băltoaca înspumată, de pe dușumea.

— Epiphany a făcut asta?, îi întrebă pe cei de față. Ei nu, de data asta e ultima oară! Anna, strigă peste umăr, nu te mai duce după ea. A fugit pentru că a vărsat atâta bere și știe ce-o să pătească: am s-o dau afară, căteia bețivă ce e! – și dispăru în bucătărie.

— E Vertot, spuse Eilif, care se mai uita încă în stradă, fără să bage de seamă gălăgia. Aha! Și von Salm, în spatele lui. E punctual – semn bun! Lipiți-vă bine de scaun, băieți, acum se limpezește totul.

„Ei“, gândi Duffy cu amărăciune, „nu chiar totul!“

Epiphany nu mai apăru în timpul întâlnirii, care lui Duffy i se păru că nu prezenta prea mare interes. Anna le servi bere și cârnați, aruncându-i din când în când irlandezului priviri furioase, pline de reproș.

„La naiba“, își zise el, în timp ce asculta o lungă cuvântare a lui von Salm, bărbos și elegant, „n-a fost vina mea. Se poate ca bătrânica să mai țină minte, după atâta timp? Cred că n-a fost decât o exagerare, o poză – cu siguranță Anna știe asta! Drace, pe mine nicio încurcătură sentimentală nu m-a supărat vreodată mai mult de-o săptămână...”

„Zău, Brian?“, făcu sarcastic o voce interioară. „Atunci alt irlandez, nu tu, a plecat să lupte cu turcii la Mohacs, în '26, numai pentru că iubita lui s-a măritat cu altul; după care, trei ani i-au trebuit să-și adune curajul ca să dea ochii cu ea.“

— ... Nu-i așa, Brian? Crezi că am exagerat, cumva?

Eilif îi aștepta răspunsul.

Duffy înălță capul, sperând din tot sufletul ca încruntarea lui să pară hotărâre neînduplecată.

— Ba deloc; n-ai exagerat cu nimic, îi răspunse lui Eilif.

Elvețianul se întoarse din nou către von Salm.

— Ați auzit? Și asta spune un om care a luptat cu Tomori! Nu puteți tăgădui...

Și discuția alunecă mai departe, ieșind din atenția lui Duffy. În ciuda legământului pe care îl făcuse în zori, nu prea lăsa cana cu bere să lânzezească pe masă.

În fine, căpitaniii împinseră banchetele în spate și se ridicară.

— Ca reprezentant cu puteri limitate al Împăratului Carol al V-lea, asta e tot ce pot să mai adaug, spuse von Salm. Puteți fi convinși, totuși, că atunci când turcii vor fi izgoniți - și dacă landsknechten vor fi la fel de viteji și de acum înainte - voi recomanda călduros să vi se acorde o plată mai substanțială.

Căpitaniii încuviințară, dând din cap și se răspândiră grupuri-grupuri, vorbind între ei cu mare însuflețire: evident, obținuseră tot ce puteau spera.

Eilif se întoarse către irlandez.

— Vii cu noi, Duff?

— Hm... nu... - Duffy făcu o strâmbătură înspre ușa de la bucătărie. Mai am niște treburi.

— Bine, atunci ne vedem la cazarmă - zâmbi căpitanul elvețian. Nu-ți face mai multe griji decât merită, băiete.

Duffy ridică din umeri.

— Nu mai știu ce merită și ce nu.

CAPITOLUL XVII

O află în cămara cu podelele albe de făină, stând pe un butoi cu sare și suspinând din rărunchi, ca încolțită de o haită de câini nevăzuți.

— Epiphany?

Își întoarse către el fața scăldată în lacrimi, apoi privi în lături, hohotind și mai tare decât înainte.

— De ce te-ai mai întors?, întrebă ea, în sfârșit. Numai ca să mă faci să-mi pierd și slujba?

— Hai, Piff - o liniști Duffy. Nu mai plânge. Werner nu te poate concedia; Aurelianus e stăpânul hanului și eu mai am încă un cuvânt de spus în fața lui. La naiba, am să-i spun să-ți mărească leafa.

— Nu, hohoti femeia, sufocându-se de plâns, nu mai pomeni numele... șarpelui ăluia perfid.

— Ce șarpe perfid?, întrebă Duffy uluit. Aurelianus?

— Da, el, care ți-a făcut... cine știe ce vrăji spurcate, ca să devii indiferent și rece față de mine. Ohhh! - și începui din nou să suspine cu durere.

Lui Duffy i se păru necinstit din partea ei să schimbe subiectul în felul ăsta.

— Acum era vorba despre Werner, spuse el. Vreau să știi că am să am grijă să se poarte cum se cuvine, pe viitor.

— Ce-mi pasă mie de viitor?, gemu Epiphany. Eu nu mai am niciun viitor. Număr ceasurile care ne-au mai rămas până ce turcii or dărâma zidurile și ne-or căsăpi.

Irlandezul își zise că Epiphany se gândise atât la asta, în ultima vreme, încât nici nu-și mai dădea osteneala să vorbească frumos.

— Barem pe tata nu l-am mai văzut de două săptămâni, spuse ea brusc. Când era să plecăm, atunci, mă hotărâsem să-l părăsesc, așa bolnav cum e... iar acum, când îmi aduc aminte, nu mai sunt în stare să dau ochii cu el.

— Doamne-Dumnezeule, exclamă Duffy. Și cine îi duce de mâncare?

— Ce-ai zis?, se smiorcăi ea. A, i-am spus lui Shrub.

Îl privi cu ochii împăienjeniți:

— Brian, dacă tot vorbești cu făptura aia îngrozitoare, cu Aurelianus, n-ai putea să-i spui să vorbească cu Werner pentru rachiul meu? Obişnuiam să iau o gură înainte de culcare și dimineța, la sculare – știi, ca să am spor la lucru – dar acum Werner mă insultă, zice că nu mai vrea să-mi dea, și atunci trebuie să șterpelesc când nu mă vede nimeni, dar e atât de înjositor... Parcă Werner ar pune vreodată mâna pe ceva... Tot timpul e plecat la blestematul ăla de prieten al lui – știi, poetul. Spune-i, Brian. Ai să faci măcar atâta lucru pentru mine, da?

Irlandezul o privi fix, dus pe gânduri. „Să fie doar un joc”, se întrebă el, „o minciună care să mă facă să mă simt cât mai vinovat? *Vai, Brian, uite, m-ai făcut să iau calea beției, ticălos fără inimă ce ești!* Asta trebuie oare să înțeleg?”

„Dumnezeule”, își spuse dintr-o dată, „ascultă-mă, Duffy. Ești într-adevăr un ticălos fără inimă. Băbuța asta era foarte bine, fericită și tihnită, până să te ivești tu și să-i faci niște promisiuni nebunești, pe care nu le-ai putut ține. Ai împins-o într-adevăr pe calea beției!”

Întinse, șovăitor, o mână și o strânse ușor de umăr.

— Am să vorbesc cu el, îi spuse blând și ieși.

Anna era în bucătărie și ridică privirea, când Duffy și Mothertongue apărură amândoi deodată, din direcții opuse – primul din cămară, celălalt din curte.

— Unde e...? – începură amândoi în același timp.

— După dumneavoastră, domnule, spuse Mothertongue.

— Mulțumesc. Anna, unde e Werner?

— Tot acolo unde era și înainte să înceapă tărăboiul și plânsetele: în pivnița lui de vinuri.

Cum irlandezul se întorsese încotro arătase ea, adăugă:

— În locul dumneavoastră, n-aș intra; poetul ăla, Kretchmer, e acolo cu el – scriu un poem, sau așa ceva, și nu le place să fie întrerupți.

— Am să le fac totuși bucuria asta, spuse Duffy din mers.

În spatele lui, îl auzi pe Mothertongue întrebând:

— Unde s-a dus doamna Hallstadt? În curte nu e.

— E în cămară, spuse Anna obosită.

Duffy se opri și privi peste umăr la Mothertongue, care se oprise în fața ușii de la cămară și se uita, la rândul ei, la Duffy. Cei doi se priviră fix o vreme, apoi, duși pe gânduri, se puseră, în fine, în mișcare, fiecare în direcția lui.

Irlandezul nu mai fusese niciodată în pivnița de vinuri a lui Werner, dar știa că e ascunsă sub scara principală, cu o treaptă sau două sub nivelul dușumelei; într-o clipită ajunsese în fața ușii scunde, ridică mâna ca să ciocănească, dar se opri, gândindu-se că nu avea niciun motiv să fie politicos, așa că apăsă pe clanță și deschise ușa.

Odaia, cu tavanul jos, era lungă de douăsprezece picioare și lată de vreo opt. Sticle, butoaie și amfore cu vin se înghesuiau pe rafturi, de la podele până la tavan, în lumina plăpândă a lămpii de pe măsuta din mijloc. Cei doi bărbați, care șezuseră până atunci la masă, săriră în picioare, speriați de intrarea lui Duffy, iar el îi privi, pe rând, pe amândoi.

Werner era ceva mai gras decât și-l amintea Duffy, iar hainele lui, de o rară eleganță, făceau să iasă și mai mult în evidență paloarea feței lui pudrate și firele cărunte din părul pomădat. Kretchmer - un bărbat solid, cu fața bronzată și barba roșie ca focul - părea cel mai supărat de întrerupere.

— Ach!, exclamă poetul, cu o voce subțire, răgușită, privind nervos la picioarele irlandezului. Muritorii de rând întrerup sacra trudă! Un om cu mâinile însângerate se înființează, nepoftit, în crângul Afroditei! E timpul să mă fac nevăzut!

Trecu pe lângă Duffy, fără să-l privească, și ieși în grabă.

Werner se lăsă la loc pe scaun și întinse mâinile către cer.

— Nu se putea să nu fie stânjenită arta de aceste distracțiuni lumești?

Duffy căsca ochii la el.

— Poftim?

Werner trase adânc aer în piept, apoi îl dădu afară.

— Nimic, Duffy. Ce dorești?

Irlandezul privi la masa plină cu resturi de mâncare și ridică de pe ea un fluier mic de lemn, care avea - ciudat! - un singur orificiu pentru degete.

— Nu-mi spune: compui cumva o Missa Solemnis?

Suflă în el, dar nu scoase niciun sunet.

— Te-aș sfătui să-ți iei alt fluier, care să și cânte.

Werner se ridică de la masă și, înfrângându-și durerea, șontâcăi în jurul mesei și smulse fluierul din mâna lui Duffy, apoi, la fel de anevoie, se întoarse pe scaunul lui.

— Aveai ceva să-mi spui, sau n-ai ce face?

Duffy începu să-l întrebe dacă i s-au vindecat rănila, apoi își aminti pentru ce venise.

— Voiam să-ți spun că nu poți s-o dai afară pe Epiphany Vogel. Tu...

— În casa mea fac ce poftesc.

Irlandezul zâmbi și se așază pe scaunul lui Kretchmer.

— Aici e buba. Cum se face că uiți tot timpul că nu ești la tine acasă? Aurelianus e proprietarul și e prietenul meu. Nu va...

— Ai fost plecat o jumătate de an. Nu cred că-ți mai e prieten. Și, în orice caz, adăugă el, înfuriindu-se brusc, eu sunt stăpân aici, lua-te-ar naiba! Eu conduc hanul. Aurelianus pe mine mă ascultă când se face bilanțul. Ce, crezi că ar putea să se descurce fără mine? Nu, domnule! Bătrânelul...

Duffy râse.

— Tu conduci hanul? Hai că-mi place! Localul merge singur, de la sine, pentru că, din câte-mi aduc aminte, tu nu prea ești de găsit. Ești tot timpul acasă la caricatura aia de poet. Cerule, când îmi amintesc noaptea aia de Paști, când Zapolya aproape că a aruncat hanul în aer - și a doua zi, tu nici măcar nu aflaseși! Fusesseși la el... să reciți Petrarca și să-i pupi cizmele, bănuiesc...

O licărire vicleană sticli ciudat în ochii hangiului.

— Ei bine... nu tocmai cizmele, și nu tocmai ale lui.

Irlandezul îl privi cu coada ochiului.

— Ce naiba vrei să spui?

— Hm... Dacă te interesează, Kretchmer nu era acasă în

noaptea aceea, dar nevasta lui era.

Werner râse afectat:

— Neînchipuit de tânăra și atrăgătoarea lui nevastă, așa adăuga.

Duffy era sincer încurcat.

— Vrei să spui că nevasta lui și cu tine...?

— Nu spun nimic!, exclamă Werner, zâmbind fără încetare. Atât că am observat că doamnele tinere și sensibile sunt mișcate de genul de versuri pe care le scriu eu. Mișcate, da, într-o măsură surprinzătoare.

Clipi cu subînțeles.

Duffy se ridică, surprins și dezgustat în același timp.

— Mișcate până cad pe spate, nu? Și, mă rog, unde era Kretchmer când se întâmpla minunea asta? Aici, probabil, degustând berea nouă, de primăvară!

— Se prea poate. Nu știu decât că doamna mi-a dat de înțeles că nu se mai întoarce decât, cel mai devreme, a doua zi.

— Scuze, îi spuse Duffy arătând spre hârtiile de pe masă, acum te las cu poemul tău; eliberez crângul Afroditei de prezența mea. Dar ține minte că Epiphany lucrează tot aici, ai înțeles? Și i se dă voie să-și ia o sticlă de rachiu în cameră. Am să-i spun lui Aurelianus să binevoiască să ți se prezinte și să-ți confirme.

Merse până la ușă și se întoarce:

— Știi ceva? Ar trebui să fii mai prudent. Te-ai uitat bine la umerii lui Kretchmer? Cam lați, pentru un poet. Ar putea să te facă bucățele.

Hangiul cel pudrat chicoti încrezător.

— Nu sunt mai prejos ca el. De fapt, l-am bătut categoric când ne-am încercat puterea în brațe.

Duffy îl mai măsură o dată, apoi ridică din umeri.

— La urma urmei, tu știi mai bine, spuse el și plecă, închizând ușa în urma lui.

„Nu se poate“, își zise în sinea lui, în drum spre bucătărie, „ca Werner să-l fi bătut cinstit pe Kretchmer când și-au încercat puterea. Ori a mințit Werner, ori Kretchmer l-a lăsat intenționat să câștige. Dar ce motiv ar

fi avut? Și de ce, mă rog, – și mai ciudat! – s-ar simți atrasă nevasta unui individ solid, cu înfățișare sănătoasă, de unul ca Werner? Și de ce, mă rog, îți bați tu capul cu toate astea?” se întrebă el, enervat. O găsi pe Anna luând un maldăr de carne uscată, mărunțită, de pe un fund de lemn, și dându-i drumul într-o oală.

— Vacă adevărată, îl vesti ea, când ridică privirea și dădu cu ochii de el. Majoritatea hanurilor le servesc clienților carne de câine și de pisică, încă de la sfârșitul săptămânii trecute – bineînțeles, fără să se știe. Noi am fost mai bine aprovizionați – vom avea carne de porc și de vită adevărată până joi, cred.

Râse obosită:

— Și chiar și după – o să rămânem tot negustori cinstiți, pentru că, probabil, n-o să mai rămână nici pomeneală de câine sau pisică, în oraș.

— Am mai văzut eu orașe asediate, unde până și sobolanii se terminaseră, spuse Duffy blând, și atunci am mâncat furnici, termite și libărci. Unii au mâncat lucruri și mai rele.

Anna arboră o imitație de zâmbet luminos.

— Zău? Atunci pot să schimb și eu meniul.

Duffy făcu semn cu degetul mare către cămară.

— Piff mai e acolo?

— Păi, răspunse ea precaută, da...

Deschise ușa încet, să n-o sperie, și o văzu șezând cu Lothario Mothertongue pe unul dintre cei câțiva saci de făină de o sută de livre, care mai rămăseseră. Vorbeau în șoaptă și Mothertongue o mângâia pe păr. Închise ușa, la fel de neauzit cum o deschisese.

Se duse lângă Anna și o privi cum tăia ceapa în două și o toca.

— De când ține povestea asta?

Anna adună cu mâna bucățelele albe de ceapă și le aruncă în vas.

— De câteva zile. S-ar zice că în ultimele două săptămâni toată lumea și-a schimbat obiceiurile.

— Da? Ei bine, eu am să vorbesc, totuși, pentru ea, cu

Aurelianus.

— Ia te uită, ce generozitate!

Irlandezul clătină din cap.

— Pentru mine, e dureros, Anna, foarte dureros. Te încredințez că mi-e inima frântă. Unde îl găsesc?

— Doamne, îmi pare rău! Cred că în capela veche. De la o vreme își petrece tot timpul acolo, făcând tot felul de lucruri ciudate cu greutate, penduluri și sfârleze, din cele cu care se joacă copiii evreilor. Și întotdeauna, când soarele își arată puțin fața, iese la fereastră și începe să plimbe un ciob de oglindă - parcă ar vrea să trimită semnale. Numai că acolo e doar o curte împrejmuită de pereți înalți, fără ferestre, și singurele care ar putea să vadă licăririle sunt păsările de pe cer.

— Astea sunt lucruri care le plac tare mult magicienilor, îi zise Duffy. Ne vedem mai târziu.

Holul lung, din partea de apus a hanului, era la fel de întunecat în miezul zilei ca și noaptea, și lui Duffy îi trebuiră câteva clipe până să-și afle calea pe bâjbâite prin acest tunel, care când cobora, când se îngusta, spre ușa cu două canaturi a capelei. Când mai avea vreo sută de picioare de parcurs, auzi voci și văzu că unul dintre canaturile de fier era deschis.

Deși nu putea desluși cuvintele, în tonul vorbitorilor era ceva care îl făcu, pe ultimii câțiva yarzi, să se furișeze pe tăcute, cu mâna pe pumnal, gata să-l tragă oricând din teacă. Aceleași stive de cutii și cârpe aruncate unele peste altele se îngrămădeau la intrare; irlandezul se strecură precaut pe lângă ele, ca să poată privi în capelă neobservat, ascuns în spatele unor găleți de metal răsturnate cu fundul în sus, care încununau niște covoare vechi, făcute sul și rezemate de perete.

Ochiurile de sticlă montate în plumb răspândeau o lumină cenușie și confuză, dar bâjbâitul îndelung prin holul întunecos îi ascuțise vederea. Scena pe care o zări în fața altarului, cugetă el, semăna cu încheierea unor tratative, în cine știe ce Ligă a Națiunilor Ciudate; dintre cei șase - nu, șapte - bărbați din fața lui Aurelianus, doi erau negri

(unul înveșmântat în pene, celălalt într-o robă lungă și burnuz), unul era sălbaticul arămiu, cu haine din piele de căprioară, pe care Duffy își amintea că îl mai văzuse prin preajmă, în urmă cu vreo cinci luni, un altul părea să vină din aceleași insule îndepărtate ca și Antoku Ten-no, iar ceilalți trei erau europeni după înfățișare, deși unul era pitic.

— M-ai întrebat asta și înainte, spunea Aurelianus, cu o răbdare care părea silită, și ți-am dat răspunsul.

Vorbi piticul:

— Ne-ați înțeles greșit, domnule. Acum nu mai cerem.

— A, luați cu forța?, răsă Aurelianus. Ha! Sunteți ca niște copii care, înarmați cu bețe, vin să salveze mielul favorit din fălcile unui leu înfometat.

Negrul, pe jumătate gol, făcu un pas înainte:

— Două lucruri sunt de netăgăduit, Ambrosius. Mai întâi, puterea ta magică a scăzut mult în urma apropierii lui Ibrahim, vrăjmașul tău, în vreme ce puterile noastre, deși mai puțin însemnate, au rămas aceleași; acum suntem aproape de-o seamă și nu cred că ai putea să ne înfrângi pe toți șapte, dacă ne unim puterile.

— Astea au fost cele două lucruri de netăgăduit, întrebă Aurelianus politicos, sau numai unul dintre ele?

— Doar unul. Cel de-al doilea e următorul: Ibrahim va cuceri orașul cu mult înainte de ziua de 31. Zidurile se clatină deja și afară, pe câmp, sunt 50.000 de ieniceri fanatici care pândesc o spărtură prin care să intre. Nu există pe pământ mijloc prin care berăria asta să mai reziste încă două săptămâni, cât a mai rămas până în seara Zilei Tuturor Sfinților. Ibrahim va fi aici în mai puțin de-o săptămână și va otrăvi mormântul lui Mac Cool sau, mai degrabă, îl va arunca în aer, făcându-l praf și pulbere. Mă înțelegi? Ce speri tu să îndeplinești cu ajutorul berii brune e un lucru imposibil.

— Vrei să spui că sunt câinele grădinarului.

— Întocmai. Ai să păstrezi berea neatinsă, ca Ibrahim să poată distruge fiecare picătură, asigurându-ne astfel că nu va mai face nimănui vreun bine. Pe de altă parte, dacă ne

vinzi nouă din ea – la un preț fabulos, nu-ți fie teamă! – tot va folosi la ceva: ne va salva viețile și, drept recunoștință, o să te ajutăm pe tine și pe Regele tău să găsiți o cale de scăpare din orașul ăsta condamnat. Pentru că, deși berea brună, dacă ar fi s-o tragi acum, n-ar avea puterea trebuincioasă pentru salvarea imperiului, știi prea bine că e de ajuns ca să refacă și să întinerească niște oameni bătrâni.

— Ce te face să crezi că mai e vreo cale de scăpare pentru cineva? Întrebă Aurelianus. Orașul e înconjurat complet, după cum știi.

Piticul vorbea din nou.

— Ei, nu suntem chiar niște străini, în necunoștință de cauză, Ambrosius. Amândoi, tu și cu mine, știm pe puțin o jumătate de duzină de tuneluri subpământene care duc în afara Vienei. Unul dintre ele – adăugă, făcând un semn cu capul către altar – pornește chiar din camera asta.

Aurelianus păși pe podiumul altarului de marmură, făcându-i pe cei șapte să pară niște suplicanți încremeniți în rugăciune.

— Bătălia care se dă aici nu vă privește pe voi, spuse el, pentru că v-ați pierdut de mult orice loialitate, față de Răsărit ori față de Apus. Sfatul meu e să vă faceți nevăzuți pe vreuna din căile știute de confratele vostru, aici de față, și să luați cu voi apă sau vin ca să vă potoliți setea, pentru că bere brună nu veți primi nici strop.

— Foarte bine, spuse negrul în burnuz, atunci ne silești să...

— Nu mai vorbi, bătrâne, îl întrerupse Aurelianus, și arată-mi ce știi să faci. Vino încoace!

Făcu un pas în spate și își răsfiră larg brațele. Duffy, care privea atent din ascunzișul lui, văzu cum mâinile vrăjitorului tremurau aproape imperceptibil, ca într-un miraj. Cele șapte Păsări Negre șovăiră. Disprețul pusese o notă ironică în vocea lui Aurelianus, când continuă:

— Veniți aici, copii care poftiți să vă jucați de-a magii! Încercați-vă în vrăji și scamatorii cu Marea Magie Apuseană, născută în adâncurile pădurilor întunecate ale

Britaniei, cu zece mii de ani înainte de Christos – magia care însuflețește furtunile, mareele și anotimpurile! Veniți încoace! Pe care dintre voi să-l înfrunt primul?

Își aruncă pe spate gluga neagră.

— Știți cine sunt...

Duffy era copleșit de venerație și teamă; în lumina cenușie, chipul care privea în jos, la ei, părea sculptat în granit vechi, patinat de vreme. „Acesta e Merlin“, își reaminti irlandezul, „ultimul prinț al Puterilor Străvechi, personajul care străbate, ca un fir răzleț, necunoscut de nimeni, urzeala întunecată de vreme a preistoriei britone.“

Vrăjitorul întinse o mână – care tremură, ca scufundată într-o apă agitată – făcu gestul de a apuca un mâner sau un laț nevăzut și trase. Negrul făcu un pas înainte, clătinându-se, fără să vrea. Aurelianus își întinse mâna cealaltă către pitic și Duffy văzu cum părul aceuia se ridică nefiresc, până când ajunse să stea drept în sus; vrăjitorul își strânse degetele și piticul gemu de durere.

— Am să vă arăt în ce fel mai puteți părăsi Viena, spuse Aurelianus încet.

Atunci, toate cele șapte Păsări Negre o rupseră la fugă spre ieșire, cei doi captivi smulgându-se cu greu de sub puterea vrăjii cu care îi înlănțuise Aurelianus. Duffy abia avu timp să se tragă mai la o parte, în spatele stivei de covoare, când fugarii țâșniră pe lângă el și sandalele lor se auziră bocănind pe hol, departe. Privi către altar și îl văzu pe Aurelianus uitându-se la el.

— Te-ai ivit dintr-un covor, aidoma Cleopatrei, observă bătrânul vrăjitor.

Duffy se îndreptă spre confesional.

— Văd că Antoku nu e singurul care vrea, îi spuse el. Sunt bucuros că n-am mai cerut permisiunea să iau și eu o sorbitură.

Aurelianus ridică o sprânceană înspre el.

— Din berea brună? Ai gustat-o? Când?

— În noaptea de Paști.

Vrăjitorul se încruntă, apoi clătină din cap.

— N-ai fi putut scoate cepul dacă nu te-ar fi lăsat *ei*.

Se uită cu înțeleas la Duffy.

— Spune-mi: cum a fost?

Irlandezul își răsfirea mâinile.

— A fost... neînchipuit de bună! Am vrut să cobor, ca să mai iau, dar parcă împietrisem.

Bătrânul râse fără zgomot.

— Da, am mai auzit că are asemenea urmări.

Străbătu încăperea până la cele două scaune de lângă fereastră, se așeză pe unul din ele și-i făcu semn către celălalt.

— Lasă ancora. Vrei de băut? Sau, poate, un șarpe?

Duffy se gândi, pe când se îndreptă către scaun.

— Un șarpe, răspunse el și, dându-și sabia la o parte, se așeză pe marginea scaunului.

Aurelianus deschise cutiuța și îi oferă lui Duffy unul din obiectele care semănau a bețișoare.

— Zilele astea ai luat parte la bătălii? Cum e? Avea dreptate prietenul nostru însetat, cu privire la ziduri?

Irlandezul se aplecă în față, ca flacăra lumânării pe care i-o întinse Aurelianus să cuprindă capul șarpelui.

— Da, spuse el, după ce îl aprinse, au pus oameni să sape și să pună mine, dar balaoacheșul greșește când își închipuie că asta va hotărî soarta bătăliei. Să nu uităm că turcii au întârziat deja prea mult: suntem în octombrie, provizii nu mai au, iar drumul pe care-l au de bătut până acasă e cumplit de lung.

Scoase un rotocol de fum, zâmbi și încercă, fără succes, să mai facă unul.

— Zidurile pot să cadă într-o zi, două; dar mă întreb dacă vor risca să mai aștepte încă o zi sau două? Plus alte câteva zile - după socoteală mea - de luptă corp la corp, pe străzi, de care vor avea nevoie ca să cucerească, într-adevăr, orașul.

Aurelianus așteptă o clipă, apoi își înălță sprâncenele cărunte.

— Ei bine, și crezi că vor risca?

Duffy râse.

— Dumnezeuule, nu știu.

— Tu ai face-o, dacă ai fi în locul lor?

— Să mă gândesc... Nu, nu cred. Ienicerii sunt, probabil, pe cale să se răzvrătească. Mai mult ca sigur, vor să se întoarcă acasă, la Constantinopole - pentru că știu că drumul va ține luni de zile și au trăit prea mult timp în așteptare, cu speranța că vor scăpa de iarnă. Dacă Suleiman mai rămâne, să spunem încă o săptămână, cât i-ar trebui ca să pătrundă în Viena și să o cucerească, vor fi nevoiți să ierneze aici și să plece la primăvară, și astfel i-ar lăsa destul timp lui Carol cel Întârziat ca să mai poată face ceva.

Dădu din umeri.

— Bineînțeles, e doar o presupunere. Poate că el își închipuie că va reuși să-și mențină ienicerii pe poziții și să stăpânească orașul, cu zidurile dărâmate și tot restul, până la primăvară. E greu de spus. Aș zice că a dovedit o judecată foarte slabă, pierzând atâta timp aici.

Aurelianus încuviință din cap.

— Cred că, din punct de vedere militar, ai dreptate, spuse el.

Irlandezul zâmbi sarcastic.

— Aha! Dar greșesc într-un tot din punct de vedere spiritual, nu?

— Ei bine, trebuie să-ți aduci aminte că cel care hotărăște, până la sfârșit, e Ibrahim, iar grija lui cea mai mare e să distrugă berea - când va sosi clipa să joace ultima carte, n-o să-i mai pese dacă Suleiman cucerește Viena, dacă ienicerii vor muri cu toții, pe drumul către casă, sau dacă Împăratul Carol îi va izgoni, cu mari vărsări de sânge, pe cei care vor poposi aici pe timpul iernii. Dacă distruge berăria înainte de ultima zi a lunii, când sper să tragem berea brună și să i-o dăm Regelui Pescar, se cheamă că și-a atins scopul, și niciun preț n-ar fi prea mare pentru asta.

Irlandezul se ridică, lăsând o dâră de fum în urma lui.

— Atunci, nu mai rămâne decât să ne bizuim pe dorul de casă al ienicerilor.

— Ia spune-mi, vikingii lui Bugge sunt de vreun folos în

apărare?, întrebă Aurelianus.

— Hm... Nu prea. Von Salm spune că sunt nepotriviiți pentru o luptă disciplinată. Bănuiesc că vor fi de folos în lupta corp la corp, pe străzi, dar deocamdată lânchezesc fără niciun rost, într-un șopron de lângă cazarma de nord. Ai fi putut, la fel de bine, să-i ții aici.

— Nu puteam. Se pare că unul din ei l-a ciomăgit pe Werner și i-a făcut vânt pe scări. Werner a stărui să-i dau afară. Bugge spunea că nu știe să se fi întâmplat așa ceva, dar Werner a fost neînduplecat. Bietul de el, încă mai schiopătează...

Scutură capul șarpelui, transformat în scrum.

— Știi, continuă el, tot mai sper că vor avea, până la urmă, un rol semnificativ. Păreau să fi fost trimiși aici pentru un scop anume...

— Sunt doar o adunătură de moșnegi.

— Ei bine, da, tocmai - ăsta e un război de moșnegi. A, știu că Suleiman nu are decât 34 de ani, iar Carol nu a împlinit încă 30, dar e o vrăjmășie veche, regii adevărați sunt bătrâni - iar eu sunt, poate, cel mai bătrân dintre toți.

Neștiind ce să răspundă, Duffy se întoarse să plece.

— Vii diseară la mine, să bem împreună un pahar? întrebă Aurelianus.

— Nu, spuse irlandezul, amintindu-și ce îl făcuse să plece, cu cinci luni în urmă. Apoi îi veni în minte întâmplarea cu harpa, din seara trecută, și ridică din umeri, fatalist.

— La urma urmei, de ce nu, oftă el. Nu trebuie să mă întorc la cazarmă decât mâine la prânz. La ce oră să vin?

— La nouă e bine?

— Foarte bine.

Duffy părăsi capela și se întoarse în sala de mese. Hanul „Zimmermann” era prea departe de locul unde se purtau bătăliile, spre nord-est, ca să-i mai atragă pe soldați, și cei care umpleau mesele din jur, trași la față și cu ochii duși în fundul capului, erau orășeni. Văzu o slujitoare nouă servind la mese și îi făcu semn.

— Vreau o porție din ce se mai găsește în oala Annei, îi

spuse el, și o cană mare din vinul roșu al lui Werner... Nu, la naiba, uită de vin și adu-mi o cană cu bere.

Vorbind despre Werner, își amintise că voise să-i vorbească lui Aurelianus despre slujba lui Epiphany. „Am să-i spun diseară”, își zise el.

— Ia spune-mi, Bluto mai vine pe aici?

— Cine, domnule?

— Omul de la tunuri. Cocosatul.

— Nu știu. Nu cred.

Fata zâmbi politicos și plecă la masa următoare.

Duffy își aștepta berea, liniștit, savurând gustul ciudat, ca de grâu, care-i rămăsese după șarpe (îl stinsese înainte de a intra în sală), făcându-se că nu observă privirile iscoditoare ale celor din jurul lui. Când sosi berea, își turnă o cană și o sorbi încet. După un timp, îl zări pe Shrub aducând farfuriile aburinde de la bucătărie, la mese.

— Hei, Shrub, strigă el. Vino încoace o clipă!

— Da, domnu' Duffy, spuse băiatul de la grajduri, după ce lăasă o farfurie la o masă și își făcu loc până la Duffy.

— I-ai dus de mâncare bătrânului Vogel, tatăl lui Epiphany?

— I-am dus, vreo zi-două, dar mă sperie. Îmi zice pe alt nume și-mi cere băutură.

— Nu cumva vrei să spui că nu te-ai mai dus? Sfinte...

— Nu, nu!, tăgădui băiatul. L-am pus pe Marko să se ducă. Lui nu-i e frică de moși nebuni.

— Marko? Băiatul cu cizme roșii?

— Da, domnu', aprobă Shrub, evident impresionat de cizmele roșii.

— Foarte bine. Vezi-ți mai departe de treabă.

Poate în chip de scuză pentru răceala cu care îl întâmpinase mai devreme, Anna îi trimise lui Duffy un castron plin cu tocană, iar Duffy o atacă bărbătește, adăugându-i din belșug, ca să alunece mai bine pe gât, bere blondă și rece „Herzwesten”. La sfârșit, puse lingura jos și se ridică în picioare; privi în jurul lui prin încăpere, dar nu găsi niciun cunoscut, în mulțimea de ochi speriați care îl așteptau, căruia să-i spună „la revedere”, așa că

porni, legănându-se, către ușa din față și ieși în stradă.

Irlandezului trudit, lumina zilei îi păru din cale afară de strălucitoare – deși nori plumburii, întunecați, ascundeau fața soarelui. Vântul suiera, rece, spulberând frunzele căzute, și țipetele stridente ale copiilor erau insuportabile. „Câte ceasuri ai dormit noaptea trecută, Duff?“, se întrebă. „Ei bine, nu prea știu, dar, pare-mi-se, mai puține decât s-ar fi convenit unui soldat obosit, de vârstă mijlocie care, asemeni poveștilor cu Bătrânul Mării, mai și duce în cârcă un rege din Vremea Veche!“

Oftă adânc și coti spre dreapta, dând colțul hanului, în loc să taie drept, către Rotenturmstrasse. Ajuns în curtea grajdului, se rezemă câteva clipe de un stâlp și privi în jur, copleșit de amintiri.

„Văd că Werner n-a mai înlocuit acoperișul grajdurilor, acolo unde a explodat petarda“, observă el. „Mă întreb dacă încă mai crede că eu sunt vinovat. Probabil că da. Bine că cineva, barem, a cârpit gardul acolo unde l-a străpuns ghiuleaua aia blestemată, de patruzeci de livre. Iar dincolo, își făcuseră nordicii sălaș.“

Traversă curtea înspre grajduri și văzu că înăuntru mai erau încă, lângă perete, câteva culcușuri de paie. Aproape fără să știe ce face, se lăsă să cadă pe cel mai apropiat, închise ochii și adormi pe dată.

În vis – un vis limpede, ca toate visele de după-amiază – stătea la o masă cu Epiphany. Părul ei mai era încă mai mult negru decât sur, iar chipul și gesturile ei nu-și pierduseră încă grația lipsită de griji a tinereții.

Deși nu-și putea auzi cuvintele – de fapt, se pare că putea să vorbească numai cât timp nu lua seama la ce spune – știa că îi vorbește sincer, încercând să o facă să înțeleagă ceva. Era oare ce încercase s-o facă să înțeleagă atunci, în dimineața aceea de demult? A, da! Că e nebună să se mărite cu Max Hallstadt, cum a plănuit, în loc să-l ia pe el, Brian Duffy. Făcu o pauză, ca să mai ia o gură de bere și nu reuși să-și regăsească firul argumentelor, deși știa bine că sunt fără cusur.

— Oh, Brian, spuse ea, dându-și ochii peste cap, cu o exasperare numai pe jumătate prefăcută, de ce trebuie să aduci vorba despre astfel de lucruri numai când ești bolnav, băut sau obosit?

— Epiphany!, protestă el. Eu sunt întotdeauna bolnav, băut sau obosit!

Apoi, vedenia se întunecă și se pomeni croindu-și drum prin vestibulul Bisericii „Sfântul Petru”. Zări câțiva prieteni de-ai lui Hallstadt, puși anume ca să-l dea afară dacă ar fi încercat să pătrundă în naos și să tulbure nunta.

— Hai, Brian, du-te, vorbi cineva - „cum îl chema, oare? Klaus, parcă...” - Fă-ți de lucru prin altă parte!

— Piei din calea mea, ciumatule, ticălos netrebnic, strigă Duffy, făcând câteva capete din stranele apropiate să se întoarcă spre el. Hallstadt! Blestemată-ți fie stirpea, n-ai să...

Un pumn în stomac îl amuți, făcându-l să se îndoiaie de durere, dar pe urmă lovi și el - Klaus se clătină, împleticindu-se, și se prăbuși la pământ, izbindu-se, în cădere, de cristelniță...

Socul de un yard înălțime, pe care se afla vasul de marmură, se clătină și el când Klaus căzu, rostogolindu-se pe o parte, apoi se înclină și se prăbuși pe lespezile pardoselii, cu un bubuit al cărui ecou făcu să zângăne vitraliile. Apa sfințită se împrăstie pe fețele speriate ale cavalerilor de onoare și cioburi de marmură se răspândiră pe dușumea. Un alt prieten de-al lui Hallstadt îl înșfăcă de braț pe Duffy, dar irlandezul se descotorosi de el.

Făcu un pas în naos.

— Hallstadt, pui de târfă, scoate-ți sabia și înfruntă-mă, de nu ești scopit, cum știe toată lumea!

Invitații săriseră în picioare și, de sub voal, zări, într-o străfulgerare, fața îngrozită a lui Epiphany, când un ministrant solid îl pocni cu crucifixul lung, de fier, lungindu-l la pământ, fără simțire.

Apoi se prăbuși ca într-un vârtej de întâmplări trecute și chipuri fără nume, într-un murmur nedeslușit, deasupra căruia se înălțară hohotele de râs nestăvilite ale unui

bătrân...

CAPITOLUL XVIII

Când deschise ochii, se întunecase și fațada hanului abia dacă se mai zărea, ca o pată cenușie, în jurul ferestrelor luminate. „Doamne“, cugetă el, tulburat, „de data asta a fost numai un vis, nu-i așa? Zilele astea nefericite de la începutul lui '26 au fost destul de cumplite și așa, fără să mai fie nevoie să le re trăiesc în vis. Ah, dar barem amintirile astea sunt ale mele; mai bine o duzină de asemenea vise, decât unul din acelea cu lacul luminat de lună! Și Domnul știe dacă n-ai fi putut avea, cu toată berea aia spurcată pe care ai băut-o! De-acum s-o ții numai pe vin, băiete!“ Se ridică în picioare, își scutură patele de pe pieptar și-și trecu de câteva ori degetele prin păr, apoi respiră adânc și porni către clădirea hanului.

Din obișnuință, intră pe la bucătărie, prin spate, și îl prinse pe Marko, cel cu cizme roșii, șterpelind o brișă.

— Marko, spuse Duffy, oprindu-se din mers.

Parcă voise să-l întrebe ceva, dar ce oare?

— Werner mi-a dat voie să iau, spuse repede băiatul.

— Nu-mi pasă de plăcintele tale! A, da... Am auzit că-i duci de mâncare lui Gustav Vogel, da?

— I-am dus, o vreme. Werner a zis că nu mai e nevoie.

— Bine, dar atunci cine...?

Marko clipi.

— Cine, ce?

— Cine îi duce bătrânului să mănânce, idiotule?

— Habar n-am. Da' ce, nu poate să iasă și el să-și facă rost, ca toată lumea?

Băiatul o șterse pe ușa din spate, lăsându-l pe irlandez îngrijorat, cu privirea încruntată de supărare.

Slujitoarea cea nouă, care îl servise mai devreme, îl privea speriată de lângă cuptor, de unde scotea, pe cât se pare, aceeași tocană, umplând castroanele cu o lingură.

— Unde-i Epiphany?, o întreabă Duffy.

— S-a culcat devreme, răspunse fata. Nu se simțea bine. Ce căutați în bucătărie? Oaspeții nu trebuie să...

— Atunci unde-i Anna?

— Cred că la tejghea, în sala de mese. Dacă vrei să mâncați, va trebui să...

— Mănâncă tu și pentru mine, îi spuse Duffy cu un zâmbet, în timp ce trecea pe lângă ea, intrând în hol. Sala de mese era plină și însuflețită de veselia unora care știau că s-ar fi putut să nu mai aibă de trăit decât o zi. Berea se bea pe întrecute.

Duffy o găsi pe Anna aplecată lângă unul dintre butoiașe, ținând ulciorul sub șuvoiul auriu care se scurgea din cep.

Ridică privirea și îl văzu.

— Credeam că ai plecat!

— Nu, am ațipit puțin. Epiphany s-a culcat?

— Așa... Shrub! Du asta la masa lui Alexis și Casey, grăbește-te... Da. De ce?

Îl privi cu suspiciune.

— Liniștește-te, Anna, n-am de gând să urc și s-o silesc să-mi dea atenție. Ascultă, l-a pus pe Shrub să-i ducă de mâncare tatălui ei și...

Shrub apăru în fugă.

— Bună seara, domnu' Duffy. Anna, încă două ulcioare pentru Franz Albertzart și doamna ceea bătrână.

— Îndată. Ce spuneai, Brian?

— Ei bine, Shrub l-a pus, mai departe, pe Marko să o facă, dar tocmai l-am întâlnit pe Marko și spune că nu-i mai duce.

— Du-le, Shrub.

Băiatul luă ulcioarele și se grăbi, simțindu-se vinovat.

— Ce nu-i mai duce?

— Fir-ar să fie, ascultă-mă. Nimeni nu i-a mai dus de mâncare bătrânului Vogel. Acum, eu n-am să mă supăr cine știe ce dacă dă ortul popii, dar cred că fiică-sa o să se necăjească foarte!

— Of, Doamne, spuse Anna încet. Ai dreptate. Am să-i spun mâine dimineață, de îndată ce am s-o întâlnesc.

Se ridică, dându-și la o parte, cu mâna, de pe frunte, o șuviță de păr, și îl privi cu o umbră de simpatie.

— Brian, de ce v-ați despărțit?

Cât Duffy șovăi, meșteșugind în gând un răspuns cât mai demn de crezare și, în același timp, nu departe de adevăr, ușa se deschise cu zgomot și cinci bărbați intrară, tropăind.

— Anna!, urlă unul dintre ei. Cinci ulcioare, în clipa asta!

Irlandezul zâmbi în colțul gurii și-și lăsă mâna, blând, pe umărul fetei.

— Am să-ți spun eu, altădată, îi zise el și se îndreptă către scări. Se întoarse și văzu că Anna îl privea.

— Aurelianus, spuse el, arătând în sus.

Pe scări dormea cineva și Duffy păși grijuliu pe lângă cel adormit, reflectând că orașele asediate ar capitula cu mult mai repede, dacă nu s-ar găsi vin sau bere, care să-i facă pe cei asediați să-și uite de singurătate. Ajunse la capătul treptelor și se opri în fața ușii lui Aurelianus, dar când să bată, își aminti că bătrânul spusese „ora 9“.

„La naiba“, își zise. „Cred că nu e nici 8. Mai bine mai dormeam un pic, poate îmi urmam visul, până în ziua când am plecat din oraș ca să lupt la Mohacs.“ Plecă în vârful picioarelor, apoi pufni nervos, se întoarse și bătu cu putere în ușă. Dinăuntru se auziră șoaapte, apoi vocea tulburată, dar autoritară, a lui Aurelianus.

— Cine e?

— Finn Mac Cool!

După un moment, ușa se deschise și una dintre slujitoare se strecură afară, ascunzându-și fața, făcu o scurtă reverență când ajunse în dreptul irlandezului și dispăru.

— Intră, Brian, auzi glasul obosit al lui Aurelianus.

Odaia arăta neschimbată, la fel ca în urmă cu cinci luni: aceeași colecție de vechituri în neorânduială, aceleași tapiserii, aceleași arme încrustate cu pietre scumpe, aceleași cupe în care apa fierbea fără căldură, aceleași cărți cu copertile îndeajuns de mari ca să poată fi folosite drept pereți pentru o căsuță, aceleași animale necunoscute, împăiate în poziții nefirești. Bătrânul vrăjitor ședea picior peste picior, într-un jilț capitonat.

Duffy făcu semn cu degetul mare spre fata care tocmai ieşise.

— Parcă spuneai că trebuşoarele astea nu sunt bune pentru voi, cei cu sânge amestecat!

După ce închise ochii preţ de zece secunde, Aurelianus îl privi, scuturând din cap.

— Anii petrecuţi ca mercenar te-au înăsprit, Brian, până într-acolo, încât ai devenit nepotrivit pentru o companie amabilă. O întrebam doar dacă vreuna dintre fete a intrat la mine în cameră în ultima vreme; poate mai sunt nou-venite cărora nu li s-a spus că în camera asta nu au voie să intre. Şi parcă spusesem ora 9!?

— M-am gândit că, poate, până la 9 aş putea să mă întorc la cazarmă. De ce nu încui uşa?

— A, de obicei o încui, dar se întâmplă să mai uit sau să nu ştiu unde mi-am pus cheile.

— Nu crezi că eşti cam neglijent?

Duffy găsi un scaun, alungă o pisică de pe el şi se așeză:

— La urma urmei, în tot ce-i aici trebuie să fie şi lucruri pe care cineva le-ar putea găsi valoroase.

— Da, spuse scurt bătrânul. Sunt destule, şi chiar foarte valoroase. Numai că sunt înclinat să mă bizui – poate cam prea mult! – pe alte mijloace de apărare.

Dădu din cap înspre uşă şi Duffy observă deasupra ei o construcţie care semăna, în acelaşi timp, cu o colivie şi cu o casă de păpuşi.

— Vrei nişte rachiu?, întrebă Aurelianus.

— Ce? A, bineînţeles.

Aşteptă până ce vrăjitorul turnă în două pahare rachiu spaniol, auriu, şi îi întinse unul dintre ele.

— Mulţumesc. De ce voiai să mă vezi?

Gustă din pahar şi mai sorbi o dată, lung.

— Nimic deosebit, Brian. Vroiam doar să mai flecărim puţin. Nu te-am mai văzut de luni de zile.

— Ei bine, eu chiar aveam ceva să-ţi spun. Werner vrea să o concedieze pe Epiphany, când slujba asta e singurul lucru care i-a mai rămas pe lume. Ți-aş fi recunoscător dacă i-ai spune lui Werner că ea rămâne în slujba ta pentru

totdeauna și să facă bine să n-o mai chinuiască.

Aurelianus clipi și îl privi cu subînțeleș.

— Prea bine. Înțeleg că tu și cu ea... nu vă mai vedeți?

— Da. Ea spune că tu ești de vină pentru asta - și n-aș zice că nu-i dau dreptate.

Spre uimirea irlandezului, Aurelianus nu-și înălță sprâncenele și nici nu protestă. Luă o gură de rachiu și zise:

— Poate-i adevărat, poate nu. Dar dacă e așa, încearcă să-ți închipui câte lucruri s-ar fi năruit, dacă n-aș fi făcut-o. Sau tot mai crezi că ai fi putut fugi cu ea în Irlanda și să trăiești acolo, fericiți, până la adânci bătrâneți?

— Știi și eu? Nu e... N-ar fi fost cu neputință.

Duffy luă sticlă și își umplu paharul încă o dată.

— Câți ani ai, Brian? Ar fi trebuit să știi de-acum că întotdeauna se întâmplă ceva care destramă poveștile de dragoste - afară de cazul când amândouă părțile primesc să se compromită. Și cu cât îmbătrânești, cu cât ești mai greu de modelat și mai independent, cu atât îți vine mai greu. Nu, nu-ți stă în fire, Brian. Acum nu te-ai mai putea însura, cum n-ai mai putea să te faci preot, sculptor sau băcan.

Duffy, furios, deschise gura să tăgăduiască, apoi strâmbă din buze și o închise la loc.

— La naiba, spuse, făcând o grimasă. Atunci de ce mă chinuie atât dorința asta?

Aurelianus ridică din umeri.

— Cred că stă în natura speciei. În mintea bărbatului există un colțisor care nu se poate liniști și merge la culcare, decât când e împreună cu o femeie - iar colțisorul ăsta se plictisește să stea tot timpul treaz. Dă ordine cu o voce atât de puternică, încât adesea le acoperă pe toate celelalte. Dar când adoarme, în sfârșit, rațiunea redevine stăpână și schimbă cursul lucrurilor.

Zâmbi:

— Echilibrul e imposibil. Dacă nu vrei să te împaci cu schimbarea asta neconținută, trebuie, fie să strângi logica de gât, fie să legi, să-i pui un căluș în gură și să încui în

pivniță acea parte din tine care strigă după o femeie.

Duffy se strâmbă și mai bău niște rachiu.

— Sunt obișnuit cu dezechilibrul; n-am avut niciodată rău de mare, spuse el.

Aurelianus se înclină.

— Domnia-voastră hotărâți, messer.

Irlandezul îi zâmbi cu un fel de afecțiune.

— Să înțeleg că ai făcut și tu, de câteva ori, o asemenea alegere?

— Mda...

Bătrânul se sprijini cu spatele de scrin. Întinse mâna peste cap și apucă, pe pipăite, unul dintre șerpii uscați. Îl frecă între degete, privindu-l gânditor.

— În ultimele trei sute de ani, nu, slavă Domnului, dar în tinerețea mea, da, am avut câteva încurcături, ticluite cu meșteșug, și fiecare s-a terminat cu o versiune proprie a aceleiași teme.

Duffy își goli paharul și îl puse pe masă.

— Asta e o parte din tine pe care n-am întrezărit-o niciodată, spuse el. Povestește-mi, pentru numele Domnului! Spune-mi, de pildă, cum a fost cu ultima, cea de acum trei sute de ani.

Paharul vrăjitorului era și el gol și, pentru moment, Aurelianus se uită la șarpele pe care îl ținea cu stânga și la paharul din dreapta, apoi se hotărî și-i întinse lui Duffy paharul, să i-l umple.

— Era o vrăjitoare din Sussex, pe nume Becky Banham, spuse el, în vreme ce băutura curse șuvoi, împrôscând cu stropi. O fată simplă, de la țară, dar vrăjitoare cu adevărat, nu una din acelea care umblă cu globuri de cristal și întocmesc horoscoape.

— Și legătura asta... s-a destrămat pentru că erai prea bătrân ca să mai faci vreun compromis și n-ai vrut să strângi logica de gât...?

— Ei, nu. De data asta a fost altfel.

— A, ea a fost cea care a hotărât?

— Nu. Ea...

Se uită la irlandez cu o privire care căuta înțelegere.

— ... a fost arsă pe rug.

— Oh! Îmi pare rău.

Duffy nu mai știa ce să spună despre femeia care, orice s-ar mai fi spus, era oricum moartă cu mult înainte să se nască străbunicul lui.

Aurelianus clătină din cap.

— Îți pare rău, zici? Și mie mi-a părut, și mie. Când am auzit asta, după o săptămână sau două, am... vizitat satul acela.

Sorbi din rachiu, dus pe gânduri.

— Se mai văd și azi câteva coșuri - tot ce a mai rămas, pe colinele acoperite de iarbă, unde era așezarea.

Ridicându-se brusc, bătrânul se îndreptă, clătinându-se, către un scrin din colț.

— Undeva pe aici - spuse el, trăgând capacul greu și azvârlind afară, fără nicio grijă, tot felul de mărunțișuri - e o carte cu vrăjile ei țărănești, pe care mi-a dat-o mie. Aha!

Se îndreptă, ținând în mâini o cârticică boțită, legată în piele. Deschise prima pagină și citi ceva despre o frunză rătăcitoare, apoi o închise și-și aținti privirea în tavan, clipind repede din ochi.

Duffy se pomeni regretând unda de simpatie pe care o avusese față de Aurelianus. „Pentru Dumnezeu, omule“, își spuse el, „dă dovadă de puțină stăpânire, controlează-te!“ Ca să-l aducă pe vrăjitor pe un teren mai puțin sentimental, întrebă:

— Ei, și cum ți se mai pare asediul, în ultima vreme? Ți s-a arătat, cumva, vreun semn ori o prevestire a deznodământului?

Aurelianus puse cartea jos, pe o masă înțesată de lucruri, și se așează din nou, ceva mai stăpân pe sine.

— Nu, nimic! Din punct de vedere al magiei, sunt orb și surd, după cum ți-am spus. Când vreau să știu în ce stare se află Viena, întreb pe unul ca tine, care a fost acolo și a văzut ce se întâmplă.

Puse, în sfârșit, șarpele în gură și aținti, privind cruciș, capul animalului. Peste puțin, în vârful lui se ivi o luminiță roșie, apoi o flăcăruie, ca o limbă jucăușă, se aprinse și

Aurelianus începu să pufăie mulțumit.

Duffy ridică o sprânceană.

— Câte lucruri de soiul ăsta ești în stare să mai faci?

— Oh, numai trucuri din cele mai neînsemnate, cum ar fi să fac gândacii să stea pe picioarele dinapoi și să danseze, să umflu fustele fetelor și să le fac să le zboare în cap... Știi tu! Nu pot să fac nimic împotriva turcilor, nici măcar să le trimit mâncărimi în cap sau miros de picioare. Bineînțeles că și noi suntem apărați de uneltirile lui Ibrahim, în aceeași măsură... Puterile magice sunt blocate la nivelele superioare – așa cum cred că ți-am prezis-o, cu cinci luni în urmă.

Duffy își umplu din nou paharul.

— Da. Voiai să aduci ploaie, cât timp nu era încă nimeni să te împiedice – și, într-adevăr, ne-ar fi adus mari foloase.

Bătrânul vrăjitor se înnegură.

— Ne-ar fi adus? Ne-a adus, netotule. Ai văzut tu, în tabăra turcească, vreun tun de mare calibru, ca acela cu care au nimicit Rhodosul? Nu, n-ai avut cum, pentru că ploile grele pe care le-am provocat l-au forțat pe Suleiman să-și lase în drum artileria grea.

— Ploaia a fost grozav de nimerită, bineînțeles, încuviință Duffy. Dar poți fi sigur că n-a fost un fenomen natural, care ar fi avut loc oricum?

— Știi bine cum a fost, doar ai fost acolo. Vrei doar să te cerți cu mine!

— Foarte bine, recunosc că atunci, în mai, ai izbândit. Dar acum... La ce bun să mai ai de partea ta un vrăjitor, dacă nu-i în stare să facă nicio vrăjitorie?

Aurelianus lăsa să-i scape o dâră de fum, o dată cu un suspin.

— Închipuie-ți că lupti corp la corp cu un spadasin care e la fel de bun ca tine; pumnalul și sabia ta se încrucișează cu ale lui. Sunteți amândoi blocați; pumnalul nu e liber să poată ucide, dar poți să spui că e nefolositor?

— Nu, dar... n-aș sta prea mult pe gânduri. L-aș îngenunchea pe ticălosul ăla și l-aș scuipa între ochi. Ascultă, când descriai figura asta mai înainte, spuneai că,

în principiu, e fără ieșire.

Aurelianus încreți fruntea.

— Da. Așa e.

— *În principiu* nu-i totuna cu *în mod sigur*.

— La naiba, omule, în principiu soarele va răsări mâine dimineată, în principiu, marea e...

— Deci există o cale de ieșire? Ar fi cumplit de greu să izbutim, sau prea puțin probabil, dar există?

— Ar putea un om să-și rezeze, să-și ciopârțească și să-și gătească propriul picior, ca să nu moară de foame? Sigur c-ar putea.

— Cum? Vreau să spun, nu înfometatul...

— Știu, am înțeles. Sunt două mijloace pe care aș putea să le folosesc și care ar descătușa toată forța magiei militare. Unul e îngrozitor de nesigur, celălalt - îngrozitor de sigur. Despre care din ele vrei să-ți vorbesc?

— Despre amândouă. Care e cel mai nesigur?

— Va să zică: balanța înclină acum între Ibrahim și mine. Doar dacă Regele Pescar ar fi în stare să se suie pe cal și să-și unească voința cu a mea într-o bătălie, balanța s-ar înclina în favoarea noastră. Înțelegi? Ar trebui să fie prezent fizic acolo și să ia parte la luptă. Pericolul e de neînchipuit: ar fi ca și cum ți-ai împinge, nepăsător, regele în fața armatei de pioni de pe tabla de șah, când miza jocului e viața ta și a fiecăruia din cei pe care-i cunoști!

Ridică brațele și continuă:

— La urma urmei, Viena nu e ultimul loc unde se mai poate purta bătălia care va hotărî soarta noastră. Mai sunt și altele, unde puterea noastră e la fel de mare și unde ne-am putea regropa - și n-ar fi cu mult mai rău decât acum. Alt Rege Pescar, în schimb, nu mai avem. Dacă s-ar întâmpla să-l nimerească o ghiulea sau archebuză, să fie rănit de vreun ienicer din cale-afară de cutezător, sau chiar să-l lase inima, de atâta încordare și oboseală... ei bine, ăsta ne-ar fi sfârșitul. Dacă Apusul pare haotic și dezorganizat acum, când Regele e doar rănit, încearcă să-ți închipui cum ar fi dacă ar muri.

— Rău, nu mă îndoiesc. Ah... și n-ar fi niciun mijloc prin

care turcii să dejoace un astfel de plan?

— După cum stau lucrurile, nu. Singura cale ar fi ca Regele Răsăritului să ia și el parte la bătălie, ceea ce nu ne-ar scoate din impas; ar fi mai multă încordare și amândouă părțile s-ar bate cu mai multă furie. Dar, bineînțeles, Regele lor e ascuns bine, în Turcia sau cine știe unde.

Duffy se scărpină în barbă.

— Ar fi chiar o nebunie dacă l-ai aduce pe Regele Pescar să ia parte la bătălie? Mi se pare...

— Nu înțelegi ce miză e în joc, spuse sec Aurelianus. Dacă se termină prost, noi pierdem totul. În Apus nu vor mai fi regate, ci numai o țarină pustie, populată de triburi de oameni desperați, care-și vor duce zilele de azi pe mâine, printre ruinele arse ale orașelor, așteptând, neîndoielnic plini de nerăbdare, să vină Suleiman să-i ia în stăpânire.

— Ei, hai, protestă Duffy, să fim realiști. Cred c-o să fie rău, dar nu chiar într-atâta.

— Spuse expertul în istorie metafizică! Brian, n-ai văzut niciodată o civilizație care și-a pierdut centrul, sufletul. Să știi că n-am exagerat cu nimic.

Irlandezul sorbi lung din rachiu.

— Foarte bine. Acum spune-mi care e celălalt mijloc... Acela îngrozitor de sigur.

Aurelianus se încruntă și mai tare.

— Am să-ți spun, deși în felul ăsta voi călca un legământ de tăcere destul de important. E o... un ritual păgân, care ne-ar scoate din impas și ar înlătura piedicile din calea oricâtor atacuri magice, distrugătoare, asupra dușmanilor noștri. Ar fi totuna cu...

— Care e? îl întrerupse Duffy.

— E o acțiune fizică; în urma anumitor rugăciuni, devine o invocație, o convocare a unui spirit vast, bătrân și rău dincolo de înțelegerea umană. Participarea lui ar frânge echilibrul ăsta de putere, ca un coș cu cărămizi pe tava balanței unui bijutier.

— Care e? repetă Duffy.

— Pentru cei câțiva care mai știu despre el, e cunoscut ca „Gambitul total și cumplit al lui Didius”; a fost descoperit de un vrăjitor roman, acum aproape o mie de ani, și a fost păstrat, sub pecetea tainei, și recopiat, de-a lungul secolelor, de câțiva oameni cu o instrucție ieșită din comun și cu desăvârșire lipsiți de principii. De fapt, nu a fost folosit niciodată. În momentul de față, în lume cred că mai există numai două copii - una se zice că s-ar afla în subsolul cel mai neumblat al Bibliotecii Vaticanului, iar cealaltă - arată către biblioteca lui - acolo, într-un manuscris foarte vechi.

Irlandezul deschise gura să spună ceva, dar Aurelianus îi făcu semn să tacă.

— Acțiunea care deschide porțile acestui ajutor înspăimântător este, spus fără înconjur, sacrificiul de sânge a o mie de suflete botezate.

Duffy clipi.

— Aha, înțeleg.

— Aș fi putut s-o fac, bineînțeles. Cred că, dacă mi-aș fi pus în joc toată iscusința, aș fi putut face o mie de oameni să-și ia viața, aruncându-se de pe bastioane și, în clipa când ar fi murit, aș fi rostit înfricoșătoarele cuvinte. Asta, sigur ar fi salvat Viena... cel puțin de turci. Totuși, cred că ar fi mai bine să mor curat, lipsindu-mă de asemenea ajutor. Un gambit negru ca acesta ar ruina sufletul vrăjitorului care îl joacă - printre altele, n-aș mai fi, după aceea, decât un biet idiot cu spume la gură - dar, ce e mult mai grav, ar întina în profunzime întregul spirit apusean. Unui cunoscător, până și gustul berii i s-ar părea schimbat.

Duffy își goli paharul.

— Și totuși, nu ți-ai distrus copia, spuse el, în sfârșit.

Aurelianus nu răspunse; îi aruncă doar o privire rece.

— Te învăț eu pe tine cum să ții sabia?

— În ultima vreme, nu. Îmi pare rău.

În tăcerea grea care urmă, Duffy își umplu din nou paharul și luă o dușcă sănătoasă. „Bun rachiul ăsta spaniol!”, își zise el. Se așază la loc pe scaun și mai luă o sorbitură. „Da, domnule, într-adevăr excelent!”

Timp de câteva minute, Aurelianus pufăi din șarpele aprins, privindu-l, cu un aer nemulțumit, pe irlandezul care sforăia. Când șarpele se scurtă prea mult ca să mai poată fi ținut în mână, îl stinse, înfundându-l în gura deschisă a unei țestoase de piatră, de pe masă. Tocmai se hotărâse să-l trezească pe Duffy și să-l trimită înapoi la cazarmă, când acesta deschise ochii și îl aținti cu o privire limpede. Se uită cercetător prin cameră, apoi, la fel de atent, își privi mâinile.

Când îi vorbi lui Aurelianus, o făcu într-un dialect celtic, dumnoic.

— Chiar mă întrebam când te voi întâlni, îi spuse. Pentru o vreme, m-am lăsat purtat către starea de veghe.

Își trecu limba peste buze.

— Ce-am băut?

— O băutură distilată din vin, răspunse Aurelianus. Mai ești Brian Duffy?

— Acum, nu. Merlin, am... am visat cumva că-mi ofereai pe Cald Bolg, iar eu o refuzam?

— Nu, n-ai visat. S-a întâmplat cu adevărat, chiar în odaia asta, acum mai bine de cinci luni.

— Da? Mi s-a părut c-a fost mai de curând. Cred că nu eram tocmai treaz. Puteam să-mi amintesc și să recunosc anumite lucruri, dar nu puteam vorbi.

— Da, erai încă, în cea mai mare parte, Brian Duffy, dar prezența ta îi trezea amintiri care nu erau ale lui... și care îl întristau amarnic.

— Știu. Înainte de asta, mi-am visat mereu și mereu sfârșitul - noaptea aceea rece, ultima, lângă lac. Apoi, a urmat bătălia din pădure - atunci am fost pe deplin treaz, dar pentru foarte scurtă vreme. Te-am văzut, dar mi-am pierdut cunoștința înainte să putem vorbi.

— În ultimele luni, te-am pierdut din vedere. Din ziua aceea, ai fost tot timpul treaz?

— Parcă îmi amintesc că m-am trezit de câteva ori, noaptea, în lumina torțelor, le-am auzit vorbind pe santinele și apoi m-am culcat la loc. Nu știu când se întâmpla asta - poate erau chiar amintiri din... viața mea.

Iar noaptea trecută m-am trezit într-o tavernă plină de soldați și am cântat la harpă unul din cântecele noastre vechi, care-ți înveselesc sufletul. Toți știau cuvintele, într-o limbă sau alta - lucrurile astea nu se schimbă niciodată.

Zâmbi.

— Iar acum, iată-mă aici; avem tot timpul să stăm de vorbă. Deci, cum stăm?

— Să vedem, ce cuvinte să aleg?

Timp de un minut, Aurelianus rămase tăcut, apăsându-și vârfurile degetelor; apoi, se aplecă în față și întrebă, rostogolind silabele într-un dialect străvechi, mai vechi chiar decât norsk:

— *Îți mai amintești, Sigmund, sabia pe care ai smuls-o din Stejarul Branstock?*

Fața lui Duffy se făcu palidă; rosti în celtică:

— Asta... asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, îngână el.

— Mai demult decât mi-ar plăcea să cred, încuviință Aurelianus, tot în celtică. Dar am întrezărit de pe atunci ce se va întâmpla acum.

Duffy era leoarcă de sudoare.

— Vrei să mă retrag și să-l las pe el să iasă la suprafață? Cred că a trecut prea multă vreme; nu știu dacă a mai rămas ceva din el - dar, dacă spui tu, încerc.

— Nu, Arthur, liniștește-te. Cred că stăpânești cele mai multe dintre amintirile lui mai importante, și asta ne ajunge. S-ar putea să avem nevoie de niște hărți ale locului. Tot Apusul - și asta înseamnă mult mai mult decât pe vremea ta - e amenințat cu prăbușirea; cred că asta-i bătălia despre care se profețea, cu atâta timp în urmă.

Irlandezul își recăpătase culoarea, deși arăta încă zdruncinat.

— Vrei să spui că... într-adevăr... Surter acela din Sudul îndepărtat și ars de soare...?

— Acum îl cheamă Suleiman.

— ... și o hoardă de muspelheimeri...

— Acum își spun musulmani.

— Și pe cine amenință? Pe aesiri? Pe celți?

— Da, și pe gali, pe saxoni, pe romani și pe toți cei de la vest de Austria, unde ne aflăm acum.

Duffy se încruntă.

— Noi luptăm în Austria? Să-i apărăm pe saxoni? De ce nu ne întoarcem să ne fortificăm ținuturile noastre, ca să fim gata să-i întâmpinăm, când vor ajunge?

— Pentru că, dacă se prăvălesc încoace, nu s-ar mai găsi destule pietre în toată Anglia, cu care să ridicăm un zid pe care ei să nu-l poată dărâma. Nu-i putem lăsa să câștige acum. Ei îi răpesc și-i pregătesc ca soldați pe copiii popoarelor cucerite – deci ținuturile pe lângă care am trece, în retragerea noastră, sunt patria bărbaților cu care am fi nevoiți să ne luptăm, cândva.

Bătrânul oftă.

— Am putea să le cedăm Viena și să plecăm, dar ar fi ca și cum am părăsi zidurile din afară ale unui castel, ca să-i apărăm pe cei dinăuntru. E o tactică pe care nu o folosești decât când nu mai ai de ales.

— Înțeleg. Foarte bine, atunci, îi înfruntăm aici. Vreau hărți, vreau să știu câți oameni avem și în ce fel s-a purtat asediul până acum. Avem cavalerie, nu? Aș putea să-i conduc.

— E mai complicat decât crezi, Arthur, îl întrerupse Aurelianus, blând. Ascultă: poți să rămâi pe-aproape, să te trezești, înfrângând eul lui Duffy, astfel încât să te ivești, dacă te chem?

— Cred că da. M-ar putea simți, bineînțeles. Ai un plan, nu?

— A, nu, asta nu. Am o idee, dar e un lucru – chipul lui Aurelianus păru brusc bătrân și speriat – e un lucru pe care... mai degrabă aș muri decât să-l fac.

Genunchii lui Duffy trosniră când se ridică.

— Sună a vrăjitorie – sau a ceva la care ai face mai bine să nu te mai gândești.

Se îndreptă spre ușă.

— E târziu, te las să dormi. Cred că am să mă plimb puțin prin oraș.

— Nu știi limba! Așteaptă până dimineață și am să te

însoțesc.

— Lasă, sunt în stare să-mi găsesc și singur calea.
Zâmbi, deschise ușa și plecă.

CAPITOLUL XIX

Ploaia curgea în rafale pe străzile pietruite și ceața fină de stropi se ridica valuri-valuri, cu fiecare răbufnire. În sala de mese de la „Zimmermann” era la fel de rece ca afară și în aer plutea un miros rânced – amestec de vin sec, grăsime încinsă, de lumânare și de haine ude.

La o masă mică, din colțul de lângă bucătărie, Lothario Mothertongue muia pâine neagră într-un castron cu supă fierbinte de pui și o mesteca încet. Urmărea cu ochi neliniștiți mișcările fetei care se învârtea prin încăpere, servind. Când, în sfârșit, trecu pe lângă el, o prinse de cot.

— Să-mi fie cu iertare, domnișoară, Epiphany Hallstadt nu lucrează de obicei în schimbul ăsta?

— Ba da, și era bine dacă era aici. Nu pot să fac față singură. Dați-mi voie să trec.

Mothertongue îi nesocoti rugămintea.

— Unde e ea acum?

— Nu știu. Lăsați-mă să trec!

— Rogu-vă, domnișoară...

O privi lung.

— Trebuie să știu!

— Atunci întrebați-o pe Anna. Azi-dimineață, ceva mai devreme, Anna i-a spus doamnei Hallstadt un lucru care a întristat-o, iar doamna Hallstadt a fugit, fără măcar să-și scoată șorțul. „Poate să fie mort!” a țipat ea și a plecat în fugă.

— Cine să fie mort?

— Nu știu.

O dată cu ultimul cuvânt, fata își smuci brațul, eliberându-l din strânsoare și o zbughi.

Mothertongue se ridică și se duse să o caute pe Anna. Fu dat afară din bucătărie, cu câteva înjurături furioase, dar în răstimpul ăsta n-o văzu acolo; deschise ușa care dădea în curte și cercetă de la un capăt la celălalt aleea, pe care ploaia o acoperise cu un vâl de ceață; se vâri chiar în conversația, neîndoielnic strălucitoare, dintre Kretchmer și

Werner, în pivnița de vinuri - unde i se spuse, pe un ton grosolan, să plece. Se întoarce la masa lui și o văzu, ajutând-o pe slujitoare să ducă tăvile. Așteptă până când ajunse în preajma lui, apoi o strigă:

— Anna! Unde e Epiphany?

— Iertați-mă, domnilor. A plecat să-și vadă tatăl, Lothario, și nu știu unde stă, așa că lasă-mă în pace, bine? Da, domnilor, ce spuneți că doriți?

Câteva minute, Mothertongue șezu abătut, ridicând privirea ori de câte ori auzea ușa din față deschizându-se. După un timp, intră un bărbat înalt, cu părul ud, lipit de creștet; Mothertongue îl recunoscuse pe Brian Duffy și îl salută, făcându-i semn cu mâna, cam fără tragere de inimă. Strânse din buze când Duffy îi întoarce salutul și se îndreptă spre el.

— Salut, Brian, îi spuse, când irlandezul ajunse în dreptul lui. Nu știi unde locuiește tatăl lui Epiphany, nu-i așa? Și nici nu mi-ai spune, chiar dacă ai ști?

Irlandezul se așeză, îl privi atent și răspunse într-o limbă pe care celălalt n-o înțelese. Mothertongue înălță capul și ridică din sprâncene. Duffy, încruntat din cauza concentrării, vorbi din nou, de data asta, în latină. În ciuda unui accent neobișnuit, englezul îl înțelese.

— Pari nefericit, prietene, spuse Duffy. Ce te tulbură?

— Sunt îngrijorat din cauza doamnei Hallstadt. Este...

— *In latinae!*

Mothertongue îl privi surprins, încercând să descopere dacă își bătea sau nu joc de el. Bunăvoința din privirea lui Duffy îl convinse și, deși mirat încă, începu să vorbească, poticnindu-se, în latină.

— Sunt... sunt îngrijorat din cauza lui Epiphany. În ultima vreme s-a simțit rău și apoi, ieri dimineață ai mâhnit-o - sunt sigur că fără intenție - când te-ai ivit brusc, după o absență de mai multe luni. Acum am înțeles că a primit niște vești rele despre tatăl ei, pe care s-a dus să-l vadă, și așa fi vrut să fiu cu ea, în clipele astea grele.

— Aha. Ții mult la această femeie, nu-i așa?

Mothertongue îl privi precaut.

— Ei... da! Vrei să spui că tu mai ai încă afecțiune pentru ea?

Irlandezul zâmbi.

— Încă? Înțeleg. Hm... nu. Nu în felul ăsta. - deși, firește, am o mare considerație pentru ea. Sunt bucuros că a găsit un om atât de deosebit ca tine, care să se îngrijoreze de soarta ei.

— Vai, mulțumesc, Brian, ce mult îmi pare bine că te porți așa, când ai fi putut fi... altfel. - Blestemată fie limba asta! - În ultimul timp mi s-a părut că nu mai e nicio speranță, dar poate încă mai putem salva ceva din vechea orânduială.

— Vechea orânduială?!

Doi orășeni trecură, târșâindu-și picioarele, căscând gura la cei doi bărbați care vorbeau în limba liturghiei.

— Da. Poate... poate îți mai aduci aminte de niște aluzii pe care le făceam când am sosit aici, primăvara trecută.

— Amintește-mi tu.

— Ei bine, am fost chemat de anumite puteri tainice...

Fața începu să-i strălucească, dar se întunecă repede, la loc.

— Mai bine și-ar fi cruțat strădaniile. Toate au dat greș.

— De ce nu-mi spui mai pe șleau?

— Am s-o fac. Acum nu mai e niciun secret. Eu - privi în sus, cu un fel de demnitate bătoasă - eu sunt legendarul Rege Arthur, reîncarnat.

— Vrei să repeți, te rog? N-am înțeles prea bine.

Mothertongue repetă.

— Știu că pare de necrezut și chiar eu însumi am pus-o la îndoială ani de zile, dar anumite viziuni pe care le-am avut și un raționament care mi s-a părut logic m-au convins, în cele din urmă. De fapt, simțeam că Arthur s-a întors în lumea noastră, mult înainte de a deduce că eu sunt acela. Sunt încredințat că mare parte dintre oamenii mei sunt și ei reîncarnări ale unor eroi din vechime și că o putere ocultă a făcut în așa fel, încât să ne întâlnim, ca să-i alungăm pe turci pentru totdeauna.

Scutură din cap.

— Planul, însă, s-a dovedit zadarnic. I-am găsit, dar a fost cu neputință să trezesc la viață fosta lor personalitate. I-am împărtășit această taină contelui von Salm și m-am oferit să preiau comanda unei părți a armatei, dar am fost luat în zeflema; toată lumea a râs de mine și mi s-a ordonat să plec.

Mothertongue făcu semn în direcția ușii.

— Și apoi, irosindu-mă aici, în durerea mea, mi-a atras atenția Epiphany. Într-o bună zi, s-a întâmplat să mă uit în ochii ei și dintr-odată, n-aș putea spune în ce fel, *am știut* că femeia asta l-a cunoscut pe Arthur foarte bine.

Ridică din umeri.

— Să continui?

— Da, dacă vrei.

— Ea este Guinevere. Zeii sunt darnici! N-am fost în stare să trezesc sufletele adormite ale oamenilor mei, cu o chemare la datorie, dar încerc să-l trezesc pe al ei – prin dragoste.

Irlandezul îl privi cu respectul și uimirea pe care le simte cineva față de un copil care a izbutit un lucru neînchipuit de greu, dar fără nicio noimă.

— Îți doresc numai bine, oftă el.

— Mulțumesc, Brian! Aș vrea să-ți spun că îmi pare rău pentru felul în care...

Fu întrerupt de a zdruncinătură bruscă și o bubuitură care părea să se ridice de-a dreptul din podea. Fața lui Duffy se schimbă într-o clipă: sări în picioare, se repezi la ușa din față, o smuci, deschizând-o, și rămase în prag, ascultând. Câțiva clienți se zgribuliră când vântul rece și ploaia se năpustiră înăuntru, în rafale, dar nimeni nu cutează să protesteze. După câteva secunde, un alt sunet răzbătu prin ploaie: dangățul ascuțit al clopotelor de alarmă din turnul Bisericii „Sfântul Ștefan“.

— Dumnezeuule, spuse Duffy, respirând greu, vorbind pentru prima dată în ziua aceea, în austriacă. *Au dărămat zidul!*

Fugi înapoi, prin sala de mese, împingând oamenii din calea lui, în bucătăria plină de aburi și ieși, prin ușa din

spate, în curte, împrôșcând în dreapta și în stânga, în vreme ce alerga către grajduri; trase o iapă îndărătnică din adăpost și sări pe spinarea neînșeuată a animalului, mânându-l în stradă, îmboldindu-l să treacă la galop, când ieșiră în Rotenturmstrasse.

În piața catedralei, larma clopotelor era asurzitoare. Deși ploaia cădea asupra lor cu furie nepotolită, un număr destul de mare de oameni stăteau îngenuncheați pe caldarâm. „Rugați-vă, nenorociților, treceți și asta la socoteală pentru Judecata de Apoi!”, gândi el cu amărăciune. „Dacă n-ați găsit până acum o dimineață potrivită pentru un potop de rugăciuni – apoi asta sigur e!”

În curând, putu auzi urletul de bătaie scos din mii de gâtlejuri. Coti la stânga, coborând în galop până la jumătatea unei străzi înguste, în pantă, și zări, drept în față, abia deslușindu-se prin perdeaua de ploaie, jumătate dintr-o spărtură imensă, cu marginile neregulate, în zidul înalt; un val de oameni roiau înapoi și încolo prin grămezile de moloz. Chiar și de la distanța asta putea să vadă hainele albe ale ienicerilor.

— Doamne Sfinte!, murmură el, apoi își scoase sabia și dădu pinteni iepei.

La câteva minute după explozie, apărătorii se regroupaseră în două divizii strâns alăturate și acum încercau din toate puterile să împingă înapoi valurile de ieniceri. Era o luptă sălbatică, disperată, al cărei unic scop era să împingă înainte și să ucidă. Duse erau manevrele cavaleriești, reținute, din ieșirea de după-amiaza trecută. Un tun de calibru mic, încărcat în grabă cu bucăți de metal și pietre, fusese scos din legături și era manevrat stângaci de o duzină de oameni, care-l împinseră de-a lungul crestei zidului până la marginea spărturii, de unde putea să-și descarce încărcătura asupra turcilor. Ploaia, însă, făcea cu neputință aprinderea fitilului, așa că lupta corp la corp, cu sabia, într-o apropiere sângeroasă, rămase singurul mijloc de apărare al celor asediați.

Duffy porni la atac cu capul înainte, năpustindu-se într-una din ambuscadele care blocau strada, în dreptul zidului,

la nord de locul unde se purta grosul bătăliei. Pară un iatagan, apoi spintecă umărul unui ienicer și forța cu care se avântase îl făcu să se rostogolească de pe cal, pe trupul turcului doborât la pământ. Săltându-se în picioare cu ajutorul sabiei pe care nu o scăpase din mână, intră în învâlmășeală, uitând de sine, dar atent la ce se întâmpla în jur.

Vreme de aproape un sfert de ceas, bătălia se dezlănțui pe viață și pe moarte, ca un incendiu mistuitor pe care amândouă părțile îl hrăneau din belșug cu sânge. Tunul fu postat pe buza fărâmițată a zidului și doi oameni fură ridicați peste culată, ca să încerce să aprindă încercătura.

Un iatagan izbi răsunător coiful puțin cam larg, pe care Duffy îl înșfăcase mai devreme de pe capul unui soldat ucis, și acesta se înclină pieziș, acoperindu-i un ochi și astupând vederea celui lalt cu masca pentru bărbie. Cu un strigăt de furie și teamă, irlandezul își trase capul între umeri și se năpusti spre dușman cu amândouă armele întinse. Iataganul șfichiui aerul și-i spintecă falca lui Duffy, dar în aceeași clipă, sabia și pumnalul lui se împlântară în burta turcului, iar Duffy căzu în genunchi, pierzându-și coiful de tot, când celălalt, pe moarte, se îndoi de mijloc și se prăbuși la pământ. Vârtejul bătăliei se îndepărtă o clipă, lăsându-l ca într-o oază, între grămezile de cadavre; stătu puțin să-și recapete răsuflarea, înainte de a smulge armele din măruntaiele ienicerului, apoi se căzni să se ridice și intră, greoi, înapoi în luptă.

În momentul acela, tunul bubui, scuipând treizeci de livre de metal în valul compact, mișcător de soldați turci și, ucigând trei dintre artileriști, se smuci din legături și se rostogoli în afara zidului.

Ca o singură și uriașă ființă, turcii se dădură înapoi, luptându-se apoi să reia în stăpânire fiecare bucățică de pământ. Se mai vedeau încă soldați străpunși, ciopârțiți și spintecați cu zecile, în fiecare clipă, dar marea pornită dinspre răsărit se liniștea încetul cu încetul, retrăgându-se într-un reflux. Europeanii profitară, înghesuind dușmanul înspre spărtură. În sfârșit, ienicerii se retraseră, părăsind

aproape jumătate dintre ei, împrăștiți și nemișcați, printre grămezile mari de moloz. Ploaia făcuse din veșmintele lor albe niște cârpe cenușii.

În timpul bătăliei, Duffy se pomeni luptând alături de compania lui Eilif și rămase cu ei; când turcii se traseră înapoi, lăsându-i pe apărători îngrămădiți, ca niște stive de bușteni plutitori, pe povârnișul pietros care mai rămăsese din zidul de incintă, irlandezul și Eilif erau la numai douăsprezece picioare depărtare unul de celălalt. Gârbovit, cu mâinile încleștate pe genunchi, Eilif gâfâia, cu gura larg deschisă; Duffy se lăsă să cadă pe suprafața strălucitoare, netedă, a unui bloc de piatră desprins din zidărie. În văzduhul rece plutea un miros înțepător, de granit proaspăt sfărâmat.

Într-un târziu, Eilif se îndreptă de spate și își scoase coiful, lăsând ploaia să-i spele părul umed de sudoare.

— Sorții ar fi putut să se încline de orice parte, gâfâi el. Niciodată nu mi-au plăcut bătăliile astea crâncene, asupra cărora n-ai niciun control. Nu poți să vezi prea multe și să scapi cu viață.

— Bine zis; se vede că ești profesionist, comentă Duffy, chircindu-se în mijlocul unui cuvânt, din cauza durerii din falcă. Își pipăi rana; ploaia rece părea să fi oprit în cea mai mare parte sângerarea, dar marginile răni erau depărtate bine și putea simți aerul rece intrându-i prin locuri pe unde nu-l mai simțise niciodată.

— La dracu', băiete, exclamă Eilif, observând tăietura. S-ar zice că te-au cam hăcuit. Ți vād de-aici o măsea. Îndată ce ne adunăm și se face apelul, ți-o cos eu, bine?

Duffy reuși să-și descleșteze mâna de pe sabie și lama, eliberată din strânsoare, alunecă, zdrăngănind, pe pietre.

— Să mă coși tu? Nici vorbă!

Apoi privi în jur și înțelese, pentru prima dată, ce pierderi înspăimântătoare suferise armata vieneză. Trebuiau cauterizate cioturi de braț, oblojite răni sângerânde, membre sfărâmate puse la locul lor cu atele, sau amputate. Era limpede că doctorii vor avea prea mult de lucru, în următoarele câteva ceasuri, ca să se mai

îngrijească de un flecușteț cum era coaserea fălcii lui Duffy.

— Jumătate din băieții mei au nevoie de îngrijiri, adăugă Eilif, blând.

— Bineînțeles, spuse Duffy, încercând să vorbească numai cu partea dreaptă a gurii. Eu unul, însă, n-am încredere în îndemânarea ta de croitor. Uite ce-i, cred că Aurelianus e versat în arta chirurgiei. Ce-ai zice dacă aș da o raită pe la „Zimmermann” și l-aș pune să mă coasă?

Eilif îl privi îndeaproape, apoi zâmbi.

— De ce nu? Eu probabil că ți-aș coase limba de obraz. Și Dumnezeu mi-e martor că nu poți fi lăsat așa: s-ar pierde tot atâta bere pe cât ai înghiți. De fapt, ar fi mai înțelept să tragi și un pui de somn acolo, câtă vreme mai ai un acoperiș deasupra capului.

Arătă cu degetul.

— Mina lor blestemată ne-a dărâmat cazarma. Din fericire, cei mai mulți dintre noi eram afară. Dar să te întorci până la miezul nopții, ai înțeles? O să facem neîntrerupt de strajă și până atunci o să-ți vină rândul.

— Am să mă întorc, promise Duffy.

Se ridică în picioare, tremurând de oboseală, își băgă sabia în teacă și începu să-și croiască drum pe pietrele ude.

Până când ajunse la hanul „Zimmermann” - pe jos, pentru că iapa dispăruse, nu se știa unde - ploaia se opri și rana începu din nou să sângereze, încât, când deschise ușa de la intrare și se îndreptă, clătinându-se, spre sala de mese, Duffy avea o figură înspăimântătoare. Mesenii, numeroși dar tăcuți, îl priviră speriați.

Negrul cu burnuz se ridică în picioare.

— Ce se mai aude?

Lui Duffy nu-i surâdea ideea unui discurs prea lung.

— Zidul e dărâmat într-un loc, răspunse el răgușit. Erau cât pe ce să ne vină de hac, dar până la urmă i-am alungat. Pierderi grele de ambele părți.

Cel care pusese întrebarea privi în jur cu înțeles și ieși

din cameră, urmat de alți câțiva. Irlandezul nu le dădu nicio atenție, ci își lăsă privirea încetoșată să facă ocolul camerei, până ce o văzu pe Anna.

— Anna, hârâi el. Unde e Aurelianus?

— La capelă, spuse ea, grăbindu-se să-i vină în întâmpinare. Hai, sprijină-te pe mine și...

— Sunt în stare să merg și singur.

Irlandezul tropăi singur de-a lungul holului lung, întunecat și când ajunse la ușa înaltă, cu canaturi, o împinse din mers, împiedicându-se de niște măhuri care zăceau, azvârlite, de partea cealaltă. În capelă, Aurelianus îi înfrunța pe aceiași șapte bărbați care mai fuseseră acolo cu o zi înainte, dar acum fiecare dintre ei ținea în mână o sabie scoasă din teacă.

Piticul privi în jur să vadă cine îl întrerupea.

— Ia te uită, Soldatul Fanfaron! Poftim încoace, paiată!

Se întoarse către Aurelianus, cu spada întinsă:

— Ai înțeles ce a spus Orkhan adineauri? întrebă, arătând spre negru. Zidul e la pământ. Până se înserează, turcii vor fi aici. Du-ne la butoi în clipa asta, altfel mori!

Aurelianus păru indignat și ridică o mână, ca și cum ar fi vrut să arunce o săgeată invizibilă în cel din fața lui.

— Fii recunoscător, broască râioasă, că am prea multe de făcut ca să-ți mai pedepsesc neobrăzarea!

Piticul rânji.

— Ei, hai, prefă-mă în cenușă! Știm cu toții că nu poți.

Îl împunse pe bătrân, ușor, în abdomen.

Aerul liniștit, cu miros de tămâie, al capelei, fu dintr-o dată tulburat de strigătul sălbatic al irlandezului, care se năpusti înainte cu un salt, fandă și își înfipse vârful sabiei în gâtul piticului. Răsucindu-se în plin avânt, tăie antebrațul negrului Orkhan până la os. Omul cu pielea arămie ridică din sprâncene și lovi, dar irlandezul se feri de lovitura stângace și-l creștă în dreptul pântecelui. Se întoarse să-i înfrunte pe ceilalți patru, dar unul dintre ei strigă:

— De ce să-l omorâm pe Merlin? Noi nu vrem decât berea!

Toți patru fugiră din capelă, ocolindu-l de la distanță pe Duffy.

Ajunseseră în hol, când Duffy căzu ca mort. Aurelianus se grăbi către el, îl întoarse pe spate și îi flutură pe la nas o sferă mică, din argint filigranat; peste câteva minute, ochii irlandezului se deschiseră brusc și ridică o mână ca să dea la o parte obiectul rău-mirositor. Zăcea acolo, privind fix în tavan și respira greu.

— Ce s-a întâmplat? găfâi, în sfârșit.

— Mi-ai salvat viața, spuse vrăjitorul. Sau, mai bine spus, Arthur a făcut-o; i-am recunoscut strigătul de băătăie. Sunt măgulit că, văzându-mă în pericol, a ieșit la iveală.

— El... face pe eroul... și mă lasă pe mine istovit.

— Mda, nu e tocmai cinstit din partea lui, spuse Aurelianus, plin de duh. Ce-ai pățit la falcă?

— Coase-mi-o, rogu-te. În tabără, doctorii n-au vreme pentru așa ceva.

Își plimbă ochii prin jur, fără să-și miște capul, și nu văzu decât strane prăfuite, de o parte, și ploaia șiroind peste vitralii, de cealaltă.

— Unde au zburat Păsările Negre? I-am ucis pe toți?

— Nu. Doi zac morți pe podea - o să chem pe careva să-i scoată de aici - iar ceilalți au fugit, să apuce să fure barem un strop de bere brună.

Bătrânul scoase la iveală cutiuțe și săculețe, de sub haină, și se apucă să curețe și să ungă rana.

— N-ar fi mai bine - aoleu! - să-i oprești?

Aurelianus scosese un ac și ață și cosea tăietura; Duffy nu mai simțea nicio durere, doar un fel de zvâcnire de-a lungul obrazului și tâmplei stângi.

— A, nu, răspunse vrăjitorul. Gambrinus știe să se apere împotriva lor - după cum, probabil, bănuiesc și ei, de vreme ce țin ca să le aduc eu băutura. Totuși, la disperare, oamenii sunt în stare să se bată cu nălucile, ca șobolanii prinși în cursă, care se aruncă singuri în plasa celui care-i vânează. Mă bucur că Gambrinus o să ducă treaba la bun sfârșit, în locul nostru.

— În colțul de sud-est, zidul e la pământ, murmură

Duffy, somnoros. Cazarma e distrusă. Am să dorm aici, în grajdul unde au stat vikingii; din noaptea trecută nu-mi mai amintesc nimic, nici măcar un singur lucru, dar sunt sigur că n-am dormit. Ienicerii ăia vin într-una, parcă s-ar fi rupt un stăvilar. Morții zac peste tot – dacă mâine și poimâine e vreme bună, sigur ne paște ciuma. Mă întreb de ce-au dat înapoi? A fost cel mai bun prilej pe care l-ar fi putut avea: ei în plină forță, iar noi luați complet prin surprindere.

Se auzi un sunet ca și cum s-ar fi retezat ceva și Aurelianus se ridică.

— Gata, spuse el. O să rămână o cicatrice, dar cel puțin rana e închisă și nu cred că o să coacă.

Duffy se rostogoli pe o parte, se ridică de-a bușilea și, cu greu, se puse pe picioare.

— Mulțumesc. Eilif voia s-o facă el. Probabil că mi-ar fi cusut lăuntrurile în afară, încât barba mi-ar fi crescut în gură și aș fi gustat mâncarea cu obraji.

— Dezgustător!

— Îmi pare rău. Lucruri plăcute nu-mi mai vin în minte.

Își ridică sabia, o șterse, o băgă în teacă și ieși, obosit, din capela întunecată.

Anna își făcu griji, o vreme, din cauza celor cinci inși cu privirea sălbatică, pe care îi văzuse năvălind în jos pe scări către pivnița berăriei, iar când de acolo izbucniră țipete subțiri, stridente, îl rugă pe Mothertongue, în lipsa altcuiva mai puternic, să coboare împreună cu ea și să vadă ce se petrece.

O aromă de carne arsă, deloc neplăcută, plutea, amestecându-se cu mirosul obișnuit de malț. Îl aflară pe Gambrinus jucându-se, liniștit, cu niște sfere mici, neregulate, care păreau din fildeș. Îi asigură că totul era bine. Annei nu i se făcu rău decât mai târziu, când se întoarseră în sala de mese și Mothertongue o întrebă de unde avea maestrul berar cele cinci țeste mici, ca de maimuță, cu care se juca.

La ora 11, ploaia începu să mai slăbească și la amiază norii se risipiră, lăsând un soare pal, încetoșat, să lumineze la răstimpuri câteva părți din zid. Spărtura era lată de cel puțin două sute de picioare și zidul gros, de o sută cincizeci, începuse să se încline periculos în afară. În vreme ce trăgătorii de elită, după ce își umpluseră flintele cu muniții proaspete, urmăreau liniile îndepărtate ale turcilor, pâlcuri de soldați și lucrători, adunate în grabă, construiau baricade solide, peste spărtura strangulată de moloz; aruncând pe panta din afară lemne ude, scoase dintre dărâmături, ridicară un semicerc cu raza de cincizeci de yarzi, pe care îl umplură cu pietre și cărămizi. Dincolo de el, împrăștiară praf de cretă din belșug.

În sfârșit, fură stinse focurile provocate de explozie, care ardeau mocnit, și pe care ploaia le împiedicase să se extindă. Trei căruțe care adunau cadavrele își făceau drum încet prin zona devastată, colectându-și îngrozitoarea încărcătură; una din ele făcuse deja un transport, iar acum făcea cale întoarsă.

Întreaga dimineată și după-amiază, silueta cocoșată a lui Bluto putu fi văzută peste tot de-a lungul bastioanelor, dând ordine pentru reamplasarea tunurilor, supraveghind curățarea și încărcarea lor, strigându-le fel și fel de povețe oamenilor din afara zidurilor, care ridicau proptele și contraforturi, pentru susținerea zidului înclinat.

Contele von Salm, aflat încă la comandă, pășea măsurat pe lângă ei, supraveghind întreaga activitate și mulțumindu-se să-i lase să-și facă meseria. Dăduse ordin trupelor să mănânce și să se odihnească, iar în cazărmi rămăseseră doar câțiva soldați de pază; totuși, pe creasta zidului santinelele stăteau cu ochii pe liniile turcilor, gata să-i vestească pe von Salm și pe clopotarul din turla Bisericii „Sfântul Ștefan“, la cea mai mică mișcare.

După-amiază, în tabăra turcească avură loc niște schimbări. Drapelele se mișcau încoace și încolo, în lumina palidă a soarelui, părând să se grupeze înspre vest, departe de spărtura din zid.

Pe la ceasurile 4, von Salm, tras la față, urcă scările de

piatră ale zidului, în dreptul străzii Schwarzenberg, și merse o sută de yarzi către vest, de-a lungul podețului, ca să vorbească cu artileristul cocoșat. Briza proaspătă sufla peste creneluri, răcorindu-i fața; ca să amâne clipa când trebuia să coboare înapoi în strada noroioasă și înăbușitoare, mai zăbovi cu Bluto, flecărind despre bătălia care se dăduse dimineată.

— Am de gând să așez cât mai multe tunuri în zona asta - spuse Bluto, viori - de la Poarta Carintiană și până la colțul dinspre vest.

— De ce? Din cauza mișcărilor de trupe? Trebuie să fie un șiretlic - obiectă von Salm.

Își trecu degetele prin părul care începea să încărunțească:

— Mi se pare limpede că n-au motive să atace aici, în partea asta bine fortificată, când la o sută de yarzi, după colț, e o gaură de două sute de picioare.

— Totuși, ia priviți-i, zise Bluto, sprijinindu-se de un crenel ca un dinte de piatră și arătând către sud, peste câmpul umbrit de nori. Niciunul nu se mișcă înspre est; toți țintesc drept înainte, către sud. Drace, dacă e o capcană, o să le ia cel puțin o jumătate de oră ca să se regrupeze înspre răsărit - doar dacă, bineînțeles, n-au de gând să alerge până lângă zid și să facă o sută de yarzi în bătaia tunurilor noastre.

— Poate că tocmai asta au în minte, spuse von Salm.

— Totuși, au pierdut o mie de ieniceri - și asta când jumătate din băieții noștri dormeau!

— Poate că lui Suleiman nu-i pasă de asta. El nu de soldați duce lipsă, ci de timp.

Bluto dădu din cap.

— Foarte bine. Atunci, dacă nu-i pasă de pagube, de ce nu atacă direct la spărtură, forțând intrarea, până când apărătorii vor ceda? De ce își mută trupele înspre vest?

— Nu știu, recunosc von Salm. Poate are de gând să le trimită înapoi, la lăsarea întunericului. Dacă aș fi în locul lui, așa aș face. Bine, pune aici... cinci tunuri și o să am grijă să ai destui servanți și îngrijitori care să se ocupe de

ele. Iar dacă îi văd venind pe turci sau îi aud, la noapte, pe-aci, am să-ți mai trimit oameni.

Își mușcă încheietura unui deget și privi pe câmp.

— În ce dată suntem azi? A, 12, bineînțeles. Aș vrea să fie cerul senin, la noapte. Am să-ți trimit câțiva oameni ca să pună mai mult praf de cretă de-a lungul frontului; poate așa ai să te simți mai bine.

— Amândoi o să ne simțim mai bine - făcu Bluto, sec, pe când comandantul se răsuci pe călcâie și se îndepărtă pe drumul pe care venise.

În urma lui, cocoșatul mai măsură o dată podețul cu pasul, uitându-se printre creneluri și așezând, gânditor, bețe de semnalizare în fiecare loc unde trebuia adus un tun și înclinat cu țeava în jos, în vreme ce soarele roșu se scufunda, puțin câte puțin, în spatele colinelor împădurite, iar la ferestrele din oraș și în fața lui, departe, printre corturile de pe câmpie, începură să se zărească licăriri de lumină.

Cum aprinsese șarpele tocmai când clopotul de deasupra capului lui încetase să mai bată asurzitor, vestind ora 9, iar acum aproape că îi ardea degetele, Duffy socoti că sosise timpul să se pregătească sufletește pentru lovitura de jumătate de oră. Stinse capătul carbonizat și îl aruncă peste balustradă, privind cum descrie arabescuri la întâmplare, rostogolindu-se în jos, spre piața de sub ei, apoi se întoarse către vrăjitor, care mai zăbovea încă, aplecat peste telescop.

— Nu crezi c-ar fi vremea să... - începu irlandezul, dar fu întrerupt de scrâșnetul mecanic de deasupra lui, care anunța bătaia, așa că închise ochii și își înfundă degetele în urechi, până când dangătul se stinse și ecourile se îndepărtară, purtându-și chemarea peste străzile întunecate de dedesubt.

— Vremea să ce?, întrebă Aurelianus, iritat.

— Nimic, lasă. N-are importanță.

Duffy se aplecă peste balustradă și privi stelele care se ghiceau în spatele norilor grăbiți. Luna, în creștere, nu mai

era decât o pată palidă, strălucind la răstimpuri printre peticele de nori.

O rafală de vânt neobișnuit de rece se abătu asupra turnului catedralei și irlandezul, tremurând, se adăposti înapoi, sub bolta sculptată a micului observator. Locul unde se aflau, strâmt și bătut de vânturi, nu era nici cel mai înalt, nici cel mai ușor accesibil, dar von Salm și ceilalți consilieri militari luaseră în stăpânire, cu două săptămâni mai înainte, platforma cu cea mai bună vizibilitate. Aurelianus spusese că n-avea importanță: clopotnița era destul de înaltă, ca să depășească vârfurile acoperișurilor, încât cercetarea stelelor era posibilă; și vreme de o jumătate de oră nesfârșită, cum i se păru lui Duffy, numai asta făcuse.

În sfârșit, bătrânul vrăjitor se îndepărtă de telescop, frecându-și cu o mână rădăcina nasului și cu cealaltă sprijinind telescopul de balustradă.

— Totul e haotic, murmură el. Nu există nicio ordine, nu se poate înțelege nimic. E... îngrozitor să vezi cerul astfel, ca și cum ai pune o întrebare unui vechi prieten și ai primi drept răspuns numai mormăieli și smiorcăieli imbecile.

Imaginea părea să-l supere pe Aurelianus și continuă repede:

— Cauza ești tu. Tu ești actorul care ține de întâmplare, aberația care face din toate ecuațiile vechi, niște nonsensuri.

Irlandezul ridică din umeri.

— Poate c-ar fi fost mai bine fără mine, de la început. Îți economiseai timpul. Drace, ce-am făcut eu până acum, putea face aproape orice ucigaș plătit.

— Nu știu, spuse Aurelianus. De la un timp, am ajuns să mă limitez la ce pot să văd și să ating eu însumi. Nu știu!

Privi la Duffy:

— Ai auzit care-i ultima mișcare a ienicerilor?

— Da. Se mută înspre vest, de parcă ar avea de gând să se sinucidă în masă, pe liniile fortificate. Ce-o mai fi și asta?

— Ce crezi că s-ar întâmpla, dacă ar ataca acolo?

Duffy ridică din umeri.

— Cum am spus - o sinucidere în masă. Ar pierde o mie de oameni la fiecare cinci minute.

— S-ar putea spune că e un... sacrificiu?

— Ca să obțină ce? N-ar avea niciun rost să trimită ienicerii, cele mai bune trupe ale lor... O, Doamne!

Simțind că-l lasă picioarele, irlandezul se așează jos, sprijinindu-se de parapet.

— Credeam că tu ai una din singurele două copii ale blestemăției ăleia.

— Am avut.

Aurelianus privi cu ochii întredeschiși, peste vârfurile acoperișurilor întunecate.

— Și poate o mai am. Poate că Ibrahim a pus mâna pe copia de la Vatican... Sau speră să o obțină, cumva, pe a mea.

Clătină din cap, gânditor.

— M-am gândit la asta, de îndată ce-am aflat că schimbă frontul.

— Sunt ieniceri, trupe recrutate dintre copiii de creștini!

— Cel puțin o mie de suflete botezate!

— Întocmai.

— Uite ce-i: probabil că are spioni în oraș. Se prea poate să nu aibă încă nicio copie a scârboșeniei ăleia a lui Didius și crede c-ar putea s-o fure pe a ta.

Vrăjitorul se uita, fără să înțeleagă și atunci Duffy continuă:

— Nu e limpede? Distruge copia!

Aurelianus privi în lături, încruntându-se adânc.

— Nu sunt pregătit să fac asta.

Irlandezul simți o undă de milă și spaimă.

— Nici nu-i nevoie, omule! Trebuie să rămânem curați - chiar dacă pierdem Viena, ai spus că lucrul cel mai important e ca Regele Pescar să rămână în viață. Tu și cu el ați putea fugi prin tunelele despre care au pomenit Păsările Negre și să vă stabiliți în altă parte, într-un loc sigur. La vremea asta, turcilor le va fi foarte greu să pătrundă în Europa.

— Se prea poate să ai dreptate, Brian, dar cum să fiu sigur? Ajuțați de puteri oculte, poate c-ar putea înainta mai departe, chiar foarte departe. Poate că Regele Pescar va muri, dacă nu bea o înghițitură din berea brună - oricum, e sigur că fără ea, nu se va însănătoși. Cerule, nu-i greu să procedezi onorabil, când poți citi în stele ce soartă te așteaptă. Dracu' s-o ia de orbire, șuieră el, lovind cu pumnul în balustrada de piatră, și dracu' să-i ia pe Ibrahim și pe bătrânul pictor!

Duffy clipi.

— Care pictor?

— Cum? Ah, Gustav Vogel, bineînțeles. E un spirit clarvăzător, după cum ți-am spus, și nu e supus legilor magiei străvechi, acum lipsită de putere. Dacă aș fi putut să-l fac pe nemernicul ăsta bătrân să mai picteze câteva tablouri, aș fi fost în stare să înțeleg ce va urma. Dar epava asta bătrână s-a temut de mine - dea Domnul să facă ienicerii ghiulea de tun din capul lui! - și de doi ani încoace n-a mai făcut nimic.

— Așa-i, încuviință Duffy, dând din cap cu simpatie. În afară de „Moartea Arhanghelului Mihail” de pe perete, cred că nu.

Aurelianus scoase un țipăt gătuit și telescopul zbură dincolo de parapet.

— Ce-ai spus? Pe Llyr și Mananan! Există o asemenea lucrare?

Stătea în picioare, agitându-și pumnii.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme, prostule? Pentru el, tu ești Arhanghelul Mihail! Nu-ți mai amintești portretul pentru care ai pozat, cel care m-a făcut să-ți dau de urmă? Sfântul Mihail e singura identitate creștină pe care o putea asimila cu ceea ce ești tu! Idiotule, nu înțelegi cât e de important? Bătrânul are puteri vizionare și, probabil, profetice. Din câte înțeleg, a pictat o lucrare al cărei subiect e însăși moartea ta. Din ea putem afla, negreșit, cum se va sfârși băătălia.

De jos se auzi un trosnet înfundat, când telescopul lovi caldarâmul.

— Da?, făcu Duffy, cam înțepat. Vrei să spui, dacă se vede, sau nu, cadavrul meu înconjurat de turci, cu săbiile mânjite de sânge?

— Ei da, să spunem. Dar am putea găsi, la fel de bine, o seamă de alte indicii, cu mult mai importante. Ai văzut bine pictura? Cum arăta?

Irlandezul dădu din umeri, în chip de scuză.

— Parcă-mi amintesc că are foarte multe personaje. Ca să fiu sincer, n-am privit-o niciodată cu atenție. Dar, dacă nu te înșeli în privința celor spuse, sper din tot sufletul că arată un bătrân uitat de vreme, înconjurat de sute de prieteni, murind beat cu măsură, în patul lui.

Încercând să-și stăpânească nerăbdarea, vrăjitorul răsuflă adânc, trăgând mult aer în piept și apoi dându-l afară.

— Hai să mergem să vedem!

Coborâră scările tropăind și porniră în galop, străbătând, într-un sfert de ceas, întreg orașul, până la vechea pensiune de pe Schotengasse.

— Nu, horcăi Aurelianus, astmatic, când Duffy îi arătă o bancă pe care să se așeze, în holul de la intrare. Înainte!

Nu aveau lampă și fură nevoiți să bâjbâie, împiedicându-se pe scările întunecate. Pe Duffy, teama să nu i se arate iarăși lacul acela de coșmar îl făcea nervos, dar după o clipă înțelese că, într-un fel sau altul, trecuse de stadiul în care avea viziuni. Nu era, totuși, un gând liniștitor.

Când ajunseră la cel de-al treilea cat, până și Duffy respira cu greu, iar Aurelianus nu mai putea vorbi; își flutura doar mâinile, furios, în chip de întrebare. Duffy dădu din cap afirmativ, găsi, pe pipăite, ușa lui Gustav Vogel și bătă.

Nu primi niciun răspuns; dinăuntru nu se auzea niciun zgomot. Irlandezul ciocăni din nou, mai tare decât înainte: câteva uși vecine se deschiseră în întuneric și cineva se plânse că făceau prea mare gălăgie. Aurelianus își recăpătase suflul, atât cât să-i trimită la toți dracii și să le poruncească să intre la loc în vizuină – dar odaia lui Vogel rămase tăcută.

— Sparge ușa!, gâfâi vrăjitorul.

Duffy, ostenit, făcu doi pași înapoi, cât îi permitea spațiul strâmt al coridorului, și izbi cu umărul în ușă. Forța loviturii o scoase din țâțâni, făcând-o să zboare din cadru și se prăbuși, o dată cu irlandezul, în cameră, peste mobilele uzate.

Pe masa din colț ardea o lampă care răspândea o lumină difuză. Când se ridică, amețit, în picioare, Duffy o văzu pe Epiphany șezând lângă ea, cu chipul împietrit, brăzdat de lacrimi. Făcu un pas înainte și abia atunci observă, pe podea, trupul întins cu fața în sus al lui Gustav Vogel. Arăta de parcă ar fi murit de foame, cu o săptămână, poate chiar mai bine, în urmă.

— Doamne Dumnezeu, murmură el, Epiphany, eu...

— E mort, Brian, șopti ea.

Duse un pahar gol la buze și irlandezul se întrebă de câte ori mai făcuse asta, până atunci, și când va înțelege că e gol.

— Nu i-am mai adus de mâncare pentru că eram beată tot timpul și nu mă simțeam în stare să dau ochii cu el. N-a fost vina băieților. A fost vina mea și a ta și mai cu seamă...

Ridică privirea și se făcu palidă, când Aurelianus păși înăuntru, clătinându-se, prin ușa spartă.

— A fost vina monstrului ăstuia! Acum la ce-a venit? Ca să se bucure, văzându-mă cât sufăr?

— Ce... ce-i asta?, gâfâi Aurelianus. Ce s-a întâmplat?

Epiphany îi răspunse cu un țipăt prelung, care deveni aproape un urlet. Se ridică de la masă, smulse de sub șort un cuțit lung, de bucătărie, și se repezi, iute ca fulgerul, la vrăjitorul uluit.

Duffy făcu un pas înainte, ca să încerce s-o oprească... și se trezi, cu respirația tăiată, în celălalt colț al camerei. Aurelianus se sprijinea de perete, iar Epiphany - observă irlandezul, după ce își roti privirea prin încăpere - zăcea nemișcată, pe dușumea. Se uită înapoi la Aurelianus.

Vrăjitorul răspunse întrebării violente care ardea în ochii irlandezului.

— Arthur a fost, spuse cu o voce tremurată. Văzându-mă

în pericol, a preluat controlul, pentru o clipă. A apucat-o de umeri și a azvârlit-o deoparte. Nu știu...

Duffy traversă odaia, se lăsă pe vine și întoarse femeia cu fața în sus. Mânerul cuțitului rămăsese în afară, dar partea metalică dispărea între faldurile rochiei. Cursese foarte puțin sânge. Se aplecă să-i asculte respirația și nu auzi nimic. La gât nu i se mai simțea pulsul.

Fața ei, de o paloare nefirească, era rece și buzele, încheștate, erau uscate.

— Dumnezeule, Piff – spuse Duffy, pierdut în gânduri, fără măcar să se audă vorbind – ai vrut, într-adevăr, s-o faci? Nu-i așa că n-ai vrut, nu-i așa...?

Aurelianus se dezlipi de perete și-l prinse de umăr.

— Tabloul, rosti el aspru, întrerupând bâlbâiala lui Duffy, unde e tabloul?

După o clipă, Duffy lăsă cu grijă capul lui Epiphany pe podea.

— „Mult s-a pierdut și mult se va mai pierde, încă“, spuse blând, întrebându-se unde, oare, mai auzise asta și ce putea să însemne. Uimit, se ridică în picioare, în vreme ce Aurelianus luă lampa și îi înălță fitilul.

Irlandezul îl conduse spre perete.

— Aici, îi zise, arătându-i cu mâna și-și întoarse privirea uimită înapoi, spre cele două cadavre.

— Ăsta e?, întrebă Aurelianus, cu vocea sugrumată, după câteva momente.

Duffy se întoarse, urmărindu-i privirea. De la un capăt la celălalt, peretele era de un negru compact. Artistul adăugase, scrupulos, atât de multe trăsături fine de penel, ca să redea umbrele și textura, preocuparea lui pentru detaliu crescuse într-atât, încât nu mai lăsase nicio fâșie, cât de mică, niciun punct de tencuială neacoperit. „Moartea Arhanghelului Mihail“, care, când Duffy o văzuse ultima oară, părea să se petreacă într-un amurg târziu, era acum învăluită în întunericul de nepătruns al unei nopți fără lună.

Era rândul lui Aurelianus să îl privească uluit.

— A... tot adăugat, îi spuse Duffy, neajutorat.

Vrăjitorul îi mai acordă peretelui încă un minut de contemplare liniștită și zadarnică, apoi se întoarce:

— Va să zică, ai rămas tot o enigmă.

Porni către ieșire și irlandezul îl urmă ca un automat.

În mintea lui, Duffy revedea neîncetat clipa când întorsese trupul lui Epiphany. „E moartă”, își spuse cu uimire, în vreme ce coborau scările întunecoase, „și în curând vei ști că în sufletul tău există o întreagă încăpere, pe care poți s-o închizi și s-o fereci, pentru că în ea nu va mai fi nimic, niciodată. E moartă. Ai făcut tot drumul de la Veneția până aici, numai ca s-o ucizi.”

Pășiră alături unul de celălalt, în tăcere, până la Tuchlauben, unde se despărțiră. Aurelianus o luă către nord, spre hanul „Zimmermann”, iar Duffy își urmă drumul în direcția cazărmii și a spărturii în zid, deși mai era mult până la miezul nopții.

CAPITOLUL XX

În sfârșit, în lumina abia mijită a zorilor, peticul palid, cu margini neregulate, al spărturii, începu să se detașeze, prin contrast, de fondul negru al zidului. Ceea ce, cu două ceasuri mai devreme, erau abia trei linii formate din puncte portocalii, luminoase, se deslușea acum ca trei rânduri de archebuzieri tăcuți, îngenunchiați de-a lungul colinei de moloz. În spatele lor, în afara noii baricade, se mai aflau două companii de landsknechten, nemișcate; când și când, cineva sufla deasupra unui fitil pe cale de a se stinge.

Una dintre companiile înșirate de-a lungul colinei era a lui Eilif și Duffy stătea ghemuit pe vine, chiar în mijlocul ei. Își descleștă mâna de pe patul puștii, dezmoțindu-și degetele, absent. I se părea că străfundurile minții îi fuseseră spulberate de o bombă care, deși explodase prea în adânc ca să poată fi simțită direct, eliberase nenumărate frânturi de memorie amărâtă, care ieșiseră, tulburi, la suprafață; îi mulțumi lui Dumnezeu pentru această primă și slabă scânteie de lumină, care îl ajuta să-și întoarcă atenția asupra lucrurilor exterioare. În ultimele cinci ceasuri nu făcuse decât să privească în gol, în întunericul rece, de un negru profund, aidoma ultimei picturi a lui Gustav Vogel.

Pocnetul stins, de metal care lovește piatra, pe care îl făcu sulița scăpată din mână de una dintre santinele, îl smulse pe Duffy din cumplitele lui meditații nocturne. Respiră adânc aerul răcoros al zorilor și încercă să-și ascută simțurile.

Omul din dreapta lui se aplecă spre el:

— Pentru nimic în lume nu m-aș urca pe zidurile alea, șopti el. Stau gata-gata să se prăbușească.

Irlandezul ridică mâna, cu un gest care-i poruncea tăcere. „La dracu’ cu idiotul ăsta pisălog”, gândi Duffy. „Mi s-a părut că de pe câmpie s-a auzit ceva.” Cercetă bănuitor prin cătarea archebuzei. Întunericul adânc, de pe câmpia

de dincolo de linia de cretă albă, părea să clocotească de forme pe care ochii lui obosiți le asemuiau cu niște viermi, dar după un timp hotărî că nu putea să fie o mișcare adevărată. Se lăsă pe spate, tremurând de oboseală și de frig.

Trecură câteva minute lungi, în timpul cărora lumina cenușie crescă încetul cu încetul. Duffy își făcu palmele căuș și ajutându-se cu ele, cercetă îngrijorat fitilul armei; se simți ușurat, văzând că umezeala zorilor nu stinsese capătul aprins, roșu strălucitor. Din cauza coifului de zale îl durea pielea capului și din timp în timp ducea mâna să se scarpine, uitând de casca grea de oțel, pe care o mai avea pe cap.

— Sper că cocoșatul n-a lăsat amorsele tunurilor să se ude - murmură din nou omul din dreapta lui. Cred că...

— Nu poți să-ți ții gura?, șopti Duffy. Apoi încremeni: la câteva sute de yarzi în fața lui, de-a lungul frontului, străfulgeraseră luciri metalice. Deschise gura să-i avertizeze pe ceilalți, dar auzi deja foșnetul pe care-l făceau aplecându-se, mișcându-și încheieturile înghețate ca să pregătească praful de pușcă. Un fluierat pătrunzător, de pe creasta zidului, anunță că și santinela observase ce se întâmpla.

Irlandezul înșurubă focusul în perculator, se asigură că avea destul praf de pușcă și luă în cătare linia atacatorilor care înaintau pe furiș. Inima îi bătea cu putere, simțea că îi ard vârfurile degetelor și respira din ce în ce mai repede. „Am să trag o dată”, își zise, „cel mult de două ori, și-apoi am să trântesc cât colo mașinăria asta și am să-mi folosesc spada. Cu o armă de foc, nu mă simt deloc stăpân pe mine.”

Apoi se auzi tropăitul surd al cizmelor care frământau noroiul: turcii veneau în fugă. „Sunt achingii”, observă Duffy, „infanteria ușoară; slavă cerului că nu sunt ienicerii, pe care-i așteptam!” Omul de lângă Duffy sufla iute și pipăia cocoșul armei.

— Nu trage încă, prostule, scrâșni irlandezul. Ții musai să pierzi un glonte? Așteaptă până când ajung la linia trasă

cu cretă!

Încă treizeci de secunde și gaura din zid scânteie, o clipă, orbitor, când primul rând de archebuze scuipă foc; un moment mai târziu, unul din tunurile mici de pe bastioane bubui, trimițându-și încărcătura aducătoare de moarte. Creasta valului de achingii care se apropia se frânse în două: iataganele alunecară din degetele inerte ale trupurilor care se prăbușiseră, rostogolindu-se în noroi, dar cei care ajunseră teferi la barieră începură să urce panta ușor înclinată de la baza zidului.

Lui Duffy îi era limpede că nu mai avea timp să-și încarce arma, așa că azvârli archebuza, care încă mai fumega, și, ridicându-se, își smulse din teacă spada și pumnalul. „Ce n-aș da să fie mai multă lumină!”, își zise el.

— Companie, doi pași înapoi!, strigă. Nu vă lăsați despărțiți!

Apoi, turcii năvăliră peste ei. Un achingiu se năpusti la Duffy, care pară iataganul sclipitor cu garda spadei și-i înfipse pumnalul în piept. Izbitura îl făcu pe irlandez să se dea câțiva pași înapoi, fără să-l trântască la pământ. O altă lamă răsună dogit pe coiful lui și, în vreme ce-i riposta celui care o mânua, cu o tăietură adâncă peste față, o a treia se frânse în două, în cămașa lui de zale. Linia apărătorilor începuse, încet-încet, să cedeze, când din spatele lor răsună o chemare:

— Ne regroupăm aici! Înainte, creștini!

Duffy zădărnici o lovitură îndreptată către fața lui, dar se dezechilibra și căzu în patru labe, tocmai când în spatele lui trosniră focuri de armă; încărcătura îi vâjâi pe la urechi și aerul rece se umplu de șuieratul și pocnetul înfundat al gloanțelor pătrunzând în carne.

— Companie, înainte!, strigă, făcând un salt ca să întâmpine următorul val de achingii, ai căror înaintași zăceau risipiți pe câmpul de luptă.

Omul din dreapta lui Duffy primi o lovitură de sabie în pânțe și, chircindu-se, se rostogoli în jos, pe pantă, încât irlandezul se trezi înfruntând doi turci deodată, apoi trei. Brusc, încrederea în propria-i iscusință începu să se clatine

și simți mușcătura devastatoare a fricii.

— La mine! Veniți careva încoace!, zbieră el, parând cu disperare loviturile care plouau din toate părțile. Compania rămăsese undeva, departe și nu avea nici măcar un perete de care să se sprijine. Se avântă spre turcul din dreapta lui, sperând ca armura și casca de oțel să-l apere de loviturile celorlalți doi; îi dădu iataganul la o parte cu spada și, dintr-o singură mișcare prelungă, își înfipse pumnalul în gâtul turcului.

Cei care veneau după el se năpustiră amândoi deodată: unul îl izbi zdravăn în umăr și, deși lovitura îi juli pielea, zalele opriră lama, care zbură, ruptă în trei bucăți; celălalt, speriat, își întinse iataganul drept în față și vârful lui, pătrunzând prin pieptarul de piele al lui Duffy, află una dintre găurile din cămașa de zale și i se împlântă, aproape un țol, în coastă.

Simțind oțelul rece, Duffy se răsuci într-o parte și, cu o lovitură furioasă, reteză capul, cu ochii holbați de spaimă, al turcului. Gâfâind, își roti privirea în jur: pe moment, câmpul rămăsese gol și făcu câțiva pași în sus, pe pantă, apoi se strecură printre scândurile baricadei și se cățăără pe zid, în căutarea camarazilor din companie.

Cum mergea pe deasupra, clătinându-se, cu tropăitul achingiilor urmăritori răsunând puternic în spatele lui, aruncă o privire în lături, înspre ceva care părea o linie de mese înguste, înalte cât jumătatea unui stat de om, și auzi țipătul disperat al cuiva.

— Dumnezeuule, fugi, Duffy, fugi!

Simți groaza din vocea care îl strigase și, fără să se oprească, se azvârli înainte, plonjând lung, în jos, pe panta interioară, zdrelindu-și mânușile de piele și izbindu-și coiful și genunchii de pietrele colțuroase. Încă se mai rostogolea, când o serie de zece explozii puternice zguduiră aerul în fața lui, ca niște lovituri de ciocan; urmară alte două rafale de câte zece, apoi o pauză.

Cu fața în jos și picioarele în sus, Duffy zăcea în josul pantei, pe pietriș și, pe când se străduia să se ridice, își dădu seama că obiectele acelea în formă de mese erau

grupuri de câte zece tunuri, legate între ele ca buștenii unei plute, care luau foc toate deodată, dacă aprindeai un chibrit pe urma șerpuitoare a prafului de pușcă. Austriecii le spuneau „argelgeschulzen”; Duffy, de când fusese la Veneția, le cunoștea cu numele lor italian, „ribaldos”.

— Repede, Duff, hai încoace, se auzi vocea lui Eilif.

Irlandezul se ridică în picioare și alergă zece yarzi, până în locul unde erau adunate trupele.

— Ce-ai căutat acolo?, întrebă Eilif. Știai că urmează să tragem două salve și apoi să ne retragem, ca să-i lăsăm să intre în colții monștrilor ăstora – și arată spre „ribaldos”.

— Mi-am închipuit, gâfâi Duffy, că retragerea o să le pară mai convingătoare, dacă rămâne cineva pe poziții.

Landsknecht-ul elvețian ridică o sprânceană prăfuită și îl privi fix pe Duffy.

— Adevărat? Chiar așa?

Urmă un alt atac al achingiilor peste baricadă, de-a lungul culmii, care păru lipsit de vlagă; când alte două detunături ale tunului de mic calibru îi puseră pe fugă, supraviețuitorii se întoarseră fără zăbavă la ai lor și, câteva minute mai târziu, santinelele de pe zid dădură vestea că achingiile se retrăgeau.

— Ei, bineînțeles, răspunse Duffy. Ce, credeai cumva că am uitat?

Eilif zâmbi.

— Iertare!

Arătă înspre cadavrele care zăceau pe creasta zidului și ridică din umeri:

— Cred că a fost o mișcare isteată.

Tropăi către pantă și începu să o urce, ca să vadă în ce direcție se retrag turcii.

Irlandezul își simți, abia acum, sângele curgându-i șuvoi din coastă și adunându-i-se la centură, și dintr-o dată își aminti de rana pe care o primise. Își apăsă o mână pe ea și porni greoi, printre rândurile de landsknechten, în căutarea unui doctor. Totuși, mintea nu-i stătea la lovitura de sabie – în sinea lui repeta scurtul dialog pe care-l avusese cu Eilif și își admira, stânjenit, iuțeala cu care

improvizase. „Pentru că, de fapt“, își zise el, „bănuiala ta a fost adevărată, Eilif. Am uitat! Și ce spune asta despre mine?“

Soarele răsărise la orizont, dar zidul ruinat arunca încă o umbră destul de întunecată, ca să se poată vedea focurile de pază care ardeau de-a lungul străzii. Duffy privi fără să vadă, până când ochii i se obișnuiră cu întunericul și, uimit, îl zări pe Aurelianus, încălzindu-și mâinile deasupra unuia din focuri. Privirile li se întâlneau, așa că irlandezul traversă fără tragere de inimă strada presărată cu pietriș, către locul unde stătea vrăjitorul.

— Păzești focurile să nu se stingă, nu-i așa?, spuse Duffy, cu un zâmbet chinuit, nefiresc. Ce te aduce atât de aproape de linia frontului?

— Ei, hai! Stăm și-așa destul de prost, făcu vrăjitorul cu amărăciune, fără subînțelesurile tale netoate. Ce-ți închipui, un... Ah, sângerezi! Vino încoace.

Soldați abia treziți din somn urcau în grabă meterezele, din direcția cazarmii, dărdâind în cămașile lor de zale, înghețate, și frecându-se la ochi, în vreme ce alții îi trăgeau pe răniți înăuntru. Duffy se așeză jos, lângă focul lui Aurelianus. Vrăjitorul scosese cutia cu leacuri din pungă și luă din ea un săculeț care conținea un praf galben.

— Întinde-te, îi zise.

Duffy dădu, cu mâna, la o parte, niște pietre răzlețite, și se supuse. Aurelianus îi deschise pieptarul și îi trase în sus cămașa de zale, ruginită.

— De ce nu-ți cureți cămașa?, se răsti el. Totuși, rana asta nu arată foarte rău. E limpede că nu s-a lăsat cu totul în spadă, când te-a împuns.

Scutură niște praf pe rană.

— Ce pui acolo?, întreabă Duffy, încruntându-se.

— Ce-ți pasă? Te feresc de otravă - deși n-ai merita-o, pentru că porți cămașa de zale ruginită.

Luă un sul mic de pânză albă din cutie și îi bandajă cu iscusință rana.

— Gata, spuse la urmă. Asta ar trebui să-ți țină trupul și

sufletul laolaltă. Ridică-te!

Duffy o făcu, uimit de tonul aspru din vocea vrăjitorului.

— Ce... - începu el.

— Ține-ți gura! Vreau să știu ce-ai învățat azi-noapte. Ce-a fost în capul tău? Ochi pentru ochi, fată pentru fată?

Irlandezul simți născându-se în el ceva care ar fi putut deveni furie.

— Nu prea înțeleg, spuse cu prudență. Vorbești despre... felul în care a... murit Epiphany?

— Vorbesc despre cum mi-ai furat cartea, fir-ai tu să fii de zănatic, în vreme ce mă învăTEAM de colo-colo prin capelă! Să mi-o dai înapoi, ai înțeles?!

Duffy înțelesese și începutul de furie i se risipi brusc. Făcu ochii mari.

— Doamne, Dumnezeule, vrei să spui „Gambitul Cumplit al lui Didio“ sau cum i-o fi zicând? Ascultă, eu nu...

— Nu, nu asta.

Încruntarea lui îi dădea lui Aurelianus același aer ofensat, dar ochii înconjurați de riduri căpătaseră o strălucire mai caldă.

— Pe aceea am ascuns-o luni noaptea, după ce am vorbit cu... tine. Nu, vreau să spun, cartea lui Becky.

— Cine naiba... A, cartea pe care ți-a dat-o vrăjitoarea, iubita ta, acum trei sute de ani? N-am luat-o eu.

Duffy ridică din umeri.

— Ce să fi făcut cu un asemenea fleac?

Expresia lui Aurelianus rămase aceeași încă un moment, apoi se preschimbă, pe nesimțite, în îngrijorare.

— Te cred. Drace! Speram că ai luat-o tu.

— De ce?

— Pentru că, pe de-o parte, aș fi putut să ți-o iau înapoi fără prea mare osteneală. Nu ți-ar fi părut rău după ea, nu-i așa? Și, pe de altă parte, aș fi putut deduce că n-a făcut nimeni nicio înțelegere cu „gărzile“ mele.

Duffy oftă și se așeză din nou lângă foc.

— Ce gărzi?

— Niște flințe mici, ca niște păsări, care trăiesc în casa aceea de păpuși, de deasupra ușii mele. Sunt drăguțe, cu

aripi de piele fină, care strălucesc sidefiu, dar sălbatic ca niște câini dresați să ucidă și iuți ca săgețile.

Aurelianus se lăsă pe vine lângă el:

— Am o mulțime și le-am învățat să atace pe oricine, în afară de mine și de cei care intră în odaie cu încuviințarea mea. Când erai acolo, acum cinci-șase luni, am convenit cu ele să te lase să intri în cameră, în lipsa mea. Nu te simți flatat – m-am gândit doar că, în vârtoarea ultimelor bătălii, poate va fi nevoie să te trimit din când în când după ceva, ca eu să pot rămâne în toiul acțiunii.

Duffy dădu din cap.

— Aha! Nu-ți face griji; nu m-am simțit flatat. Și n-au mai primit asemenea instrucțiuni pentru nimeni altcineva?

Vrăjitorul clătină din cap.

— Atunci ai niște gărzi nepricepute, spuse irlandezul. Cineva a ajuns până la ele. Te-ai uitat dacă mai sunt încă în cuib și dacă sunt vii?

— Da. Sunt acolo, perfect sănătoase.

Aurelianus își frecă ochii, obosit:

— Asta înseamnă că intrusul a fost inițiat în anumite practici magice, foarte secrete, sau a fost trimis de un inițiat. Făpturile astea aparțin unei alte lumi și prea puțini oameni au habar de existența lor. Ibrahim se numără printre ei și nu încapă nicio îndoială că cel care a pătruns înăuntru era spionul lui. Ar fi trebuit să mă gândesc mai dinainte la asta. De ce oare dau greș în...

— Cum ar fi putut să le doboare?, îl întrerupse Duffy.

Soarele începuse să lumineze colina și ridică o mână să-și ferească ochii.

— Ei, există două note care, deși prea înalte ca să poată fi prinse de urechea omenească, au un efect distrugător asupra lor, să zicem că ele corespund frecvenței undelor creierului acestor creaturi, dar într-un sens contrar. E ca și cum ai opri un balansoar lăsându-te pe spate și aplecându-te în față, în contratimp. Am văzut cum se procedează: se folosește un fel de fluier mic, cu o singură gaură, în care suflă lung, fără întreruperi, astupând și destupând rapid orificiul cu un deget; într-o clipă vietățile cad ca moarte.

Apoi, când sunetul se oprește, se trezesc iar la viață.

— Asta se poate face și trăgând aerul din fluier?, întrebă brusc Duffy.

Aurelianus părea speriat.

— Nu, nu. Tonurile ar fi altele, prea grave, poate chiar audibile.

— Iuți ca săgeata, ai spus? Nu cumva ai exagerat?

— Nu prea mult.

Vrăjitorul zâmbi sfios:

— Sigur, înțeleg ce vrei să spui. Ar fi trebuit să fie doi inși care să caute pe rând, unul suflând în fluier, în vreme ce celălalt și-ar fi folosit ambele mâini.

Duffy se ridică în picioare și se trase mai într-o parte, ca să-l poată vedea pe Aurelianus fără să-l supere soarele.

— Ești sigur că a pătruns cineva acolo? Judecând după harababura care domnește, mi se pare lesne să rătăcești o carte.

— Sunt sigur. Știu precis unde am lăsat-o. Pe lângă asta, am găsit și alte urme: lucruri scăpate pe jos și puse la loc în altă poziție, câteva cărți, care au fost răsfoite – după urmele lăsate în praful de pe rafturi – iar unul dintre șerpai pe care-i fumez eu a fost mușcat. Intrusul a crezut, probabil, că e ceva bun de mâncat.

Duffy se înfioră, închipuindu-și surpriza și dezamăgirea aceluia.

— Werner a fost, spuse el.

— Werner? Nu fi cara...

— Am văzut la el, pe masa din pivnița lui de vinuri, un fluier cu o singură gaură; îmi amintesc că l-am dus la gură și mi s-a părut că nu scotea niciun sunet. Poetul ăsta, Kretchmer, care zice că-i e prieten, trebuie să fie spionul turcilor. Stai puțin, lasă-mă să termin! I-a tot lăudat poezia – neîndoielnic, de două parale – și l-a răsfățat cu favorurile senzuale ale unei femei care se pretinde soția lui, până când l-a adus pe bietul hangiu în stare să facă orice pentru el.

Aurelianus rămase tăcut, câteva clipe.

— Chiar și o femeie, care va să zică? Prost bătrân! Își

închipuie, probabil, că e un mare poet și un amant desăvârșit. Sunt convins că ai dreptate. La naiba, de ce nu mi-a trezit Kretchmer bănuielile, de la început?

Își trase o palmă peste frunte.

— M-am lăsat dus la fel de ușor ca dobitocul de Werner. Lui Kretchmer trebuie să-i fi ordonat Ibrahim să pună mâna pe copia „Gambitului lui Didius“. Da! Nu m-a întrebat Werner, acum câteva luni, dacă nu poate să împrumute din când în când niște cărți, dându-mi de înțeles că s-ar bucura să aibă acces liber la biblioteca mea? Apoi, când am refuzat, Kretchmer s-a văzut nevoit să se confrunte cu micuții mei paznici – ce mi-ar fi plăcut să văd întâlnirea aceea scurtă! – după care, s-a consultat cu Ibrahim ca să găsească o cale. I-a luat, probabil, ceva timp ca să ajungă să ia legătura cu maestrul lui cu turban, pentru că prima dată, mi s-a părut că am văzut urme în praful de pe podea abia luna trecută; cei doi trebuie să fi făcut atunci doar inventarul, apoi Kretchmer a ieșit afară din oraș ca să-i arate lista de cărți lui Ibrahim, care era deja pe-aproape. Întocmai! Iar Ibrahim, după ce a hotărât de care anume avea nevoie, l-a trimis înapoi s-o ia.

— Dar luni noaptea ai ascuns-o, își aminti Duffy.

— Da. Deci noaptea trecută, marți, au intrat din nou, cu ajutorul fluierului, n-au mai găsit manuscrisul acolo unde îl văzuseră ultima oară și au înșfăcat, probabil, mai multe cărți la întâmplare, dintre care cea a lui Becky e singura căreia îi simt lipsa. Am să fac un inventar. La naiba! Ar trebui probabil, să cercetez și în dulăpiorul unde-mi țin vinurile.

Duffy începu să spună ceva, dar Aurelianus îl întrerupse cu un hohot de râs.

— Îți amintești când s-a întors Werner, însângerat din cap până-n picioare, schiopătând, și a dat vina pe unul dintre vikingii tăi, că s-a îmbătat și a încercat să-l omoare? A, nu, i-adevărat, tu te mutaseși deja. În tot cazul, Bugge a tăgăduit, când l-am întrebat.

— Și?

— Werner a fost probabil cel care a dat ochii cu

„gărzile“. Cred că n-a apucat să facă mai mult de un pas-doi, în cameră, altfel n-ar mai fi ieșit viu.

Vântul rece dinspre apus împrăștiase mirosul de praf de pușcă și Duffy simți cum îi gâdilă nările o aromă de tocană cu ceapă, de pe undeva, din apropiere. Se uită în susul și-n josul străzii și observă o jumătate de duzină de bărbați strânși în jurul unuia dintre focuri, la cincizeci de yarzi de el. Își îndreaptă energic cămașa de zale și tunica, arborând o mină hotărâtă.

— Deci, ce-ai de gând să faci acum?, întrebă el.

— Kretchmer și Werner n-au cum să-și dea seama că le-am dibuit șiretlicul, deci nu va fi greu să-i prindem. O să-i punem față în față, o să-i facem să dea înapoi ce-au furat, și-apoi o să ne descotorosim de ei, într-un fel.

Duffy îl privi fix.

— Eu nu pot să plec de aici. Sunt la ordine. Servesc Apusul, nu? Fir-ar să fie, de ce nu le strecuri, fără prea multe fasoane, otravă în vin?

O porni la drum, apoi se opri:

— A, și în locul tău, aș încerca să-i fac să recunoască ceva. Se prea poate ca Werner să folosească fluierul ăla mut și în alte scopuri. Uite, am găsit: pune-le niște venin în vin și apoi spune-le că nu le dai nicio picătură de antidot, decât după ce mărturisesc. Iar dacă se întâmplă cumva să fie nevinovați, le dai antidotul și îți ceri scuze.

Aurelianus clătină din cap.

— Îți stă bine cu sabia în mână, Brian, dar ca diplomat, ai fi o adevărată catastrofă. Nu, pe Werner cred că pot să-l desființez și fără toată recuzita asta de teatru, și, cu mărturia lui, voi putea aduce o duzină de oameni înarmați care să pună mâna pe Kretchmer... - presupunând că mai e încă în oraș.

— Aha! Îți urez noroc la vânătoarea celor doi - căscă Duffy. Cred că lucrul cel mai de seamă e că n-au pus mâna pe „Grozăviile lui Didius“, nu? Și-acum, te rog să mă ierți: colo mă așteaptă o oală cu tocană numai bună de înfulecat și, pe lângă asta, sub un acoperiș făcut în grabă, din pânză groasă de in, e un prici care abia așteaptă să fie folosit.

— Bine, spuse vrăjitorul. Mă duc să-mi întind capcanele. Ah, și trebuie să încerc să vorbesc cu von Salm, să-i spun că e foarte posibil ca turcii să forțeze iarăși frontul de est, unde zidul e mai vulnerabil, întrucât Ibrahim va fi nevoit să renunțe la sacrificarea celor o mie de creștini.

De-a lungul întregii dimineți, pete de lumină și umbră împeștrițară câmpia cu forme mișcătoare, și o dată sau de două ori, o rafală de ploaie trecu val-vârtej peste oraș și peste corturile turcilor, de parcă norii fugari și-ar fi dezbrăcat cămașile.

După cum prevăzuse Aurelianus, trupele turcești descriau un semicerc, întorcându-se să înfrunte zidul de est, unde spărtura se vedea ca un dinte lipsă într-un maxilar de piatră. Santinelele se aplecaseră, lipindu-și urechea de pământ și mulți pretindeau că aud bubuind lopețile puitorilor de mine în mai multe locuri, la nord de porțiunea dărâmată. Se auzeau răsunând, la răstimpuri, schimburi de focuri de tun dar, în afară de o explozie deosebit de puternică, lângă zidul de sud, către amiază, canonada era mai mult o formalitate respectată din când în când, de ambele părți.

Se făceau pronosticuri cu privire la bătălie, iar negustorii de horoscoape și talismane făceau afaceri grase cu soldații și cetățenii orașului. Prostituatele și neguțătorii de băuturi se îmbulzeau în jurul cazărmii improvizate a landsknechten-ilor, împărțindu-și câștigurile, după legea orașelor îndelung asediate. Soarta rămăsese singura consolare oferită pe gratis, iar mâncarea era mult mai anevoie de cumpărat decât norocul, dragostea sau o sticlă cu băutură.

Duffy deschise ochii, străbătând brusc distanța dintre visele uitate și starea de veghe. Clopotele de la „Sfântul Ștefan” băteau ora 2; lumina cenușie cădea pieziș pe acoperișul de pânză cerată al cortului și norii zdrențuiți se fugăreau fără răgaz, întunecând fața soarelui. Se ridică și își puse cizmele, cămașa de zale, pieptarul și sabia. Trase

deoparte perdeaua și ieși în stradă. Un negustor de vin trecu cu căruța pe lângă el și irlandezul îi ceru o cană. I-o aduse băiatul cel mic al vânzătorului și îi ceru un preț exorbitant, pe care Duffy îl plăti, după ce îi aruncă flăcăului nepăsător cea mai frumoasă dintre încruntături. Compania lui urma să se adune abia la ora 3, așa că luă vinul – care se vădi acru – și-l duse într-un colț, unde peretele prăbușit al unei prăvălii forma un soi de bancă.

Se lăsă pe spate și închise ochii, trecându-și palma peste suprafața zgrunțuroasă a pietrelor. Era oarecum surprins să constate că nu mai simțea nimic din groaza și vinovăția care-l chinaseră noaptea trecută – doar o tristețe obosită, pentru că, dintre toate pierderile, Epiphany era categoric cea mai grea. Totuși, se crease o distanță; tristețea asta era un soi de melancolie, care putea fi scoasă din raft și degustată cu amărăciune, într-un ceas liber; nu mai era durerea aceea ascuțită, de care nu poți scăpa, ca o durere de măsea. Bănui că distanțarea asta, defel neplăcută, se datora efectului de șoc al întâmplărilor și, ca și amorteala ce urmează unei răni grave, avea să dispară nu peste multă vreme. Nu îi trecu prin minte că putea să fie resemnare la ideea propriei lui morți.

Când deschise ochii și se îndreptă de spate, nu fu surprins să-l vadă iar pe Aurelianus, croindu-și, plin de importanță, drum către el, printre bucățile de zidărie risipite. Când ajunsese mai aproape, Duffy observă că avea un bandaj proaspăt în jurul frunții și sub urechi, pe sub care sângele se prelingea peste obraz.

Zâmbi, puțin mirat să descopere că nu simțea niciun dram de mânie față de magicianul bătrân ca timpul.

— Hei, vrăjitorule, îl întâmpină Duffy, când Aurelianus ajunsese destul de aproape ca să-l poată auzi. Nu cumva te-a împuns von Salm cu spada? Probabil, tocmai când îl lămurai că lucrurile nu sunt ce par a fi. Am, sau nu, dreptate?

— Nu m-am văzut cu von Salm, spuse Aurelianus, încercând să-și scarpine fruntea, pe sub bandaj. Soldații nu mă lasă să urc în turnul catedralei, să vorbesc cu el.

Dădu din cap, exasperat de supărare.

— La dracu'! Dacă povestea asta încurcată dintre mine și Ibrahim n-ar fi pustiit câmpul puterilor magice, von Salm, cu toată armata lui, n-ar fi făcut nici cât un țânc cu praștia.

— Ei, dar vrăji mai simple poți să mai faci încă, nu? N-ai putea să-i pui pe fugă pe soldații contelui?

Aurelianus oftă din rărunchi și se așează.

— A, sigur. Aș fi putut - cu un simplu gest! - să le dau la toți... vreun lucru de nimic... să zicem, o cufureală, și să-i fac să le fie cu neputință să rămână la post. Dar e atât de umilitor... Și știi că, oricum, von Salm nu m-ar asculta. Da, vrăjile minore, de țară, lucrează încă la fel de bine ca întotdeauna, dar în cartea lui Becky nu găsești nimic care să fie de folos într-o bătălie - numai învățăminte domestice despre cum să seceri grâul, să mulgi vacile și să fierbi berea, sau cum să faci un vecin nesuferit să dea greș în asemenea lucruri. Drace! Sper că Ibrahim e la fel de descurajat ca mine.

Ridică privirea, întrebător:

— Ai lipsit de la priveghiul doamnei Hallstadt.

Irlandezul simți din nou că îl cuprinde un val din regretul aproape stins, de parcă ar fi fost o întâmplare petrecută cu secole în urmă.

— Da? Când?

— Azi-dimineață, devreme, au... găsit cadavrele. Când vestea a ajuns la „Zimmermann“, priveghiul s-a pornit, parcă, de la sine. Werner nu se înapoiase până la căderea nopții - e plecat cu Kretchmer undeva, nu știu unde - deci toți și-au văzut netulburați de treabă, timp de câteva ceasuri.

— Aha!

Duffy sorbi, dus pe gânduri, vinul prost.

— Și cu cei doi poeți ce-ai de gând să faci?

— Am o jumătate de duzină de oameni care îi așteaptă, conduși de omul meu, Jock - Giacomo Gritti, îți amintești? - să-i prindă și să-i lege, ca să-i pot lua la întrebări.

Duffy dădu din cap.

— Înțeleg.

Își goli cana și se scutură, ca de un fior.

— Că tot veni vorba - la ce ți-ai pus bandajul ăsta? Te-ai tăiat când te bărbiereai?

— A, nu, eram pe zid, privind atacul lui Mothertongue.

Duffy ridică o sprinceană.

— Atacul lui Mothertongue?

— N-ai auzit nimic?

— Am dormit, explică Duffy.

— Ha! Aș fi crezut că bubuiturile de tun te-au trezit, totuși. Bietul idiot! A luat o vechitură de armură dintr-un depozit, de pe undeva, a pus pe cineva să-l vâre înăuntru și a ieșit călare din oraș, prin ușa nepăzită a portarului, chiar lângă Wiener-Bach, pârlăiașul care curge de-a lungul părții de est a zidului.

— Cred că știu ușa de care vorbești, spuse Duffy. Nu știam, însă, că au lăsat-o nepăzită. Deci, bietul Mothertongue a pornit la atac...

— Da. Singur, întrucât Bugge și nordicii l-au convins în cele din urmă că ei nu vor să fie cavaleri ai Mesei Rotunde. Își meșterise chiar o lance și un stindard și recita, parcă, o poezie când a trecut de zid, înainte să pornească în galop. Toți cei care se adunaseră pe bastioane îl aclamau și puneau ră mâșaguri, până unde va reuși să ajungă.

— Și până unde a ajuns?

— Nu prea departe. Cred că a făcut vreo sută de yarzi. Atacul ăsta, pornit ziua în amiaza mare, de un cavaler bătrân și ruginit, trebuie să-i fi surprins pe turci. Totuși, și-au revenit repede din uimire și au pus mâna pe arme. A fost mai mult muniție de doborât trupe, dar au tras și vreo două ghiulele de nouă livre. De-aici mi s-a tras rana de pe obraz - de la niște așchii de metal sau, poate, piatră, care au trecut vâjâind pe lângă parapet.

— Și l-au dat gata...?

— Pe Mothertongue? Bineînțeles. L-au făcut bucățele, cu cal cu tot. Cel puțin a folosit la ceva: am zidit ușa aceea și am inclus-o în rondul de noapte al santinelilor.

— Foarte ciudat, zise Duffy. Mă întreb ce l-a împins să-și

caute moartea.

Ecoul bubuiturilor a patru tunuri opri scurt replica lui Aurelianus. Duffy privi sus, către bastioane.

— Sună ca tunurile cu ghiulele de douăsprezece livre, observă el. Cred că Bluto își închipuie că ienicerii n-au altă treabă, după-amiază, decât să tragă un pui de somn...

Alte două detunături zdruncinară caldarâmul, apoi se auziră pocnind puștile țințașilor. Irlandezul se sculă grăbit în picioare.

— Trebuie să fie un atac, rosti el scurt și o luă la goană către piața de lângă spărtură, tocmai când clopotele de alarmă începură să bată într-o dungă, dinspre turnul bisericii „Sfântul Ștefan”.

Dintr-o dată, în mijlocul unor bubuituri neîntrerupte, care îi făcură dinții să clănțâne, pământul se scutură, despărțindu-i violent picioarele care mai alergau încă, îl izbi peste piept și peste față, și în cele din urmă, îl trânti pe spate. Rămase întins, uluit, inundat de propriul lui sânge, privind cum creasta zidului, care se înclina spre el, se preschimba încet, dintr-o construcție arhitecturală, într-o cascadă de cărămizi, pietre și praf. Apoi, se răsuci, se rostogoli și începu să se târască, horcăind disperat, străduindu-se - în secundele care mai rămăseseră - să se îndepărteze cât mai mult de zidul care se năruia.

I se păru că prăbușirea se prelungea la infinit. Goana lui de păianjen rănit îl dusesse dincolo de mijlocul pieței, când un ciocan uriaș lovi strada în spatele lui și se pomeni azvârlit drept în față, dat de câteva ori de-a rostogolul peste cap și zbură într-un ultim plonjon, aproape douăzeci de picioare. Amețit, se trase pe o parte și reuși să se ridice în șezut. Urechile îi țiuiau și, vreme de aproape un minut, văzduhul se umplu de fum gros și praf; pe jumătate asfixiat, Duffy se străduia zadarnic să respire.

Apoi auzi focuri de armă, multe, iar briza statornică dinspre apus suflă norul de praf în formă de ciupercă, prin spărtura cea nouă, în ochii ienicerilor porniți la atac. Mai multe companii de soldați năvăliră la trap, în vreme ce archebuzierii, adunați în grabă, se lăsară jos ca să-și

reîncarce armele, iar trompetele anunțară că e nevoie de mai multe trupe. Duffy privi peste umăr și îl văzu pe Aurelianus, la cincizeci de yarzi de el, pe stradă, îndepărtându-se grăbit.

Trase adânc aer în piept, tuși zdravăn de două ori, apoi se ridică în picioare și înaintă cu greu, prin îmbulzeala tot mai mare de apărători.

Între cele două bucăți căzute din zid rămăsese un fel de turn aflat într-un echilibru instabil și, timp de douăzeci de minute de coșmar, lupta clocoti în jurul lui ca valurile care se sparg în jurul unei stânci, fără ca niciuna din tabere să câștige teren. Totuși, în scurtă vreme, vienezii izbutiră să aducă tunurile: șase „ribaldos” cu țeava de zece toli își uniră vocile ca niște răpăituri de tobă, adăugându-le la larma bătăliei. Un tun mic fu așezat în capătul de sud al zidului care mai rămăsese în picioare: la fiecare cinci minute se smucea înapoi, scuișând o ploaie de pietriș asupra ienicerilor în veșminte albe.

Până după-amiază, trupele turcești înaintară și se retraseră în mai multe rânduri, pierzând sute de oameni, într-un efort zadarnic de a sparge șirurile disperate de europeni. În sfârșit, pe la ceasurile trei și jumătate, se retraseră definitiv; în urma lor, apărătorii făcură cu rândul de pază la spărturile din zid, ieșind afară ca să stabilească pozițiile de apărare și întorcându-se înapoi în cetate, pentru un scurt răgaz de odihnă; zdrențuiți și acoperiți de praf din cap până-n picioare, se puseră să bea vin și să flecărească, făcându-și declarații de bravură unul altuia.

Soarele apusese demult, împurpurând acoperișurile și turlile Vienei, când câteva sute de achingii năvăliră urlând de-a lungul zidului dinspre miazăzi, încercând să forțeze un culoar de trecere prin pozițiile ocupate de vienezi. Sosirea lor, pe câmp se găsea compania lui Eilif; contraatacul landsknechten-ilor îi mână pe turci înapoi, către Wiener-Bach – canalul îngust care străjuia zidul de răsărit. Gloata de achingii – erau prea nedisciplinați ca să poată fi numiți trupe – se împrăstie pe malurile lui și numai cei care îl străbătură înot, ajungând în câmpie, reușiră să

supraviețuiască și să se întoarcă la liniile turcești. La căderea nopții, tunurile din amândouă taberele porniră să facă din câmpie un tărâm al Judecății de Apoi, luminat de focul exploziilor, cutreierat din toate părțile de șuierul ghiulelelor de fier.

CAPITOLUL XXI

Apa murdară a canalului Wiener-Bach, tulburată de bucăți de pământ și pietre sfărâmate, reflecta flăcările scuipate de tunurile de pe bastioane, încât Duffy, stând pe mal, la o sută de yarzi de gaura din zid, văzu, când se uită în spate, câte două flăcări la fiecă detunătură. Tunurile turcilor răspunseră cu vâlvătai îndepărtate de lumină purpurie, în întunericul care se făcea tot mai adânc.

— Toată lumea înapoi în cetate! strigă contele von Salm, de pe metereze. Astă-seară nu se mai întorc. O să schimbăm doar focuri de tun, o vreme.

Ca pentru a-i întări spusele, cu un şuierat strident, două ghiulele căzură în apropiere.

Cele trei companii care apăraseră zidul mășăluiau, obosite, către miazănoapte și, deși Duffy încerca să-și păstreze locul din primele rânduri, rămase încet în urmă și ajunse la zid printre ultimii, poticnindu-se de pietrele colțuroase ale spărturii celei noi.

Auzi un zăngănit și își dădu seama că-și băga, absent, spada în teacă. „A luat câteva zgârieturi pe ziua de azi“, gândi el; „va trebui să o repar, cândva.“

În spatele zidului, soldații se adunaseră în jurul unui foc.

— Hei, Duffy, croncăni Eilif, obosit și plin de praf. E trecut de șase și oamenii lui Vertot stau de pază. Vino încoace, să bei o cană cu bere fiartă. Arăți de parcă te-ai fi sculat din morți!

Irlandezul se îndreptă către foc, forțându-și picioarele, amorțite și îndurerate, să-l mai poarte încă, și se așeză în fața lui, scoțând un oftat adânc. Primi o cană de bere de la cineva, sorbi lung din ea, apoi își trase sufletul și mai sorbi o dată.

— Ah, şuieră el și se întinse ca o pisică. Ei bine, băieți, țin să știți - urmă, pe un ton bine dispus - că nu mi-ar plăcea o apărare ușoară. Nu mi-ar da sentimentul că mi-am pus cu adevărat puterile la încercare!

Se opriră cu toții din băut, oblojit răni și legat bandaje,

și se puseră pe râs, pentru că asta le spusese preotul, în predica înălțătoare pe care le-o ținuse după-amiază. Urmă un șir de glume deochiate despre tactica de luptă pe care ar putea s-o folosească preotul și cum s-ar mai distra el după aceea și se puse întrebarea dacă trupele lui Suleiman fuseseră și ele nevoite să îndure asemenea cuvântări, din partea vreunui hoge.

— Morții! - se auzi atunci o voce, de pe strada întunecată, sufocată de dărâmături, stingându-le buna-dispoziție, ca o găleată cu nisip azvârlită pe o lumânare. - Serviciul de seară pentru morți!

Din umbră se ivi o căruță enormă, care scârțâia, și nimeni nu îndrăzni să arunce vreo privire la încărcătura ei îngrozitoare. Căruțașul bolborosea frânturi de rugăciune și privirea-i arunca luciri demente, între părul încâlcit și barbă. „Parcă l-aș cunoaște de undeva”, își zise Duffy, nedumerit.

O echipă de lucrători, care munceau la curățarea străzii, se grăbi să adune cadavrele și să le ducă la căruță, unde le azvârliră unele peste altele. În vremea asta, căruțașul hohotea de plâns, cu fața îngropată în palme. „Oricine ar fi”, gândi Duffy, „a înnebunit, asta-i limpede”. Soldații din jurul focului se mutau de pe un picior pe altul, stânjeniți și oarecum întristați de prezența nebunului.

— Nu puteau găsi un om sănătos să facă asta? șopti unul din ei. Nu-i destul că ne luptăm toată ziua cu păgânii - trebuie să mai înghițim și asemenea scene?

— Ascultă, spuse Eilif, ștergându-și mustața de praf și bere. Poate că atunci când și-a luat slujba asta era sănătos la minte.

Când căruța se umplu, în sfârșit, fu trasă și încuiată vranița din spate și porni, scârțâind și zornăindu-și lanțurile de-a lungul străzii, iar căruțașul mai izbucni o dată într-un hohot disperat.

Duffy era sigur că-l mai văzuse pe omul ăsta și altădată, dar unde - n-ar fi putut spune, pentru că în ultima vreme făcea tot ce-i stătea în putință, ca să-și înăbușe amintirile.

— Mai aduceți bere! strigă el. De fapt, ia hai, toată

lumea sus și mai fierbeți o oală cu bere!

Treptat, cu glume și câte o baladă veche, grupul din jurul focului își recăpătă aerul de veselie disperată, fragilă ca o boare. Dintre cei care luptaseră în ziua aceea, cei mai mulți plecaseră, împleticindu-se, către cazarmă. „Dar“, reflectă irlandezul, „întotdeauna sunt unii care preferă să rămână pe loc, ca să mai flecărească puțin și să-și ia, în felul ăsta, oarecare distanță față de întâmplările zilei, înainte să se lase duși în țara viselor.”

După vreun ceas, începură să caște și se împrăstiară care încotro; ploaia cernea mărunț, făcând să sfârșie jarul aprins al focurilor, și întârziații se îndreptară, târșându-și picioarele, spre paturile lor de cazarmă. Duffy tocmai se ridicase, când auzi glasul tăios al santinelei:

— Care-i acolo? Spune cine ești sau trag!

Un moment mai târziu, se auzi o încăierare, apoi pocnetul unei împușcături și un bărbat solid, cu barbă roșie, se ivi în dreptul unei uși de la poalele zidului și o rupse la fugă în jos, pe stradă.

— Hei, gărzi! veni un strigăt din spatele celui care fugea să-și scape pielea. Opriți-l! E o iscodă!

Ostenit, irlandezul își trase sabia și pumnalul din teacă și ieși în calea omului.

— Ei, bine, Kretchmer, mai bine te-ai opri, zise încet.

Fugarul cel bărbos își trase și el sabia.

— Stai deoparte, Duffy! țipă el.

De pe una din străduțele laterale apărură gâfâind doi soldați din gardă și o santinelă îl ținti de pe zid cu o archebuză fumegândă, încât spionului nu-i mai rămase decât să alerge direct spre Duffy, rotindu-și sabia cu un aer fioros. Chiar înainte de a-și încleșta armele, barba roșie i se desprinsese și Duffy recunoscuse, uimit, chipul schimonosit de frică al lui Jan Zapolya. Lovit dintr-o parte, irlandezul își adună forțele și-și abătu spada în umărul lui Zapolya. Ungurul gemu de durere, când tăișul lamei îi răzui osul, dar își continuă fuga. Arma santinelei se descărcă, dar își rată ținta și încărcătura nimeri în afara străzii, la câțiva yarzi depărtare. Duffy porni pe urmele

fugarului, dar se dezechilibra, alunecând pe caldarâmul ud de ploaie, și căzu, zdrelindu-și genunchiul de o piatră. Când se ridică din nou în picioare, strâmbându-se de durere, Zapolya dispăruse pe aleea întunecoasă, urmărit de cei doi soldați.

— Fir-ar el al dracului, mârâi Duffy, șchiopătând până la intrarea unei case, unde se adăposti.

Din direcția din care venise Zapolya se auzi tropot de copite și imediat se ivi un călăreț, care se opri în mijlocul străzii. Lumina focului slăbise mult, astfel că Duffy nu-l recunoscuse decât după glas, când chemă gărzile.

— Hei, Aurelianus, strigă irlandezul. Adineauri a fost aici Zapolya! A fugit într-acolo, pe stradă!

Vrăjitorul roti calul și îl îmboldi în direcția lui Duffy.

— Și Zapolya? Ajută-ne, Morrigan! S-au luat gărzile după el?

— Da, doi dintre ei.

— L-ai văzut cumva pe Kretchmer? Pe el îl urmăream.

— N-a fost Kretchmer, a fost Zapolya! Uite-acolo, pe stradă, zace barba lui falsă.

— Pe Mananan și Llyr! Mă întreb dacă Kretchmer a fost tot timpul Zapolya...

Duffy își frecă genunchiul care îl durea și făcu câțiva pași, șchiopătând.

— Bineînțeles, i-o trânti el iritat. Ia adu-ți aminte: Werner spunea că Kretchmer n-a fost acasă în noaptea de Paști - tocmai noaptea în care Zapolya a venit la „Zimmermann”, cu bombarda lui de asediu.

Aurelianus clătină din cap.

— O deghizare! N-aș fi crezut.

Scuipă dezgustat:

— Vino cu mine. Ce, ești rănit la picior? Suie în spatele meu, pe cal; trebuie să găsim un loc unde să stăm puțin de vorbă.

Duffy sări pe crupa calului și porni în galop, către postul de pază de la colțul de miazănoapte, unde descălecară.

— Hei, Duff - spuse căpitanul care le deschise ușa - i-ai

tras una zdravănă spionului! Păcat că n-ai putut să-l arzi mai tare, l-ai fi spintecat.

— Știu, zâmbi Duffy cu regret; pași înăuntru împreună cu Aurelianus și trase două scaune, într-un colț. Ce făcea, când l-a somat santinela?

— Voia să forțeze ușa aceea veche, a podarului - răspunse căpitanul - cea pe care a ieșit, la prânz, nebunul de Mothertongue. Au zidit-o, dar se pare că nimeni nu i-a spus asta drăguțului de Barbă-Roșie; când l-a văzut Rahn, tocmai încerca să scoată cărămizile.

Irlandezul și Aurelianus se așezară, iar căpitanul se întoarce cu un ulcior cu vin fiert. Când îi lăsă singuri, Duffy turnă două cani de vin și se întoarce către vrăjitor.

— Ce s-a întâmplat cu capcana pe care le-ai întins-o?

Aurelianus sorbi lacom băutura.

— Mi-ar fi trebuit o companie întreagă de landsknechten. Kretchmer și Werner s-au întors la han acum un sfert de ceas; i-am lăsat să ajungă până la jumătatea sălii de ospete, apoi mi-am fluierat oamenii, care așteptau, câte doi după fiecare ușă. Le-am strigat că sunt arestați. Werner a rămas pe loc și a început să țipe, dar Kretchmer - adică Zapolya! - a înșfăcat un scaun și i-a crăpat capul primului care a încercat să se apropie, apoi și-a scos sabia și l-a spintecat pe următorul. Ceilalți l-au încolțit, dar a sărit pe fereastră și a luat-o la fugă înspre răsărit, așa că am sărit pe cal și m-am luat după el.

Își goli cana:

— E iute de picior!

— Știu, spuse Duffy.

Ploaia care răpăia pe acoperiș găsisese o spărtură; o picătură de apă se prelinse și căzu chiar în vinul lui. Mută cana, absent.

— Când mentorul lui s-a făcut nevăzut pe fereastră, Werner a încercat să fugă, continuă Aurelianus, și unul dintre flăcăii mei i-a înfipt trei țoli de spadă în rinichi. Nu știu dacă mai scapă cu viață.

Îl privi pe irlandez cu subînțeles:

— La noapte o să avem de lucru.

— Vrei să spui, să-l prindem pe Zapolya? Drace, i-ar fi foarte ușor să se ascundă și-apoi să se furișeze afară, printr-o spărtură, sau să coboare o frânghie în afara zidului, într-un loc neumblat...

— Nu, nu pe Zapolya. El nu-i decât un pion.

Din tavan, alte picături răpăiră, grele, pe masă.

— Atunci, pe cine?, întrebă Duffy încet.

Aurelianus privea lumânarea de pe masă.

— Azi după-amiază am avut nevoie de una din vrăjile lui Becky. Am un...

— Ce mai contează acum vrăjile?, îl întrerupse Duffy. Tu și cu Ibrahim ați creat un câmp potrivit oricărei magii, nu? Asta mi-ai repetat într-una.

Aurelianus se foi pe scaun, stânjenit.

— Ei bine, da - anulează efectele cele mai importante, da. Dar mi-e teamă că nu și vrăjile mărunte, țărănești, cu care se îndeletnicea Becky. Cerule, în vârtoarea bătăliei, se mai gândesc regii aflați în război să interzică vânătoria de păuni? În orice caz, știi că țin o bibliografie a tuturor cărților mele; am căutat-o pe-a lui Becky, am parcurs pagina care-i descrie conținutul și am văzut de ce sunt în stare vrăjile ei...

Se uită la Duffy cu un aer nefericit:

— Una din ele îți arată cum să înăcrești berea.

Duffy era ostenit; privea fix băltoaca din ce în ce mai mare din fața lui, fără să se poată concentra la spusele lui Aurelianus.

— Și!

— Cum, și? Mă ascuți, măcar? Cum să înăcrești berea!! Ai văzut vreodată - mai rău, ai gustat - bere înăcrită? E vârtoasă ca mierea și de nebăut. Ibrahim, dacă a găsit-o - și cred că am dreptate să presupun că da - poate să înăcrească toată berea „Herzwesten“, s-o strice pentru câteva zeci de ani, poate chiar pentru totdeauna! Poate că stratul de la suprafață am reuși să-l salvăm, cu isop și sare, dar pe cel din adâncuri - adică berea brună, mă înțelegeți? - cu niciun chip.

— Ah, adevărat!

Duffy ridică neajutorat din sprâncene:

— Nu știu ce să spun. Pune soldații s-o păzească. Sau trage un butoi și ascunde-l undeva. Eu, cu siguranță...

— Mi-ar lua pe puțin douăsprezece ore ca să ții alte vrăji, care să-i stea împotriva - și crezi că Ibrahim așteaptă? Iar ca să trag o parte din ea și s-o ascund, n-are niciun rost - mai întâi pentru că trebuie să fermenteze, chiar acolo, peste străvechiul mormânt al lui Finn Mac Cool, și-apoi pentru că vraja e astfel făcută, încât să strice toată berea din regiune; ca urmare, fiecă picătură de bere din oraș, indiferent unde ar sta ascunsă, se va strica.

— Ești sigur că vrăjile lui Becky au efect?, întrebă Duffy, încercând să pară interesat. Am cunoscut o mulțime de vrăjitoare de la țară și toate erau niște escroace.

Aurelianus clătină din cap.

— Au efect. Becky era o vrăjitoare adevărată! N-avem decât o cale de scăpare: ea, după cum ți-am spus, era o vrăjitoare de țară și, vrăjile ei au efect pe o întindere de cel mult o milă. Pe lângă asta, ele trebuie făcute fie în miez de noapte, fie la amiază, când puterea legilor naturale, care trebuie înfrânte, slăbește.

— Și?, făcu Duffy, nepăsător.

„Pentru Dumnezeu“, gândi Duffy, „lasă-l să ți-o spună limpede“.

Vrăjitorul își strânse buzele și vocea i se înăspri.

— Ibrahim va încerca la noapte. Știe că nu poate amâna - pentru că luna e în creștere și vrăjile lui Becky sunt din cele care se fac numai în nopți fără lună. Pentru că au putere mică de acțiune, va fi nevoit să vină destul de aproape de ziduri, ceea ce va...

Duffy mătură cu palma băltoaca de pe masă, făcând-o să se scurgă pe podea.

— Și vrei să mă duc eu să-l opresc?! În vreme ce tu cu bătrânul rege stați gata să vă luați tălpășița prin tunele, în cazul în care aș da greș. Ei bine, ascultă aici și fii atent la ce-am să-ți spun: nu! Mai cugetă, poate-ți găsești alt erou reîncarnat!

Căpitanul, care după toate aparențele, dormea în

camera alăturată, își băgă pe ușă capul zburlit, mirat de izbucnirea furioasă a lui Duffy. Aurelianus așteptă până când celălalt ieși, ca să-i dea replica.

— Nu asta voiam să-ți propun, șopti el. Am... hotărât că e mai bine ca victoria sau înfrângerea finală să aibă loc chiar aici, în Viena. Ar fi o nebunie să mă gândesc să ne retragem și să ne regroupăm undeva, în altă parte; am pierde pe puțin jumătate din avantajul pe care l-am câștigat până acum. La urma urmei, turcii sunt în întârziere cu cel puțin câteva săptămâni față de plan, Ibrahim n-a izbutit să pună mâna pe „Gambitul lui Didius” și l-am demascat – așa putea spune, chiar l-am ras – pe cel care trebuie să fi fost iscoada lor numărul unu.

Duffy umplu cămile a doua oară.

— Avantajul lor, spuse el, e că pot distruge berea din afara zidurilor.

— Da, dar știu că vor fi nevoiți să vină destul de aproape, pentru că „Zimmermann” se află la aproape jumătate de milă de zid, înspre centrul orașului. Și mai știu că se va întâmpla la miezul nopții. Dacă vraja asta de înăcrare a berii le reușește, atunci s-ar putea spune că au câștigat, chiar dacă noi, fizic, am izbuti să ne salvăm; dacă dau greș, se vor întoarce acasă și berea brună va fi trasă la vremea potrivită. De aceea, sunt convins că încercarea de la noapte va hotărî soarta noastră.

Masca lui de luciditate calmă se destrămă pentru o clipă și lovi cu pumnul în masa udă:

— Singur, sau fie și cu un regiment întreg de soldați, nu te poți duce să-l înfrunți pe Ibrahim, pentru că e păzit de făpturi înaripate, de soiul celor pe care le-ai văzut când l-am adus pe Rege în oraș... A, e drept că Arthur a fost cel care a condus bătălia, deci n-ai cum să ți le amintești; oricum, destul să știi că seamănă cu diavolii care au încercat să-ți fure mințile, în aprilie anul trecut. Toate săbiile și armele tale i-ar face doar să râdă – dacă știu, cumva, ce-i acela râs.

Deși perspectiva îl cutremura, vrăjitorul, palid, reuși să zâmbească:

— E o încercare grea, dar nu cred că vom avea vreodată sorti de izbândă mai mari decât acum. Am hotărât să rup blocajul.

— Maică Sfântă, adică vrei să te folosești de „Gambitul lui Didius“?! Doamne! Cum poți măcar să...

— Nu. Întrucât privesc acest lucru ca fiind de o importanță covârșitoare pentru viața sau moartea Apusului, am hotărât să... Să fac altceva.

Oftă:

— Regele Pescar și cu mine, te însoțim, la noapte.

Duffy se încruntă.

— Tustrei? Tu și cu mine ținând capetele tărgii? Crezi că așa or să ne privească cu mai mult respect?

— Ei, lasă, n-o să fie chiar atât de rău. Von Salm n-o să-mi dea niciodată, bineînțeles, niciun fel de trupe pentru o asemenea ieșire misterioasă, în puterea nopții, dar a spus o dată că i-ar fi recunoscător cui l-ar scăpa de Bugge și de ceilalți nordici.

Irlandezul îl privi cu neîncredere, apoi sorbi gânditor din vin. Scutură din cap, râzând fără să vrea. Râsul crescuse, ca un bulgăre rostogolit prin zăpadă, până când Duffy, ținându-se de burtă și gâfâind, se aplecă în fața lui, pe masă, și lacrimile i se prelinseră pe la colțurile ochilor. Încercă să vorbească, dar nu reuși decât să mormăie:

— ... Pălării caraghioase... Clovni blestemați... paradă...

Aurelius nici nu zâmbise măcar.

— Deci nu vom fi complet singuri, spuse el.

Duffy respiră adânc și își șterse ochii.

— Bine. Și Ibrahim câți oameni o să aibă?

— Pe lângă... ființele astea? Nu știu. Nu mulți, pentru că nu ține să fie văzut.

Dădu din umeri:

— Iar după ce spargem blocajul... Cine știe? Încordarea a crescut mult, de amândouă părțile; la noapte, când Regele Apusului va participa la bătălie, raportul de forțe va fi cu totul altul.

Duffy deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi.

— Nu mă simt tocmai pregătit să dau față cu diavolii ăia

- rosti el, în loc.

— Nu, bineînțeles că nu ești, încuviință Aurelianus. Dar vei fi când vei purta sabia cuvenită. Asta pe care o porți acum e bună ca să spinteci turcii, dar dacă ai de gând să înfrunți... mă rog, făpturi ca astea, îți trebuie o sabie de care să le fie frică, una care să le poată despărți sufletul de trupul cel suprafiresc.

Irlandezul înțeluse încotro bate Aurelianus și oftă.

— Calad Bolg.

— Întocmai. Acum, ascultă: du-te să te culci puțin, e doar opt fără un sfert. Eu am să...

— Să mă culc?!

Veselia de o clipă a lui Duffy se evaporase complet. Se simțea în același timp speriat și îngrețoșat; își frecă fața cu mâinile:

— Glumești?

— Ei, dacă nu să te culci, măcar să te odihnești. Eu am să mă duc să-i iau pe Bugge cu oamenii lui, pe Rege și sabia, și mă întorc aici. Pe la 11 ar fi bine să pornim.

Duffy se ridică, dorindu-și să nu fi băut niciun strop de vin.

„Oare chiar trebuie să fac asta?“, se întreabă. „Ei bine, dacă Merlin vrea ca eu să... Dar de ce m-aș sinchisi de ce vrea Merlin? Ce, parcă lui îi pasă de ce vreau eu? I-a păsat lui vreodată? La dracu' cu moșneagul vrăjitor - ești soldat, ori ba? Toate visele alea luminoase și tulburi, cu căsuța cu acoperiș de ardezie, din Irlanda, au murit noaptea trecută, înjunghiate fără voie, într-o odaie sărăcăcioasă. Dacă nu ești soldat, băiete, devotat până la moarte luptei împotriva turcilor, atunci chiar nu știu ce ai putea fi!“

— Prea bine, șopti, aproape neauzit. Am să încerc să mă odihnesc.

Aurelianus își lăsă mâna, o clipă pe umărul lui Duffy, și plecă. Un minut mai târziu, irlandezul auzi tropotul scos de copitele calului îndepărtându-se, pe drum.

Sub acoperișul bățut de ploaie al unui șopron lipit de cazarma dinspre miazănoapte, Rickard Bugge fredona o

melodie mohorâtă, aruncând la țintă cu pumnalul, în perete. Soldații, aflați de cealaltă parte, care voiau să doarmă, veniseră de câteva ori în ușa șopronului, încercând să-l facă să tacă, dar nu le dăduse nicio atenție și nu încetase să fredoneze. Ceilalți vikingi, culcați pe saci umpluți cu paie, își priveau căpitanul cu înțelegere. Știau foarte bine ce îl tulbură. Veniseră cu toții, făcând o călătorie lungă și plină de necazuri, dacă nu chiar primejdioasă, ca să apere mormântul lui Balder împotriva lui Surter și a legiunilor din Muspelheim; găsiseră mormântul și Surter își așezase tabăra la nici trei mile, către mieznoapte, dar comandanții cetății nu-i lăsau să lupte.

Lâncezeau de câteva luni în șura asta ridicată în grabă, ungându-și și ascuțindu-și armele mai mult din obișnuință, decât în speranța că vor avea prilejul să le folosească.

Fâșș... toc! Fâșș... toc! Cuțitul lovea peretele cu tot mai multă forță, până când lama se înfipse până la mâner. De cealaltă parte se auziră strigăte înăbușite, dar Bugge nu le dădu atenție și se ridică, întorcându-se către ai lui.

— Am fost răbdători, spuse el. Stăm ascunși aici, ca găinile în coteț, în vreme ce câinii se duc la vânătoare. L-am așteptat pe Sigmund să ne conducă în luptă, dar el nu-i în stare decât să bea și s-o facă pe femeia aceea bătrână, de la han, să plângă. Ne-am supus dorințelor omulețului care s-a travestit în Odin și el duce la gură, pare-mi-se, niște șerpi și ne tot spune să așteptăm. Am așteptat destul și prea destul!

Ceilalți mormăiră, încuviințând, rânjind și înălțându-și săbiile.

— Doar n-am uitat de ce ne-a trimis Gardvord aici, urmă Bugge. Vom intra în luptă!

— Mi-ați luat vorba din gură, rosti Aurelianus în norsk, și pași fără zgomot în șopron. După cum ați observat, a sosit vremea să intrați în luptă.

Bugge privi încruntat la vrăjitor.

— Știm noi ce trebuie să facem și ce nu, îi zise. N-avem nevoie de sfaturile tale.

Ceilalți vikingi se încruntară și dădură din cap.

— Firește, fu de acord Aurelianus. N-am venit aici ca sfetnic, ci ca sol.

Bugge așteptă câteva clipe.

— Ei bine, spuse sec într-un sfârșit, care ți-e mesajul?

Vrăjitorul îl aținti pe căpitan cu o privire strălucitoare.

— Mesajul meu vine de la Sigmund, pe care ați fost trimiși să-l ascultați, după cum, fără îndoială, vă mai amintiți. El a descoperit o conjurație a Muspelheimerdlor: vor să otrăvească tumulul lui Balder printr-o vrăjitorie spurcată, pe care magul lui Surter, Ibrahim, o va încerca la noapte, în fața zidurilor. Sigmund va ieși călare să-l oprească, înarmat cu sabia pe care elfii au lucrat-o pentru însuși Odin; mă roagă să vă spun că așteptarea a luat sfârșit și să vă înarmați, ca să vă întâlniți cu el peste două ceasuri, la postul de pază din capătul străzii.

Bugge scoase un răcnet de bucurie și îl îmbrățișă pe Aurelianus, apoi îl împinse către ușă.

— Spune-i stăpânului tău că vom fi acolo, spuse el. Chiar de-ar fi ca mâine să prânzim cu zeii, în Asgard – pe magul lui Surter tot o să-l trimitem să-i țină tovărășie lui Hel, în lumea de jos!

Aurelianus se înclină și ieși, apoi porni în galop către hanul „Zimmermann”; în urma lui, vikingii începură, în cor, un cântec vechi, de luptă.

Duffy zăcea pe priciul pe care i-l oferise căpitanul gărzii; deși, la străduințele lui, mai băuse o cană cu vin, somnul. Îl ocolea. „Ciudat”, cugetă el, cu ochii în tavan, „nu-mi pot închipui moartea. Am văzut-o îndeaproape, i-am făcut ceva curte, mi-a răpit mai mulți prieteni decât vreau să mă gândesc, și totuși – habar n-am ce e, de fapt, *Moartea*. Cuvântul ăsta îmi amintește de cartea de taroc: un schelet în mantie neagră, care ține în mână ceva amenințător – o clepsidră, parcă, sau o coasă. Mă întreb ce vom avea de înfruntat la noapte, în afară de soldații turci. Corpul de gardă al lui Ibrahim... Nu-mi amintesc lupta care s-a dat în pădurea Vienei, dar bănuiesc că trebuie să fie aceleași

creaturi, care-au zburat deasupra mea în noaptea aceea, pe țărmul de miazănoapte al lacului Neusiedler, care vorbeau o limbă orientală și-au distrus căruțele cu piei ale lui Yount.”

Înlemni: dintr-o dată, amintirea îi revenea, îngrozitoare. „Doamne Isuse”, își zise Duffy, „omul acela era Yount! Am crezut... am sperat, de mila lui, că a murit. Numai Dumnezeu știe cum o fi scăpat, nenorocitul, de demonii aceia și și-o fi găsit drumul, viu dar cu mințile pierdute, către Viena, ca să primească slujba de prost al satului: să mâne căruța cu cadavre, în schimbul de noapte!”. Smulgându-se dintre amintiri, irlandezul își îndreptă iarăși ochiul minții către imaginea scheletică a morții. „Ei, nu-i chiar atât de rău”, hotărî el, nu foarte sigur. „E limpede că pot să-ți vină și cărți mai proaste.”

Dușumeaua scârțâi sub pașii cuiva și Duffy se sculă iute, făcând să pâlpâie flacăra candeliei.

— A, tu erai, Merlin, spuse el. O clipă am crezut că e... altcineva – foarte, foarte bătrân, slab, palid, îmbrăcat în negru! – râse el macabru și se ridică în picioare. E ora 11?

— Ai să-i auzi bătaia, de îndată. Bugge și oamenii lui sunt afară, înarmați de sus până jos și gata să-l facă bucățele pe Lupul Fenris, și să-l dea la pisici, iar Regele stă întins în căruță. Poftim!

Îi întinse lui Duffy sabia grea, iar irlandezul își scoase spada veche, pe care i-o dăduse Eilif, și-și trecu centura prin inelele tecii lui Calad Bolg.

— Ai să vezi: e-atât de grea, încât o să mă tragă într-o parte și am să merg ca o navă eșuată – făcu el, dar adevărul era că greutatea sabiei nu-l apăsa prea tare și mâna, când îi pipăia mânerul, îl simțea ca pe brațul unui vechi prieten.

Apa curgea încă, din belșug, în jgheabul din mijlocul străzii și din burlanele caselor, pe caldarâm, dar ploaia se opri. Lângă zid aștepta o căruță; oamenii lui Bugge stăteau în stradă și torțele pe care le purtau doi din ei li se oglindeau în ochi, pe coifuri și pe zale. Își strânseseră la spate, cu șnururi de piele, părul blond-arămiu și-și țineau

măinile bătătorite pe pielea uzată a mânerelor săbiilor. „Bun e Dumnezeu!”, își zise Duffy, zâmbindu-le și salutându-i din cap. „Orice iad turcesc ni s-ar pregăti acolo, în întuneric, n-aș fi putut avea o echipă mai bună, cu care să-l înfrunt... Sigur, mi-ar fi mai lesne dacă le-aș ști limba.”

„Prost mai sunt!”, exclamă, în sinea lui, peste o clipă. „Nu sunt ăștia vikingi? Nu înțeleg ei norsk?” Le strigă un salut într-un dialect atât de arhaic, încât lui Bugge îi luă ceva timp, ca să găsească răspunsul potrivit.

Duffy urcă pe roata din spate, fixată de căruță, și-i zâmbi bătrânului cu barbă albă, care stătea întins pe scânduri, cu picioarele învelite cu o pătură bogat împodobită.

— Bună seara, Sire!, spuse el. Ciudată bătălie: soldații stau acasă și suveranii merg la luptă!

Regele chicoti.

— Cred că așa e mai firesc. Suveranii, doar, sunt cei care se ceartă...

Îl privi atent pe irlandez.

— Ah - spuse blând - văd că niciunul dintre voi nu doarme.

Duffy înălță capul.

— Da, într-adevăr. Veți spune, poate, că e stânjenitor, ca o armură mare în care s-ar înghesui doi mărunței, dar de fapt suntem, mai degrabă, ca doi cai foarte potriviți în ham: fiecare știe când să preia comanda, când să ajute și când să se retragă. Nu știu de ce m-am temut atât de asta și am pierdut atâta timp, încercând să mă împotrivesc.

Sări jos, în stradă, și se îndreptă spre vrăjitor.

— Știi sigur că Ibrahim e acolo, afară?, îl întrebă încet. Și dacă da, unde anume? Doar n-o să ne apucăm acum să-l strigăm!

Aurelianus părea mai serios și mai încordat decât de obicei.

— E, e acolo - poate la două sute de yarzi de colțul de miazăzi al zidului, în spatele unui delușor năpădit de buruieni. Am pus supraveghetori pe ziduri de la ceasul opt și, acum douăzeci de minute, Jock a văzut ceva.

— A văzut vreun... I-a văzut limpede?

— Bineînțeles că nu! Au felinare, doar; atât a prins: niște străfulgerări albastre. Pretinde că i-ar fi auzit foșnind, dar i-am spus că era prea departe pentru asta.

Făcu semn cu mâna undeva, înspre nord:

— Trebuie să trecem zidul; pe Rege și pe mine o să ne coborâți cu funia, pe un pat de scânduri - apoi o să găsim un loc ferit, unde să putem pregăti ofensiva magică, în vreme ce tu și cu vikingii o să vă năpustiți asupra lor, direct spre răsărit...

— A, nu!

Duffy clătină din cap:

— Categorie nu. Vrei un atac frontal? Luna nu luminează nici cât să ajungem până la ei și, după primul minut, au să ne audă.

Aurelianus deschise gura să vorbească, dar irlandezul ridică mâna:

— Nu, spuse Duffy. Trecem zidul lângă poarta de miazăzi, traversăm unul din podurile peste Canalul Dunării și ajungem la podul cel mic, de lângă Taborstrasse, unde s-a împotmolit bătrâna corabie a vikingilor. Îi slobozim odgoanele și ne îndreptăm în liniște spre răsărit, în josul canalului. Vâslim, bineînțeles, cu grijă, în așa fel încât să nu fim văzuți; vom folosi vâslele drept prăjini, ca să ne ținem departe de mal. O să atacăm, deci, dinspre miazăzi și, sper, prin surprindere. Iar pe tine și pe Rege vă putem lăsa printre sălciile de pe malul canalului - un loc mai sigur și mai apropiat, decât orice dâmb de pe câmpia dinspre răsărit.

Vrăjitorul se înclină.

— Foarte bine. Ideea ta e, sigur, mult mai bună. Vezi tu, eu nu mă prea pricep la treburi de război.

Duffy privi pe furiș la Aurelianus, suspectându-l dintr-o dată. Avusese, oare, de gând să-i propună de la început atacul prin canal, dinspre miazăzi? Nu cumva sugerase un atac direct, prin răsărit, numai ca irlandezul, contrazicându-l, să se simtă mai sigur pe sine?

Zâmbi. Merlin o lua întotdeauna pe căi lăturalnice și nu

era greu de înțeles de ce: vremurile erau tulburi și intențiile magicianului erau, aproape întotdeauna, altele decât ale lui. Îl bătu pe Aurelianus pe umăr:

— Nu-ți face sânge rău pentru asta.

Le făcu semn nordicilor:

— Foarte bine, atunci, flăcăi, toată lumea sus! - le strigă. Ei zâmbiră și-i răspunseră la semn; irlandezul repetă ordinul în norsk, Bugge îl tălmăci tovarășilor lui și se suiră cu toții în căruță, atenți să nu-l lovească, fără voie, pe Rege.

Duffy urcă pe bancheta căruțașului și Aurelianus se așază lângă el.

— A urcat toată lumea?, întrebă Duffy. Luă mormăielile pe care le auzi în spate drept încuviințare și smuci hăturile. Căruța se clătină, se urni cu greu și porni, huruind, pe stradă. Cum stinseseră torțele, drumul și casele rămăseseră luminate doar de lucirea argintie, ce se ghicea acolo unde cornul lunii străbătea norii, din ce în ce mai străvezii.

Reușiră să urce cu toții, nevăzuți, pe creasta zidului de miazăzi și, cu ajutorul a două frânghii lungi și trei oameni de-ai lui Bugge, sarcina de a-l coborî pe Regele Pescar pe pământ, de partea cealaltă, se dovedi mult mai ușoară decât crezuseră. Apoi fu coborât Aurelianus și ceilalți se pregăteau să-i urmeze, când Duffy prinse, la doisprezece yarzi spre dreapta, scrâșnetul unei pietricele, sub talpa unei cizme.

Se întoarse, când, brusc, urmă o străfulgerare și o bubuitură cu ecou prelung: un proiectil lovise crenelul de lângă el. Înghetă.

— Nu mișcă nimeni, sau următorul zboară o căpățână, veni un strigăt din aceeași direcție ca și detunătura, urmat de pași grăbiți.

— Nu mișcați, nu suflați!, șopti irlandezul în norsk.

Bugge încuviință din cap.

— Isuse, e Duffy!, exclamă o voce, pe care Duffy o recunoscuse ca fiind a lui Bluto.

— Ce dracu' faci, aici, ticălos neastâmpărat?, se bâlbâi Bluto, însoțit de un gardian solid, care sufla vigilent în capătul aprins al fitilului archebuzei.

— Asta mai zic și eu țintaș, Bluto! - făcu Duffy, prietenos. A nimerit atât de aproape, încât era clar că n-avea de gând să dea greș.

— Îndeplinea ordinele, ce naiba!, se răsti Bluto. Toate santinelele au fost alertate că a fost văzută o iscodă, care a izbutit să se ascundă în oraș, mai acum câteva ceasuri; li s-a ordonat să oprească pe oricine-ar încerca să iasă din cetate și să-l ducă, dacă mai rămâne viu, la von Salm. Știu că tu nu ești spion, Duffy, dar n-am de ales: trebuie să mergi cu mine!

În lumina palidă a lunii, ochii lui Duffy măsurară distanța care îl despărțea de țeava archebuzei: cu o lovitură laterală, poate ar fi izbutit să o îndepărteze de țintă.

— Îmi pare rău, Bluto, spuse el. Nu pot.

— N-a fost o sugestie, Brian, rosti, aspru, cocoșatul. A fost un ordin. Ca să fiu sincer, ești arestat.

Santinela făcu un pas înainte, gata să curme orice împotrivire.

În clipa aceea, irlandezul auzi primele bătăi ale clopotelor de la „Sfântul Ștefan“, anunțând ora 11.

— Uite, ce-i, Bluto, spuse grăbit. Trebuie să ies. Acolo, pe câmp, se pregătește un atac diavolesc și dacă nu suntem acolo când începe, treburile n-or să meargă prea bine pentru Viena. Cred c-ai văzut destule, în ultimele șase luni, ca să fi înțeles ce rol de seamă are magia în această înclăștare. Îți jur, ca prieten vechi ce-ți sunt, care ți-am salvat viața o dată, și pun destul preț pe cuvântul dat, că trebuie să plec. Și am s-o fac, fie c-ai să mă lași, fie c-ai să-l pui pe el să mă împuște în spate!

Se întoarse către Bugge și-i arătă spre frânghie. Vikingul păși pe muchia meterezului, apucă frânghia și-și dădu drumul în jos, pe zid, pe partea dinafară.

Duffy auzi zgomotul unei încăierări, apoi o bufnitură, și privi repede în jur. Bluto ținea, cu o mână, arma de țeavă

și cu cealaltă sprijinea santinela leșinată, ținând-o să nu lunece de pe pasarelă.

— Sper că nu l-am lovit prea tare, șopti el, cu un aer nefericit. Nu știu nimic despre niciun fel de magie, dar du-te, lua-te-ar naiba! Îți eram, oricum, dator o viață.

Duffy deschise gura ca să-i mulțumească, dar cocoșatul plecase, fără să se mai uite înapoi. Curând, toți nordicii coborâseră pe frânghie și Duffy se pregăti și el.

Își trecu frânghia prin spate, peste umăr, și trase aerul nopții adânc în piept: ceva se schimbase. Ce sunet încetase oare? Sau, poate, ce miros s-a îndepărtat? Apoi știu de ce se lăsase liniștea aceea nefirească: „Asta era“, își zise cu uimire. „Vântul, care suflă de două săptămâni, dinspre apus, a stat.“

CAPITOLUL XXII

Îl purtară pe Rege peste pod, pe malul canalului, îl ridicară pe puntea corăbiei vikinge, se îmbarcară și ei și dezlegară odgoanele. Duffy cu trei nordici împinseră vasul departe de mal, pe cursul apei, cu vâslele lor lungi. În câteva minute, corabia cu prova înaltă alunecă între malurile întunecate ale Dunării, tăcută sub crucifixul încremenit al catargului. Aerul nopții, rece, mirosea a pământ reavăn; Duffy respiră adânc, adulmecând izul stătut al apei. Nordicii, în picioare lângă parapet, cercetau întunericul din față.

Ploile umflaseră fluviul și apa canalului îi purta, năvalnică. Lui Duffy îi fusese teamă că, trebuind să vâslească, aveau să zăngăne din furci, dar se dovedi că nu era nevoie decât să împingă cu putere, din când în când, capătul vâslei, proptindu-l în mal, ca să nu se împotmolească. Curând, zidul cetății rămase la tribord; sălciile pipernicite mărgineau, singuratic, canalul.

În picioare, lângă proră, Duffy iscodea atent cu privirea malul celălalt, încercând să pătrundă dincolo de frunzișul întunecat, către grupul tăcut pe care-l căuta. „Ne văd, oare?“, se întrebă el. „Nu prea cred. Nu facem zgomot, n-au motive să bănuiască despre noi c-am ști unde se află și nu se așteaptă la un posibil atac decât dinspre apus.”

După vreo treime de milă, canalul începu să șerpuiască, îndreptându-se către sud, de parcă ar fi prevăzut dinainte reunirea cu Dunărea, de care îl mai despărțeau șapte mile. „Dacă cercetașii lui Merlin își cunosc meseria”, își zise irlandezul, „grupul lui Ibrahim trebuie să fie acum spre miazănoapte.” Se întoarse către nordici și le făcu semn să oprească nava la malul celălalt. Nu era greu, întrucât curentul tot într-acolo îi trăgea; oamenii de la tribord lăsară vâslele libere și, în răstimp de un minut, chila dădu de nămol și vasul se înclină spre mal, se lipi de el și rămase liniștit.

Duffy pași peste putea înclinată, către parapet,

sprijinindu-se cu spatele ca să nu cadă în canal. Aurelianus veni lângă el.

— Treaba asta nu i-a făcut Regelui niciun bine, șopti vrăjitorul acuzator. Dar ține să te vestească: e gata să fie dus pe mal.

— Bun. Acum ascultă: mă duc până acolo. Când am să-ți fac semn, să-l trimiți pe Bugge împreună cu doi oameni. Mai întâi trebuie să ne asigurăm că nu există nicio primejdie. Apoi, când am să fac din nou semn, voi, ceilalți, îl aduceți pe Rege pe mal. Ai înțeles?

— Da.

— Foarte bine. Ne vedem curând, nădăjduiesc.

Irlandezul se lăsă în jos peste bord, clănțănind din dinți, înflorat, când apa îi cuprinse coapsele și se cățăără pe malul împânzit de copaci. Pe jumătate scrutând întunericul, pe jumătate bâjbâind, găsi o potecă liniștită: se întoarse spre navă și făcu semn. În curând, lângă el erau trei nordici, care se luptau cu panta noroioasă, frecându-și picioarele înghețate. Dincolo de sălcii, peisajul pe care îl aflară nu era decât un orizont negru, despre care nu știau nici măcar dacă era apropiat sau îndepărtat.

O scânteiere de lumină albăstruie străpunse întunericul, în fața lor, pentru o clipă, apoi dispăru, ca și cum s-ar fi închis o ușă.

Peste clipocitul apei miloase, printre trestii, lui Duffy i se păru că aude stins voci cântătoare și fâlfâit de aripi mari și dintr-o dată i se făcu frică să privească în sus, gândind că dintre norii zdrențăroși îl vor aținti, poate, niște chipuri orientale, cu căutătură rea. „Canalul din spatele nostru”, își zise el, „se unește cu Dunărea, care se întinde departe, înspre miazănoapte; cine știe ce șarpe alb, imens, a urcat fluviul, dinspre pașalăcuri, și acum se pregătește, căscându-și fălcile pe tăcute, să ne înghită!”.

Înspăimântat, se întoarse să privească și, în lumina palidă a lunii, văzu fețele cu ochi holbați de groază, ale celor trei vikingi. „Trebuie să fi văzut sau să fi auzit ceva care mie mi-a scăpat”, cugetă Duffy și, la gândul ăsta, simți spirala propriei lui spaime înălțându-se până la cer;

„sau”, își zise, „mai degrabă, ăsta-i răspunsul omenesc la ceva ce nu-i nici obiect, nici sunet - o amenințare care întrece măsura înțelegerii și care plutește, neîntrupată, în aerul liniștit.

Asta e”, își spuse, dintr-o dată convins. „Ibrahim face asta. A ridicat un soi de zid magic al spaimei în jurul lui, ca să-i alunge pe nepoștiți.” Mulțumită acestui gând, irlandezul putu să se desprindă de groaza care-l stăpânea și s-o alunge, ca un împlânzitor care ține șarpele la distanță. Scoase, forțat, un chicotit și se întoarse către Bugge.

— E o șmecherie, îi șopti nordicului care tremura. La naiba, nu-i decât vrăjitorie, băiete, o sperietoare atârnată de ușă ca să-i oprească pe țânci să intre fără să mai bată!

Bugge îl privi fără să înțeleagă și irlandezul repetă, în norsk. Prinzând, de data asta, înțelesul, Bugge îi aruncă lui Duffy un zâmbet înghețat, apoi transmise mesajul celorlalți doi. Aceștia părură puțin mai ușurați, dar niciunul, din toți patru, nu arăta liniștit cu adevărat.

Cercetară în susul și în josul malului, câte cincizeci de yarzi, fără să vadă sau să audă ceva neobișnuit și Duffy făcu din nou semn către corabie. Îi privi pe nordicii care lipăiau prin apă, în lumina nestatornică a lunii; patru dintre ei purtau, deasupra capului, patul de scânduri pe care stătea bătrânul Rege.

Când ajunseră toți în stufăriș, Aurelianus se duse la Duffy.

— Regele Pescar e pe câmpul de luptă, spuse el încet, dar mulțumit, până peste poate.

Dintr-o dată, greutatea apăsătoare a spaimei dispăru și Duffy izbuti să se liniștească. Brusc, căpătă sentimentul că pe mal, lângă el, avea mai mulți războinici decât știa; se întoarse, dar luna dispăruse în spatele unui nor și umbrele dintre sălcii erau nedesluite. Cu toate astea, simțea prezența multor necunoscuți și, lângă apă, prinse o mișcare ca a unei bărci care trăgea la mal și din care coborau, tăcuți în întuneric, oameni. În aer se simțea un fâlfâit și rafale de vânt, iar din canal se auzea un clipocit

moale, circular, făcut parcă de înotători sprinteni, pe sub oglinda lucie a apei. Aerul era atât de nemișcat și încărcat de electricitate, de parcă totul se petrecea în ochiul unui uragan, dar sălciile toate, de-a lungul malului, se răsuceau înnebunite și trosneau.

Bugge veni lângă irlandez și, la o licărire trecătoare de lumină, Duffy caută semne de teamă pe fața nordicului, dar fu uimit să afle numai o siguranță și o nădejde înflăcărată. Înțelese atunci că nordicii, ca și calul său, când fusese, cu luni în urmă, atât de ciudat escortat prin Alpi, puteau să-și recunoască instinctiv aliații, în vreme ce Duffy părea mai curând orbit de spaima pe care învățătura creștină i le vârâse în cap. Vikingul îl atinse pe umăr și îi arătă ceva, cu degetul, drept înainte.

Perdeaua de nori se rupea și începea să se lumineze; Duffy putea acum să-i deslușească limpede pe cei trei bărbați înalți, care așteptau pe un delușor. Fără să zăbovească, irlandezul porni spre ei, urcând panta ca să li se alăture, în vreme ce corpul numeros, dar indistinct, de luptători aștepta pe malul din spatele lui. Când ajunse pe spinarea dealului, cei trei se întoarseră spre el, dând din cap cu respect și arătând că îl recunosc.

Cel mai înalt era masiv, cenușiu și mâncat de vreme ca o stâncă de pe țărmul Mării Baltice; purta o bandă de pânză care-i acoperea orbita goală, iar celălalt ochi, sănătos, privi, rând pe rând, la fața lui Duffy și la sabia lui, cu o strălucire rece, prea tăioasă ca să poată fi numită plăcere. Cel de-al doilea, tot așa înalt de stat, era mai măsliniu la piele, cu barbă creată, neagră și dinți albi, care străluciră, când îl salută cu un zâmbet fioros. Purta o piele de leu și un arc scurt, puternic. Al treilea era mai zvelt, purta părul lung și o barbă despre care Duffy știa, chiar în lumina cea mai palidă a lunii, că trebuie să fie roșie-arămie. În mâna stângă strângea un ciocan lung, greu.

Cei patru se întoarseră să cuprindă cu privirea mulțimea adunată pe malul apei, care între timp, se lărgise, pare, cât un golf, pentru că văzu amarată cel puțin șase nave – printre ele, o caravelă spaniolă, o galeră feniciană și până

și un vas de formă nedeslușită, ce părea să fie o biremă romană. Se auzi un șuierat prelung și flamurile boțite începură să se zbată și să se umfle pe catarge.

Duffy privi înspre sud-est și văzu o oaste cel puțin tot pe atât de numeroasă, adunată în jurul unui cort negru, pe câmpie; în fruntea ei stăteau patru siluete înalte, în armură orientală.

Zeul cu un singur ochi ridică o mână și o rafală de vânt răbufni din spatele lui, răsfirându-i pletele cărunte; apoi duse mâna în față, cu un gest ca de aruncare a sulitei și, o dată cu vântul, toată forța Apusului se mișcă înainte, tot mai repede și mai repede, către cortul cel negru. Duffy, în primele rânduri, auzea tropotul copitelor, bocăniturile cizmelor, foșnet de aripi și bătaia moale, ca de tobă, a unor labe imense care alergau.

Pentru Duffy, bătălia care a urmat a fost mai mult o învâlmășeală de imagini și ciocniri fugare, fără legătură între ele. Despică în două o făptură asemenea unui fluture uriaș; bătând din aripile dintre care îl ațintea, cu chip de femeie, căscase gura ca să-și înfigă dinții lungi în gâtul lui. Apoi îl înhăță un ins obez, pleșuv, cu multe brațe semănând cu niște șerpi subțiri, care începu să îl sugrume, gemând de plăcere, cu ochii larg deschiși; tăcu abia când o pistică uriașă, cu ochi strălucitori, făcu un salt pe deasupra lui și, cu o lovitură puternică de gheare, îi reteză capul. În vârtoare, Duffy se văzu în fața unuia din cei patru războinici turci înalți, care stătuseră în fața oștirii Răsăritului. Mâna lui stângă, la fel de îndemânatică și iute ca și dreapta, care mânua iataganul, arunca luciri metalice, ca de bronz și zăngăni ca un cuțit, când pară cu ea tăișul sabiei lui Duffy; în fine, irlandezul izbuti să reteze brațul de la cot, iar când uriașul se prăbuși sub lovituri, mâna aurie încă se mai mișca, târându-se pe pământ ca un păianjen.

Niște creaturi cu capete de crocodil, care se luptau cu piticii, se cocoțară una peste cealaltă ca să închipuie un adversar de înălțime corespunzătoare; oameni înfășurați în flăcări galbene, care ardeau cu pară, trosnind și sfârâind,

se azvârleau ici-colo, căutând să-și îmbrățișeze dușmanii; cadavre descompuse, cu ochii duși în fundul capului, se împleticeau pe lângă ei, înarmate cu săbii însuflețite, mlădioase ca șerpii. Deasupra lor, cerul era câmpul de bătălie al războinicilor înaripați, luptându-se cu iatagane și săbii mai lungi decât un stat de om, și al unor siluete luminoase și prelungi, care se alergau ca norii pe vreme de furtună.

În sfârșit, Duffy țâșni, smulgându-se din clocotul mulțimii. Privi în jur și văzu că șase dintre nordici mai erau încă lângă el; Bugge îi zâmbi, când se regrupară. La mai puțin de o sută de yarzi în fața lor, se afla cortul circular, din mătase neagră, fâlfâind în bătaia vântului ca un liliac enorm, neputincios, pe câmpia luminată de lună. Abia își aruncase ochii pe el, când perdeaua de la intrare se ridică și șase bărbați cu turban - ce lumină stranie, albastră ardea în spatele lor! - ieșiră și-și traseră iataganele sclipitoare, așteptând, cu o înfățișare sălbatică, atacul.

În câteva secunde, doi dintre ei căzură, spintecați în două de săbiile nordicilor; ceilalți patru mânuiau cu înflăcărare tăișurile în formă de semilună, fără să cedeze teren sau să se retragă în flanc, încât fiecare era, în același timp, angajat în luptă cu un potrivnic și străpuns de alți câțiva. Înainte să fi putut da fie și o singură lovitură, fură doborâți la pământ, fără suflare, de oamenii lui Duffy.

— Ieși afară, Ibrahim! Vino să împărtășești soarta alor tăi!, strigă Duffy, și, năpustindu-se înainte, despică dintr-o singură lovitură şuierătoare, pânza cortului, de sus și până jos.

Mătasea căzu și o făptură coborâtă dintr-un coșmar se ridică, se întoarse și-l privi cu nepăsare. Părea cioplită din cărbune, cu chipul cumplit schimonosit, parcă ar fi zăcut secole de-a rândul îngropată sub scoarța moartă a unui continent dispărut. Mușchii masivi și neregulați, ca niște stânci, îi jucau în straturi pe umeri și un țipăt hârâitor, strident, îi ieși din gură, în vreme ce mâinile, cu degete boante, îl apucară pe Duffy.

Irlandezul căzu pe spate asemeni unui copac retezat și,

când ființa se avântă înainte, ridică sabia ca un om care-și ridică brațul să se apere de valul înspumat.

Creatura se mișcă atât de iute, încât se înfipse singură în lama lungă, care nu întâmpină nicio împotrivire când pătrunse în trupul acela nefiresc. Peste o clipă, se smulse singură înapoi, gemând huruit, ca un cutremur care zguduie straturile de rocă încremenite în veșnicie. Căzu la pământ, se rostogoli ca o minge și un nor de ființe mărunte, ca niște licurici, își luă zborul din rana căscată în pântecul lui.

Ridicat în coate, irlandezul privi peste trupul prăbușit al monstrului și văzu, în cort, niște siluete înfășurate în mantii, așezate în jurul unui foc care ardea cu vâlvătăi albastre, scânteietoare. Apoi, nordicii dădură năvală, trecând în salturi pe lângă el, urlând cu furie și rotindu-și săbiile, iar Duffy sări, nesigur, în picioare, gata să-i urmeze.

Cortul se cutremură ca de un concert dement, de instrumente de percuție, când săbiile zdrăgăniră, cămășile de zale zornăiră, ciocnindu-se, și coifurile fură izbite strașnic. Duffy se năpusti la un turc înalt și slab, luându-l drept Ibrahim, cu o lovitură care, dacă l-ar fi ajuns, l-ar fi spintecat în două; dar vrăjitorul sărise înapoi, ferindu-se, și Duffy, purtat de elanul lui inutil, se răsuci pe jumătate.

Ibrahim înșfăcă o cărțulie și sări sprinten în spatele cortului. Irlandezul îl văzu, înțelese că era prea departe ca să-l mai poată prinde și-și azvârli sabia înainte, ca pe un topor. Arma se învârti prin aer și-l lovi zdravăn pe magician în umăr. Cartea, împrăscată de sânge, îi căzu din mâini, pe pământ, dar fugarul își recăpătă echilibrul și, chircindu-se de durere, strângându-și cu o mână umărul sfârtecat, se făcu nevăzut în goană.

— Nu așa repede, nemernicule! - mârâi Duffy, repezindu-se după el, dar un turc cu privirea turbată îi aținu calea, țintindu-l drept în față. Cum rămăsese fără sabie, irlandezul pară lovitura cu mâna stângă, în vreme ce cu dreapta își trăgea pumnalul. Fandă sălbatic, mormăind

de durerea care-i pulsa în palma ciopârțită și-l împlântă în pieptul potrivnicului.

Un iatagan se frânse în două în casca lui de oțel, lăsându-l buimac, pe când încerca să pareze o altă lovitură, cu garda pumnalului; împinse la o parte lama care-i stătea în față, dar ea se învârti fulgerător și-i spintecă antebrațul. Temându-se să riposteze cu pumnalul, care era prea scurt, Duffy așteptă încordat o nouă lovitură, dar turcul gemu, se încovoie și se prăbuși, străpuns din spate. Irlandezul se întoarse în loc, ca să cuprindă cu privirea întregul cort... Puțin câte puțin, se liniști și-și lăsă în jos vârful pumnalului, pentru că singurele siluete care mai stăteau în picioare erau ale vikingilor. Câteva dintre ființele acelea înaripate, care semănau cu licuricii, izbutiseră să pătrundă înăuntru, dar se întunecau și cădeau fără zgomot la pământ.

Cartea zăcea acolo unde o scăpase Ibrahim și Duffy străbătu încet cortul, o ridică cu mâna dreaptă și o deschise: cerneala maronie era decolorată de vreme și citi dedicația de pe pagina de gardă: „Pentru Merlin Aurelianus, aceste vrăjitorii modeste, de la mica ta succubus, Becky. Beltane, 1246.” Șovăi o clipă, apoi rupse pagina, o împături, o vârî în buzunar și azvârli restul în flăcările albăstrui. Își șterse sabia și o băgă în teacă, apoi smulse o fâșie din țesătura cortului și o aruncă în foc.

— Să mergem, îi zise, gâfâind, lui Bugge, care, plin de sânge, încuviință din cap. Trei dintre nordici se mai țineau pe picioare, dar al patrulea sângera din belșug, din rana deschisă în coastă. Duffy îi conduse afară din cort.

Vântul se pornise, ridicând vălătuci de praf în lumina lunii, dar câmpia era goală. Duffy scrută împrejurimile și porni către zidul orașului, care se înălța, neregulat, la trei sute de yarzi înspre apus. „Cum și-a recăpătat puterile magice”, reflectă Duffy, „Merlin poate să-l ducă pe Regele Pescar înapoi, în oraș, și fără ajutorul nostru.” Toți cinci se îndepărtară, unul dintre ei sărind într-un picior și sprijinindu-se de-un altul. Nu apucaseră să facă nici doisprezece pași, când își văzură umbrele, prelungi, peste

pământul mlăștinos: în spatele lor, cortul ardea ca o torță, cu flăcări colorate viu, galbene și portocalii.

După câțva timp, de pe creasta zidului se auziră strigăte și irlandezul făcu semn cu mâna.

— Sunt eu, Duffy!, strigă el. Suntem creștini! Nu trageți!

Apoi, armele turcilor începură să bubuie și în canalul dinspre miazăzi se auzi un plescăit. „Încearcă să ne ia în bătaia tunului“, își zise Duffy. „Până acum n-au avut motive să tragă în colțul ăsta. Ibrahim trebuie să le fi dat de știre... Ori, poate, a ajuns deja în tabără.“

Mai căzură încă două ghiulele, din care una dă rămă câțiva yarzi de creneluri, deasupra lui, iar cealaltă o urmă pe prima, în Wiener-Bach, direct în fața zidului. „Și-și nimeresc ținta“, observă el, furios; „ar fi mai bine să găsim un pod peste canal și să ne adăpostim dedesubt. Parcă era unul, puțin mai încolo...“

Se întoarse către dreapta, ca să le facă semn vikingilor și în clipa aceea, o formă neagră, masivă, susținută de două aripi largi, se prăvăli din cerul nopții și-și repezi cumplit iataganul către capul lui Duffy. Lama zăngăni, izbind coiful de oțel și puterea loviturii îl azvârli, de-a tumbă, câțiva pași mai în față. Zburătorul se trase înapoi, în întuneric, și-și luă zborul, răsând gros și plesnind din aripile-i uriașe.

Tremura în vântul rece, pătrunzător, încercând să stea în poziție de drepti, în ciuda oboselii și a rănilor care îl dureau. Arthur, rănit de moarte, fusese pus în barcă; își ridicase capul însângerat și-i zâmbise stins:

— Mulțumesc, spuse încet, și rămâi cu bine.

Duffy dădu din cap și își ridică sabia în chip de salut, când bătrânul monarh își lăsă capul înapoi pe perne. Sprijinit în sabie, irlandezul rămase pe țărmul lacului luminat de lună, privind cum se îndepărtează barca, la cârma căreia stătea o femeie; alunecând peste apa sticloasă, se pierdură, încet-încet, în ceață.

Bugge ajunse primul la Duffy și îl ajută să se ridice în

picioare. Coiful irlandezului fusese despicat și din rana de la ceafă sângele îi șiroia pe spate.

— Mi-e... bine, murmură el confuz. Pot... încă... să merg. Își pipăi fruntea.

— Vai... Am reușit? Ce-a fost asta? Vai...

Bugge nu înțelese cuvintele rostite în austriacă, dar îl apucă de braț, în vreme ce un alt viking îl luă de celălalt și cei cinci luptători greu încercați porniră spre podul peste Wiener-Bach. Se deschise pentru ei o poartă îngustă, foarte aproape de canalul Dunării care, îndată ce intrară, fu închisă și zăvorâtă.

— Ce naiba s-a întâmplat acolo?, rosti aspru un sergent speriat și furios. Ce făceați? I-ați trezit pe turci, asta-i sigur.

Nordicii nu-i putură răspunde, iar Duffy nu auzise întrebarea. Privea absent în josul străzii, la o casă de sub zid, cu acoperișul distrus de zidăria prăbușită, și din care începuseră să se prelingă flăcări. Sergentul se uită la trupa mânjită de noroi din cap până-n picioare și-i strigă unui locotenent mai tânăr:

— Oamenii ăștia par zguduiți de-a binelea și cel puțin doi au nevoie să li se oblojească rănila. Barem insul ăla solid, cu păr cărunt, arată parcă i-ar fi arat cineva prin cap cu plugul. Trebuie duși la infirmerie, în cazarma de la miazănoapte.

— Am înțeles!

Tânărul dădu din cap.

— Pe-aici, zise. Urmați-mă.

Îi luă brațul lui Duffy și îl conduse înainte, pe stradă, iar nordicii îl urmară.

— Hei, Duff! îl strigă cineva de sus, de pe buza zidului. Ești teafăr? Ce-a fost acolo?

Irlandezul se opri și ridică ochii, încercând să-și fixeze privirea.

— Care ești acolo?, întrebă el. Cine ești?

— Ești beat? Eu sunt!

Văzu un braț fluturând și privi, cu ochii întredeschiși: era Bluto, lângă unul dintre tunuri, cu fața luminată de

dedesubt de flăcările care urcau.

— Am fost... - începu Duffy să-i răspundă, dar fu întrerupt de bubuitura exploziei unei ghiulele: bucăți de piatră sfărâmată se împrăștiară peste tot și un pietroi care ricoșase găuri peretele unei case apropiate. O secundă mai târziu, o ploaie de pietre durui pe caldarâm, iar nordicii și soldatul cel tânăr fugiră să se adăpostească.

— Bluto?, strigă Duffy.

Cocoșatul nu se mai vedea pe pasarelă.

— Bluto?!

— Domnule, spuse locotenentul, pășind cu grijă afară din adăpost, veniți cu mine. Trebuie să vă duc la infirmerie.

— Dacă mai aștepți un minut, am să-ți aduc pe altcineva ca să-l duci acolo, spuse irlandezul, împingându-l deoparte. Cred că cocoșatul ăla prost e într-o stare gravă.

Se îndreptă către scări și începu să urce.

Vântul ducea flăcările dincolo de zid și lui Duffy i se păru că aude niște aripi fâlfâind.

— La o parte, diavolilor!, mârâi, când ajunse la capătul scării; își scoase sabia, dar greutatea ei era prea mult pentru mâna lui rănită: alunecă din strânsoare și căzu, strălucind o clipă în bătaia focului, apoi se auzi zdrăngănind jos, pe pietrișul străzii.

— La dracu'! scrâșni el. Atunci am să vă sugrum cu mâinile goale!

Privi în sus, pe cerul nopții, dar niciun demon înaripat nu se avântă din întuneric spre el.

— Ha!, făcu el, ceva mai liniștit. Dacă-aș fi în locul vostru, și eu aș sta la distanță.

Pe pasarelă, de amândouă părțile meterezelor spulberate, zăceau împrăștiate așchii colțuroase de piatră și îl zări pe Bluto, chircit, cu fața în jos.

— Bluto!

Irlandezul păși, amețit și nesigur, de-a lungul zidului, care tremura, prăbușindu-se puțin câte puțin, cu mici zguduituri, și îngenunche lângă cocoșat. „E mort“, își zise Duffy. „Are țeasta sfărâmată și cel puțin o piatră pare să fi

trecut prin el.” Se ridică și se întoarce spre scară - apoi se opri, amintindu-și că-și dăduse cuvântul.

— Lua-te-ar naiba, Bluto, șopti, dar se întoarce, se lăsă pe vine și ridică trupul fără vlagă, zdrobit. I se învârtea capul și urechile îi vâjâiau, pulsând. „Nu sunt în stare să te car pe scări, băiete”, își spuse. „Îmi pare rău. Am să las un mesaj pentru cineva...”

Aerul fierbinte, plin de fum, care îi răbufni în față, îi aminti de casa care ardea chiar dedesubt. Făcu, prudent, un pas către capătul pasarelei și cercetă cu privirea ce se vedea jos: acoperișul ruinat fumega ca un bulgăre de mangal între flăcările care se înălțau pe ferestre și se prăbuși chiar atunci, într-un infern aprins, incandescent. Căldura era insuportabilă și un roi de scânteii trecu val-vârtej prin fața lui; îngrozit, se aplecă puțin în afară și aruncă trupul lui Bluto jos, în stradă; când își recăpătă echilibrul, începu să-și scuture cenușa fierbinte de pe haine.

„Trebuie să ajung jos”, își zise amețit, frecându-și ochii care-l usturau, orbiți de fum. „Îmi simt gâtul și spatele ude de sânge. Dacă mai sângerez mult, o să dau ortul popii.”

Se întoarce încă o dată spre scară când, cu un vuiet scrâșnit, întreaga bucată de zid se înclină în afară, ca un munte de argilă și, într-o ploaie de pietre rostogolite, Duffy căzu, prin aerul rece, în apa întunecoasă a pârauului Wiener-Bach, cincizeci de picioare mai jos.

CAPITOLUL XXIII

Canalul Dunării era pustiu, mai puțin corabia vikingilor, care se mai legăna încă între parâme, lângă podul de pe Taborstrasse. Revărsatul zorilor trecuse de nu mai mult de-un ceas; cerul, deși încă întunecat, începea să se deschidă la culoare, stelele se stingeau și nu peste mult, luminile de la provă și de la pupa aveau să devină de prisos. Vântul sufla cu putere dinspre apus, în josul canalului, și mătura puntea corăbiei, făcându-l pe Duffy să tremure, când își reveni în simțiri. Se așeză pe scândurile lustruite, se sprijini de balustradă și-și duse mâna la bandajul înfășurat în jurul capului.

Aurelianus, ghemuit pe vine, vorbea pe șoptite cu Bugge și ceilalți trei nordici, dar se sculă când îl auzi pe Duffy mișcându-se și se îndreptă spre el.

— Nu te prosti cu bandajul, spuse blând. Din fericire, țeasta nu ți-a fost zdrobită, dar ai să începi să sângerezi din nou.

Dădu din cap a mirare:

— Norocul tău că mi-am redobândit puterile magice. Erai ca un pește sfârtecat, când te-am pescuit din canal. A trebuit să-ți refac în întregime genunchiul stâng: ai să schiopătezi puțin, de-acum încolo, dar îmi închipui că asta o să-ți dea prestanță. La fel, câteva organe au trebuit încurajate să se întoarcă la locurile lor și să reînceapă să funcționeze. M-am uitat în țeasta ta și nu e nicio sângerare internă, deși s-ar putea să ai grețuri și să vezi dublu, vreo zi, două. I-am spus lui Bugge de ce să aibă grijă și ce să nu te lase să faci.

Duffy îi aruncă o privire nordicului și deschise gura, gata să facă o glumă proastă, dar o închise la loc.

— Eu... nu-i mai știu limba, îi șopti lui Aurelianus.

— Da. Arthur s-a întors în Avalon și acum ești în întregime Brian Duffy. Va fi o ușurare pentru tine; în primul rând, cred c-o să ai vise mai puține și nu atât de vii.

Pocni din degete:

— A, te-am căutat prin buzunare și țin să-ți mulțumesc – spuse, ridicând un ghemotoc de hârtie moale – pentru gândul care te-a făcut să salvezi foaia cu dedicație, din cartea lui Becky. Bineînțeles, cerneala s-a șters cât ai stat în apă, dar a fost... un gând nobil.

Păși până la apuntamento:

— Ai să mergi cu ei spre nord-vest, de-a lungul canalului și apoi în sus pe Dunăre. Aici nu mai aveți nimic de făcut. Restul e treaba tinerilor.

— Și cine o să vâslească? întrebă irlandezul. Nimeni dintre noi nu mai are putere, nici cât să taie o ceapă.

— Doamne, Dumnezeule, după reprezentăția de aseară, crezi c-o să-mi fie greu să invoc niște spirite mai prostănace să vâslească, un timp, la corabie?

„Moșul pare istovit“, își zise Duffy, „poate mai mult ca mine. Totuși, în același timp, parcă pare mai puternic decât l-am văzut vreodată.“

— Poftim, adăugă Aurelianus, aruncându-i un sac greu, care zornăi, când lovi puntea. Asta-i din partea Apusului, în semn de recunoștință!

Rikard Bugge se ridică și se întinse, apoi îi vorbi lui Duffy. Irlandezul se întoarse întrebător către Aurelianus. Magicianul zâmbi.

— Spune că Surter s-a retras înapoi, în Muspelheim. Mormântul lui Balder e neatins și Ragnarok nu va veni nici în iarna asta.

Duffy zâmbi.

— Amin!

Aurelianus păși pe țărm, se aplecă să tragă scândura deoparte și vâslele se mișcară haotic, o clipă, apoi începură să clămpăne ritmic în furci. Vrăjitorul dezlegă parâma și o lăsă să-i alunece printre degete, apoi o aruncă în apă.

Irlandezul se ridică, tremurând, în picioare, sprijinindu-se greoi de balustradă.

— Ai la tine vreun șarpe? – îi strigă siluetei întunecate, a lui Aurelianus, de pe mal.

— Poftim!

Magicianul se scotoci în buzunare, pescui unul și îl azvârli, învârtindu-l prin aer. Duffy îl prinse cu amândouă mâinile și îl aprinse la felinarul de la pupa.

Corabia înainta acum și Duffy se așeză jos, în umbra adâncă, încât, până ce vasul trecu de primul cot și se pierdu dincolo de arcul vechi de piatră, vrăjitorul nu mai văzu nimic, decât punctul minuscul, de jărat, de la capul șarpelui.

EPILOG

14 Octombrie

Era clar că Suleiman pregătește un atac. Din înaltul turlei bisericii „Sfântul Ștefan“, von Salm putea să vadă, prin ceața zorilor, pe toată întinderea câmpului, rânduri-rânduri de ieniceri călare și mulțimea forfotitoare a achingiilor. Dincoace de zidurile Vienei, soldații veneau alergând, dinspre barăci, scoțând aburi pe gură, și se adunau în locurile unde zidul fusese sfărâmat de mine. Pe la ferestre se iveau chipuri speriate, înlăcrimate, de femei, preoții zoreau de la un regiment la altul ca să împartă binecuvântări generale, căci pentru spovedanii nu mai rămăsese timp, iar câinii, nedumeriți și tulburați de încordarea care plutea în jur, se ghemuiau sub căruțe și lătrau furioși la orice trecător.

Merlin, sus pe zid, în colțul de nord-est, zâmbi, puțin mâhnit. Vântul de apus, care se întetise iarăși, de cu noapte, îi flutură părul alb peste față, când ridică sabia grea și o așează pe unul dintre crenelurile zdrobite.

Se aplecă prin despicătura lată și privi lung, abătut, în jos, la șerpuirea noroioasă a pâ râului Wiener-Bach. „Adio, Arthur“, spuse vrăjitorul, în gând. „Aș fi vrut să ne fi rămas puțin timp, ca să mai stăm de vorbă. Și adio, Brian Duffy, irlandez bătrân și ursuz. Mi-ai dat de furcă mai mult decât aș fi crezut, dar te-am avut la suflet. Lui Werner nu i-ai plăcut deloc... Bietul Werner! - s-a prăpădit azi-dimineață, din cauza rănii, cam în același timp când tu o luai din loc cu corabia lui Bugge. A, știi, ai avut dreptate în privința lui Zapolya. S-a găsit o sfoară pătată de sânge, atârnată în afara zidului, undeva lângă poarta de miazănoapte. Bănuiesc că acum e în drum către Ungaria“.

— Bună dimineața, domnule - spuse răgușit o santinelă, un ins gras, strecurându-se cu greu pe lângă magicianul subțiratic, ca să-și continue rondul.

— Cum? Ah, bună dimineața.

Oftă și se uită în sus, la peticul de nori întunecați, dinspre răsărit, alungați de vântul primenitor. „Da”, cugetă bătrânul, „în ciuda tuturor întreruperilor și împotrivirilor, voi doi v-ați făcut treaba pentru care ați fost chemați. Ați salvat berea și, cu asta, pe Rege și întreg Apusul. Atacul turcilor din dimineața asta nu mai înseamnă nimic; e doar ultima tresărire, disperată, a unui dușman înfrânt, care e hotărât să lase, cel puțin, în urma lui, cât mai multe ruine.”

Merlin ridică străvechea sabie cu amândouă mâinile și o privi îndelung, ca pentru a și-o întipări în memorie pentru totdeauna, apoi o zvârli în apele de la poalele zidului.

Se întoarce și porni cu pași mărunți, gânditori, către scară. „Peste o săptămână plec spre Anglia”, socoti el. „Am să las, încă o dată, berăria în mâinile destoinice ale lui Gambrinus... Acasă mă așteaptă lucruri pe care ar cam fi vremea să le descurc. Poate...”

Santinela se întoarce, grăbită, umflându-se în pene.

— Ce-a fost asta?, spuse, gâfâind.

Merlin păru uimit.

— Ce anume?

— Sabia pe care tocmai ați scăpat-o în Wiener-Bach - n-ați văzut când a căzut?

— Nu, făcu vrăjitorul, zâmbind. S-a întâmplat ceva?

— Ei bine, n-am văzut prea clar prin ceața asta deasă, știți, dar aş putea să jur că o mână a răsărit din apă și...

Santinela se opri, scărpînându-se la nas și încrețindu-și fruntea.

— Te-ascult, îl îndemnă Merlin, politicoș. O mână...?

Vântul îi răvăși iar părul și și-l dădu la o parte de pe față.

— N-are importanță, domnule, șopti santinela. A fost o închipuire, sunt sigur. Zilele astea n-am prea dormit cum se cuvine.

Magicianul zâmbi cu simpatie.

— Puțini sunt, dintre noi, cei care-au dormit.

Trecu pe lângă el, îndreptându-se spre scară și coborî în strada ninsă cu cenușă. Tunurile turcești începură să

bubuie dinspre sud-est, dar vântul purtă vuietul departe, încât lui Merlin i se păru că nu aude altceva, decât pași retrăgându-se, cuminți, în depărtare.